

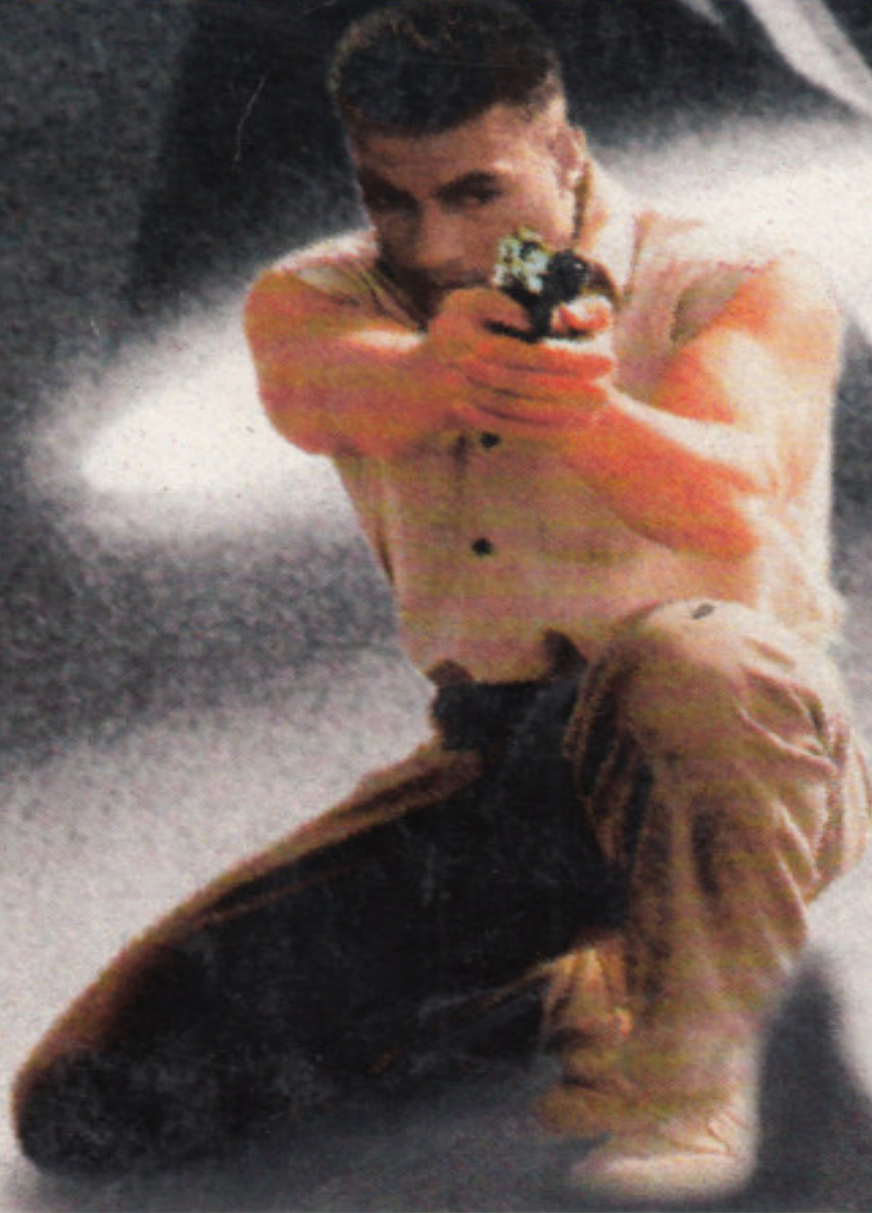
БЕЗПОЩАДНО¹

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

АТИКА

Само Кланси може да ни сграбчи с такава невероятна смесица от задъхан сюжет, изключителни характери и автентични тайни. Това е неговата запазена марка. *The New York Times Magazine*

ТОМ КЛАНСИ



Всички права на българското издание са запазени за АТИКА

130 лв.

ТОМ КЛАНСИ БЕЗПОЩАДНО 1

Превод: Петко Петков

chitanka.info

Две мисии, две войни, един мъж... И времето полита смъртоносно. Този път мишената е човекът за специални поръчения в ЦРУ мистър Кларк. Някой се е погаврил жестоко с любимата му. Полицията е безсилна да разкрие убийците. Но бившият „тюлен“ знае как да раздава наказания.

Светът на мръсните пари, който подхранва тероризма, интересува доста силно и ЦРУ.

Така личното отмъщение се превръща в мисия. Жестока, кървава, безпощадна...

*Помисли къде започва и свършва човешкото
достойнство.*

*Моето достойнство бе, че имах такива
приятели.*

Уилям Бътлър
Йейтс^[1]

*И ако си отида,
докато си тук...
Помни, че аз живея в друго
измерение,
покрит с дебела пелена.
Ти няма да ме виждаш,
така че вярвай в мен.
Аз чакам времето, когато пак
ще сме със теб
и двамата ще бъдем зрящи.
Дотогава живея живота без
остатък и ако ти потрябвам,
просто прошепни името ми в
душата си.
... Аз ще бъда там.*

Той е!

*В памет на Кайл Хайдок,
5 юли 1983 — 1 август 1991*

Arma virumquecano.^[2]

Публий Вергилий
Марон

Внимавай да не разгневиш кроткия.

Джон Драйдън^[3]

Една книга никога не се получава без помощ:

Бил, Даръл и Пат за „професионалните“ съвети;

К. Дж. Крейг, Кърт, Джери и Стив за още от същото;

Ръсел за неочакваната експертиза.

И за още *ex post facto*^[4] неоченима помощ:

Дж. Р. и Уейн за намирането ѝ;

Шели, за работата;

Крейг, Кърт, Джери, Стив П., Стив Р. и Виктор за усилията им да ми помогнат да разбера.

[1] Известен ирландски поет и драматург, носител на Нобелова награда за литература за 1923 година. — Б.пр. ↑

[2] Възпявам войната и мъжете (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Джон Драйдън (1631–1700) — английски поет и драматург. — Б.пр. ↑

[4] Дошла впоследствие (лат.). — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

МЕСТА ЗА СРЕЩИ

Ноември

„Камила“ бе или най-мощният ураган в света, или пък най-голямото торнадо в историята. „Добре си е поиграла с нефтената сонда“ — помисли си Кели и нарами кислородната бутилка за последно гмуркане в залива. Надстройката бе разрушена, а четирите огромни подпори — разклатени и изкривени. Сега съоръжението приличаше на стара играчка, с която са се забавлявали великани. Кранът бе свалил всичко, годно за употреба, и сега то лежеше върху шлепа, който водолазите използваша за база. „Оголеният железен скелет скоро ще се превърне в място за игра на рибата“ — си мислеше Кели, докато слизаше по стълбичката към водата. С него щяха да се гмурнат още двама водолази, но операцията ръководеше той. Тримата се подготвяха за работа, а лодката, грижеща се за безопасността на операцията, обикаляше нервно в кръг, за да държи местните рибари на разстояние. През следващите няколко часа рибата щеше да избяга от това място и риболовците нямаха работа тук, но подобни събития винаги събуждаха любопитство. „И с основание“ — каза си с усмивка Кели и цамбурна във водата.

Долу бе сумрачно, но въпреки това — уютно. Слънчевата светлина проникваше през набраздената от вълнички повърхност и лъчите си играеха около краката на платформата. Това подобряваше видимостта. Блокчетата експлозив С4 бяха вързани здраво за стоманата. Кели трябваше да провери всяко едно от тях и започна с онези, които се намираха на три метра от дъното. Приключи бързо, защото нито той, нито колегите му искаха да се задържат дълго под водата. Другите двама свързваха блокчетата едно с друго. Те бяха местни хора с богат опит в подводната работа с взрив, тренирани почти колкото Кели. Той провери работата им, а те — неговата, защото само взаимното подсигуряване и предпазливостта гарантираше успех в тази професия. За двадесет минути долният пръстен от експлозиви бе

готов и тримата водолази бавно се изкачиха до горния, който бе на три метра под повърхността. Тук операцията бе повторена също толкова бавно и внимателно. При работа с взрив никой не бърза и не поема излишен риск.

Полковник Робин Захариас се съсредоточи над задачата си. Зад хълма имаше зенитна ракетна установка SA-2. Тя вече бе изстреляла три ракети в търсене на изстребителите бомбардировачи, които Захариас трябваше да охранява. Зад него в кабината на F-105G „Тъндърчийф“ седеше подполковник Джеф Тайт, специалист по обезвреждането на отбранителни съоръжения. Двамата мъже имаха принос в създаването на доктрината, която прилагаха в момента. Захариас направляваше своя изстребител „Дива невестулка“, без да се опитва да се прикрива. Напротив, той се стремеше да предизвика изстрелването на ракета, след което да се гмурне под нея и да скъси разстоянието до установката. Това бе зловеща и смъртоносна игра, в която нямаше ловец и плячка. Лице в лице се изправяха двама ловци — единият малък, пъргав и крехък, а другият огромен, неподвижен и добре укрепен. Тази установка бе създавала доста главоболия на хората от авиационното му крило. Врагът явно умееше добре да си служи с радара и знаеше кога точно да го включи и изключи. Но който и да беше малкият негодник, той вече бе успял да свали две „невестулки“ от крилото на Робин предната седмица. Така че когато пристигна заповед за повторна атака срещу установката, полковникът реши сам да се заеме със задачата. В крайна сметка специалността му бе точно това: откриване, проникване и унищожаване на противовъздушна отбрана — една бърза триизмерна игра, в която наградата бе оцеляването.

Самолетът летеше ниско, без да се издига на повече от сто и петдесет метра. Пръстите на Захариас направляваха почти автоматично, докато очите му опипаха хълмовете под него, а слухът ловеше думите, идващи от задната седалка.

— Намираме се на девет часа, Робин — осведоми го Джеф. — Все още търси, но не ни е хванал. Движим се добре.

„Няма да се издадем мислеше си Захариас. Предния път е успял някак си да ги преметне.“ Грешката бе коствала живота на един майор,

един капитан и самолета им... „Съгражданин от Солт Лейк сити, Ал Уолъс... Приятел от дълги години... По дяволите!“ Робин прогони мисълта, без дори да се упрекне за ругатнята.

— Сега ще му дадем да ни подуши — каза Захариас и дръпна лоста към себе си.

„Гъндърчийф“ подскочи нагоре и влезе в обсега на радара. Робин остави самолета си там и зачака. Командирът на установката вероятно бе обучен от руснаците. Не знаеха колко самолета е успял да свали — със сигурност повече от достатъчно, — но сигурно се гордееше с уменията си, а в този бизнес гордостта бе смъртоносна.

— Ракета... две, две изстреляни ракети, Робин — предупреди го Тайт.

— Само две? — попита пилотът.

— Може би не му излизат толкова евтино — предположи хладнокръвно Джеф. — Намират се на девет часа. Време е да им покажеш някой друг авиаторски фокус. Роб.

— Това ли имаш предвид?

Захариас зави наляво, спусна се по спираловидна траектория и отново се втурна напред. Беше обмислил маневрата си добре и вече се намираше зад хълма. Самолетът летеше в опасна близост до земята, но двете заблудени ракети вече се намираха зад тях, на около сто метра по-високо от „Гъндърчийф“.

— Мисля, че е време — каза Тайт.

— Аз пък мисля, че си прав.

Захариас направи остър ляв завой. F-105 се спусна ниско над хълма, а полковникът впери поглед в следващата височина, която бе на десет километра и петдесет секунди от тях.

— Все още не е изключил радара си — съобщи Тайт. — Знае, че идваме.

— Но има само още една ракета. — „Освен ако войниците, които презареждат, не са в страхотна форма. Е, не може да се предвиди всичко.“

— Огън от изстрел на десет часа. — Беше твърде далеч, за да ги притесни, но все пак показва в коя посока не бива да летят. — Ето го и платото.

Може би го виждаха, а може би не. Самолетът вероятно представляваше просто движеща се точка, която някой радарен

оператор се опитваше да засече върху пълния със смущения екран. На малка височина „Гъндърчийф“ бе най-бързата машина, изобретявана от човек, а и камуфлажът върху горната част също помагаше. Сигурно го търсеха някъде из висините. Върху радарите им трябваше да е паднала гъста пелена от смущения. Обичайната американска тактика за полет на средна височина и остро гмуркане бе претърпяла два провала и Захариас реши този път да използва нещо друго. Щеше да бомбардира установката от малка височина, а другите трябваше да довършат делото. Неговата цел бе премахване на командния фургон заедно с командира в него.

Захариас размърда самолета си вляво и вдясно, а после нагоре-надолу, за да затрудни максимално враговете си на земята. Все пак трябваше да внимава и за картечници.

— Хванах звездата! — каза Робин.

Руският наръчник за експлоатация на SA-6 изобразяваше шест установки, подредени около команден пункт. Свързващите пътечки помежду им поразително оприличаваха съоръжението на звездата на Давид. Полковникът смяташе това за доста богохулно, но мисълта трепна за момент в периферията на съзнанието му и отново изчезна. Робин насочи цялото си внимание към командния фургон.

— Целта е на мушка — каза високо той, сякаш за да се убеди в думите си. През следващите десет секунди самолетът увисна във въздуха без да трепва. — Добре изглежда... Освобождавам сега!

Четири метални кутии, които бяха всичко друго, но не и аеродинамични, се отделиха от самолета. Докато летяха към земята, те се отвориха и отвътре изпаднаха хиляди амуниции, които се разпръснаха над установката. Когато малокалибрениите авиационни снаряди паднаха, самолетът на Захариас вече бе далеч. На земята не се виждаха хора, които да тичат към окопите, но Робин зави наляво и остана на малка височина, за да се увери, че е свършил работата си веднъж завинаги. На пет километра от него в центъра на „звездата“ се виждаше голям пламък.

„Това е за Ал“ — помисли си той. Засега можеше да му даде само толкова. Захариас изправи самолета си и се заоглежда за подходящо място, откъдето да се измъкне. Сега зенитната батарея вече я нямаше и самолетите спокойно можеха да преминават оттук. Добре. Той си избра

една вдлъбнатина на хълма и се насочи право към нея. Опасността вече я нямаше и можеше да лети спокойно. „За Коледа ще си бъда у дома.“

Червените огнени езици, които изскочиха срещу него, го втрещиха. Не трябваше да ги има. Идваха право към самолета му. Захариас се опита да избяга нагоре, точно според предвижданията на артилеристите. Корпусът на „Тъндърчийф“ се вряза право в огнения поток. Той се разтрепери зловещо и само за секунда успехът се превърна в поражение.

— Робин! — изхриптя гласът на Джеф по разговорката и в този фатален миг Захариас разбра, че самолетът му е обречен.

Положението се влоши, преди пилотът да успее да реагира. Моторът се задави, обхванат от пламъци, а треперенето на корпуса му подсказа, че е изгубил управление. Реакцията му бе автоматична. Робин извика да катапултираме, но хриптенето зад гърба му го накара да се извърне, въпреки че знаеше колко безсмислено е действието му. Последният му спомен от Джеф Тайт бе опръсканата с кръв седалка. После гърбът на Робин бе пронизан от най-ужасната болка, която бе изпитвал някога.

— Добре — каза Кели и изстреля сигналната ракета.

Една лодка започна да разхвърля малки експлозиви във водата, за да разгони рибата. Той изчака още пет минути и погледна към човека, отговарящ за безопасността.

— Районът е обезопасен.

— Пускаме огъня — каза Кели и повтори заклинанието още три пъти. После завъртя ръчката на детонатора. Резултатите бяха удовлетворителни. Водата закипя и краката на сондата се пречупиха на две места — горе и долу. Падането бе учудващо бавно. Цялата платформа се свлече в една посока. Последва гигантско разплискване на вода и за един момент на всички им се стори, че желязото може да плува. Но това бе илюзия. Олекотената конструкция от метални греди потъна във водата и спря на дъното. Още една работа бе свършена.

Кели откачи кабелите от генератора и ги хвърли настрана.

— Две седмици предсрочно. Май наистина искаше да свършим по-рано — каза началникът.

Той бе бивш пилот на изстребител, служил във флота, и оценяваше всяка бързо и добре свършена работа. В края на краищата нефтът нямаше къде да избяга.

— Холандеца беше прав за теб.

— Адмиралът е добър човек. Направил е много за двама ни с Тиш.

— С него сме летели цели две години. Страхотен пилот. Чудесно е, че всички хубави неща, които ми каза за теб, излязоха верни.

Началникът обичаше да работи с хора, които имаха неговия опит. Той някак си бе успял да забрави ужасите на битката.

— Отдавна исках да те питам какво е това — посочи бившият пилот татуировката върху ръката на Кели. Тя изобразяваше червен тюлен, седнал на задните си лапи, който се усмихваше неприлично.

— Всички в моята част си направиха такива татуировки — обясни с преднамерено нехайство Кели.

— И каква е била тази част?

— Не мога да ви кажа — отвърна той и се усмихна, за да смекчи отказа.

— Обзалагам се, че е свързано с измъкването на синчето, но както и да е. — Войниците имаха своите тайни и бившият морски офицер добре го знаеше. — Е, парите ще отидат на сметката ти до края на работния ден, господин Кели. Ще се обадя на жена ти да мине да те прибере.

Тиш Кели бе в магазин „Сторк“, а погледът, който разменяше с другите жени, казваше: „И моят ред дойде.“ Само допреди три месеца тя можеше да облича всичко, което си пожелае — е, почти всичко. Все още бе рано да си купува нещо по-свободно, но днес имаше повече време и бе решила да поразгледа какво предлагат магазините. Тя благодари на продавачката и си каза, че трябва да доведе и Джон тук. Той обичаше да ѝ избира дрехи. Сега беше време да го прибере. Фургонът „Плимут“, с който бяха пристигнали от Мериленд, стоеше паркиран отвън. Тиш вече се бе научила да се оправя с движението в крайбрежния град. Смяната на хладния есенен климат на градчето им с топлината на морския бряг, от който лятото почти не си отиваше, бе приятна. Тиш потегли към големия двор на петролната компания. Днес

имаше късмет дори и със светофарите. Зеленото светна точно навреме, така че не стана нужда да отпускат газта.

Светофарът светна жълто и шофьорът на камиона се намръщи. Вече закъсняваше и затова караше малко по-бързо, но краят на шестстотинте мили от Оклахома за насам се виждаше. Той натисна спирачката с въздишка, която бързо премина в учудено възклицание. Камионът не спираше. Пред него нямаше нищо и той продължи напред, а шофьорът лудешки натискаше клаксона. „О, Господи, о, Господи, моля те, недей...“

Тя въобще не го видя. Дори не понечи да извърне глава. Плимутът просто изскочи от пресечката и шофьорът видя профила на млада жена, който след миг се скри зад предницата на камиона. Последва ужасно скърцане на огънатата стомана и предните колелета на камиона смачкаха фургона.

Най-лошото бе, че не чувстваше нищо. Хелън ѝ бе приятелка. Хелън умираше и Пам знаеше, че трябва да изпита нещо, но не можеше. Устата на Хелън бе запушена. Въпреки това звуците, предизвиквани от Били и Рик, продължаваха да се чуват. Въздухът си проправяше път навън и макар че устните не можеха да мърдат, излизащите звуци показваха, че жената скоро щеше да приключи земния си път. Но пътуването имаше цена и Рик, Били, Бърт и Хенри се бяха нагърбили с ролята на бирници. Пам си казваше, че всъщност се намира някъде далеч от това място, но ужасните звуци продължаваха да връщат сетивата и съвестта ѝ към това, което се бе превърнало в реалност. Хелън беше лоша. Хелън се бе опитала да избяга, а те не можеха да позволят подобно нещо. Това им бе обяснявано многократно и сега им се показваше нагледно, за да могат — както каза Хенри — да го запомнят завинаги. Пам все още чувстваше болката от счупените ребра и помнеше своя урок. Погледът на Хелън спря върху нея, но Пам знаеше, че е безсилна да направи каквото и да е. Опита се да ѝ предаде съчувствието си с очи. Не смееше да направи нищо повече. Най-после Хелън спря да издава звуци и всичко свърши. Засега. Пам затвори очи и се зачуди кога ли ще дойде и нейният ред.

Войниците добре се позабавляваха. Американският пилот бе завързан точно пред укритието от натрупани чували, зад което стоеше свалилата го картечница. Пораженията, които им бе нанесъл техният пленник обаче, съвсем не бяха забавни и те изразиха чувствата си с юмруци и ритници. Бяха открили и другото тяло, което сложиха до това на пленника. Измъченото и отчаяно изражение на американеца от гледката на убития му приятел престъпник им харесваше. Пристигналият от Ханой офицер от разузнаването свери името на американския пилот със списъка в ръката си и после се наведе, за да го прочете още веднъж. Артилеристите си помислиха, че разузнавачът е попаднал на нещо необичайно, защото веднага отиде да се обади по телефона. Пленникът вече бе припаднал от раните си, когато офицерът от разузнаването нацапа лицето му с кръвта на убития му другар. После разузнавачът направи няколко снимки. Артилеристите доста се учудиха. Явно офицерът искаше пленникът да изглежда толкова жив, колкото и трупът до него. Колко странно.

Кели си мислеше, че никога повече няма да му се наложи да идентифицира трупове, но явно се бе лъгал. Придружаваха го няколко души, дошли да го подкрепят, но падането и оцеляването бяха различни неща, а в моменти като този просто не можеше да има утешение. Той излезе от спешното отделение и очите на лекарите и медицинските сестри се залепиха върху него. Имаше и свещеник, ДОШЪЛ да изпълни последното си задължение към мъртвата. Той каза няколко думи с пълното съзнание, че ще останат нечути. Един полицаи обясни, че шофьорът не е виновен. Спирачките отказали. Механична повреда. Всъщност никой не бе виновен. Случват се такива неща. Той просто повтори онова, което казваше на нищо неподозиращи хора, за които в един момент светът се бе срутил. Сякаш думите му имаха някакво значение. Полицаят разбра, че господин Кели е силен мъж и следователно още по-уязвим от другите. Съпругата и нероденото му дете, които би могъл да предпази от всичко, бяха мъртви, загинали при нещастен случай. Никой не бе виновен. Шофьорът, който също бе семеен, се намираще в болницата, приспан с успокоителни. След катастрофата той веднага се бе пъхнал под бронята на камиона с

надеждата да намери младата жена жива. Хората, с които Кели бе работил, седяха около него и щяха да му помогнат с погребението. Не можеха да направят нищо повече за човек, който по-скоро би влязъл в ада, отколкото да преживее това. А той знаеше какво е ад. Но пъкълите са повече от един, а Кели все още не бе видял всичките.

1.

ENFANT PERDU^[1]

Май

Така и не разбра защо спря. Кели отби скаута си на банкета, без да мисли. Тя не бе протегнала ръка за автостоп. Просто стоеше до пътя и гледаше препускащите край нея коли, които вдигаха облаци дим и прах. Единият ѝ крак бе леко присвит в коляното — типична поза на стопаджия. Носеше стари дрехи, а през рамото ѝ се виждаше праметнат сак. Светлокестенявата коса, дълга до раменете, се развяваше от профучаващите по магистралата коли. Лицето ѝ не изразяваше нищо, но Кели го разбра едва когато кракът му бе натиснал спирачката, а скаутът вече спираше до банкета. Той се зачуди дали да не продължи пътя си, но си каза, че вече е взел решение, макар да не знаеше какво точно. Очите на момичето проследиха спиращата кола и когато Кели погледна в огледалото си, видя, че тя повдигна рамене и се приближи към скаута без особен ентузиазъм. Стъклото на предната седалка до шофьора вече бе свалено и след няколко секунди момичето погледна през него.

— Къде отиваш? — попита тя.

Кели се изненада. Мислеше си, че първият въпрос — „Да ви закарам ли донякъде?“ — трябва да бъде зададен от него. Той се поколеба секунда-две, докато я оглеждаше. Момичето вероятно бе на двадесет и една години, макар и да изглеждаше по-възрастна. Лицето ѝ не бе мръсно, но не можеше да мине и за чисто. Причината сигурно бяха прахът и вятърът по магистралата. Носеше мъжка памучна риза, която спешно се нуждаеше от гладене, а косата ѝ бе вързана. Но най-странни бяха очите. Красиви, сиво-зелени на цвят, те гледаха покрай него в... какво? Кели и преди бе виждал такова изражение, но само в очите на изморени мъже. Самият той до неотдавна гледаше по същия

начин, без да знае какво вижда. Въобще не му хрумна, че и сега погледът му не изразява нещо по-различно.

— На яхтата си — отвърна най-накрая Кели, като не знаеше какво друго да каже.

Очите ѝ веднага се промениха.

— Имаш яхта? — попита тя.

Очите ѝ светнаха като детски и усмивката им озари и останалата част от лицето. Кели имаше чувството, че току-що е отговорил на важен въпрос. Между двата предни зъба на момичето имаше симпатична пролука.

— Петнадесетметрова. С дизелов двигател. — Той махна към багажника на скаута, който бе пълен с продукти. — Искаш ли да дойдеш? — попита, отново без да мисли, Кели.

— Разбира се!

Момичето без колебание отвори вратата и хвърли сака си на пода.

Връщането обратно на магистралата бе опасно. Скаутът НЕ беше мощна кола и определено не бе предназначен за магистрала, така че Кели се съсредоточи над управлението. Тъй като не можеше да кара бързо, той бе принуден да се движи в най-дясното платно и да внимава за идиотите, които постоянно изскачаха от страничните пътища, втурнали се към океана или към където и другаде да отиваха хората по време на уикенда си.

„Искаш ли да дойдеш?“ — бе попитал той и тя му бе отвърнала: „Разбира се“ — констатира разумът му. „Какво толкова, по дяволите?“ Кели се намръщи, защото не знаеше отговора на въпроса си, но през последните шест месеца толкова въпроси бяха останали без отговор, че просто нямаше значение. Той нареди на разума си да млъква и продължи да се занимава с движението по магистралата. Разумът на Кели обаче не се отказа да бръмчи в някакво отдалечено кътче на съзнанието му. В крайна сметка човешкият разум рядко се подчинява на собствените си заповеди.

„Денят на загиналите“^[2] — помисли си той. Колите около него бяха претъпкани с хора, бързащи от работа за дома или с други успели вече да вземат семействата си. Децата лепяха лицата си по задните стъкла. Едно-две дори махнаха на Кели, но той се направи, че не ги

забелязва. Животът без душа е труден, особено пък ако човек още си спомня за нея.

Кели прокара ръка по небръснатата си брадичка. Дланта му беше мръсна. Нищо чудно, че в магазина го изгледаха толкова странно. „Занемаряваш се, Кели.“

„И на кого, по дяволите, му пука?“

Той се обърна да погледне спътницата си и се сети, че все още не знае името ѝ. Забележително. Тя гледаше право напред, а лицето ѝ не изразяваше нищо. В профил изглеждаше доста симпатична. Бе слаба — по-точно кльощава, — а цветът на косата ѝ — нещо средно между русо и кестеняво. Носеше изгъркани джинси, скъсани на няколко места. Вероятно ги бе купила от магазин, в който слагаха надценка за това, че ти продават протъркани дрехи. Но Кели не го бе грижа. Просто още едно нещо, което не го интересуваше.

„Господи, как си успял да пропаднеш толкова?“ — попита разсъдъкът му. Той знаеше отговора, но дори и в него не можеше да се открие цялата истина. Различни части от организма, наречен Джон Терънс Кели, знаеха различни части от пълното обяснение, но те някак си все не можеха да се обединят в едно цяло. И така някога силният, умен, решителен мъж бе напълно объркан и... отчаян? Колко весело.

Кели си спомни какъв беше. Спомни си всичко онова, през което бе преминал, и се учуди как е могъл да го стори. Но най-ужасното бе, че не можеше да открие грешката си. Разбира се, знаеше какво се е случило, но то бе станало извън него и сега Кели стоеше жив, неразбиращ, объркан и без никаква цел пред себе си. Живееше на автопилот. Знаеше го, но не знаеше накъде го води съдбата.

Което и да бе момичето до него, то не се опитваше да завърже разговор и това напълно устройваше Кели. Въпреки това той усещаше, че има нещо, което трябва да знае. Осъзнаването го изненада. Подсказаха го инстинктите му, а той винаги им вярваше. Студените тръпки полазиха врата и ръцете му. Кели огледа движението около себе си, но не видя никаква друга опасност освен мощните коли с безмозъчни шофьори. Очите му внимателно прецениха всичко и не откриха нищо. Въпреки това усещането за опасност не си отиде и Кели се улови, че докато безпричинно често поглежда в огледалото, лявата му ръка опипва скрития под седалката автоматичен колт. Когато се усети, пръстите му вече галеха оръжието.

„И за какво, по дяволите, го правиш?“ Кели дръпна ръката си и недоволно поклати глава. Но все пак продължи да поглежда в огледалото, като се залъгваше, че следи движението.

Кеят гъмжеше от хора. Причина, разбира се бяха трите почивни дни. Колите се щураха напред-назад по-бързо от разумното за разбитата настилка на малкия паркинг. Всеки шофьор се стремеше да избегне петъчното задръстване, виновник за което бе и самият той. Тук обаче скаутът вече навлезе в свои води. Добрата видимост даваше на Кели предимство при маневрирането. Той спря до „Спрингър“ на същото място, от което бе потеглил преди шест часа. Когато вдигна прозорците на колата и я заключи, почувства облекчение. Приключенията му по магистралата бяха свършили и сигурността на водата, по която не оставаха следи, го зовеше.

„Спрингър“ беше петнадесетметрова дизелова моторна яхта, правена по поръчка, но доста близка по параметри до „Пийсмейкър кохо“. Не беше от най-красивите, но разполагаше с две прилично големи каюти, а салонът помежду им лесно можеше да се превърне в трета. Дизелите ѝ бяха големи, но не твърде мощни, защото Кели предпочиташе голям и удобен мотор пред малък и претоварен. Яхтата разполагаше с първокласен морски радар, всякаква свързочна апаратура, разрешена за използване, и навигационни уреди, каквито обикновено притежаваха само големите кораби. Фибростъклото на корпуса блестеше от чистота, а по хромираните части нямаше и следа от ръжда, въпреки че Кели нарочно не ги лъскаше с пастата, използвана от болшинството яхтсмени. „Спрингър“ бе работна яхта или поне трябваше да бъде такава.

Кели и спътницата му слязоха от колата. Той отвори багажника и започна да пренася пакетите с продукти на борда. Младата дама имаше благоразумието да не му се пречка.

— Хей, Кели! — подвикна един глас от мостика.

— Да, Ед, какво има?

— Измервателният ти уред е зле. Четките на генератора бяха малко поизносени и ги смених. Но мисля, че е измервателният уред. Смених и него.

Ед Мърдок, главният механик на кея, заслиза надолу и тогава забеляза момичето. От изненада той се спъна в последното стъпало и

едва не се просна по очи на кея. Погледът му пробягна преценяващо по жената и явно хареса гледката.

— Нещо друго? — попита многозначително Кели.

— Напълних резервоара. Машината е топла — отвърна Мърдок и отново се обърна към клиента си: — Всичко е вписано в сметката ти.

— Добре, Ед, благодаря.

— Чип ми каза да ти предам, че още някой се заинтересувал от яхтата. В случай че решиш да я продадеш...

— Няма да стане, Ед — отрязва го Кели.

— Прекрасна е — каза Мърдок, вдигна инструментите си и тръгна, доволен, че с един куршум е успял да улучи два заека.

Кели схвана думите му едва след няколко секунди. Той изръмжа леко учудено и остави последните пакети с покупки в салона.

— Аз какво да правя? — обади се момичето.

Тя просто стоеше на едно място и на Кели му се стори, че леко потръпва, но се стреми да не ѝ личи.

— Седни ей там — отвърна той. — След няколко минути съм готов.

— Добре.

Момичето се усмихна ослепително, сякаш знаеше какво е едно от нещата, липсващи на Кели.

Той се запъти към каютата си на кърмата. Добре, че поне поддържаше яхтата чиста. Предната каюта също бе подредена и след миг Кели се гледаше в огледалото и питаше:

— Така, а сега какво, на майната си, ще правиш?

Отговор в момента нямаше, но здравият разум подсказваше да изкара яхтата си от пристана. Две минути по-късно Кели влезе в салона. След като се убеди, че пакетите с храна са стабилно закрепени, той се качи на палубата.

— Аз, тъъ, забравих да те питам нещо... — започна Кели.

— Пам — отвърна тя и протегна ръка. — А ти?

— Кели — каза Джон, обзет още веднъж от онова безтегловно състояние.

— Къде отиваме, господин Кели?

— Само Кели — поправи я той, като се стремеше да не звучи фамилиарно.

Пам кимна и отново се усмихна.

— Накъде, Кели?

— Имам един малък остров на около тридесет...

— Имаш остров? — попита тя с разширени от учудване очи.

— Точно така.

Всъщност Кели го държеше само под наем, но вече така бе свикнал с мисълта, че тя не му правеше впечатление.

— Да вървим! — заяви ентузиазирано Пам и хвърли поглед към брега.

Кели шумно се разсмя.

— Добре, да тръгваме!

Той натисна бутона и запали първо двигателя на десния, а след това и на левия борд. И двете големи детройтски дизелови машини веднага заработиха. Кели провери уредите. Всичко изглеждаше в ред.

Той намали дроселите, за да изкара яхтата от кея, и провери вятъра и прилива. Засега и двете бяха в незначително количество. Кели отвори дросела на десния борд съвсем малко и завъртя руля, за да осигури на „Спрингър“ по-голяма маневреност в тесния канал. После се насочи право напред. Следващата му работа бе леко да увеличи и левия дросел. Сега яхтата се движеше със скорост пет възела. Покрай нея се изреждаха както моторни, така и ветроходни съдове. Пам гледаше яхтите, обърната с гръб по посока на движението. В продължение на две дълги секунди очите ѝ не се отделиха от паркинга на кея. После извърна глава и тялото ѝ се отпусна.

— Разбираш ли нещо от яхти? — попита я Кели.

— Почти нищо — отвърна тя и акцентът ѝ за пръв път пролича.

— Откъде си?

— От Тексас. А ти?

— От Индианаполис, но доста отдавна не съм бил там.

— Какво е това? — попита Пам и посегна към татуировката.

— Спомен от едно от местата, където съм ходил — отвърна Кели. — Там не беше много хубаво.

— А, там ли? — Тя разбра.

— Точно там — кимна Кели.

Вече бяха излезли от пристана за яхти и той отново увеличи дроселите.

— И какво си правил там?

— Нищо, за което мога да говоря пред дами — отвърна Кели и се огледа наоколо.

— И какво те кара да мислиш, че съм дама?

Думите ѝ го свариха неподготвен, но той като че ли започна да свиква с това. Пък и усещаше, че има нужда да разговаря с жена, независимо от темата на разговора. Джон за пръв път отвърна на усмивката ѝ с усмивка.

— Няма да е много хубаво от моя страна, ако предположа, че не си.

— Чудех се кога ли ще се усмихнеш. — „Имаш хубава усмивка“ — казваше интонацията ѝ.

„Как ти звучи половин година без усмивка?“ — едва не се изтърва Кели. Вместо това обаче той се засмя, главно на себе си. Това бе още едно от нещата, от които имаше нужда.

— Съжалявам. Сигурно не съм бил много приятна компания.

Кели отново я погледна и намери в очите ѝ разбиране. Беше просто един спокоен поглед, много човечен и женски, който го разтърси. Той почти усети онази тръпка и не обърна внимание на кътчето от съзнанието си, което казваше, че вече месеци наред има нужда от това. Кели не искаше да чува подобни думи. Особено пък от себе си. Самотата бе достатъчно тежка и без постоянно да си напомня за нея. Ръката на Пам отново се протегна уж да докосне татуировката, но жестът ѝ имаше друго значение. Допирът ѝ бе удивително топъл дори и под лъчите на горещото следобедно слънце. Особено ярко изпъкваше пък на фона на парчето лед, в което се бе превърнал животът му.

Но Кели все пак трябваше да управлява яхтата. На около километър пред тях се виждаше един контейнеровоз. „Спрингър“ вече се движеше с максимална скорост от осемнадесет възела. Досега пътуването бе гладко, но в един момент яхтата попадна в дирята на търговския кораб. „Спрингър“ започна да се люлее, като се надигаше и спускаше с около метър. Кели зави наляво, за да избегне вълнението. Контейнеровозът пред тях нарастваше като скала на хоризонта.

— Къде мога да се преоблека?

— Каютата ми е отзад, така че ако искаш, можеш да се нанесеш в предната.

— Сериозно? — изсмя се тя. — И защо да го правя?

— Ами... — Отново го бе сварила неподготвен.

Пам нарами сака си и слезе надолу, като внимателно се държеше за перилата. Нямаше много дрехи по себе си. Когато след няколко минути се появи отново, носеше още по-малко. Бе обула къси шорти и навлякла тениска. Босите ѝ крака шляпаха по палубата и явно се чувстваше по-добре. Кели забеляза, че момичето има крака на танцьорка — слаби и много женствени. Тениската очевидно ѝ бе голяма. Може би скоро бе отслабнала или пък нарочно си бе купила по-голям номер. Но каквато и да бе причината, дълбокото деколте щедро показваше гърдите ѝ. Кели се улови, че се заглежда към тях, и мислено се смъмри, задето притеснява момичето. Но видът на Пам просто предизвикваше погледа му. Тя се хвана за рамото на Кели и седна срещу него. Сега вече тениската не бе преграда за очите на Джон.

— Харесват ли ти? — попита тя.

Кели напълно блокира. От устата му излязоха няколко нечленоразделни звука и преди да реши какво да отговори, Пам вече се смееше. Но не му се присмиваше. Тя махна към екипажа на контейнеровоза и моряците ѝ отговориха. Корабът бе италиански и половин дузина надвесили се над перилата мъже заизпращаха въздушни целувки към Пам. Тя им отвърна със същото.

Кели усети, че ревнува.

Той зави надясно, като пресече пътя на търговския кораб и наду свирката си. Постъпваше точно по правилата, макар че малките съдове рядко ги спазваха. В това време дежурният офицер вече бе насочил бинокъла си към Кели — всъщност към Пам. Той се обърна и каза нещо. След секунда огромната „свирка“ на контейнеровоза нададе басов рев, от който Пам почти подскочи.

Кели се разсмя и момичето последва примера му. После ръцете ѝ обгърнаха бицепса на Джон. Пръстите на Пам заопипваха татуировката му.

— Не прилича на...

Кели кимна.

— Знам. Повечето хора очакват да прилича на боядисана или нещо подобно.

— Защо...

— ... си я направих ли? Всички в частта ми се татуираха. Дори и офицерите. Просто всички го правеха. Доста тъпо, нали?

— Според мен е много симпатична.

— А според мен ти си симпатична.

— Говориш хубави неща.

Пам леко се премести и потърка гърди в ръката му.

„Спрингър“ вече се движеше с постоянна скорост от осемнадесет възела, а Кели направляваше яхтата към изхода на балтиморското пристанище. Италианският контейнеровоз бе единственият търговски кораб наоколо, а морето бе спокойно, с около тридесетсантиметрови вълни. По целия път към залива Чесапийк Джон се придържаше към главния плавателен канал.

— Жаден ли си? — попита тя, когато яхтата зави на юг.

— Да. В кухничката има хладилник. Тя е...

— Видях я. Какво искаш?

— Донеси по една чаша от каквото и да е.

— Добре — отвърна весело Пам.

Докато тя се изправяше, топлината се разля по цялото тяло на Кели и го напусна при рамото.

— Какво е това? — попита тя, щом се върна.

Кели се обърна и трепна. Притиснатото до ръката му момиче толкова го бе успокоило, че бе забравил за времето. „Това“ беше приближаваща се буря. Големите кълбовидни облаци закриваха небето на около десетина мили по хоризонта.

— Май ще се поизмокрим малко — отвърна Кели и пое едната бира.

— Когато бях малка, тези облаци носеха торнадо.

— Но не и тук — отвърна Джон и огледа яхтата, за да се увери, че по палубата няма нищо незастопорено. Долу също всичко бе на мястото си както винаги. Джон включи флотския си приемник. Веднага хвана метеорологичната прогноза, която завърши с обичайното предупреждение.

— Яхтата ти малък съд ли е? — попита Пам.

— Технически погледнато — да, но няма защо да се безпокоиш. Аз си знам работата. Едно време бях главен боцман.

— Какво е това?

— Моряк. Искам да кажа, във флота. Освен това яхтата е сравнително голяма. Просто малко ще се поразлюеем. Нищо повече. Ако те е страх, можеш да си сложиш спасителна жилетка. Тя е точно под седалката.

— Ти страхуваш ли се? — попита Пам.

Кели се усмихна и поклати глава.

— Добре тогава.

Тя зае предишното си положение. Гърдите ѝ отново се опряха на ръката му, а главата ѝ се отпусна върху рамото на Кели. В очите на Пам се появи замечтано изражение. Тя сякаш просто очакваше какво ще се случи по-нататък.

Кели не се притесняваше — във всеки случай не и от бурята, — но не беше и нехаен. Когато подминаха Бодкин поинт, той насочи яхтата на изток през плавателния канал. Не се обърна на юг, докато не бе убеден, че се намира в твърде плитки води, за да бъде блъснат от нещо голямо. На всеки няколко минути Джон се извъръщаше, за да види какво става с бурята, която вече напредваше към тях с около двадесет възела. Слънцето се бе скрило зад облаците. Бързото движение на бурята означаваше, че ще е силна и „Спрингър“ вече не може да избяга. Кели допи бирата си и реши да не си взема втора. Видимостта щеше бързо да намалее. Той извади една карта в найлоново облекло и я сложи вдясно до таблото с уреди. После отбеляза върху нея положението на яхтата и се увери, че курсът ѝ няма да я изведе в плитчините. „Спрингър“ газеше метър и половина във водата и за Кели всяка дълбочина, по-малка от три метра, бе „плитчина“. Доволен от видяното, той остави компаса и отново се отпусна. Опитът му го предпазваше както от опасностите, така и от усложненията.

— Май ни настига — забеляза Пам с тон, в който се промъкваша нотки на безпокойство.

— Ако искаш, можеш да слезеш долу — каза Кели. — Скоро ще завали и ще задуха. Пък и ще излезе вълнение.

— Но няма да стане опасно, нали?

— Не, освен ако не направя нещо наистина тъпо. Ще се постарая да не го правя — обеща той.

— Мога ли да остана тук и да видя какво представлява бурята? — попита Пам, която явно не искаше да пуска ръката му, макар Кели да не разбираше защо.

— Ще бъде доста мокро — предупреди я той.

— Няма значение — усмихна се Пам и още по-плътно се притисна до ръката му.

Кели намали скоростта. Нямахше смисъл да бърза. С по-малката скорост вече можеше да държи руля и с една ръка. Кели прегърна момичето и главата ѝ отново легна на рамото му. Въпреки приближаващата буря изведнъж всичко си дойде на мястото. Или поне така казваха чувствата му. Разумът обаче твърдеше друго и двете гледни точки определено не съвпадаха. Разумът му напомняше, че Джон не знае абсолютно нищо за момичето до себе си. Чувствата контрираха, че въобще не трябва да му пука. Той имаше нужда от нея. Но Кели обикновено не се поддаваше на чувствата си и противоречието го накара да се загледа към хоризонта.

— Нещо не е в ред ли? — попита Пам.

Кели понечи да отговори, но си спомни, че е сам на яхтата си, а до него седи хубаво момиче. Затова позволи на чувствата си да надделеят. Просто за разнообразие.

— Малко съм объркан, но мисля, че всичко е наред.

— Виж, мога да ти кажа...

Кели поклати глава.

— Не, недей. Каквото и да имаш да казваш, то със сигурност може да почака. Просто се наслаждавай на пътуването.

Първият порив на вятъра дойде само миг по-късно и отклони яхтата с няколко градуса вдясно. Кели изправи курса. Малките игриви вълнички скоро се превърнаха в големи водни хълмове, които препускаха по залива Чесапийк. След минута видимостта бе ограничена до неколкостотин метра, и небето притъмня, сякаш слънцето залязваше. Кели провери още веднъж дали светлините му са включени. Вълните заблъскаха яхтата, гонени от вятъра, движещ се с около тридесет възела. Носът на „Спрингър“ бе обърнат точно срещу тях. Кели можеше да продължи напред, но такова удобно място за пускане на котва като сегашното щеше да се появи една след около пет часа. Той провери отново картата и включи радара, за да потвърди положението си. Под кила на „Спрингър“ имаше четири метра вода, пясъчно дъно и условията за закотвяне бяха просто идеални. Кели обърна яхтата срещу вятъра и намали мощността на дизелите дотолкова, че да устоява на поривите.

— Дръж руля — каза той на Пам.

— Но аз не знам какво да направя с него!

— Няма значение. Просто го дръж здраво и върти в посоката, в която ти кажа. Трябва да отида отпред и да пусна котвите. Става ли?

— Внимавай! — надвика Пам шума на бурята.

Вълните вече бяха високи около метър и половина, а носът на яхтата подскачаше нагоре-надолу. Кели стисна окуражително рамото на момичето и тръгна напред.

Трябваше да внимава, разбира се, но обувките му бяха без ток, пък и Кели си знаеше работата. Той се хвана за перилата, заобиколи надстройката и след минута вече бе в предната част на яхтата. И двете котви SQR и „Данфорт“ бяха много по-тежки от нормалното. Кели хвърли първо данфорта и направи знак на Пам да завърти руля вдясно. Когато яхтата измина петдесетина метра в южна посока, тон хвърли и втората котва. И двете въжета бяха скъсени на нужната дължина. Кели се увери, че всичко е наред, и се върна при руля.

Пам изглеждаше малко нервна, но щом Джон седна отново на пейката до нея, се успокои. Вече всичко около тях бе мокро, а дрехите им — прогизнали от вода. Кели съвсем намали двигателите и позволи на вятъра да върне „Спрингър“ със стотина метра назад. Двете котви вече се бяха вкопчили в дъното. Кели се намръщи. Трябваше да ги раздалечи още повече. Всъщност едната котва бе напълно достатъчна. Другата бе просто за застраховка. Доволен от себе си, Джон спря машините.

— Можехме да се борим с бурята докрай, но предпочитам да не го правим — обясни той.

— Значи ще лагеруваме тук?

— Точно така. Можеш да слезеш в каютата си и...

— Искаш да ме изгониш ли?

— Не... просто ако тук не ти харесва...

Ръката ѝ докосна лицето му и Кели едва долови думите през бученето на вятъра и дъжда.

— Тук ми е добре.

Отговорът ѝ въобще не прозвуча като опит за заяждане.

Само след миг Кели се запита защо се е бавил толкова. Всички симптоми бяха налице. Последва нов бърз спор между разум и чувства, който разумът отново загуби. Нямаше от какво да се бои. Пред него

стоеше още едно самотно същество. Забравата идва толкова бързо. Самотата не казва какво си изгубил, а само напомня, че нещо от теб липсва. За да очертае тази празнота, на Кели му трябваше нещо такова. Кожата ѝ бе мека, мокра от дъжда, но топла. Усещането толкова се различаваше от платената любов, която на два пъти през последния месец го бе отвратила от самия него.

Разумът за последен път извика, че не е така, че Кели я е взел на автостоп и я познава само от часове. Сякаш усетила спора, Пам съблече тениската си и чувствата надделяха.

— Изглеждат чудесно — каза Кели.

Ръката му се приближи към тях и нежно ги докосна. Допирът също бе чудесен. Пам окачи тениската на руля и притисна лице към неговото. Вече ръководеше нещата с цялата нежност, на която бе способна. Страстта ѝ не изглеждаше животинска. Нещо я правеше различна. Кели не знаеше какво точно, но сега не му се мислеше.

Двамата се изправиха. Пам се подхлъзна, но Кели я улови коленичи пред нея, за да ѝ помогне с шортите. Тя сложи ръката му на гърдите си и на свой ред започна да разкопчава ризата на Джон. Ризата обаче остана на раменете на Кели доста дълго, тъй като и двамата не искаха ръцете му да се местят от гърдите на Пам. После бавно я съблякоха и джинсите се свлякоха след нея. Най-накрая Кели изу обувките си. Двамата се изправиха за следващата прегръдка. Палубата се люлееше под краката им, а вятърът и дъждът ги блъскаха. Пам го хвана за ръка и го заведе по-далеч от руля. Накара го да легне по гръб на палубата и веднага се качи върху него. Кели се опита да се изправи, но тя не му позволи. Пам се наклони леко напред, а хълбоците ѝ започнаха да се движат нежно и ритмично. За Кели този следобед всичко ставаше по-бързо от предвиденото. Викът му сякаш заглуши гръмотевиците. Когато отвори очи, видя лицето ѝ на сантиметри от своето. Изражението на Пам напомняше усмивката, замръзнала по лицата на каменните ангели в църквата.

— Съжалявам, Пам, аз...

Тя спря извиненията му със смеха си.

— Винаги ли си толкова добър?

Ръцете на Кели обвиха крехкото ѝ тяло и не го пуснаха още дълги минути. Останаха така, докато бурята утихна. Кели не искаше да я пусне от страх, че изживяното може да се окаже толкова нереално,

колкото трябваше да бъде всъщност. Но вятърът захладня и двамата слязоха долу. Кели извади хавлиени кърпи и избърса себе си и нея. Опита се да се усмихне, но болката се бе върнала, усилена от изминалия прекрасен час. Сега пък Пам се изненада. Тя седна до него и притегли главата му към гърдите си. Кели се разрида и плака, докато отново я измокри. Пам се оказа достатъчно умна, за да не попита нищо. Тя просто го притисна още по-плътнo към себе си и изчака, докато сълзите спрат и дишането му отново стане равномерно.

— Съжалявам — каза след известно време Джон. Той се опита да вдигне глава, но Пам не го пусна.

— Няма нужда да ми обясняваш, но искам да ти помогна — каза тя, макар да знаеше, че вече го е сторила.

Още от първия миг в колата Пам бе забелязала, че Кели е силен мъж, но дълбоко наранен. Бе толкова по-различен от другите мъже, които познаваше. Когато най-после Джон отново заговори, думите му сякаш докосваха гърдите ѝ.

— Минаха почти седем месеца. Бях по работа долу към Мисисипи. Току-що бяхме научили, че е бременна. Тя отиде до магазина и... един камион, огромен камион. Спирачките му отказали.

Кели не успя да продължи, а нямаше и нужда.

— Как се казваше?

— Тиш... Патриша.

— От колко време бяхте...

— Година и половина. И след това просто... изчезна. Въобще не съм предполагал. Искам да кажа, че знам какво е опасност, минал съм през нея, но това вече свърши, пък и в опасност съм бил аз, а не тя. Не съм и помислял...

Гласът му отново секна. Пам го погледна. Въпреки слабата светлина в салона белезите му се виждаха. Тя не ги бе забелязала преди и се зачуди какво ли могат да ѝ разкажат. Нямаше значение. Пам положи длан на главата му. „Сега вече е трябвало да бъде баща. И не само това.“

— Не си го казвал другиму, нали?

— Не.

— А защо ми го казваш сега?

— Не знам — прошепна Кели.

— Благодаря ти.

Джон изненадано вдигна глава.

— Това е най-хубавото нещо, което някой мъж е правил за мен.

— Не те разбирам.

— Разбираш ме — отвърна Пам. — Тиш също ме разбра. Ти ми позволи да заема мястото ѝ. А може би го стори тя. Тя те е обичала, Джон. Сигурно те е обичала ужасно много. И все още те обича. Благодаря ти, че ми позволи да ти помогна.

Той отново се разплака. Пам притегли главата му към гърдите си и го залюля като малко дете. Това продължи десет минути, макар че и двамата нямаха часовник. Когато спря да плаче, той вдигна глава и я целуна в знак на благодарност, която веднага премина в страст. Пам легна и му позволи да поеме инициативата, защото той отново се бе превърнал в истински мъж. Наградата ѝ се състоеше в това, което току-що бе направила за него, и този път нейните стонове заглушиха гръмотевиците. Когато Джон заспа до нея, тя целуна небръснатата му буза. Сега бе неин ред да плаче, удивена от чудото, с което бе завършил денят, и от ужаса, с който бе започнал.

[1] Изгубено дете (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Американски национален празник, посветен на падналите във войните американци (последният понеделник на май в повечето щати). — Б.пр. ↑

2. СРЕЩИ

Кели се събуди по навик половин час преди изгрев. Письците на чайките огласяха въздуха, а на изток се виждаха първите зари на утрото. Нежната ръка върху гърдите му отначало го изненада, но после спомените и чувствата обясниха всичко. Той се отлепи от Пам и я покри с одеялото, за да я предпази от сутрешния хлад. Беше време за работа по яхтата.

Кели пусна кафемашината, обу банските си и се качи на палубата. За радост не бе забравил да включи нощните сигнални светлини. След бурята небето бе чисто, а въздухът свеж. Кели отиде на носа и установи, че една от котвите се е преместила. Той мислено се укори, макар че случилото се не бе чак толкова опасно. Морето бе спокойно, водата — гладка като огледало, а вятърът нежно подухваше. Първите оранжеви слънчеви лъчи вече осветяваха гористия източен бряг. С две думи, Кели отдавна не помнеше да е виждал толкова красиво утро. И тогава си каза, че промяната няма нищо общо с времето.

— По дяволите — прошепна той към все още неразпукалата се зора. Кели се чувстваше леко схванат и направи няколко упражнения, за да се разкърши. Едва тогава разбра колко добре се чувства без обичайната умора. И откога не се бе чувствал така? „Нима съм спал девет часа?“ — учуди се той. Толкова много? Нищо чудно, че му бе така добре. Следващата му сутрешна работа бе да измете локвите от бурята по палубата.

Ниският, приглушен тътен на дизеловите двигатели го накара да извърне глава. Кели погледна на запад, но леката мъгла, носена от утринния бриз, не му позволи да различи нищо. Той отиде до руля, взе морския си бинокъл 7×50 и погледна точно навреме, за да види светлините. Те го заслепиха и изгаснаха почти толкова бързо, колкото бяха включени. Над водата се разнесе режещият звук на високоговорителя:

— Извинявай, Кели. Не знаехме, че си ти.

Две минути по-късно добре познатият силует на петнадесетметровия патрулен катер на бреговата охрана спря до „Спрингър“. Кели спусна подвижния трап между тях.

— Да не би да се опитвате да ме очистите? — попита приятелски той.

— Съжалявам.

Старшина Мануел Ореза-Португалеца чевръсто се прехвърли на борда на яхтата.

— Ще се обиждаме ли? — махна той към трапа.

— Освен това показвате и лоши моряшки обноски — продължи Кели, докато се приближаваше към госта си.

— Вече говорих с младока — увери го Ореза и протегна ръка. — Добро утро, Кели.

В дланта на старшината имаше пластмасова чашка с кафе. Кели я пое със смях.

— Извинението ви е прието, сър.

Ореза се славеше с хубавото си кафе.

— Нощта беше дълга и всички сме изморени, а екипажът все още е млад — обясни Ореза. Със своите двадесет и осем години старшината бе най-възрастният на целия катер.

— Неприятности ли? — попита Кели.

Старшината кимна и погледна към водата.

— Нещо подобно. Един глупак се качил на лодка и изчезнал по време на малката буря снощи. Преобърнахме залива да го търсим.

— Вятърът беше четиридесет възела и подухваше доста здраво. Португалецо — забеляза Кели. — Освен това дойде почти изневиделица.

— Да, всъщност вече спасихме шест лодки. Остана само тази. Да си попадал на нещо необичайно?

— Не. Излязох от Балтимор към... ааа, шестнадесет нула нула. Пътят дотук ми отне два часа и половина. Пуснах котвите веднага щом излезе вятърът. Видимостта бе доста лоша и не забелязах нищо особено, преди да слезем долу.

— „Ние“ — отбеляза множественото число Ореза и се протегна.

Той пристъпи към руля, вдигна прогизналата фланелка и я подхвърли на Кели. Лицето му остана безизразно, но в очите на

старшината проблеснаха любопитни пламъчета. Надяваше се, че приятелят му си е намерил някоя. Животът не бе постъпил много честно с него.

Кели му върна кафеевата чашка със същото безизразно лице.

— Зад нас се движеше някакъв контейнеровоз — продължи той. — Италиански флаг и вероятно наполовина празен трюм. Караше с около петнадесет възела. Излизал ли е някой друг от пристанището?

— Точно това ме безпокои — кимна с професионално раздражение Ореза. — Скапаните търговски кораби се движат с пълна пара и не гледат пред себе си.

— Пази се от пътя ми, защото може да се понамокриш, нали? Пък и загубеното време току-виж ядосало профсъюзите. Нищо чудно твоят човек да е бил прегазен — кимна мрачно Кели.

Нямаше да е първият случай дори и в такива спокойни води като залива Чесапийк.

— Нищо чудно — съгласи се Ореза, докато оглеждаше хоризонта.

Той се намръщи, защото не вярваше на предположението и бе твърде уморен, за да го скрие.

— Както и да е, ако видиш някой левак с лодка и оранжева спасителна жилетка, можеш да ми се обадиш.

— Дадено.

Ореза отново погледна напред и се обърна.

— Пуснал си две котви заради снощния ветрец? Пък и не си ги разположил достатъчно далеч. Мислех те за по-опитен.

— Бивш боцман — напомни му Кели. — Откога книжните червеи се заяждат с истинските моряци? — пошегува се той.

Кели знаеше, че Португалеца се справя по-добре от него с малките съдове. Макар че разликата в нивото не бе чак толкова голяма.

Ореза се усмихна и тръгна към катера си. Когато скочи обратно на борда, той се обърна и посочи тениската в ръката на Кели.

— И да не забравиш да си облечеш блузката, моряче. Ще ти стои чудесно.

Старшината изчезна със смях в кабината си, преди Кели да успее да му отвърне. Вътре явно имаше и някакъв цивилен, което бе доста странно. След миг двигателите на катера заработиха и той продължи на северозапад.

— Добро утро — обади се Пам. — Какво беше това?

Кели се обърна. Тя носеше малко повече дрехи, отколкото когато я бе загърнал с одеялото. Джон обаче реши, че Пам вече може да го изненада само ако постъпи предсказуемо. Косата ѝ представляваше безразборна стърчаща плетеница, а отнесенят ѝ поглед можеше да принадлежи само на човек, будувал цяла нощ.

— Бреговата охрана. Търсят някаква изчезнала лодка. Как спа?

— Прекрасно.

Тя се приближи. Очите ѝ имаха замечтано изражение, което бе определено странно толкова рано сутринта, но не можеше да бъде по-привлекателно за един напълно разбуден моряк.

— Добро утро.

Целувка. Прегръдка. Пам протегна ръце нагоре и изпълни нещо като пирует. Кели хвана тънкото ѝ кръстче и я вдигна.

— Какво искаш за закуска? — попита той.

— Не закузвам — отвърна Пам и протегна ръце към него.

— О? — усмихна се Кели. — Добре.

Само след половин час Пам вече бе на друго мнение. Кели изпържи яйца с бекон, които тя погълна с такъв вълчи апетит, че той започна да пържи други въпреки протестите ѝ. Джон я огледа по-добре и забеляза, че Пам не е просто слаба, а направо недохранена — ребрата ѝ се четяха. Това му даде основание за нов въпрос, който не зададе. Но каквато и да бе причината, той лесно можеше да оправи последствията. След като Пам погълна четири яйца, осем парчета бекон и пет препечени филийки — двойната дажба на Кели, — денят можеше да започне нормално. Той ѝ показа как да се оправя с уредите в камбуза и отиде да изтегли котвите.

Подновиха пътешествието си малко преди осем часа. Съботата обещавахе да е топла и слънчева. Кели сложи тъмни очила, отпусна се в стола и само от време на време отпиваше от чашата си, за да не се разсейва. Той се придържаше към края на плавателния канал, за да избегне стотиците лодки, които сигурно щяха да излязат на риболов.

— Какви са тези неща? — попита Пам и посочи малките поплавъци, осеяли водата в залива.

— Плувки на мрежите за раци. Всъщност самите мрежи приличат повече на клетки. Раците влизат вътре и не могат се

измъкнат. Рибарите оставят плувките над водата, за да не забравят къде са заложили мрежите.

Кели ѝ подаде бинокъла и посочи към една гемия на три мили източно от тях.

— Значи така хващат клетите създания?

Кели се разсмя.

— Пам, нали не мислиш, че прасето, дало бекона за закуската ти, се е самоубило?

Тя се усмихна дяволито.

— Не, разбира се.

— Не се вживявай толкова. Ракът е просто голям морски паяк, макар че месото му наистина е хубаво.

Кели зави наляво, за да избегне една червена шамандура.

— И все пак ми се струва жестоко.

— Животът често е такъв — отвърна Кели и веднага съжали за думите си.

Отговорът на Пам също дойде спонтанно:

— Да, знам.

Джон нарочно не се обърна да я погледне. Подтекстът на думите ѝ му напомни, че и тя сигурно продължава да се бори с призраци. Но този миг на взаимно сконфузване бързо премина. Пам се отпусна в обятията му и нещата отново изглеждаха наред. Инстинктите на Джон за последен път го предупредиха, че все пак има нещо странно. В крайна сметка обаче тук нямаше призраци, нали?

— По-добре слез долу.

— Защо?

— Слънцето ще бъде силно. В аптечката на носа има плажно масло.

— Нос?

— В банята!

— Защо на корабите всичко е различно?

Кели се засмя.

— За да могат моряците да са господари на положението. Слушай сега! Вземи маслото и се намажи обилно, защото иначе още преди обяд ще заприличаш на препечена филийка.

Пам направи гримаса.

— Искам да си взема един душ. Става ли?

— Чудесно — отвърна Кели, без да я поглежда. — Няма смисъл да плашим рибата.

— Ах ти! — стисна ръката му Пам и слезе долу.

— Изчезна. Просто изчезна — изръмжа Ореза, който стоеше приведен над картата в станцията на бреговата охрана Томас пойнт.

— Трябва да се подсигуриим и от въздуха. Добре е да повикаме хеликоптер или нещо подобно — забеляза цивилният.

— Снощи нямаше да ни помогне.

— Но къде може да е отишъл?

— Проклет да съм, ако знам. Може би бурята все пак го е накиснала — отвърна Ореза, без да вдига поглед от картата.

— Казваш, че е тръгнал в северна посока. Обиколихме всички тези пристанища, а Макс се зае със западния бряг. Сигурен ли си, че описанието на лодката е точно?

— Дали съм сигурен? По дяволите, само дето не съм я купил тази лодка!

Двадесет и осемте часа кофеиново безсъние бяха направили цивилния раздразнителен. За това, разбира се, допринесе и морската болест, която доста учуди моряците от бреговата охрана.

— Може би наистина е потънал — завърши мрачно той, без да си вярва.

— Това решава ли проблема ти?

Шеговитите думи на старшина Ореза му спечелиха само предупредителен поглед от командира на станцията Пол Инглиш.

— Ако ме питаш, според мен нищо не може да разреши проблема, но работата ми е да опитам.

— Сър, нощта беше тежка за всички ни. Екипажът ми е изцеден и ако нямате наистина основателна причина да стоите буден, ви предлагам да дремнете малко.

Цивилният се усмихна леко, за да притъпи ефекта на предишните си думи.

— Старшина Ореза, с вашия ум заслужавате да бъдете офицер.

— Явно умът ми не е чак толкова блестящ, щом като изпуснахме нашия приятел снощи.

— А онзи, когото видяхме?

— Кели? Той е бивш старшина от флота. Стабилен мъж.

— Струва ми се млад за старшина — обади се Инглиш и погледна размазаната снимка пред себе си. Той бе отскоро в станцията.

— Званието му е присвоено заедно с флотски кръст — обясни Ореза.

Цивилният вдигна поглед.

— Значи според теб...

— Няма никакъв шанс да го е скрил.

Цивилният поклати глава. После се поколеба за миг и се отправи към спалното помещение. Преди изгрев щяха отново да тръгнат и имаше нужда от сън.

— Как беше? — попита Инглиш след излизането му от стаята.

— Човекът работи здраво, капитане. — Като командир на станцията това звание се полагаше на Инглиш. Още повече че офицерът не се месеше в работата на Ореза. — И със сигурност не е от сънливите.

— Ще бъде при нас още известно време и искам от теб да го поемеш.

Ореза почука по картата с молива си.

— Продължавам да твърдя, че най-доброто място за наблюдение е тук. Още повече че можем да се доверим на човека.

— Но цивилният казва „не“.

— Цивилният не е моряк, господин Инглиш. Нямам нищо против да ми заповядват какво да правя, но не и как да го правя.

Ореза огради мястото на картата.

— Това не ми харесва.

— И няма нужда — отвърна по-високият.

Той разгъна джобния си нож и разряза картона, под който се показва найлонов плик с бял прах.

— Само няколко часа работа, и изкарваме триста хиляди. Да не би да ви звучи зле? Или пък аз не мога да схвана нещо както трябва?

— И това е само началото — допълни третият.

— Какво ще правим с лодката? — попита човекът със скрупулите.

Високият вдигна поглед от заниманието си.

— Избавихте ли се от платното?

— Да.

— Ами тогава можем да си я вземем... но ще е по-разумно да я потопим. Да, точно така ще направим.

— А Анджело?

И тримата погледнаха към тялото. Човекът все още бе в несвяст и кръвта му изтичаше.

— Предполагам, че ще трябва да потопим и него — каза безстрастно високият. — Мястото е добро.

— След две седмици от него няма да е останало нищо. Наоколо има доста гадини — махна към мокрия от прилива пясък третият.

— Виждаш ли колко е лесно? Няма лодка, няма Анджело, няма риск — има само триста хиляди долапчета. Какво повече искаш. Еди?

— И все пак приятелите му въобще няма да се зарадват.

Отговорът прозвуча повече като аргумент в спор, отколкото като морални скрупули.

— Какви приятели? — попита Тони, без да вдига глава. — Той се издъни, нали? Колко приятели имат издънките?

Еди отстъпи пред логиката на положението и се приближи към безжизненото тяло на Анджело. От многобройните рани все още течеше кръв, а гърдите бавно се надигаха, докато дробовете се опитваха да поемат въздух. Време беше да се сложи край на това. Еди знаеше, че само се опитва да спре неизбежното. Той измъкна от джоба си малък автоматичен пистолет калибър .22^[1], доближи се до тила на Анджело и натисна спусъка. Тялото потръпна конвулсивно и се отпусна. Еди остави пистолета и извлече трупа отвън, като остави Хенри и Тони да довършат важната работа. Бяха взели със себе си парче рибарска мрежа. Еди уви трупа в него и го потопи във водата зад малката им моторница. Като всеки предпазлив човек той се огледа наоколо, но тук нямаше голяма опасност от натрапници. Еди подкара моторницата и на неколкостотин метра по-далеч намери подходящо място. Той спря и завърза шест бетонни павета за мрежата. Бяха достатъчни, за да потопят Анджело на три метра под водата. Тя изглеждаше доста бистра и Еди се разтревожи, но пълчищата от раци по дъното бързо разсеяха опасенията му. Анджело щеше да изчезне за по-малко от две седмици. Начинът, по който се отърваха от трупа, си беше чиста революция в бизнеса. Трябваше да го запомни. Виж,

платноходката щеше да им създаде повече грижи. За нея бе нужно по-дълбоко място, но Еди разполагаше с цял ден, за да го открие.

Кели промени курса надясно, за да избегне спортните моторници. Островът вече се виждаше на пет мили пред тях. Всъщност нямаше чак какво толкова да му се гледа. Той представляваше само малка издатина на хоризонта. На него нямаше дори дървета, но Кели си го обичаше, защото бе негов и там никой не можеше да го безпокои. Може би единственият недостатък се криеше в лошия телевизионен сигнал.

Остров Батарейа има дълга и неясна история. Сегашното си име — по-скоро иронично, отколкото подходящо — островът получава в началото на XIX век. По това време на някакъв инициативен офицер му хрумва идеята да разположи на острова малка артилерийска батарея, която да отбранява тесния канал на залива Чесапийк от британците. Както е добре известно, тогава англичаните напредват към Вашингтон, за да накажат новата нация, имала безумието да предизвика най-силния флот в света. Един британски ескадрен командир забелязва няколко безобидни облачета дим над острова, любопитството му надделява и той дава няколко залпа с оръдията на долната си палуба. Доброволците, обслужващи батареята на острова, нямат нужда от повторна покана. Те скачат в лодките си и се втурват към сушата. Малко след това моряците от кралския флот акостират на острова и обезвреждат оръдията. След тази кратка диверсия те продължават мързеливото си пътуване нагоре по река Патаксънт. Оттам английската армия напредва към Вашингтон и принуждава Доли Медисън^[2] да се изнесе от Белия дом. След пътешествието до Вашингтон англичаните се насочват към Балтимор, където обаче събитията вземат малко по-друг обрат.

Когато федералното правителство установява властта си над остров Батарейа, той вече представлява просто смущаващо свидетелство за една напълно безсмислена война.

Изоставен на произвола на съдбата, островът буренясва и остава така почти сто години.

1917 година носи първата истинска война извън границите на Америка и флотът се изправя пред необходимостта да се справи с

подводните лодки. Нужен е полигон и остров Батарейя изглежда идеалното място за целта. Той се намира само на няколко часа път от Норфолк и през есента на 1917 година там забумтяват дванадесет и четиринадесетинчовите оръдия. Те успяват да потопят почти една трета от острова под водата и да разгневят мигриращите птици, за които мястото е чудесно убежище от ловците. Единственото ново нещо са стотината търговски кораба от Първата световна война, които са потопени южно от острова. Те скоро обрастват с водорасли и заприличват на островчета.

Новата война и новото оръжие връщат заспалото късче земя към живота. Близката военновъздушна база има нужда от полигон, на който пилотите да изпробват оръжието си. Близостта на Батарейя на потопените през Първата световна война кораби е щастливо съвпадение и бомбардировките не закъсняват. За целта са построени три масивни бетонни бункера, от които офицерите да могат да наблюдават действията на бомбардировачите TBF и SB2C. Тази идилия обаче не продължава дълго, защото заблудена бомба разрушава един от бункерите. За щастие няма човешки жертви. В името на реда останките от бункера са разчистени и островът е превърнат в спасителна база. Зачислен му е катер, който да спасява жертвите на евентуална въздушна катастрофа. За целта е направен кей, построена е магазия, а двата бункера са преоборудвани. В крайна сметка островът подпомага местната икономика, докато изобретяването на хеликоптера прави катера излишен. И така Батарейя отново губи значението си. Той влиза в списъка на нежеланата от никого федерална собственост, докато Кели не бе успял да го наеме.

Пам се излегна на хавлията и продължи да се припича, покрита с дебел слой плажно масло. Тя нямаше бански и носеше само сутиена и бикините си. Гледката отвличаше вниманието на Кели, макар че тази му реакция не се поддаваше на никакво логично обяснение. Във всеки случай работата му в момента бе да управлява яхтата. „Гледката може да почака“ — казваше си той през минута, защото погледът му постоянно бягаше към Пам, сякаш за да се увери, че тя е все още там.

Кели завъртя руля надясно, за да премине на безопасно разстояние от една рибарска яхта. После отново погледна Пам. Тя бе смъкнала презрамките на сутиена си, за да не остават бели ивици. Кели одобри решението ѝ.

Сирената на рибарската яхта стресна и двамата. Кели завъртя глава и се огледа наоколо, а после погледът му спря на яхтата, намираща се на около двеста метра вляво от неговата. Засега трябваше да се съобразява само с нея, пък и шумът нямаше откъде другаде да дойде. На мостика се виждаше мъж, който им махаше. Кели зави наляво и се приближи. Маневрираше внимателно. Който и да бе човекът от другата яхта, той определено бе лош моряк и когато Джон спря, ръката му остана на дроселите.

— Какво има? — попита по мегафона той.

— Изгубихме винта! — извика в отговор мургавият мъж. — Какво да правим?

„Гребете“ — едва не се изгърва Кели, но това щеше да прозвучи грубо. Той приближи яхтата си още по-близо, за да огледа положението. Другата яхта бе със средна големина, предназначена за риболов и явно все още нова. Човекът на мостика бе висок към метър и седемдесет, петдесетинагодишен и гол до кръста, ако не се брояха черните косми по гърдите му. Виждаше се и някаква жена, която също не изглеждаше весела.

— Никакви перки ли нямате? — попита Кели, когато се приближи още по-близо.

— Мисля, че се ударихме в някакъв пясъчен нанос — обясни мъжът. — Намира се на около половин миля в онази посока посочи мъжът към място, което Кели внимателно избягваше.

— Да, там наистина има плитчина. Мога да ви взема на буксир. Имате ли здраво въже?

— Разбира се — отвърна веднага другият и се запъти към носа на яхтата си. Жената продължаваше да изглежда доста притеснена.

Кели за момент отдалечи яхтата си, без да изпуска от поглед другия „капитан“. Разбира се, според Джон такъв човек не можеше да се нарече „капитан“. Той не се ориентираше по карта, не знаеше как да привлече вниманието на другите съдове, не умееше дори да повика бреговата охрана. Всичко, което бе успял да стори, беше да си купи яхта клас „Хатерас“. Но макар и добър, изборът вероятно бе натрапен от някой ловък търговец. Кели обаче остана изненадан. Човекът ловко му подаде въжето и махна към „Спрингър“ да се приближи.

Кели доближи кърмата си и отиде да поеме въжето, което завърза за големия кнехт на щрунца. Пам се бе изправила и гледаше. Джон се

върна на мостика и отпусна леко дросела.

— Включи радиото си — каза той на собственика на хатераса. — Остави руля си в средно положение, докато не ти кажа да го въртиш. Разбра ли?

— Ясно.

— Да се надяваме, че е така — прошепна Кели и заотпуска дроселите, докато въжетото не се опъна.

— Какво е станало? — попита Пам.

— Понякога хората забравят, че под водата има дъно. Ако го удариш, могат да се случат какви ли не работи. — Той замълча. — Не искаш ли да облечеш нещо?

Пам се изкикоти и слезе долу. Преди да завие на юг, Кели внимателно увеличи скоростта на около пет възела. Не му се случваше да тегли на буксир за пръв път и измърмори, че вече ще започне да събира такса.

Кели бавно приближи „Спрингър“ до кея, като внимаваше за яхтата след него. Той слезе от мостика, пусна подвижния трап и скочи на брега, за да завърже въжетата. После се отправи към хатераса. Собственикът му вече бе готов и хвърли въжетата на Кели, докато спускаше своя трап. Джон издърпа яхтата на метър-два, което бе чудесен шанс да демонстрира мускулите си пред Пам. Операцията му отне само пет минути. После стори същото и със „Спрингър“.

— Това ваше ли е?

— Да — отвърна Кели. — Добре дошли на моята плитчина.

— Сам Роузън — представи се мъжът и протегна ръка.

Той вече бе облякъл ризата си. Макар и да имаше здраво ръкостискане, пръстите му бяха нежни и меки.

— Джон Кели.

— Това е жена ми Сара.

Кели се засмя.

— Вие сигурно сте навигаторът.

Сара бе ниска пълна жена, чиито кафяви очи се колебаеха между учудване и раздразнение.

— Трябва да ви благодарим за помощта — забеляза тя с нюйоркски акцент.

— Просто следвах законите на морето, госпожо. Какво се случи?

— Картата показва, че на мястото, където се ударихме, дълбочината е метър и осемдесет, а ние газим само метър и двадесет. Освен това отливът премина преди пет часа! — тросна се жената.

Сара не се ядосваше на Кели, но съпругът ѝ вече бе чул какво мисли по въпроса, а по-близък обект от Джон просто нямаше.

— Наносите на плитчината бяха натрупани от бурите миналата зима, но въпреки това моята карта показва по-малко от вашата. А и дъното там е меко.

Точно тогава се появи Пам, облечена в нещо почти прилично. При вида ѝ Кели се сети, че не знае дори фамилията ѝ.

— Здравсти, аз съм Пам.

— Искате ли малко да се поразходим? Имаме на разположение цял ден, за да се справим с проблема.

Всички одобриха предложението на Джон и той ги поведе към къщата си.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна Сам Роузън.

„Това“ бе един от бункерите, построени през 1934 година. Той имаше площ от двеста квадратни метра, а покривът му бе дебел цял метър. Изградено изцяло от железобетон, цялото съоръжение бе точно толкова солидно, колкото изглеждаше. До първия бункер се виждаше още един, по-малък.

— Островът е бил военноморска база — обясни Кели, — но сега го държа под наем.

— Хубав кей са ви направили — забеляза Роузън.

— Не е лош — съгласи се Кели. — Мога ли да ви попитам с какво се занимавате?

— Хирург съм — отвърна Роузън.

— А, така ли? — Това обясняваше ръцете.

— Професор по хирургия — поправи го Сара. — Но не може да управлява и гребна лодка.

— Скапаната карта е била грешна — изръмжа професорът, докато влизаха вътре. — Не чу ли?

— Станалото — станало. Сега ще хапнем, ще пием по една бира и ще обмислим всичко на спокойствие.

Кели остана изненадан от собствените си думи. Точно тогава слухът му долови остро изщракване, което идваше някъде от юг. Странно колко далеч се разнасяше звукът над водата.

— Какво беше това? — попита Сам Роузън, който също имаше остър слух.

— Сигурно някое хлапе се упражнява с пистолета си върху водните плъхове — каза Кели. — Като не броим изстрелите, наоколо е доста тихо. Но през есента ловците на патици правят истинска канонада.

— Да, виждам прикритията. Вие ловувате ли?

— Вече не — отвърна Кели.

Роузън го погледна разбиращо и Джон още веднъж промени мнението си за него.

— Откога?

— Отдавна. Как познахте?

— Веднага щом напуснах болницата, отидох в Иво^[3] и Окинава. Служих в корабен лазарет.

— Хмм, по времето на камикадзе.

Роузън кимна.

— Да, доста се позабавлявахме. А вие какво сте правили?

— Обикновено лежах по корем — усмихна се Кели.

— Сигурно сте участвали в подводен екип по подривна работа. Приличате ми на водолаз — каза Роузън. — Лекувах двама-трима такива.

— Да, горе-долу същото, но още по-тъпо.

Кели набра комбинацията на ключалката и отвори тежката стоманена врата.

Вътрешността на бункера изненада гостите му. При нанасянето си Кели бе заварил помещението разделено на три части с масивни бетонни стени. Сега обаче то приличаше на къща. По боядисаните стени се виждаха окачени пана. Подът също бе покрит. Мебелите и килимите издаваха вкуса на Патриша, но сегашното състояние на лек безпорядък показваше, че тук живее самотен мъж. Всъщност всичко бе подредено, но си личеше, че не е от женска ръка. Семейство Роузън не пропуснаха да забележат, че именно мъжът ги въведе в помещението и се отправи към старомодния хладилник, докато Пам просто се въртеше и оглеждаше обстановката с леко разширени очи.

— Много е хубаво — каза Сара. — Обзалагам се обаче, че през зимата е влажно.

— Не е чак толкова зле — посочи радиаторите по стените Кели.
— Има парно. Бункерът е построен съгласно държавните изисквания. Всичко функционира, макар и да е доста скъпо.

— И как сте успели да се нанесете тук? — попита Сам.

— Един приятел ми помогна да го наема. Бункерът е просто ненужна държавна собственост.

— Сигурно ви е добър приятел — обади се Сара, докато одобрително оглеждаше вградения хладилник.

— Точно така.

Кабинетът на вицеадмирал Уинслоу Холанд Максвел се намираше в източното крило на Пентагона. Той бе във външната част и през прозореца се откриваше чудесна гледка към Вашингтон. „И към демонстрантите“ — помисли си ядно адмиралът. На един от плакатите пишеше: „Детеубийци!“ Виждаше се дори и северновиетнамското знаме. Тази съботна утрин скандиранията се приглушаваха от дебелия стъкла на прозорците. Адмиралът долавяше ритъма, но не и думите. Бившият пилот така и не успя да реши кое го вбесява повече.

— Това въобще не ти влияе добре. Холандец.

— На мен ли го казваш? — изръмжа Максвел.

— Свободата на демонстрациите е едно от нещата, които защитаваме — забеляза контраадмирал Казимир Подулски, но не успя да придаде на думите си убедителността, която искаше. Просто му се бе насъбрало много. Синът му загина над Хайфон в изстребителя си А-4. Вестниците разгласиха случая главно заради бащата на загиналия пилот. През следващата седмица единадесет човека се бяха обадили на изтерзаната от скръб жена на адмирала. Някои от гласовете просто се смееха в слушалката, а други питаха дали ще бъдат поканени на погребението.

— Виж колко много хубави, миролюбиви младежи.

— Значи и ти си в чудесно настроение, Каз.

— Това е за сейфа ти. Холандец.

Подулски му подаде една дебела папка. Краищата ѝ бяха обвити в бяло-червено райе, а на предната корица се четеше кодовият надпис **ЗЕЛЕН ЧИМШИР**.

— Значи ще ни позволят? — попита изненадано Максвел.

— Стоях до три и половина през нощта, но отговорът е положителен. Трябва обаче да бъдем само няколко. Имаме разрешение да започнем проучване относно възможността за изпълнение.

Адмирал Подулски потъна в мекото кожено кресло и запали цигара. След смъртта на сина си бе отслабнал, но погледът му пламтеше както винаги.

— Значи ще ни позволят да изготвим плановете?

Максуел и Подулски бяха работили месеци наред, без въобще да знаят дали ще им бъде разрешено да предприемат някакви стъпки.

— Нима някой ще заподозре, че ние стоим зад всичко това? — усмихна се иронично роденият в Полша адмирал. — Искат да държим всичко в пълна секретност.

— А Джим Гриър? — попита Холандеца.

— Той е най-добрият разузнавач, когото познавам. Освен ако не си скрил някого под масата, разбира се.

— Чух, че едва миналата седмица е започнал работа в ЦРУ — предупреди го Максвел.

— Добре. Трябва ни добър шпионин, а последния път, когато го видях, Гриър все още носеше синя униформа.

— Да знаеш, че ще си спечелим достатъчно врагове.

Подулски посочи прозореца, от който идваше шумът. Той все пак не се бе променил много от 1944 и времето, когато служеше на американския кораб „Есекс“.

— Само на неколкостотин метра има толкова много врагове. Какво значение има, че ще станат с няколко повече?

— Откога имате яхтата? — попита Кели и отпи от втората бутилка.

Обядът не бе нищо особено — студено месо и хляб, полети с бира.

— Купихме я миналия октомври, но сме я карали само два месеца — призна лекарят. — Държа обаче да знаете, че изкарах курса за яхтсмени и бях най-добрият в групата си.

„Сигурно е от онзи тип хора, които финишират винаги първи, независимо къде стартират“ — помисли си Кели.

— Доста добре подавате въжетата — забеляза той, за да повдигне самочувствието на събеседника си.

— Хирурзите са сръчни и с възлите.

— И вие ли сте лекар, госпожо? — обърна се Кели към Сара.

— Фармаколог. Освен това преподавам в „Хопкинс“.

— Откога живеете тук със съпругата си? — попита Сам и в стаята се възцари неловко мълчание.

— Ами ние се срещнахме съвсем скоро — каза им направо Пам.

Кели се почувства доста объркано. Двамата лекари приеха новината като нещо естествено, но Джон се опасяваше да не го вземат за прелъстител на млади момичета. Той започна да размишлява как трябва да се държи, докато не забеляза, че на гостите му въобще не им пука за това.

— Хайде да разгледаме винта — изправи се Кели. — Елате.

Роузън го последва навън. Слънцето вече ставаше горещо и трябваше да свършат работата колкото се може по-бързо. Кели използваше по-малкия бункер за работилница. Той избра два гаечни ключа и изтика подвижния компресор навън.

След две минути вече бяха до яхтата на лекаря. Кели остави компресора и закопча един колан с тежести около кръста си.

— Аз мога ли да помогна с нещо? — попита Роузън.

Кели поклати глава и съблече ризата си.

— Няма нужда. Ако компресорът откаже, ще разбере почти веднага. Освен това ще се гмурна само на около метър и половина.

— Аз никога не съм правил подобно нещо.

Опитните очи на лекаря забелязаха трите белега по тялото на Кели, които един наистина добър хирург можеше и да не остави. Но, от друга страна полевите лекари невинаги имаха време за козметични операции.

— Аз пък съм. И тук и там — каза Кели, докато слизаше по стълбичката.

— Вярвам ти — продума на себе си Роузън.

След четири минути по часовника на Сам Кели отново се появи на стълбичката.

— Намерих повредата — каза той и пусна останките от двата винта на пясъка.

— За бога! В какво сме се ударили?

Кели седна на земята, за да свали тежестите от кръста си. Полагаше всички усилия да не се разсмее.

— Във водата, док. Просто във водата.

— Какво?

— Прегледахте ли яхтата, преди да я купите?

— Разбира се. От застрахователната компания ни задължиха да го направим. Намерих най-добрия техник и платих сто долара.

— Така ли? И каква повреда ти каза, че има? — изправи се Кели и изключи компресора.

— Ами всъщност никаква. Каза, че нещо не било наред с мивките. Повиках водопроводчик, но той не откри нищо. Предполагам, че техникът се е почувствал задължен да ми каже нещо за стоте долара, които взема, нали?

— Мивки?

— Така ми каза по телефона. Имам и писмен доклад някъде, но го чух достатъчно добре и по телефона.

— Цинк — засмя се Кели, — а не мивки^[4].

— Какво? — попита раздражено недоумяващият Роузън.

— Винтовете ти са повредени от електролиза. От галванична реакция. Тя е предизвикана от факта, че в солената вода има повече от един вид метал, и те са корозирали. Работата на плитчината е била само да изкриви размекнатия метал. Винтовете вече не са ставали за работа. Нима в курса за яхтсмени не ви го казаха?

— Ами казаха пи, но...

— Но току-що научихте нещо ново, доктор Роузън. — Кели вдигна останките от винта. Металът бе крехък като гипс. — Това някога е било бронз.

— По дяволите!

Хирургът пое парчето и отчупи един пласт, сякаш разлепваше вафла.

— Техникът е искал да каже, че цинковите аноди трябва да се подменят. Работата им е да поглъщат галваничната енергия. Сменят се на всеки две години и по този начин се предпазват перките и рулят. Не мога да ти обясня процеса научно, но със сигурност мога да ти опиша последиците. Рулят ти също има нужда от подмяна, но той може да почака. Това, което не може да чака, са двата винта.

Роузън погледна към водата и изруга:

— Идиот такъв!

Кели се засмя съчувствено.

— Док, ако това е най-голямата ти грешка тази година, значи си истински щастливец.

— И какво да правя сега?

— Ще се обадя и ще поръчам нови винтове. Познавам едно момче в Соломонс, което ще ги прати веднага, така че ще бъдат тук още утре. Няма страшно. Освен това искам да прегледам и картите ти.

Както можеше и да се очаква, картите не бяха актуализирани от цели пет години.

— Трябва да ги сменяш всяка година, док.

— По дяволите! — изруга отново Роузън.

— Искаш ли съвет? — усмихна се Кели. — Не се впрягай толкова. Това са най-добрите уроци. Вярно е, че малко боли, но нищо повече. Научаваш ги и не ги забравяш никога повече.

Лекарят най-после се отпусна и си позволи усмивка.

— Предполагам, че си прав, но Сара няма да спре да ми го натяква.

— Хвърли вината върху картите — предложи Кели.

— Ще ме подкрепиш ли?

— Мъжете трябва да си помагат в подобни моменти — ухили се Джон.

— Мисля, че ще ми допаднете, господин Кели.

— И къде, на майната си, е отишла? — попита Били.

— Откъде, по дяволите, да знам — отвърна не по-малко ядосано Рик. Освен гняв в него се надигаше и страх от Хенри, който със сигурност нямаше да е развеселен от новината.

И двамата се обърнаха към жената в стаята.

— Ти си ѝ приятелка — каза Били.

Дорис вече цялата трепереше. Искаше ѝ се да избяга от стаята, но това нямаше да помогне. Докато Били правеше трите стъпки към нея, ръцете ѝ се тресяха. Тя потръпна, но не се опита да избегне шамара, който я повали на пода.

— Кучка! Веднага ми кажи какво знаеш.

— Не знам нищо — изкрещя Дорис и опипа сгорещената си буза, върху която бе попаднал ударът. Тя погледна Рик за някакво съчувствие, но лицето му бе каменно.

— Знаеш! И по-добре веднага ми кажи какво — извика Били и се пресегна да смъкне шортите ѝ. — Докарай останалите тук — обърна се той към Рик и свали колана от кръста си.

Дорис се изправи, без да чака заповедта. Тя бе гола от кръста надолу и тихо плачеше. Тялото ѝ се свиваше от стоновете в очакване на болката. Дорис стоеше неподвижна, защото знаеше, че няма къде да избяга. Нямахше къде да иде. Другите момичета влязоха бавно, без да я поглеждат. Тя знаеше, че Пам мисли да бяга, но нищо повече от това. Докато коланът свистеше във въздуха, единствената ѝ утеха бе, че не може да издаде приятелката си. Пам беше избягала.

[1] В САЩ калибърът на оръжията обикновено се дава в инчове, като нулата се изпуска, а вместо нея се поставя точка. .22 отговаря на 0,22 инча, което е равно на 5,5 мм. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Медисън (1751–1836) — четвъртият президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Иводжима — остров, където американците нанасят поражение на японците през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[4] На английски думите „мивка“ (sink) и цинк (zink) се различават само по една буква. — Б.пр. ↑

3.

ПЛЕННИЧЕСТВО

След като върна цялата си водолазна екипировка в бункера, Кели взе една ръчна количка, за да превози продуктите от яхтата. Роузън настоя да му помогне. Новите винтове щяха да пристигнат едва на следващия ден, пък и хирургът явно не бързаше отново да пътешества с яхтата си.

— Значи — каза Кели — преподаваш хирургия?

— Да, стана вече осем години.

Роузън подреди пакетите с продукти на количката.

— Не приличаш на хирург.

Сам прие комплимента спокойно.

— Е, не всички приличаме на цигулари. Баща ми беше зидар.

— Моят пък пожарникар.

Кели подкара количката към бункера.

— Като се заговорихме за хирурзи... — Роузън посочи гърдите на Джон. — Попаднал си на добър специалист. Тези белези явно са били ужасни рани.

Кели почти спря.

— Да, онзи път наистина постъпих безразсъдно. Но не беше толкова зле, колкото изглежда. Само ми одраска дробовете.

— И на мен така ми се струва — изръмжа Роузън. — Минало е само на около пет сантиметра от сърцето ти. Голяма работа.

Кели пренесе пакетите в килерчето.

— Хубаво е да говориш със специалист, док — забеляза той и мислено затвори очи при спомена. — Всичко бе просто безразсъдство.

— Колко време си бил там?

— Общо ли? Около осемнадесет месеца. Зависи дали ще броим времето, прекарано в болница.

— Вътре на стената висеше военноморски кръст. За това ли са ти го дали?

Кели поклати глава.

— Не, за друго. Трябваше да отида на север и да измъкна един пилот на свален А-6. Не ме раниха, но въпреки това се разболях ужасно. Разните там драскотини от тръни и храсти се инфектираха от водата в реката. Можеш ли да си представиш? Оттам си изкарах три седмици в болницата. Беше по-ужасно и от раняване.

— Мястото не е от най-хубавите, нали? — попита Роузън, докато се връщаха за последния товар.

— Разправят, че там има сто различни вида змии. Деветдесет и девет са отровни.

— А последната?

Кели подаде един кашон на лекаря.

— Тя направо те гълта целия — засмя се той. — И на мен не ми хареса, но това ми беше работата, така че измъкнах онзи пилот. Адмиралът ме направи старшина и ми даде медал. Ела да ти покажа моята красавица.

Джон махна на Сам да се качи на борда. Разглеждането на яхтата продължи пет минути, през които лекарят внимателно изучаваше всички разлики между „Спрингър“ и неговата. Оборудването бе модерно, но не префърцунено. Сам разбра, че този човек знае какво прави. Пък и картите му бяха нови. Кели извади две бири от хладилника и подаде едната на лекаря.

— Как беше в Окинава? — попита е усмивка той.

Двамата мъже се оглеждаха и преценяваха един друг и гледката явно им харесваше.

Роузън повдигна рамене и красноречиво изръмжа:

— Напрегнато. Бяхме затрупани от работа, а ония камикадзе явно си мислеха, че червеният кръст на кораба е нарисуван, за да се прицелват по-добре.

— Работехте ли и по време на нападенията?

— Ранените не могат да чакат, Кели.

Джон довърши бирата си.

— На ваше място аз сигурно щях да отвъръщам на огъня. Изчакай малко да събера нещата на Пам и се връщаме обратно при климатичната инсталация.

Той отиде в задната каюта и взе сака на момичето. Роузън вече бе слязъл на кея и Кели му го подхвърли. Сам обаче се обърна твърде късно, изпусна сака и той се приземи на бетона. Някои от нещата се

разпиляха и макар на пет-шест метра от мястото, Кели успя да забележи какво не е наред още преди Сам да е извърнал глава.

На кея лежеше голяма пластмасова тубичка за лекарства без етикет. Капачката се бе развила и до нея се виждаха две капсули.

Някои неща се разбират от пръв поглед. Роузън се наведе, вдигна тубичката и прибра капсулите вътре, преди да я затвори. После я подаде на Кели.

— Знам, че не са твои, Джон.

— Какво е това, Сам?

Гласът на лекаря прозвуча като олицетворение на безстрастието:

— Търговското име е „Куалюд“. Метаквалон. Това е барбитурат, успокоително. Хапчета за сън. Използват го, за да изпращат пациентите в страната на сънищата. Доста е силно. Всъщност дори малко повече от силно. Мнозина смятат, че не трябва да се продава в аптеките. Няма етикет. Значи не е взето с рецепта.

Кели изведнъж се почувства ужасно стар и изморен. И някак си предаден.

— Аха.

— Не знаеше ли?

— Сам, ние току-що се срещнахме. Не са изминали и двадесет и четири часа. Не знам нищичко за нея.

Роузън се протегна и за миг се загледа в хоризонта.

— Добре, сега ще започна да се държа като лекар. Вземал ли си някога наркотици?

— Не! Мразя ги! Хората умират от тях!

Гневът на Кели бе силен и се появи внезапно, но не бе насочен срещу Сам Роузън.

Професорът посрещна избухването спокойно. Сега бе негов ред да се държи професионално.

— Успокой се. Хората се пристрастяват към тези неща. Няма значение как е станало. Гневът няма да помогне. Поеми си дълбоко въздух и бавно издишай.

Кели се подчини и успя да се усмихне на нелепата ситуация.

— Говориш точно като баща ми.

— Пожарникарите са умни хора. — Сам направи пауза. — Добре, приятелката ти може би има проблеми. Но изглежда добро

момиче, а ти приличаш на Mensch^[1]. И така, да се опитаме ли да разрешим проблема или не?

— Това си е нейна работа — отвърна горчиво Кели. Чувстваше се предаден. Бе започнал да отваря сърцето си, а сега разбираше, че го открива за наркотиците или в каквото там наркотиците превръщаха човек. Може би всичко е било загуба на време.

Гласът на Роузън стана строг.

— Точно така, това си е нейна работа, която обаче засяга и теб. И ако се държиш като глупак, въобще няма да ѝ помогнеш.

Кели бе изумен от разума в думите на Сам.

— Сигурно си много добър лекар.

— Аз съм чудесен лекар — осведоми го Роузън. — Това не е по моята част, но Сара е дяволски добра в тази област. Може да се окаже, че и двамата сте извадили дяволски късмет. Тя не е лошо момиче, Джон. Освен това е малко нервна, ако не си забелязал.

— Да, но... — Едно ъгълче от разума на Кели възкликна: „Видя ли!“

— Но повече си се заглеждал по лицето ѝ. И аз съм бил на двадесет, Джон. Хайде, може би ни предстои работа. — Той спря и се вторачи в Кели. — Струва ми се, че пропускам нещо. Какво е то?

— Преди по-малко от година изгубих жена си.

Джон му разказа всичко за около минута-две.

— И си помислил, че може би тя...

— Да, предполагам, че е така. Глупаво от моя страна, нали?

Кели се чудеше защо е толкова искрен. Защо просто не остави Пам да прави каквото си знае. Но това не можеше да бъде решение. Ако постъпи по този начин, значи само я бе използвал и след това захвърлил егоистично. Странните криволици, през които бе преминал животът му последната година, го научиха, че не може да постъпва по този начин. Не трябва да е от този тип мъже. Той улови втренчения в него поглед на Роузън.

Сам поклати наставнически глава.

— Всички сме уязвими. Ти имаш нужната подготовка и опит, за да се справиш с проблемите си. Тя ги няма. Хайде да се захващаме за работа.

Роузън хвана количката с големите си меки ръце и я подкара към бункера.

Хладният въздух вътре сякаш бе олицетворение на действителността. Пам безуспешно се опитваше да забавлява гостенката. Сара вероятно отдаваше това на странната ситуация, в която бяха попаднали, но умът на лекаря никога не бездейства и тя бе започнала да гледа с професионален поглед на момичето срещу себе си. Когато Сам влезе в стаята, жена му се обърна и Кели разбра какво се криеше в погледа ѝ.

— И така напуснах дома си на шестнадесетгодишна възраст — обясняваше Пам с монотонен глас, който говореше по-красноречиво от думите ѝ. Тя обърна глава и прикова поглед върху сака в ръцете на Кели. Гласът ѝ придоби изненадващо остри нотки, които дотогава Джон не бе чувал: — О, чудесно. Тъкмо ми трябваше.

Тя се приближи до него, взе сака от ръцете му и влезе в спалнята. Кели и Роузън я изчакаха да затвори вратата и Сам подаде пластмасовата тубичка на жена си. Сара разбра всичко само е един поглед.

— Не знаех — обади се Кели, който изпитваше нужда да се защити. — Не съм я виждал да взема нищо.

Той се опита да си спомни всичко и установи, че е възможно Пам да е вземала хапчета два или три пъти. Значи това е била причината за замечтания ѝ поглед.

— Сара? — попита Сам.

— Триста милиграма. Сигурно не е в напреднала фаза, но при всички положения се нуждае от помощ.

Няколко секунди по-късно Пам се върна при тях и каза на Кели, че е забравила нещо на яхтата. Ръцете ѝ не трепереха, но само защото ги бе вкопчила една в друга. Колко по-лесно бе да намериш нещо, когато знаеш къде да го търсиш. Пам се опитваше да се владее и почти успяваше, но в никакъв случай нямаше артистични заложби.

— Това ли търсиш? — попита Кели и показа пластмасовата тубичка. Наградата за остро зададения въпрос му подейства като нож в сърцето.

В продължение на няколко секунди Пам не каза нищо. Гладното изражение в очите ѝ се пресегна към кафявата пластмасова тубичка и взе една-две таблетки в очакване на ефекта от проклетите хапчета. То не забелязваше другите хора в стаята и със сигурност не се интересуваше от мнението им. После срамът зашлеви плесницата си и

Пам разбра, че светлината, в която се опитваше да се представи, бързо изгасва. Но явно най-тежко ѝ бе да погледне Кели. След като пробягнаха по Сара и Сам, очите ѝ се заколебаха между ръцете и лицето на Джон. Гладът и срамът се счепкаха, но срамът победи. Очите ѝ срещнаха погледа на Кели и изражението на дете, хванато да върши пакост, изчезна. Пам разбра, че с всеки удар на сърцето чувството, което можеше да се превърне в любов, добива очертанията на презрение и отвращение. Ритъмът на дишането ѝ забърза, после стана неравномерен и тя осъзна, че най-голямото отвращение идва отвътре. Дори и наркоманите имат нужда да погледнат вътре в себе си, но когато го сторят през очите на другите, се чувстват още по-наранени.

— С-с-съжалявам, Ке-е-ели. Н-не ти к-к-казах... — опита се да проговори тя, но нещо в нея се пречупи. Пам се топеше пред очите им. Сигурно ѝ се искаше да потъне вдън земята или да се изпари. Бе се превърнала в едно голямо отчаяние. Пам извърна глава, неспособна да гледа мъжа, когото бе започнала да обича.

Джон Терънс Кели трябваше да решава. Можеше да продължи да се чувства предаден или пък да покаже съчувствието, с което Пам го бе дарила преди по-малко от двадесет часа. Цялото същество на момичето пред него излъчваше срам. Джон не можеше просто да стои така. Трябваше да направи нещо, защото в противен случай представата, която имаше за себе си, щеше да изчезне като дим.

Очите на Кели се насълзиха. Той се приближи към Пам и я прегърна, като я придържаше да не падне. Ръцете му я залюляха, сякаш бе малко дете, и той придърпа главата ѝ към гърдите си. Именно сега бе времето да ѝ покаже силата си и да пропъди всички мисли от главата си. Дори и онази мърмореща част от разума му се отказа от дежурното си: „Казах ли ти!“, поне засега. Джон държеше в прегръдките си едно наранено същество и нямаше време за здрав разум. Дватамата останаха така в продължение на няколко минути, а гостите им ги гледаха със смесица от неудобство и професионална загриженост.

— Опитвах се — каза Пам. — Наистина се опитвах, но бях толкова уплашена.

— Няма нищо — отвърна Кели, без да я слуша. — Ти ми помогна, когато имах нужда, и сега е мой ред.

— Но... — Пам отново се разхълца и ѝ трябваше около минута, за да се успокои. — Аз не съм такава, за каквато ме мислиш.

Кели не обърна внимание на предупреждението и в гласа му се прокрадна усмивка:

— Ти не знаеш какво си мисля, Пам. Всичко е наред. Наистина.

Джон бе толкова зает с момичето в ръцете си, че не видя кога Сара Роузън изникна до тях.

— Пам, искаш ли малко да си поговорим?

Пам кимна и Сара я изведе навън. Кели погледна втренчено Сам.

— Ти наистина си Mensch — обяви Роузън, доволен, че първоначалното му впечатление е излязло правилно. — Кели, на какво разстояние е най-близкият град с аптека?

— Ами сигурно е Соломонс. Не трябва ли да постъпи в болница?

— Това ще го реши Сара, но предполагам, че няма да се наложи.

Кели погледна пластмасовата тубичка, която все още стискаше.

— Ще отида да изхвърля тези проклети хапчета.

— Не! — спря го Роузън. — Дай ми ги. Ако полицията открие тубичката, може да установи къде е била продадена. Ще я прибера на моята яхта.

— И какво ще правим сега?

— Ще изчакаме малко.

След двадесет минути Сара и Пам се върнаха, хванати за ръце като майка и дъщеря. Момичето вече не гледаше в земята, въпреки че очите ѝ бяха все още влажни.

— Пред вас стои истински герой, господа — каза им Сара. — Опитвала се е сама да се откаже в продължение на месец.

— Тя твърди, че не е трудно — обади се Пам.

— С общи усилия ще облекчим задачата — увери я Сара.

Тя подаде един списък на съпруга си. — Иди да намериш аптека. Джон, веднага пали яхтата си.

— Какво става? — попита след половин час Кели. Вече бяха изминали пет мили и Соломонс се виждаше като зелена линия на северозападния хоризонт.

— Лечебната процедура е доста проста. Ще ѝ даваме успокоителни и постепенно ще я откажем.

— Ще лекувате наркоманията ѝ с наркотици?

— Да — кимна Роузън. — Така се прави. На организма му трябва известно време, за да изхвърли всички натрупвания от тъканите си. Когато вземаш наркотици, тялото ти свиква с тях и ако се опиташ да ги спреш отведнъж, можеш да предизвикаш нежелани ефекти. Например гърчове и други такива. Човек може дори да умре от подобно нещо.

— Сериозно ли? — попита Кели. — Сам, аз не знам нищо за това.

— И откъде ще знаеш? Това е наша работа, Кели. Сара обаче смята, че случаят с Пам не е такъв. Спокойно, Джон. Сигурно трябва — Роузън извади списъка от джоба си, — да, така си и мислех. Ще започне с фенобарб, който притъпява симптомите на отказването. Виж, ти знаеш как се управлява яхта, нали?

— Можеш да си сигурен — каза Кели, предчувствайки продължението.

— Ние пък познаваме нашата работа.

Моряците от бреговата охрана с неудоволствие забелязаха, че цивилният не е от сънливите. Те още не бяха успели да си починат от приключенията през предния ден, а той вече седеше в оперативната стая, надвесен над картите. Ръката му ограждаше местата, които цивилният сравняваше с видяното и запомненото от него.

— Колко бързо може да се движи една ветроходна лодка? — обърна се той към гневния и раздразнителен старшина Ореза.

— Като тази, която търсим ли? Не особено бързо. Ако вятърът е добър и морето спокойно, сигурно ще развие пет възела. Ако пък има умен и опитен капитан, може да се движи и по-бързо. Правилото е, че скоростта е равна на едно цяло и три на квадрат по дължината на ватерлинията. В случая максимум пет-шест възела.

Ореза се надяваше да впечатли цивилния с тази проста моряшка аритметика.

— Миналата нощ бе доста ветровито — забеляза сърдито събеседникът му.

— Бурното море намалява скоростта на малките лодки. Губят много време в изкачване и слизване по вълните.

— И как тогава ви се е изплъзнала?

— Не ни се е изплъзнала, ясно ли е?

Ореза не бе наясно с кого разговаря и какъв е рангът на този човек, но той не би изтърпял подобна забележка дори от офицер. Да оставим настрана, че един истински офицер нямаше да се държи така. Той щеше да го изслуша и да го разбере. Старшината си пое дълбоко дъх и за сетен път си пожела да може да разговаря с истински офицер. Цивилните обикновено слушаха офицерите, което красноречиво говореше за умствените им способности.

— Вижте, сър, вие ми казахте да не се набиваме на очи и ние го сторихме. Аз ви предупредих, че шумът от бурята ще ни попречи да го хванем, и се оказах прав. Старите радари, с които разполагаме, не струват и пукната пара в лошо време. Не и когато преследваме някаква си скапана платноходка.

— Това вече го чух.

„Ще продължа да го повтарям, докато не го разбереш“ — въздържа се да забележи Ореза, защото улови предупредителния поглед на господин Инглиш. Португалеца въздъхна дълбоко и се вторачи в картата.

— И къде мислиш, че се намира?

— По дяволите, заливът не е чак толкова голям. Имате да огледате само две крайбрежни линии. Повечето от къщите обаче разполагат със собствени докове. Да не говорим за малките рекички. Ако бях на негово място, щях да избира една от тях. Там мога да се скрия по-добре, отколкото в док, нали така?

— Значи мислиш, че сме го изпуснали? — запита мрачно цивилният.

— Искаш ли да се обзаложим? — предложи Ореза.

— От цели три месеца работя по този случай!

— Съчувствам ви. — Старшината замълча за момент. — Според мен нашият човек по-скоро е тръгнал на изток, отколкото на запад. В крайна сметка по-лесно е да бягаш по посока на вятъра, а не срещу него. Това добре. Проблемът е, че малката лодка лесно може да се изтегли от водата и да се качи на ремарке. Нищо не му пречи вече да е в Масачузетс.

Цивилният вдигна поглед от картата.

— Благодаря за успокоението!

— Нима предпочитате да ви лъжа, сър?

— Три месеца!

Инглиш и Ореза си помислиха, че цивилният просто не може да се откаже. Човек трябваше да се научи да го прави. Понякога морето ти отнема нещо и ти го преобръщаш, за да си го върнеш. В повечето случаи тактиката успява, но, разбира се, невинаги. Именно тогава трябва да се примириш с победата на морето. Както офицерът, така и старшината не обичаха подобен развой, но бяха безсилни да го променят.

— Може би ще успеете да извикате на помощ някой хеликоптер. Във военноморската база на река Пакс сигурно ще ви влязат в положението — забележа Инглиш. Освен това така цивилният щеше да се разкара от станцията заедно с неприятностите, които причиняваше на бреговата охрана.

— Гледате да се отървете от мен, а? — попита цивилният и се усмихна накриво.

— Какво казвате, сър? — обади се невинно Инглиш. „Жалко — помисли си той, — че този не е кръгъл глупак.“

Кели завърза яхтата обратно на кея си едва след седем часа. Докато той покриваше различните табла и инструменти и подготвяше „Спрингър“ за нощта. Сам се запъти да занесе лекарствата. Завръщането от Соломонс бе преминало спокойно. Сам Роузън умееше да обяснява, а Кели знаеше какво да пита. Джон бе научил всичко, което го интересува, още на отиване и по време на обратния път се отдаде на мислите си и на въпроса какво да прави и как да постъпи сега. Отговорът не беше никак лесен, пък и работата по яхтата не му помагаше да го намери по-бързо. Кели се забави повече от обичайното, за да провери въжетата както на своята, така и на яхтата на Роузън.

Локхийд DC-130E „Херкулес“ летеше плавно и сигурно високо над облаците. Самолетът вече имаше зад себе си две хиляди триста петдесет и четири часа безавариен полет от излизането си от заводите „Локхийд“ в Мариета, Джорджия, преди няколко години. Времето бе прекрасно за полети. В широката предна кабина четиричленният екипаж гледаше прозрачния въздух, без да забравя наблюдението на

уредите. Четирите турбини на двигателите издаваха обичайното си монотонно и успокоително бръмчене. Вибрациите се предаваха на високите удобни седалки и образуваха постоянни кръгчета в пластмасовите чашки с кафе. С една дума, в самолета цареше напълно нормална атмосфера. Но ако човек погледнеше металния корпус отвън, веднага щеше да промени мнението си. Самолетът принадлежеше на деветдесет и девета стратегическа разузнавателна ескадрила.

На всяко от крилата на херкулеса до двигателите висеше по един допълнителен малък самолет. И двата бяха модел 147SC. Проектирани да служат като високоскоростни мишени за обучение под името „Файъбий II“, сега те носеха названието „Бъфало Хънтър“. В задната част на DC-130E имаше още един екипаж, който подготвяше двата миниатюрни самолета за излитане. Те вече бяха програмирани да извършат строго секретна мисия. Екипажът си нямаше и представа от нея и така трябваше да бъде. Задачата бе просто да „инструктират“ самолета какво да направи и кога. Главният механик — тридесет и една годишен сержант — работеше над един от двата самолета с кодово название „Коди-193“. Малката шпионка до него му позволяваше да следи обекта визуално и той го правеше, макар и да нямаше нужда. Сержантът обичаше тази техника, както само дете може да обича някоя от играчките си. Той работеше по програмата на миниатюрните самолети вече десет години, а „Коди-193“ щеше да излети под негово ръководство за шестдесет и втори път. Постижението бе своеобразен рекорд.

„Коди-193“ имаше знаменити предци. Производителите му — „Телидайн-Райън“ от Сан Диего, Калифорния, бяха построили „Духът на Сейнт Луис“ на Чарлз Линдберг^[2]. Въпреки това компанията не бе успяла да се възползва от това късче авиационна история. Лутайки се от една малка поръчка към друга, тя най-после се бе стабилизирала финансово чрез производството на мишени. В крайна сметка изтребителите трябваше да се упражняват върху нещо. Така бе започнал съществуването си миниатюрният самолет „Файъбий“ — с едничката задача да бъде свален от някой пилот. Но механикът никога не бе гледал на нещата от този ъгъл. Той програмираше малките самолети и смяташе, че работата му е да даде подобаващ урок на пилотите и да направлява „Файъбий“, така че ракетите да улучват само въздуха. В крайна сметка сержантът само си спечели ругатните на

пилотите, макар че авиационният етикет им повеляваше да му купуват по една бутилка пиене за всяка изстреляна нахалост ракета. И така животът си течеше, докато някой не забележа, че щом мишените създават толкова главоболия на американските пилоти, то без съмнение ще тормозят и другите, които не стрелят по самолети просто за развлечение. Освен това щяха да облекчат задачата на нисколетящите разузнавателни самолети.

Двигателят на „Коди-193“ вече работеше на пълни обороти и увеличаваше скоростта на херкулеса е няколко възела. Сержантът го погледна за последен път и се обърна към уредите. Отляво върху корпуса на миниатюрния самолет се виждаха нарисувани шестдесет и един малки парашута. Ако имаше късмет, механикът съвсем скоро щеше да прибави още един към тях. Въпреки че не знаеше нищо за настоящата мисия, спортната му кръв го караше да подготви играчката си изключително внимателно за предстоящата игра.

— Внимавай, сладурче — промълви сержантът, когато „Коди-193“ се отлепи от херкулеса.

Миниатюрният самолет вече летеше.

Сара приготвяше лека вечеря. Кели надуши миризмата ѝ още преди да е отворил вратата. Когато влезе, завари Роузън във всекидневната.

— Къде е Пам?

— Дадохме ѝ лекарства — отвърна Сам. — Сигурно вече спи.

— Да, спи — потвърди Сара, която тъкмо минаваше през стаята на път за кухнята. — Току-що проверих. Горката, направо е изнурена. Явно не е спала от доста време. Сега ще си навакса.

— Но щом е вземала приспивателни...

— Джон, понякога организмът реагира странно — обясни Сам. — Той се опитва да се противопостави на наркотиците и същевременно става зависим от тях. Сега за известно време най-големият проблем на Пам ще бъде сънят.

— Има и нещо друго — обади се Сара — Пам е много уплашена от нещо, но не иска да каже от какво. — Тя замълча, но реши, че Кели трябва да знае. — Джон, Пам е била малтретирана. Не съм задавала

въпроси, защото не бива да бързаме. Със сигурност обаче някой се е отнесъл твърде жестоко с момичето.

— Така ли? — Кели вдигна поглед от дивана. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че е била обект на сексуално насилие — отвърна Сара със спокоен професионален тон, който прикриваше емоциите ѝ.

— Искаш да кажеш изнасилена? — попита тихо Джон и мускулите му се напрегнаха.

Сара кимна, без да крие отвращението си.

— Почти съм сигурна. Вероятно е било повече от веднъж. Освен това има следи от физическо насилие по гърба и хълбоците.

— Не съм ги забелязал.

— Ти не си лекар — отвърна Сара. — Как се запознахте?

Докато разказваше, Кели си спомни изражението в очите на Пам и разбра какво е означавало. Защо не го бе забелязал? Защо не бе забелязал толкова много неща? Кели побесня.

— Значи се е опитвала да избяга... Питам се дали същият този мъж я е направил наркоманка? — попита Сара. — Който и да е, сигурно е „прекрасен“ човек.

— Искаш да кажеш, че този, който я е бил, я е пристрастил и към дрогата? — каза Кели. — Но защо, по дяволите?

— Кели, не искам да ме разбираш погрешно, но... тя може би е била проститутка. Сводниците обикновено контролират момичетата си именно по този начин. — Сара мразеше да говори подобни неща, но сега постъпваше като лекар и Кели трябваше да знае всичко. — Тя е млада, хубава и е избягала от разбитото си семейство. Следите от насилие, недохранването, всичко съвпада.

Джон заби поглед в пода.

— Но тя не е такава. Не разбирам.

Спомените обаче му казваха, че разбира. Начинът, по който го бе привлякла към себе си. Дали действията ѝ бяха рутинна уловка, или пък израз на човешки чувства? Кели не искаше да отговаря на този въпрос. Какво трябваше да направи сега? Да послуша разума си? Да следва сърцето си? И къде щяха да го отведат те?

— Тя се бори, Джон. Тя има куража да се бори. — Сара седна срещу Кели. — Прекарала е на улицата цели четири години един Бог

знае какво е вършила, но нещо в нея не се е пречупило. Трябва да знаеш обаче, че Пам не може да се пребори сама. Тя има нужда от теб. А сега трябва да ми отговориш на един въпрос. — Сара го погледна сурово. — Ще останеш ли до нея?

Кели вдигна глава и леденосините му очи заопипваха стаята в търсене на отговор.

— Вие двамата май наистина сте експерти по тази част?

Сара отпи от питието си. Тя бе трътлеста жена — ниска и пълна. Черната ѝ коса с месеци не бе виждала фризьор. С две думи, изглеждаше точно като жените, които привличат мъжката омраза веднага щом седнат зад волана. Но Сара говореше страстно и убедително и Джон знаеше, че срещу него седи една интелигентна жена.

— Имаш ли представа колко зле е положението в момента? Преди десет години наркоманията се срещаше толкова рядко, че почти не ѝ обръщах внимание. Разбира се, че знаех за проблема и че четях статиите в медицинските списания. От време на време дори се случваше да изпадне някой пациент, пристрастен към хероина. Но, общо взето, рядко. Хората си мислеха, че проблемът засяга само черните. На никого не му пукаше. Сега дойде време да плащаме сметката. Ако не си забелязал всичко, за което ти говорих, вече го няма и промяната сякаш стана само за една нощ. Аз по цял ден се занимавам с деца, пристрастени към наркотиците, и отделям съвсем малко време за научната си разработка. Никой не ме е обучавал специално. Аз съм учен, експерт по проблемите на противоположното въздействие. Работата ми е да изследвам химически структури и да създавам нови лекарства. Сега обаче съм постоянно заета с клинична работа и се опитвам да спасявам детски животи. Опитвам се да върна към света деца, които, вместо да пият бира, са натъпкали организма си с химикали. С помия, която въобще не е трябвало да излиза от проклетите лаборатории.

— И ще става още по-лошо — обади се замислено Сам.

Жена му кимна:

— Разбира се. Следващият голям бум ще е кокаинът. Тя има нужда от теб, Джон — наклони се отново напред Сара. Сякаш бе обгърната от някакъв самосъздаден буреносен облак, пълен с електрически заряд. — По дяволите, ти трябва да бъдеш с нея, синко.

Трябва! Някой достатъчно много я е изтормозил с калните си ръце, но тя се опитва да се оправи. Трябва да помогнеш на едно човешко същество.

— Да, госпожо — отвърна смирено Кели. Той вдигна глава и се усмихна. Объркването бе изчезнало. — Вече стигнах до този извод.

— Добре — кимна отсечено Сара.

— Какво трябва да направя най-напред?

— Тя има най-голяма нужда от почивка, добра храна и време, за да изчисти организма си от наркотиците. В началото ще ѝ даваме фенобарб, за да се застраховаме от евентуални усложнения, макар че не вярвам да ги има. Докато вас двамата ви нямаше, я прегледах. Проблемите ѝ са не толкова в пристрастяването, колкото в изтощението и недोхранването. Пам би трябвало да е с около петнадесет килограма по-тежка. Ако я подкрепяме и по други начини, би следвало да понесе отказването без проблеми.

— Другият начин сигурно съм аз? — попита Кели.

— В голяма степен, да. — Сара погледна към отворената врата на спалнята и въздъхна облекчено. — Като знам какво е състоянието ѝ, фенобарбът сигурно я е приспал за цяла нощ. Утре ще започнем да я храним и да я лекуваме. А сега — заключи Сара — и ние трябва да хапнем нещо.

По време на вечерята говориха на други теми и Кели скоро се впусна в дълга лекция за контурите на дъното на залива Чесапийк. Освен това им описа и всички хубави места за риболов. Скоро бе решено гостите му да останат на острова до понеделник вечерта. Увлечени в разговори, те приключиха с вечерята едва в десет. Кели почисти масата и влезе в спалнята, за да чуе тихото дишане на Пам.

„Бъфало Хънтър“ бе дълъг само четири метра и тежеше хиляда и осемстотин килограма, като горивото заемаше половината от масата му. Той се насочи към земята със скорост от над петстотин възела. Навигационният му компютър, изработен в „Лиър-Зиглер“, вече подаваше данни за времето и височината. С оглед последните достижения на техниката миниатюрният самолет разполагаше с абсурдно примитивни системи, които с огромни усилия бяха програмирани, така, че устройството да се движи по определена

траектория и височина. Въпреки това „Коди-193“ имаше отличен външен вид. Контурите му определено го оприличаваха на синя акула. Не беше рядкост под източения нос да се видят нарисувани хищнически зъби, за да бъде приликата пълна. В този случай обаче долната част на „Коди-193“ бе боядисана в бяло, а горната в кафяво и зелено. Маскировката правеше устройството трудно забележимо както от земята, така и от въздуха. Освен това миниатюрният самолет бе невидим за радарите. Крилете му се покриваха с ПИМ — поглъщаща излъчването материя.

В 11:41:38 часа местно време „Коди-193“ премина границата между Лаос и Виетнам. Той продължи да се спуска, докато не достигна сто и шестдесет метра височина. Миниатюрният самолет зави на североизток и продължи да напредва малко по-бавно поради сгъстения въздух в близост до земята. Малката височина и габарити на „Коди-193“ го правеха трудна, но не и неуловима мишена. Когато се приближи до предните позиции на модерната и бдителна северновиетнамска противовъздушна отбрана, то бе забелязано. „Коди-193“ летеше право към едно от скоро поставените тридесет и седем милиметрови оръдия. Зенитчиците веднага се захванаха за работа и успяха да стрелят двадесетина пъти, преди да изгубят целта си. Три от изстрелите преминаха само на метри от миниатюрния самолет, но не го улучиха. „Коди-193“ не промени курса си и не се опита да избегне стрелбата. Устройството не притежаваше нито мозък, нито очи и спокойно продължи по маршрута си. Всъщност то много приличаше на миниатюрно влакче, което упорито обикаля коледната елха, докато новият му собственик закусва в кухнята. В случая обаче „собственикът“ го наблюдаваше. Един доста отдалечен ЕС-121 „Уорнинг стар“ следеше полета посредством радар, монтиран върху вертикалния стабилизатор на устройството.

— Давай, миличко, давай — прошепна един майор, без да откъсва очи от екрана на радара. Той знаеше за целта на мисията и за причините, които налагаха строгата ѝ секретност. До него се виждаше малко късче от топографска карта. Миниатюрният самолет зави на север точно където трябва, намери нужната долина и се спусна на сто метра височина, като пое по течението на малък речен приток. „Добре, че момчетата, които са го програмирали, си разбират от работата“ — помисли си майорът.

„Коди-193“ вече бе изразходвало една трета от горивото си и бързо поглъщаше останалата част. То продължи по маршрута си, водещ ниско под билата на хълмовете, които лежаха от двете му страни. Програмистите бяха вложили цялото си умение, но въпреки това не можеха да предвидят всичко. Един силен порив на вятъра тласна устройството надолу и то профуча само на двадесетина метра от върха на необикновено високо дърво. Двама войници от съседния хълм забелязаха миниатюрния самолет и стреляха по него, но без успех. Единият от тях се спусна надолу към телефона, но другарят му го спря, защото „Коди-193“ продължаваше сляпо напред. Докато успеят да се свържат по телефона, вражеският самолет щеше отдавна да е изчезнал. Освен това те бяха изпълнили дълга си да стрелят по него. Войниците започнаха да се питат къде ли са попаднали куршумите им, но вече бе твърде късно да мислят за тях.

Полковник Робин Захариас вървеше по прашната площадка, която по друго време и при други обстоятелства можеше да служи като параден плац. По сега вече нямаше паради. Той беше в плен цели шест месеца. Всеки нов ден бе борба с ужасната и непоносима мизерия, която никога не си бе представял. Бяха го свалили по време на осемдесет и деветата му акция. Намираще се толкова близо до завръщането у дома. И всичко бе провалено единствено от лош късмет, довел успешната акция до кървав край. Нещо повече — човекът, с когото летеше, бе мъртъв. „И извади късмет“ — помисли си полковник Захариас, докато вървеше през малкия лагер, воден от двама ниски, враждебно настроени мъже с пушки в ръце. Неговите собствени ръце бяха вързани зад гърба му. На краката си носеше окови, защото враговете му явно се страхуваха от него въпреки оръжието си. Часовите, които ги наблюдаваха от кулите, допълваха предпазните мерки. „Сигурно изглеждам ужасно заплашителен в очите на тези малки копеленца“ — помисли си пилотът.

Захариас обаче не се чувстваше много заплашителен. Гърбът все още го болеше от катапултираното. Ударът в земята почти го бе осакатил и опитът му да избегне пленничеството не доведе до нищо. Все пак Робин бе успял за пет минути да пропълзи около стотина

метра, за да се набути точно в ръцете на зенитчиците, свалили самолета му.

Униженията започнаха още там. Прекараха го през три села, чиито жители го освиркаха и плюха, за да го доведат тук. Където и да се намираше това „тук“. Наоколо летяха морски птици и полковникът предполагаше, че не е далеч от морето. От друга страна обаче, църквата в Солт Лейк сити, на няколко пресечки от родния му дом, напомняше, че чайките не летят непременно близо до морето. През изминалите в плен месеци Захариас бе подложен на разнообразни мъчения, които обаче напоследък като по чудо намаляха. „Сигурно са се уморили да ми причиняват болка“ — реши Робин. — „Да не би все още да вярваш в Дядо Коледа?“ — обади се друго кътче на съзнанието му.

Разнообразието не беше от типичните черти на лагера. Тук имаше и други пленници, но всички опити на Робин да се свърже с тях бяха пропаднали. Килията му нямаше прозорци. Робин бе видял само две лица, които не познаваше. И в двата случая се опита да поздрави другарите си по съдба, но пазачите го повалиха в калта. И двамата мъже го бяха видели, без да издадат и звук. Единственият начин на общуване останаха усмивките и кимванията. И двамата мъже, които видя, бяха на неговата възраст и вероятно с неговия чин. Повече не успя да научи. Но най-ужасното в случая — за човек, който имаше пълното основание да се ужасява — бе, че Робин въобще не знаеше какво става. Знаеше само, че със сигурност не се намира в „Ханой Хилтън“, където би трябвало да се водят всички военнопленници. Пълната неизвестност е най-страшна, особено пък за човек, свикнал през последните двадесет години да бъде пълен господар на съдбата си. Единственото успокоение за Робин бе, че нещата не можеха да се влошат. Той обаче се лъжеше.

— Добро утро, полковник Захариас — обади се някакъв глас откъм постройките.

Робин вдигна поглед, за да види висок мъж с европейски черти, облечен в по-различна униформа от тази на пазачите му. Мъжът се приближи към пленника с усмивка.

— Тук не е като в Омаха, нали?

Точно тогава се чу шумът. Приближаваше се от югозапад и приличаше на свистене. Захариас инстинктивно се обърна —

авиаторът винаги трябва да оглежда самолетите, независимо къде се намира. Пазачите успяха да реагират едва след момент.

„Бъфало Хънтър“ — помисли си Захариас с отнетната назад глава, без да изпуска от поглед устройството. Той забеляза черното правоъгълно прозорче на камерата и се помоли тя да работи. Когато пазачите му разбраха какво прави, сърчно го повалиха на земята с един приклад в бърбреците. Робин преглътна ругатнята и се опита да надвие болката, когато в полезрението му се появи един чифт ботуши.

— Не се надявайте напразно — каза другият мъж. — То отива към Хайфон, за да снима корабите. А сега, приятелю, е време да се запознаем.

„Коди-193“ продължи на североизток. Без да променя скоростта и височината си, миниатюрният самолет навлезе в зоната на засилената противовъздушна отбрана, охраняваща единственото голямо пристанище на Северен Виетнам. Камерите на „Бъфало Хънтър“ заснеха няколко батареи, наблюдателни постове и доста войници, носещи АК-47, които не пропуснаха да стрелят срещу него. Единственото нещо, което спаси „Коди-193“, бе малкият му размер. Иначе устройството представляваше лесна цел, тъй като поддържаше определен курс и равномерна скорост, докато камерите му снимаха на петдесет и седем милиметровата леща. „Коди-193“ не успя да заснеме само ракетите земя-въздух, защото летеше твърде ниско.

— Давай, миличко, давай — окуражаваше го майорът от около двеста мили.

Четирите мощни двигателя на „Уорнинг стар“ се напрягаха да поддържат самолета на нужната височина за наблюдение. Майорът не откъсваше поглед от екрана, върху който се движеше точката, обозначаваща „Коди-193“. На монитора се виждаха и други точки на американски самолети, кръжащи над вражеската държава. Всички поддържаха постоянна връзка с кораба „ЧЕРВЕНА КОРОНА“, който управляваше операциите от морето.

— Завий на изток, миличко! Сега!

Точно по график „Коди-193“ направи рязък десен завой, спусна се още малко по-надолу и изсвистя над доковете на Хайфон е петстотин възела. Пристанищните работници и моряците от различни кораби вдигнаха любопитни и гневни погледи. В тях имаше голяма доза страх от постоянно преминаващите над главите им тонове метал.

— Страхотно! — извика майорът достатъчно силно, за да привлече вниманието на сержанта, работещ вляво от него. Тук по принцип се работеше в пълно мълчание. Майорът придърпа микрофона към себе си и се свърза с „ЧЕРВЕНА КОРОНА“. — Коди едно-девет-три улучи бинго!

— Прието, бинго на едно-девет-три — отвърнаха му от другата страна.

По принцип кодовата дума „бинго“ се използваше за самолет, чиито запаси от гориво са на привършване, но тя бе толкова разпространена, че свързочникът веднага разбра за какво става въпрос. Той тутакси се свърза с дежурния хеликоптер във въздуха и момчетата се захванаха на работа.

„Коди-193“ излезе над морето точно по график и прелетя още няколко мили на същата малка височина. Последните му петдесет литра гориво бяха достатъчни, за да достигне предварително определеното място на тридесет мили от брега и да закръжи над него. Тук се задейства нов предавател, настроен на радарния обхват на дежурните американски кораби. Един от тях — „Хенри Б. Уилсън“ — забеляза очаквания сигнал в уреченото време и място. Зенитчиците на борда не пропуснаха възможността за малка тренировка, но бързо — бързо изключиха радарите, защото началниците им побесняваха от подобни експерименти.

„Коди-193“ продължи да кръжи на хиляда и седемстотин метра височина, докато най-накрая горивото му свърши и то започна да пада. Когато скоростта му спадна до определен предел, парашутът се разтвори. Дежурният хеликоптер вече бе близо и парашутът отлично го ориентира. Миниатюрният самолет вече тежеше само седемстотин и петдесет килограма — по-малко от теглото на осем мъже. Вятърът и видимостта благоприятстваха операцията. Парашутът бе уловен от първи опит и хеликоптерът се отправи към самолетоносача „Констелейшън“. Там „Коди-193“ внимателно бе спуснат на палубата и така завърши шестдесет и втората си бойна акция. Още преди хеликоптерът да бе успял да кацне, един от техниците отвори вратичката към камерата и извади тежката касета с лентата. Той веднага я отнесе долу, където я предадоха на друг техник от корабната фотолаборатория. Процедурата по промиването отне точно шест минути и все още мократа лента бе поета от един разузнавателен

офицер. Работата бе свършена чудесно. Офицерът разпъна лентата върху стъкло, под което светеха флуоресцентни лампи.

— Е, лейтенант? — попита напрегнато един капитан.

— Момент, сър... — Лейтенантът посочи третия кадър. — Ето го първия ни ориентир... това е вторият. Движил се е точно по курса... добре, ето сега... надолу по долината над хълма... Ето, сър! Имаме два, три кадъра! Добри са. Светлината е хубава, денят е ясен... Знаете ли защо наричат тези машинки „Бъфало Хънтър“^[3]? Защото...

— Дайте да видя!

Капитанът почти изблъска младшия офицер от мястото му. На кадъра се виждаше американец с двама пазачи и четвърти човек, но капитанът искаше да види американеца.

— Заповядайте, сър — подаде му лупа лейтенантът. — Сигурно ще изкараме хубав образ, а ако ни дадете повечко време, можем да си поиграем с негатива. Както ви казах, камерата прави разлика между мъж и жена...

— Ммммм. — Лицето на негатива беше черно, което означаваше, че човекът е бял. Но... — По дяволите, не мога да го позная.

— Капитане, това е наша работа. — Именно лейтенантът, а не капитанът бе разузнавач. — Оставете ни да си свършим работата, сър.

— Но той е от нашите!

— Разбира се, че е така, сър. А този тук не е. Дайте да отнесем лентата в лабораторията, за да извадят снимките и да ги увеличат. Авиацията ще иска да разгледа и кадрите от пристанището.

— Могат да почакаат.

— Не, не могат — забеляза лейтенантът.

Той взе една ножица и отрязва необходимите негативи. Останалата част от лентата бе дадена на един старшина, а лейтенантът и капитанът се върнаха във фотолабораторията. Полетът на „Коди-193“ бе подготвян цели два месеца и капитанът изгаряше от желание да види какво има на трите негатива от петдесет и седем милиметровата лента.

След час вече знаеше. След още час капитанът се качи на самолет за Дананг. Оттам излетя за военноморската база „Кюбай пойнт“ във Филипините. Последва прехвърляне във военновъздушната база „Кларк“, откъдето един КС-135 излетя директно за Калифорния.

Въпреки разликата във времето и двадесетчасовия полет капитанът спа малко и неспокойно. Той бе разрешил загадка, чиито последици можеха да променят политиката на правителството.

[1] Човек (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Чарлз Линдберг (1902–1974) — знаменит американски летец, извършил първия непрекъснат полет между Ню Йорк и Париж (1927). — Б.пр. ↑

[3] Ловец на бизони (англ.). — Б.пр. ↑

4. ПРЪВ ПРОБЛЯСЪК

Кели спа почти осем часа и се събуди отново от крясъка, на чайките. Пам я нямаше. Той излезе навън и я намери загледана в морето. Пам все още изглеждаше изморена и неспособна да си почине пълноценно. Както обикновено водата в залива бе спокойна. Набраздяваха я само кръговете от рибата, подскачаща в търсене на храна. Нежният западен бриз подухваше в лицето, а тишината позволяваше на звука да се разнася на големи разстояния. В утрин като тази човек чуваше шума от моторите на катерите, без още да ги вижда. В утрин като тази човек можеше да остане сам е природата. Кели обаче усещаше, че Пам е самотна. Той тихо се приближи зад нея и сложи ръце на кръста ѝ.

— Добро утро.

Тя дълго не отговори на поздрава му и Джон остана с ръце на талията ѝ, като я докосваше само колкото да ѝ напомни, че все още е тук. Пам бе облякла една от ризите му и Джон не искаше в докосването да има сексуален намек. Страхуваше се да притисне към себе си жена, изтърпяла толкова насилие, че вече не бе сигурна къде е границата.

— Сега вече знаеш — каза едва чуто тя, колкото да надвие тишината, неспособна да го погледне.

— Да — отвърна също толкова тихо Кели.

— Какво мислиш? — Гласът ѝ дойде като болезнен шепот.

— Не знам какво имаш предвид, Пам.

Кели усети треперенето, но устоя на желанието да я притисне към себе си.

— За мен.

— За теб? — Джон се приближи съвсем леко и внимателно премести ръцете си, докато ги обви около кръста ѝ в лека прегръдка.

— Мисля, че си красива. Радвам се, че се срещнахме.

— Аз съм наркоманка.

— Лекарите твърдят, че се опитваш да се откажеш. Това ми стига.

— Има и нещо по-лошо. Правила съм неща...

Кели я прекъсна.

— Не ми пука, Пам. Аз също съм правил разни неща. Онова, което направи за мен обаче, бе много хубаво. Ти ми даде цел, смисъл, който си мислех, че никога няма да намеря. — Кели я притисна поплътно. — Няма значение какво си правила, преди да се срещнем. Ти не си сама, Пам. Аз съм готов да ти помогна, ако искаш, разбира се.

— Когато разбереш... — предупреди го тя.

— И друг път съм рискувал, но мисля, че вече знам най-важното. Обичам те, Пам.

Кели се изненада от думите си. Той се страхуваше дори да допусне мисълта в главата си. Струваше му се абсурдно, но чувствата отново бяха победили разума и той за пръв път одобряваше поражението си.

— Как можа да го кажеш? — попита Пам.

Кели нежно я обърна към себе си и се усмихна.

— Проклет да съм, ако знам! Може би причината е в къдравата ти коса или в чипото носле. — Той докосна гърдите ѝ през ризата. — Не, мисля, че е сърцето. Не ме интересува миналото ти. Сърцето е прекрасно.

— Наистина ли мислиш всичко това? — попита Пам, без да вдига поглед от гърдите си.

Последва един дълъг миг и тя вдигна усмихнатите си очи към него. Усмивката ѝ приличаше на зората. Оранжевите лъчи на изгряващото слънце огряха лицето ѝ и хвърлиха отблясъците си в гъстата ѝ коса.

— Бая време бачкахме — забеляза Тони и отпи от картонената си чашка с кафе.

— Къде е моето? — попита раздразнен от недоспиването Еди.

— Нали ми каза да изкарам джезвето отвън. Свари си сам.

— Да не си мислиш, че много ми се иска да дишам тези боклуци? Скапаният окис може направо да убие човек — забеляза равно Еди Морело.

Тони също бе уморен. Твърде уморен, за да спори с този мърморко.

— Добре, човече, кафеварката е отвън. Там има и чаши.

Еди изръмжа нещо и излезе. Третият мъж, Хенри, опаковаше стоката и не се намеси в спора. Всичко беше минало по-добре от очакванията му. Другите двама повярваха на историята за Анджели и му помогнаха да се избави от един съучастник и потенциален проблем. Вече разполагаха с готов наркотик поне за триста хиляди долара, който теглеха и опаковаха в найлонови пликчета, които щяха да дадат на пласьорите. Въпреки това нещата се бяха развили малко по-различно от първоначалния план. Предварително предвидените „няколко часа“ работа се превърнаха в марафон, продължил цяла нощ, и тримата разбраха, че не всичко е толкова просто, колкото изглеждаше отстрани. Не им помогнаха й трите бутилки бърбън, купени предварително. В крайна сметка обаче триста хиляди долара за шестнадесет часа работа не бяха лошо възнаграждение. И това бе само началото. Тъкър просто им даваше да помиришат големите пари.

Еди все още се тревожеше за последиците от убийството на Анджели. Но вече нямаше връщане назад и трябваше да играе по свирката на Тъкър. Той направи гримаса и погледна през илюминатора на потопения кораб към един остров на север от тях. Слънцето блестеше в прозорците на бившия кръстосвач. Колко хубаво щеше да е, ако си имаше собствен кораб. Еди Морело обичаше риболова. Понякога можеше да води и децата със себе си. Щеше да е чудесно прикритие.

„Или пък ще ходя за раци“ — помисли си той. Вече знаеше какво ядат раците. Еди се изсмя, но внезапно потръпна. Можеше ли да бъде сигурен с тези хора? Те — той — бяха убили Анджели Ворано само преди двадесет и четири часа. Но Анджели не беше член на екипа, за разлика от Тони Пиаджи. Той ги свързваше с уличните пласьори и, така да се каже, ги представяше пред обществото. Това го пазеше. Все пак Еди трябваше да мисли и да внимава.

— Какво ли е имало тук? — обърна се Тъкър към Пиаджи просто за да подхване разговор.

— Не те разбирам.

— Имам предвид, когато корабът е плавал. Прилича на каюта или нещо такова — каза той, като запечата последното пликче и го

остави в хладилния сандък за бирата. — Никога не съм се замислял. — И това беше самата истина.

— Може да е била капитанската каюта, а? — предположи Тони. Разговорът отвлечаше вниманието му, а той вече бе изморен до смърт от нощната работа.

— Възможно е. Намира се доста близо до мостика.

Хенри стана, протегна се и се зачуди защо точно той трябва да върши най-трудното. Отговорът бе прост. Тони бе човек на „фамилията“. Еди се натискаше да стане такъв. „Никога няма да успее. Също както и Анджели“ — помисли си доволно Хенри Тъкър. Той никога не бе имал доверие на Анджели и най-последно успя да реши проблема. Единственото сигурно нещо в тези хора бе думата им. Те щяха да държат на нея, докато Хенри ги свързваше със суровия материал — нито минутка повече. Тъкър въобще не си правеше илюзии. Анджели си бе свършил работата — да го запознае с Тони и Еди. Смъртта му им правеше точно толкова впечатление, колкото щеше да им направи и неговата собствена — никакво. „Всеки може да бъде полезен с нещо“ — каза си Тъкър, докато затваряше бирения сандък. В крайна сметка раците също трябваше да ядат.

С малко повечко късмет за известно време нямаше да има други убийства. Тъкър не страдеше от излишни скрупули, но мразеше усложненията, а те често вървяха заедно с убийствата. Добрият бизнес трябваше да тече гладко, без много шум, да прави достатъчно пари за всички, така че дори и купувачите в края на веригата да са доволни. Азиатският хероин бе хубав, приготвен правилно и добре размесен с безобидни съставки, гарантиращи на купувачите спокойно бягство от действителността, която се опитваха да забравят. Усещането щеше да ги накара да потърсят отново същите пласъори, които можеха да вдигнат цената заради качеството на стоката. Вече бяха измислили и търговската марка: „Азиатска сладост“.

Името, разбира се, криеше риск. То даваше на полицията нишка, която да проследи. Можеше да ориентира въпросите им, но бизнесът с добра стока винаги носеше рискове. Именно заради това Хенри се бе подсигурил с опитни, влиятелни и надеждни партньори. „Лабораторията“ му също бе добре избрана с оглед на сигурността. Нищо не можеше да остане скрито на по-малко от пет мили, а бързата моторница улесняваше бягството. Разбира се, имаше риск, но целият

живот бе безкраен риск, а който не рискува, не печели. Надницата на Хенри Тъкър за един работен ден възлизаше на сто хиляди необлагаеми долара и той бе готов да поеме доста рискове за тях. Щеше да даде доста повече, за да задържи връзките на Пиаджи, особено пък сега, когато бе заинтересувал италианците. Скоро амбицията му щеше да запали и тях.

Катерът с новите винтове от Соломонс пристигна с няколко минути по-рано от уреченото. Лекарите не бяха казали на Кели, че Пам трябва постоянно да е заета, но той и сам можеше да се досети за това лечение. Джон отново докара малкия компресор на дока и ѝ обясни как да регулира прихода на кислород, като внимава за движението на стрелката на манометъра. После извади необходимите му инструменти и ги сложи настрана.

— Щом вдигна един пръст, ми подаваш това. Два пръста са онова, а три — най-крайното.

— Добре — отвърна впечатлена Пам. Джон малко преиграваше, но това нямаше значение.

Кели слезе по стълбичката във водата и първата му работа бе да провери валовете, и двата изглеждаха в добро състояние. Той вдигна един пръст над водата и получи необходимия ключ, с който разви остатъците от винтовете. Кели ги подаде един по един. Цялата операция му отне само петнадесет минути, след което новите блестящи винтове бяха прикрепени към местата им заедно с предпазните аноди. Той внимателно огледа руля и реши, че спокойно ще изкара до края на годината, макар че Сам трябваше да го наглежда. Когато се показа над водата, Кели отново изпита обичайното облекчение да диша въздух без гумен вкус.

— Колко ти дължа? — попита Роузън.

— За какво?

Кели остави екипировката си и изключи компресора.

— Винаги плащам на хората за труда им — отвърна малко самодоволно хирургът.

Джон се засмя.

— Виж какво, ако някога имам нужда от операция, можеш да ми я направиш гратис. Така ли се изразявате помежду си?

— По-скоро го наричаме професионална взаимопомощ, но ти не си лекар — възрази Роузън.

— Ти пък не си водолаз. Дори не си и моряк, но смятам, че днес можем да се справим с това. Сам.

— Завърших пръв в групата си за яхтсмени! — избумтя Роузън.

— Док, когато при нас идваха момчета, току-що излезли от училище, им казвахме: „Чудесно си се справил, синко, но сега трябва да научиш нещо за флота.“ Ей сега ще прибера компресора и ще ми покажеш как водиш яхтата си.

— Обзалагам се, че съм по-добър рибар от теб — обяви Роузън.

— Следващия бас ще е кой може да плюе по-далеч — забеляза язвително Сара към Пам.

— Ив това съм по-добър — изсмя се Кели с гръб към тях.

След десет минути вече бе готов, облечен с тениска и рязани джинси.

Той отиде на мостика и започна да наблюдава как хирургът подготвя яхтата си за отплаване. Кели остана доста впечатлен от уменията на Роузън и особено от боравенето му с въжетата.

— Следващия път остави смукачите да поработят малко повече — каза Кели, след като Сам включи двигателите.

— Но това е дизел.

— Първо яхтата не е „това“, а „тя“, нали? Второ, добре е да придобиеш този навик. Следващата ти яхта може да е с газова уредба. Сигурността преди всичко, док. Не ти ли се е случвало някога да си наемеш яхта?

— Е, случвало се е.

— Когато оперираш някого, сигурно спазваш всички правила, нали? — попита Кели. — Без значение дали са необходими в случая.

Роузън кимна замислено.

— Разбирам.

— Сега я изкарай оттук — махна с ръка Джон. Хирургът изпълни нареждането доста добре. Поне така си мислеше. Кели обаче бе на друго мнение. — Дай повечко газ и не върти руля толкова. Вятърът няма винаги да ти помага. Перките изблъскват водата, а рулят само лекичко я побутва. Винаги можеш да разчиташ на машините си. Особено пък при малка скорост.

— Слушам, капитане — изръмжа Роузън. Все едно че отново бе лекар стажант, а Сам знаеше, че те трябва да се подчиняват на лекарите. „На четиридесет и осем ми е малко късничко да бъда ученик“ — помисли си той.

— Капитанът си ти. Аз съм просто лоцман. Тези води са мои Сам. — Кели се обърна към палубата. — Не се смейте, дами сега ще дойде и вашият ред! Внимавайте! — После додаде тихо: — Добре се справяш, Сам.

Петнадесет минути по-късно яхтата мързеливо дрейфуваше, а от бордовете ѝ се виждаха въдичарски корди, опънати под топлото слънце. Кели не бе запален риболовец и предпочете да остане на мостика, докато Сам учеше Пам как да слага стръвта. Ентусиазмът на момичето изненада всички. Сара се успокои едва след като се убеди, че бледата кожа на Пам е обилно намазана с крем против изгаряне, а Кели се зачуди дали слънчевият загар ще подчертае още повече белезите ѝ.

Сам с мислите си на мостика, Джон се питаше що за човек трябва да си, за да изнасилиш жена. Той се взираше с присвити очи в хоризонта, изпъстрен с лодки. Колко ли такива хора имаше в тях? Защо не се различаваха по нищо от другите?

Натовариха лодката лесно. В лабораторията останаха още доста химикали, но трябваше периодично да попълват запасите си. Еди и Тони познаваха нужния човек, който от време на време работеше с фамилията им.

— Искам да го видя с очите си — заяви Тони, след като потеглиха.

Малката им лодка доста трудно се бореше с приливните вълни, но Еди все още помнеше мястото, а и водата бе бистра.

— Божичко! — възкликна Тони.

— Раците няма да останат гладни — забеляза Еди, доволен, че е успял да шокира Пиаджи. „Така му се пада“ — помисли си той, макар че гледката не бе много приятна дори и на самия него. По трупа вече имаше поне двадесет килограма раци. Лицето и едната ръка бяха напълно покрити от тях. Раците не преставаха да прииждат, привлечени от миризмата на мърша, разнасяща се под водата —

природата рекламираше стоката си. Ако го бяха изхвърлили на сушата, мястото на раците щеше да бъде заето от мишелови и врани.

— Какво си мислиш? Две, най-много три седмици, и край с Анджели.

— Ами ако някой...

— Рискът е съвсем малък — намеси се Тъкър, без да си прави труд да се обръща. — Тук е твърде плитко за яхта, а моторниците не се заглеждат много-много по дъното. На около миля оттук има едно място, където, разправят, риболовът бил добър. Сигурно и ловците на raci не обичат много да идват тук.

Пиаджи не можеше да откъсне очи от гледката, макар че стомахът му вече се обръщаше. Щипките на сините raci от залива Чесапийк вече обработваха трупа, размекнат от топлата вода и бактериите. Те откъсваха късче след късче и го тикаха в странно големите си уста. Пиаджи се зачуди дали там долу все още има очи, които да гледат към напуснатия свят. Раците обаче покриваха лицето, а освен това бе логично очите да са изядени първи. Най-ужасното, разбира се, бе, че щом един човек можеше да умре по този начин, нямаше пречка това да се случи и с друг. Пиаджи бе сигурен, че подобна участ е нещо повече от обикновена смърт. При други обстоятелства Тони може би щеше да съжалява Анджели, но тук ставаше въпрос за бизнес... А и Анджели си го заслужаваше. Жалко наистина, че съдбата му щеше да остане тайна, но и това влизаше в правилата на играта. Само така можеха да попречат на ченгетата да го намерят. Доказването на убийство без труп бе доста трудно. Още повече че начинът, по който се бяха отървали от тялото, им позволяваше да прикрият и някои други убийства. Единственият проблем бе докарването на телата тук. Трябваше да внимават другите да не разберат за метода им, защото хората обичат да говорят. „Също като Анджели“ — каза си Тони Пиаджи. Добре, че Хенри бе разбрал навреме.

— Що не вземем да хапнем малко щипки от raci, когато се приберем? — попита през смях Еди Морело, за да види дали може да накара Тони да повърне.

— Хайде да се вдигаме оттук — отвърна тихо Пиаджи и седна обратно на мястото си.

Тъкър запали мотора и измъкна лодката от плитчината обратно към залива.

На Пиаджи му трябваша минута-две, за да изтрие картината от съзнанието си. Надяваше се да забрави ужасяващите подробности и да запомни само ефикасността на метода им. В края на краищата можеха отново да прибегнат към него. „След няколко часа сигурно ще гледам на нещата откъм смешната им страна“ — каза си Тони, забил поглед в сандъка с бира. Под петнадесетината кутии с „Нашънъл бохемиан“ имаше слой лед, под който пък лежаха двадесет пликчета с хероин. Ако по някаква случайност ги спряха, то щеше да бъде истинско чудо да надзърнат какво се крие под бирата — истинското гориво на лодкарите от залива. Тъкър подкара лодката на север, а спътниците му разпънаха въдиците си. Изглеждаха досущ като рибари, търсещи удобно място за кукичките си.

— Хвани си въдицата както трябва — каза Морело след момент и се разсмя толкова гръмогласно, че зарази и Пиаджи.

— Хвърли една бира! — нареди Тони между два пристъпа на смях. В крайна сметка той бе „човек на фамилията“ и заслужаваше уважение.

— Идиоти — промълви на себе си Кели. Шестметровата лодка се движеше твърде бързо и прекалено близко до другите рибарски съдове. Така можеше да закачи някоя корда и със сигурност щеше да направи вълни и да смути риболова на останалите. Лодката демонстрираше лошо морско възпитание — нещо, на което Кели особено държеше. Беше толкова просто... по дяволите, дори не бе достатъчно трудно, за да е „просто“. Човек трябваше само да си купи лодка и автоматически добива правото да плава напред-назад с нея. Няма изпити, няма нищо. Кели намери бинокъла 7×50 на Роузън и го насочи към приближаващата се лодка. На борда ѝ се виждаха трима тъпаци, единият от които бе вдигнал бирата си в подигравателен поздрав към тях.

— Разкарай се, леке такава — прошепна Кели. Кретените в лодката се наливаха с бира и вероятно вече бяха полупияни, макар да нямаше единадесет часа сутринта. Джон ги огледа добре и мислено благодари, че не се приближиха на повече от петдесет метра. Надписът

на борда гласеше: „Осмицата на Хенри“. Кели се постара да запомни името, за да не се навърта край нея при повторна среща.

— Улових една! — извика Сара.

— Внимавайте! Откъм десния борд идва голяма вълна!

Само след момент голямата яхта се наклони с двадесет градуса вляво, а след това вдясно.

— Ето това — обърна се Кели към другите — имам предвид под „лоши морски обноси“!

— Тъй вярно! — отвърна Сам.

— Все още не съм я изпуснала — обади се Сара. Кели забеляза, че тя доста добре се справя с въдицата. — Голяма е!

Сам взе кепчето и се наведе над борда. След секунда се изправи. В мрежичката се мяташе шест-седем килограмова риба. Той я пусна в една предварително напълнена с вода тенекия, където рибата можеше да изчака смъртта си. На Кели това му се струваше жестоко, но ставаше въпрос само за една риба, а той бе виждал къде-къде по-ужасни неща.

След момент Пам също изпищя, защото кордата ѝ се бе опънала. Сара остави въдицата си и започна да я наставлява. Кели гледаше. Приятелството между момичето и жената бе толкова забележително, колкото това между него и Пам. Може би Сара заемаше мястото на една недостатъчно грижовна майка или каквато и да е била майката на Пам. Забравила всичко друго на света, Пам следваше съветите на новата си приятелка. Кели наблюдаваше сцената с усмивка, която Сам видя и върна. Пам бе все още неумела и доста си поигра с рибата. Сам отново извърши ритуала с кепчето и на палубата се появи четирикилограмов лефер.

— Хвърли я обратно — обади се Кели. — Въобще не става за ядене.

Сара вдигна глава.

— Да хвърли обратно първата си риба? Ти да не си нацист? Имаш ли лимон на острова, Джон?

— Да, защо?

— За да ти покажа какво ще стане с лефера.

Тя прошепна нещо на Пам и момичето се разсмя. Леферът отиде да прави компания на другата риба и Кели се зачуди как ли ще се спогодят двете.

„Денят на загиналите“ — помисли си Дъч Максвел на слизане от колата си при националното гробище „Арлингтън“. Мнозина свързваха този ден само с петстотинте мили на Индианаполис или с традиционното начало на сезона по плажовете. За други пък това бе почивен ден, което се потвърждаваше и от спокойното движение по улиците на Вашингтон. Но не и за Максвел и хората като него. Това беше техният ден. На него си спомняха за падналите другари, докато другите се занимаваха с повече или по-малко лични дела. Адмирал Подулски слезе заедно с него и двамата тръгнаха бавно, без да вървят в крак — както подобава на адмирали. Синът на Казимир, младши лейтенант Станислас Подулски, не лежеше в това гробище и сигурно никога нямаше да бъде тук. Изстребителят му А-4 бе свален от ракета земя-въздух. Докладите твърдяха, че попадението е било почти директно. Младият пилот е бил твърде зает с управлението и е забелязал опасността в последния момент. Тогава по „секретната“ честота гласът му е изрекъл последния яден епитет. Вероятно една от бомбите в самолета му се бе взривила едновременно с ракетата. Във всеки случай малкият изстребител бомбардировач се бе превърнал в плътен черно-жълт облак. От него не бе останало почти нищо. Пък и врагът не бе особено внимателен към останките от свалените самолети. И така синът на един храбър човек сега не лежеше на полагащото му се почетно място заедно с другарите си. Каз не говореше за това. Пазеше го само за себе си.

Контраадмирал Джеймс Гриър бе на същото място, на което седеше и предните две години. На около петдесет метра от пътечката той полагаше цветя на гроба на сина си.

— Джеймс? — повика го Максвел.

По-младият мъж се обърна и отдаде чест. Опита се да се усмихне в знак на благодарност към съчувствието им в този ден, но не успя. И тримата носеха сините си моряшки униформи, защото в тях имаше някаква тържественост. Слънцето блестеше в позлатените им маншети. Без да кажат дума, тримата мъже застанаха с лице към гроба на Робърт Уайт Гриър, лейтенант от морската пехота на Съединените щати. И тримата отдадоха чест и си спомниха за младия мъж, когото бяха държали на коленете си и когото помнеха да кара колело във

военноморската база „Норфолк“ и военновъздушната „Джаксънвил“ заедно със синовете на Каз и Дъч. Той бе израсъл по пристанищата в очакване на бащиния си кораб и не бе говорил за нищо друго, освен че ще последва примера на баща си. Но за жалост късметът му бе изневерил на около петдесет мили югозападно от Дананг. И тримата мъже знаеха, че това е проклятието на професията им. Професия, която бяха поели и синовете им, привлечени както от примера на бащите си, така и от предаваната от поколение на поколение любов към родината. Но най-вече от любовта към хората. Както и тримата адмирала, така и Боби Гриър и Стас Подулски знаеха за рисковете. Просто късметът се бе усмихнал само на един от тримата синове. В този момент Гриър и Подулски си казваха, че цената на свободата имаше значение. Че хората, които я бяха платили, не са загинали напразно. Че в противен случай нямаше да има знаме, конституция и празник, който хората могат да не уважават. Но и за двамата тези неизречени думи звучаха празно. Разводът на Гриър бе предизвикан в голяма степен от смъртта на Боби. Жената на Подулски никога нямаше да бъде същата. Въпреки че и двамата имаха други деца, загубата на едно от тях приличаше на пропаст, над която никога няма да бъде прехвърлен мост. И колкото и да си повтаряха, че смъртта на синовете им не е била напразна, никой, способен да оправдае загубата на детето си, не можеше да се нарече мъж. Истинските им чувства бяха подсилени от онази човечност, привлякла ги към живота, изпълнен със саможертва. Всичко това се подсилваше и от отношението им към войната — по-учтивите го наричаха „съмнения“, — която помежду си те наричаха по съвсем друг начин.

— Помниш ли, когато навремето Боби се хвърли в басейна, за да извади малката дъщеричка на Майк Гудуин? Тогава ѝ спаси живота — каза Подулски. — Майк скоро ми се обади. Миналата седмица Еми е родила близначки. Омъжила се е за някакъв инженер от Хюстън, който работи за НАСА.

— Въобще не знаех, че е омъжена. На колко години е тя? — попита Джеймс.

— О, сигурно има двадесет... може би двадесет и пет? Спомняш ли си луничавото ѝ лице? Слънцето в Джаксънвил ѝ действаше доста зле.

— Малката Еми — каза тихо Гриър. — Как пораснаха!

Може би през онзи топъл юнски ден момичето щеше да се удави. Още един спомен от сина му. „Един спасен живот, а може би дори три? Това е нещо, нали?“ — запита се Гриър.

Тримата мъже се обърнаха и се отдалечиха бавно от гроба, без да кажат дума. Когато стигнаха до пътечката, спряха. Насреща им идваше траурна процесия, в която участваха войници от Трети пехотен полк. „Старата стража“ пак вършеше тежкото си задължение да положи поредния човек в земята. Адмиралите отново отдадоха чест на знамето, с което бе покрит ковчегът, и на войника в него. Младият лейтенант, ръководещ церемонията, им отвърна. Той забеляза, че единият от адмиралите носи светлосинята лента, обозначаваща медал за храброст, и поздравът изрази цялото му уважение.

— Още един си заминава — каза тихо Гриър с горчив глас, след като процесията ги отмина. — Милостини Боже, защо заравяме тези деца?

— „Платете всякаква цена, понесете всяко бреме, посрещнете всички изпитания, подкрепете приятелите и се изправете срещу враговете...“ — цитира Каз. — Не беше толкова отдавна, нали? Но когато дойде време за залозите, копелетата се изпокриха.

— Ние сме залозите, Каз — обади се Дъч Максуел. — Масата за залагане е тук.

Обикновените хора сигурно щяха да се разплачат, но те не бяха обикновени. Тримата огледаха земята наоколо, осеяна с бели камъни. Навремето тази ливада бе принадлежала на Робърт Е. Лий^[1] — къщата все още стоеше на върха на хълма — изборът на място за гробище бе жесток жест от страна на едно правителство, почувствало се измамено от офицера си. В крайна сметка обаче Лий бе оставил фамилната си къща на хората, които бе обичал най-много. „Това е най-меката ирония за днес“ — забеляза мислено Максуел.

— Как вървят нещата при теб, Джеймс?

— Може да бъде и по-добре, Дъч. Имам заповед да почистя къщата. Ще ми трябва доста голяма метла.

— Знаеш ли за ЗЕЛЕН ЧИМШИР?

— Не — обърна се Гриър и се усмихна за пръв път през този ден. Усмивката не беше от най-блестящите, но бе по-добра от нищо. — А ще ми се иска ли да знам?

— Сигурно ще имаме нужда от помощта ти.

— Под масата ли?
— Знаеш какво стана с ЖАЛОН — забеляза Казимир Подулски.
— Имаха дяволски късмет, че се измъкнаха — съгласи се Гриър.
— Този път ще си държим езика зад зъбите, нали?
— Можеш да си сигурен.
— Казвайте какво ви е нужно. Ще направя всичко, което зависи от мен. Ти ли ще се занимаваш с „тройката“, Каз?
— Точно така.
Индексът „З“ в името на операцията означаваше, че тя се намира във фаза на планиране. Подулски имаше талант за това. Погледът му блестеше като позлатените криле върху куртката му.
— Добре — заключи Гриър. — Как я кара малкият холандец?
— Сега лети за „Делта“. В момента е втори пилот, но скоро ще стане капитан. А аз ще имам внуче след месец-два.
— Сериозно ли? Поздравления, приятелю.
— Не го упреквам, че се отказа. Аз също бях на път, но се простих с тази мисъл.
— Как се казваше онзи „тюлен“, който го измъкна?
— Кели. И той се отказа — добави Максвел.
— Тогава трябваше да му издействаш медал, Дъч — каза Подулски. — Четох докладите. Било е доста напечено.
— Направих го старшина. Не можех да му дам медал — поклати глава Максвел. — Не и за това, че е спасил сина ми, Каз. Знаеш как се постъпва в такъв случай.
— Да.
Подулски погледна нагоре към хълма. Погребалната процесия бе спряла и войниците смъкнаха ковчега от военната катафалка. Една млада вдовица наблюдаваше последните минути на съпруга си на земята.
— Да, знам как се постъпва.

Тъкър спря лодката на пристана. Той изгаси двигателя и бързо завърза въжетата. Тони и Еди изнесоха сандъка с бирата, докато Хенри прибра всичко от лодката и хвърли един брезент отгоре й. После побърза да последва другите двама на паркинга.

— Е, това беше детска игра — забеляза Тони. Сандъкът вече стоеше в купето на фургона му.

— Кой ли е спечелил надбягването днес? — попита Еди. Бяха забравили да си вземат радио.

— Заложих на Фойт просто от любов към спорта.

— А защо не на Андрети? — попита Тъкър.

— Той е земяк, но няма късмет. Залагането е преди всичко бизнес — забеляза Пиаджи.

Анджело вече принадлежеше на миналото и в крайна сметка начинът, по който се отърваха от трупа, бе доста комичен. Въпреки че Тони не вярваше вече да яде раци.

— Е — каза Тъкър, — знаете къде да ме намерите.

— Ще си получиш парите — обади се ни в клин, ни в ръкав Еди. — В края на седмицата на обичайното място. — Той замълча за момент. — Ами ако търсенето скочи?

— Ще се справя — увери го Хенри. — Мога да ви доставя колкото поискате.

— Каква е тази твоя връзка, по дяволите? — попита Еди, като се надяваше да измъкне нещо.

— Анджело също искаше да знае. Нали си спомняш. Господа, ако ви кажа това, вие просто няма да имате нужда от мен.

Тони Пиаджи се усмихна.

— Не ни ли вярваш?

— Разбира се — отвърна на усмивката му Хенри. — Вярвам ви и ви позволявам да продавате стоката и да делите парите с мен.

Пиаджи кимна одобрително.

— Обичам умните партньори. Карай я все така. Намери ли банкер?

— Все още не. Не ми остава време — излъга Тъкър.

— Пораздвижи се, Хенри. Можем да ти помогнем да прехвърлиш парите в сигурна банка. Таен влог и всичко останало. Можеш да си намериш доверен човек и да го накараш да провери. Не забравяй, че могат да проследят парите, ако не внимаваш. Не се вживявай толкова. Загубили сме доста приятели точно по този начин.

— Аз не поемам излишни рискове, Тони.

Пиаджи кимна.

— Така и трябва да бъде. В този бизнес предпазливостта е задължителна. Ченгетата поумняват.

— Не чак толкова.

Партньорите му също не бяха от най-умните, но всяко нещо по реда си.

[1] Робърт Е. Лий (1807–1870) — американски генерал, командвал армията на южняците. — Б.пр. ↑

5. ДЕЙСТВИЯ

Пакетът бе доставен в главната квартира на военноморското разузнаване в Сьютланд, Мериленд, от един много изморен капитан. Дежурните експерти от фотографската лаборатория бяха подпомогнати от специалисти на 1127 — ма оперативна военновъздушна група във Форт Белвоар. Целият процес отне двадесет часа. Снимките, направени от „Бъфало Хънтър“, се оказаха необичайно добри. Освен това американецът бе направил точно каквото трябва: да погледне към минаващия над главата му разузнавателен апарат.

— Горкият, платил е за любопитството си — забеляза един флотски старшина към колегата си от авиацията. Следващият кадър показваше войник от северновиетнамската армия с вдигнат над главата на американеца автомат. — Ще ми се да те срещна в някоя тъмна уличка, малък мръсник такъв.

— Какво мислиш?

Старшината от авиацията подаде една снимка.

— Готов съм да се обзаложа, че става въпрос за един и същ човек.

И двамата разузнавачи се учудиха от малкото предоставени им за сравнение досиета, но който и да бе им ги предоставил, явно знаеше какво търси. Бяха намерили човека. Нито един от двамата не знаеше, че боравят със снимки на мъртви хора.

Кели остави Пам да спи, доволен, че не трябва да я тъпче с химикали за това. Той се облече, излезе отвън и обиколи острова два пъти с бягане. Една обиколка беше около три четвърти миля, така че когато приключи, Кели бе леко изпотен. Сам и Сара, които също бяха ранобудни, го намериха да почива на дока.

— Промяната в теб е забележителна — каза Сара. После замълча за секунда и попита: — Как беше Пам миналата нощ?

Въпросът за момент стъписа Кели и единственото, което излезе от устата му след това, бе:

— Какво?

— О, по дяволите, Сара... — възкликна Сам и извърна глава, като едвам сдържаше смеха си.

Жена му почервения като зората.

— Снощи не искаше да ѝ давам лекарства — обясни Сара. — Стори ми се малко нервна, но искаше да опита и аз се оставих да ме убеди. Това имах предвид, Джон. Извинявай.

Как да обясни какво се бе случило през нощта? В началото се страхуваше да я докосне. Страхуваше се да притисне тялото си до нейното. Тя бе взела това за знак, че повече не я харесва, и после... всичко се бе оправило.

— Имаше някаква налудничава идея... Кели спря. Пам можеше и да говори със Сара за тези неща, по нима той трябваше да го прави? — Тя спа чудесно, Сара. Вчера наистина много се измори.

— Никога не съм имала толкова упорит пациент. Тя забодде пръст в гърдите на Кели. — Ти ѝ помогна много, млади човече.

Кели извърна поглед, защото не знаеше какво трябва да каже. „Удоволствието бе изцяло мое“? Една част от него все още си мислеше, че се е възползвал от беззащитността ѝ. Бе срещнал едно момиче, изпаднало в неприятности, и го бе... използвал? Не, не беше истина. Той я обичаше. Колкото и странно да звучеше. Животът му се променяше и ставаше нещо сравнително нормално — вероятно. Той ѝ помагаше да се излекува, но обратното също бе вярно.

— Тя... тя се тревожи, че няма да... миналото ѝ. Искам да кажа, че на мен въобще не ми пука за това. Ти си права. Тя наистина е много силно момиче. По дяволите, моето минало също не е кристалночисто. Аз не съм светец.

— Изслушай я — посъветва го Сам. — Тя има нужда от това. Преди да започнеш да разрешаваш проблемите, трябва да разбереш с какво си имаш работа.

— Сигурен ли си, че няма да промениш чувствата си? Може да чуеш доста неприятни неща — забеляза Сара, без да сваля поглед от очите му.

— По-ужасни от войната? — Кели поклати недоверчиво глава и реши да промени темата. — А как ще се развие... лечението?

Въпросът му бе посрещнат с облекчение и Сара отново се захвана за работа:

— Тя вече премина критичната фаза. Ако имаше противоположни ефекти, те вече щяха да са настъпили. Все пак могат да се появят периоди на възбуда, предизвикани, да речем, от външни фактори като стрес. Тогава имаш на разположение фенобарба, за който вече съм ти написала инструкции. Но Пам се справя чудесно. Личността ѝ е много по-силна, отколкото изглежда. Ти си достатъчно интелигентен, за да разбереш, че преживява тежък период. Ако е така, накарай я — накарай я — да вземе една таблетка.

Идеята да упражнява някакво насилие над Пам накара Кели да настръхне.

— Виж, док, не мога...

— Млъкни, Джон. Не съм ти казала да ѝ ги натикваш в устата. Ако ѝ кажеш, че наистина са ѝ нужни, ще те послуша.

— И колко време трябва да ги взема?

— Седмица, най-много десет дни — отвърна Сара, след като се замисли за момент.

— И после?

— Можеш да помислиш за бъдещето ви — отвърна тя.

Сам се почувства неудобно, че Сара говори на толкова лични теми.

— Искам да ѝ направя основен преглед, Кели. Кога ще идваш към Балтимор?

— След две седмици, но може и по-рано. Защо?

Сара отново взе думата.

— Аз не успях да я прегледам много добре. Пам не е ходила при лекар от доста дълго време и ще съм по-спокойна, ако я прегледа специалист. Имаш ли някого предвид, Сам?

— Познаваш ли Мадж Норт?

— Тя ще се справи — произнесе се Сара. — Знаеш ли, Кели, един преглед не би навредил и на теб.

— Болен ли ви изглеждам?

Кели разпери ръце и им позволи да се насладят на великолепното му тяло.

— Въобще не се опитвай да ми пробутваш такива номера — сопна се Сара. — Когато дойде тя, идваш с нея. Искам да съм сигурна,

че и двамата сте напълно здрави, и точка. Ясно ли е?

— Да, госпожо.

— Сега ще ти кажа още нещо и искам да ме чуеш добре. — Сара продължи: — Пам трябва да се прегледа при психиатър.

— Защо?

— Джон, животът не е филм. В действителността хората никога не захвърлят проблемите зад гърба си, за да се отправят към залеза. Върху нея е упражнявано сексуално насилие. Вземала е наркотици. Самочувствието ѝ не е от най-високите. Хора като нея обикновено се самообвиняват за това, че са били жертви. Един правилен метод на лечение ще ѝ помогне да преодолее всичко това. Ти си ѝ много полезен, но тя има нужда от професионален съвет. Разбираш ли ме?

Кели кимна.

— Ясно.

— Добре — заключи Сара и го погледна. — Харесваш ми. Умееш да слушаш.

— Имам ли избор, госпожо? — запита Кели с крива усмивка.

— Всъщност не — разсмя се тя.

— Винаги е такава заядлива — каза Сам. — Трябвало е да стане медицинска сестра. Лекарите по принцип са по-възпитани. Сестрите постоянно командват.

Сара сръга палаво мъжа си.

— В такъв случай по-добре да не се изправлям на пътя на медицинска сестра — каза Кели и ги поведе обратно към бункера.

Пам спа цели десет часа без помощта на успокоителни. Когато се събуди обаче, главата ѝ се пръскаше от болка. Кели ѝ даде аспирин.

— По-добре е да взема тиленол — каза му Сара. — Стомахът ѝ ще го приеме по-лесно.

Докато Сам опаковаше багажа, фармаколожката отново прегледа Пам и, общо взето, видяното ѝ хареса.

— Когато те видя другия път, искам да си сложила три килограма отгоре.

— Но...

— Джон ще те доведе след около две седмици, за да се видим и за да те прегледаме основно.

— Да, госпожо — кимна отново смирено Кели.

— Но...

— Пам, двамата се бяха наговорили срещу мен. Аз също ще трябва да се преглеждам — събщи Кели с удивително хрисим тон.

— Наистина ли трябва да си тръгнете толкова скоро?

Сара кимна.

— Всъщност трябваше да заминем още снощи, но какво толкова.

— Тя погледна Кели. — Ако не дойдеш, както се уговорихме, ще ти се обадя по телефона и ще се разкрещя.

— Сара. За бога, ти си невъзможна.

— По този въпрос питай Сам.

Кели я изпрати до дока, където яхтата на Сам вече бе готова за тръгване. Двете с Пам се прегърнаха. Кели се опита да се измъкне с ръкостискане, но трябваше да понесе целувка. Сам също скочи на дока, за да се здрависат.

— Нови карти! — каза Кели на хирурга.

— Тъй вярно, капитане.

— Ще ти подам въжетата.

Роузън гореше от нетърпение да покаже какво е научил. Той изтегли яхтата назад и я обърна по дължината ѝ. Явно не забравяше уроците си. След момент Сам увеличи оборотите на двигателите и се насочи право към дълбоките води. Пам остана така, хванала ръката на Кели, докато яхтата се превърна в бяло петънце на хоризонта.

— Забравих да ѝ благодаря — обади се най-накрая тя.

— Не, не си. Просто не го каза. Как си днес?

— Главата вече не ме боли. — Тя го погледна. Косата ѝ имаше нужда от баня, но очите ѝ блестяха, а походката бе бодра. Кели почувства нужда да я целуне и не се забави да го направи.

— Какво ще правим сега?

— Трябва да поговорим — каза тихо Пам. — Време е.

— Чакай малко.

Кели влезе в работилницата си и се върна с два сгъваеми шезлонга. Той ги разпъна и посочи единия на Пам.

— Сега ми разкажи колко си лоша.

След три седмици Памела Стар Маден щеше да навърши двадесет и една години. Кели най-после научи възрастта, както и фамилието ѝ име. Тя бе родена в работническо семейство в района

Панхандъл в Северен Тексас. Израснала предимно под грижите на баща си, чиято строгост можела да събуди завист дори и у баптистки свещеник. Доналд Маден разбираше показността на религията, но не и същността ѝ. Той бе строг, защото не знаеше как да обича, и пиеше от омраза към живота — този му навик също го ядосваше — и все не можеше да се нагоди към него. Когато децата му не слушаха, той ги налагаше с колана или пък с пръчка, докато съвестта му не го загризе. Но тя рядко се обаждаше, преди да го заболи ръката. За Пам, която не помнеше да е била щастливо дете, капката, преляла чашата, бе дошла в деня след шестнадесетия ѝ рожден ден. Тогава тя до късно бе стояла на литургия в църквата, след което излязла с приятели на нещо, което почти приличало на среща. Мислела си, че най-после има правото да го направи. В края на вечерта момчето, чиито родители били почти толкова строги, колкото нейните, дори не я целунало. Но Доналд Маден не се интересувал от това. Когато пристигнала у дома си в десет и двадесет, лампите в къщата гневно светели. Чакали я един вбесен баща и една ужасена майка.

— Тогава наговори такива неща... Докато говореше, Пам не вдигаше поглед от тревата. — Не бях направила нищо такова. Дори не съм си и помисляла да го правя. А Албърт бе толкова невинен... Но по това време и аз бях същата.

Кели стисна ръката ѝ.

— Не си длъжна да ми разказваш нищо, Пам.

Но тя се чувстваше задължена и Кели го знаеше, така че продължи да слуша.

След като изтърпяла най-жестокия побой за всичките шестнадесет години, Памела Маден се измъкнала през прозореца от спалнята си на първия етаж и извървяла четирите мили до центъра на малкия пращен град. Преди зазоряване хванала автобус на „Грейхаунд“ за Хюстън, защото бил първият пристигнал. Не слязла преди последната спирка просто защото не ѝ хрумвало да го направи. Доколкото успяла да установи по-късно, родителите ѝ не съобщили никъде, че е изчезнала. Последвал период на тежка, зле платена работа и мизерни квартири, който само влошил положението ѝ и я накарал да се махне от Хюстън. С малкото спестени пари хванала друг автобус — този път на „Континентал Трейлуейс“ — и пристигнала в Ню Орлиънс. Уплашена, слаба и все още малка, Пам така и не успяла да научи, че

някои хора се занимават с това, да дебнат деца, избягали от дома си. За нея почти веднага се лепнал двадесет и пет годишният Пиер Ламарк, който се отличавал с хубави дрехи и добри обноски. Примамена от неговото съчувствие и вечерята, Пам приела предложението му за подслон и помощ. След три дни Ламарк станал първият ѝ любовник. След още седмица здравият шамар през лицето убедил шестнадесетгодишното момиче да предприеме второто си сексуално приключение. Този път партньорът бил някакъв търговски пътник от Спрингфийлд, Илинойс, на когото Пам толкова напомнимела за дъщеря му, че той я наел за цяла нощ и платил двеста и петдесет долара на Ламарк за преживяването. На следващия ден Пам изпразнила една от тубичките с хапчета на сводника в гърлото си, но успяла само да повърне и да си спечели жесток побой за непослушанието.

Кели слушаше разказа с нечовешко спокойствие. Той гледеше втренчено в една точка и дишаше равномерно. Вътре в него обаче положението бе съвсем различно. Той си спомни за момичетата, с които бе спал във Виетнам — те приличаха повече на деца, — и за няколкото след смъртта на Тиш. Никога не му бе хрумвало, че тези млади жени може би не харесват живота и работата си. Той дори не се бе замислял за това, приемайки симулираните им реакции за искрени човешки чувства — та няма Кели не бе честен и почтен човек? Но той бе плащал за услугите на млади жени, чиито истории вероятно не бяха много по-различни от тази на Пам, и сега срамът гореше гърдите му като факла.

На деветнадесет години Пам вече била избягала от Ламарк и още трима сводници, като винаги попадала в ръцете на нов. Някакъв в Атланта обичал да бие момичетата си с тънка жица пред очите на шефовете. Друг пък в Чикаго започнал да тъпче Пам с хероин, за да контролира по-добре момичето, което му изглеждало малко непокорно. Пам избягала още на другия ден, за да му докаже колко прав е бил. Тя била виждала едно момиче да умира пред очите ѝ от свръхдоза необработен наркотик и това я плашело повече от побоищата. Не можела да се върне у дома — опитала веднъж да се обади, но майка ѝ затръшна слушалката, преди дъщерята да успее да помоли за помощ. Не вярвала на социалните служби — при други обстоятелства те вероятно биха могли да ѝ помогнат. Така Пам се озовала във Вашингтон. Била вече опитна проститутка и вземала наркотици, които

й помагали да се крие от мислите за себе си. Но не напълно. „И това сигурно я е спасило“ — помисли си Кели. През цялото това време Пам направила два аборта, три пъти се разболявала от венерически болести и натрупала четири ареста, без нито веднъж да стигне до съд. Пам вече плачеше и Кели се премести да седне до нея.

— Виждаш ли каква съм всъщност?

— Да, Пам. Виждам една храбра жена. — Той я притегли към себе си и я прегърна. — Всичко е наред, скъпа. Всеки може да се оплете. За излизането от кашата обаче се иска смелост, а за да говориш за нея, трябва кураж.

Последното действие започнало във Вашингтон с някой си Роско Флеминг. По това време Пам сериозно се била пристрастила към наркотиците, но лицето ѝ все още изглеждало свежо и хубаво, разбира се, ако някой се занимавал с него. Тя продължавала да се котира добре сред любителите на млади момичета. На един такъв „любител“ му хрумнала идея. Този човек, на име Хенри, искал да разшири бизнеса си с наркотици. Той действал внимателно и обичал другите да вадят кестените от огъня, затова си създал едни приют за момичета, които пренасяли наркотика до пласъорите. Момичетата купувал от известни сводници в други градове. Винаги плащал веднага и в брой — нещо, което всички жени намирали за ужасно. Този път Пам се опитала да избяга веднага, но я хванали. Последвал жесток побой, в който ѝ строшили три ребра. Едва по-късно разбрала, че е извадила късмет, задето урокът не е продължил. Хенри не пропуснал възможността да я натъпче с наркотици, които увеличавали зависимостта, но облекчавали и болката ѝ. Той разширил терапията, като я направил достъпна за всеки от приятелите си, който я пожелае. Така постигнал онова, в което всички други се препъвали — прекършил духа ѝ.

За период от пет месеца комбинацията от побоища, сексуално насилие и наркотици я депресирала до състояние на забрава, от което излязла само преди четири седмици. Тогава на вратата се спънала в труп на дванадесетгодишно момче, от чиято ръка все още стърчала иглата. Като се стремяла външно да не показва нищо, Пам се опитала да намали дозите си. Приятелите на Хенри не се оплаквали. В това състояние Пам била по-добра в леглото и мъжкото им е го отдавало на тяхната потентност, а не на нейното пробуждане. Тя чакала шанса си. Чакала Хенри да замине нанякъде, защото тогава другите се

отпускали. Само пет дни преди да срещне Джон, тя събрала нещата си и изчезнала. Без стотинка в джоба — Хенри никога не им давал пари — Пам се измъкнала от града на стоп.

— Разкажи ми за Хенри — каза меко Кели, когато момичето свърши.

— Тридесетгодишен, черен, висок колкото теб.

— А успяха ли да се измъкнат и други момичета?

Гласът на Пам стана леден:

— Знам само една, която опита. Беше някъде през ноември. Той... я уби. Мислеше си, че е тръгнала при ченгетата, и... — Пам извърна глава. — Накара всички ни да гледаме. Беше ужасно.

— А ти защо опита, Пам? — попита тихо Кели.

— По-скоро бих умряла, отколкото да живея отново така — прошепна тя и най-сетне думите излязоха от устата ѝ. — Исках да умра. Онова момче. Знаеш ли какво става? Просто спираш. Всичко спира. И аз помагах. Помагах да го убият.

— Как се измъкна?

— Предната нощ... аз... чуках се с всичките... за да ме харесат и да ме пуснат... да не ме наглеждат. Разбираш ли?

— Направила си всичко необходимо, за да избягаш — отвърна Кели. Той се напрегна целият, за да държи гласа си равен. — Слава богу.

— Няма да ти се сърдя, ако ме оставиш отново на пътя. Може би татко е бил прав за мен.

— Пам, спомняш ли си времето, когато си ходила на църква?

— Да.

— Спомняш ли си как завършваше онова: „Иди и не прегрешавай повече“? Да не мислиш, че аз съм вършил само добри дела? И никога не съм се срамувал? Не съм бил уплашен? Ти не си сама, Пам. Имаш ли представа каква смелост се изисква, за да разкажеш всичко това?

Гласът ѝ вече бе механичен:

— Ти имаш право да знаеш.

— Сега вече знам и това не променя нищо. — Той спря за секунда. — Всъщност променя. Ти си дори по-смела, отколкото си мислех, скъпа.

— Сигурен ли си? Ами после?

— Единственото „после“, което ме тревожи, са онези хора, от които си избягала — каза Кели.

— Ако някога ме открият... — Чувството в гласа ѝ се върна. То беше страх. — Всеки път, когато се връщаме в града, могат да ни видят.

— Ще внимаваме — каза Кели.

— Никога няма да бъда в безопасност. Никога.

— Виж, има два начина да се справим с това. Единият е постоянно да бягаш и да се криеш. Другият е да помогнеш за наказването им.

Тя поклати многозначително глава.

— Момичето, което убиха. Те знаеха. Знаеха, че отива при ченгетата. Ето затова не мога да вярвам на полицията. Освен това не знаеш колко ужасни са тези хора.

Кели разбра, че Сара е била права и за нещо друго. Пам носеше потника си и той видя, че белезите по гърба ѝ не са почернели. Слънцето просто не ги бе хванало. Те стояха като кървави спомени от нечие удоволствие. Всичко бе започнало с Пиер Ламарк или още по-рано — с Доналд Маден. Дребни, страхливи хора, които общуваха с жените посредством сила.

„Мъже?“ — запита се Кели.

Не.

Кели ѝ каза да го изчака за момент и се запъти към работилницата. Върна се с осем празни кутии от бира и сода, които остави на земята на около десетина метра от столовете им.

— Запуши си ушите — каза ѝ Кели.

— Защо?

— Моля те — отвърна той.

Когато Пам го стори ръката на Джон светкавично извади един колт .45 изпод ризата си. Той го хвана с две ръце и започна от ляво на дясно. Една по една с половин секунда пауза кутиите паднаха или се разлетяха из въздуха под командата на пистолета. Преди последната да падне на земята, Кели бе извадил празния пълнител и зареждаше отново. Седем от кутиите подскочиха отново. Кели провери оръжието, спусна предпазителя и го сложи на колана си, преди пак да седне до нея.

— Не е нужно голямо умение, за да уплашиш младо момиче без приятели. За мен обаче трябва малко повече. Пам, ако някой някога само си помисли да ти причини болка, първо ще трябва да разговаря с мен.

Тя погледна кутиите, после Кели, който очевидно бе доволен от себе си и мерника си. Демонстрацията му послужи като отдушник и въпреки малкото време той бе успял да прикачи име на всяка от кутиите. Но Пам явно не бе убедена. Трябваше й време.

— Както и да е — седна отново до нея той. — Добре, ти ми разказа историята си, нали?

— Да.

— Все още ли си мислиш, че тя може да промени чувствата ми?

— Не. Ти казваш, че не е така, и аз ти вярвам.

— Пам, не всички мъже на света са такива. Всъщност те дори не са много. Просто си нямала късмет. На теб ти няма нищо. Случва се някой да пострада при нещастен случай или пък да се разболее. Във Виетнам съм виждал как загиват хора просто от липса на късмет. Дори и с мен щеше да се случи същото. Те нямаха вина. Просто лош късмет. Не се намирали където трябва или пък се обърнали наляво вместо вдясно, или погледнали в погрешната посока. Сара иска да се срещнеш с лекари и да говориш с тях. Мисля, че е права. Ще те оправим.

— И после? — попита Пам Маден.

Кели си пое дълбоко въздух, но вече бе твърде късно да спре.

— Ще... останеш ли с мен, Пам?

Тя погледна така, сякаш току-що я бяха зашлевили. Кели остана поразен от реакцията й.

— Не можеш, правиш го само защото...

Кели стана, хвана я за ръцете и я изправи.

— Изслушай ме. Била си болна. Вече се оправяш. Понесла си всичко, което този скапан свят може да хвърли насреща ти, и не си се отказала. Вярвам в теб! Трябва ни време. За всичко трябва време. Но в края на краищата от теб ще излезе един прекрасен човек.

Той я пусна обратно на шезлонга и отстъпи. Целият се тресеше от гняв не само заради всичко, което се бе случило с Пам, но и заради това, че си позволяваше да й налага волята си.

— Съжалявам. Не трябваше да го правя. Моля те, Пам... просто повярвай мъничко в себе си.

— Трудно е. Вършила съм ужасни неща.

Сара бе права. Пам имаше нужда от професионална помощ. Кели се ядоса, че не знае какво точно трябва да каже.

Следващите няколко дни преминаха изненадващо бързо. Каквито и други качества да имаше, Пам бе ужасен готвач и неуспехите на два пъти я довеждаха до сълзи от разочарование. Кели обаче успяваше да преглътне всичките ѝ гозби и да я похвали. Тя учеше бързо и до петък вече бе в състояние да направи от хамбургера нещо по-вкусно от парче въглен. През цялото време Кели не се отделяше от нея и я насърчаваше, като се стараеше да не налага волята си. В повечето случаи усилията му се увенчаваха с успех. Оръжията му бяха усмивката, тихата дума и нежното докосване. Пам скоро усвои навика му да става преди зазоряване. Джон започна да я занимава с упражнения. Това беше доста трудно. Въпреки че по принцип бе здрава, Пам от години не бе пробягвала повече от петдесетина метра. За начало Кели я накара да обикаля острова. Започнаха с две обиколки, за да достигнат до пет в края на седмицата. Следобедите си Пам прекарваше под слънцето, без да претрупва тялото си с дрехи. Обикновено се печеше по сутиен и бикини. Постепенно започна да хваща тен и като че ли нито веднъж не обърна внимание на белезите по гърба си, от които Кели настръхваше. Пам вече обръщаше по-голямо внимание на външния си вид. Къпеше се и миеше косата си поне веднъж дневно, след което я сресваше, докато придобие копринен блясък. Кели винаги бе наблизо, за да изрази възхищението си. От успокоителните, които Сара остави, не стана нужда. Може би веднъж-два пъти у нея се появяваше желание, но тя го прогонваше и с помощта на упражненията скоро започна да спи нормално. Усмивката започна по-често да навестява устните ѝ и Джон два пъти я хвана да гледа в огледалото без болка в очите.

— Изглеждаш чудесно — каза той в събота вечерта след банята.

— Може би — позволи си Пам.

Кели взе гребена от мивката и започна да реши косата ѝ.

— Слънцето я е изрусило.

— Отне ми доста време, докато махна всичката мръсотия от нея — отвърна Пам и се отпусна под докосването му.

Кели се запъна с едно възелче, като внимаваше да не дърпа много силно.

— Но все пак излезе, нали, Пам?

— Предполагам, че да — каза тя на лицето в огледалото.

— Трудно ли ти беше да кажеш това, скъпа?

— Доста.

Последва истинска усмивка, пълна с топлина и увереност.

Кели остави гребена и я целуна по врата, като ѝ позволи да го гледа в огледалото. После продължи заниманието си. То му се струваше странно, но Джон обичаше да я сресва.

— Ето, готово. Вече няма възелчета.

— Трябва да си купиш сешоар.

— Никога не съм имал нужда от него — повдигна рамене Кели.

Пам се обърна към него и го хвана за ръце.

— Ще имаш, ако все още искаш.

Джон замълча за около десетина секунди и когато заговори, думите му не прозвучаха както искаше, защото сега бе негов ред да се страхува:

— Сигурна ли си?

— Все още ли...

— Да!

На Кели му бе трудно да я вдигне така — все още гола и мокра от банята, но в такива моменти един мъж трябва да прегръща жена си. Пам се променяше. Ребрата ѝ вече не изпъкваха толкова силно. Редовното хранене бе прибавило няколко килограма към теглото ѝ. Но най-голямата промяна бе в личността ѝ. Кели се запита какво ли чудо е станало. Беше го страх да повярва, че и той има принос за него, макар да знаеше, че е така. Той я пусна на земята и се загледа в пламъчетата, искрящи от очите ѝ, горд, че е допринесъл да са там.

— Аз също имам недостатъци — предупреди я той, без да знае как изглеждат неговите очи.

— Вече знам повечето — увери го тя.

Ръката ѝ започна да милва загорелите му окосмени гърди, белязани от военни операции в далечна страна. Нейните белези бяха вътре, но той също имаше такива и двамата щяха взаимно да си помогнат в лечението. Пам вече бе сигурна в това. Тя бе започнала да

гледа на бъдещето като на нещо повече от мрачно място, в което можеше да се крие и да търси забрава. Сега то бе пълно с надежда.

6. ЗАСАДА

Останалото бе лесно. Отидоха набързо с яхтата до Соломонс, откъдето Пам си накупи някои неща. В един фризьорски салон я подстригаха. В края на втората си седмица с Кели тя вече редовно бягаше и бе прибавила няколко килограма към теглото си. Можеше да носи бански от две части, без да показва ребрата си на всички наоколо. Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха до нормалното за момиче на нейната възраст. Но призраците все още я преследваха. Кели на два пъти през нощта я намираше потна и треперееща. От устата ѝ излизаха нечленоразделни звуци, които обаче не му бе трудно да разбере. И в двата случая прегръдката му бе успокоила Пам, но не и него. Скоро Джон вече я учеше да управлява „Спрингър“. Въпреки пропуските в обучението си Пам бе умно момиче. Тя бързо разбра повече от нещата, които някои яхтсмени никога не успяваха да научат. Двамата дори плуваха заедно и Кели остана изненадан, че Пам се е научила да плува в Тексас.

Кели обичаше всичко в Пам Маден: външния вид, говора, миризмата и усещането ѝ. Той дори се улови, че става неспокоен, ако не я вижда няколко минути, сякаш Пам можеше да изчезне някъде. Но тя бе там. Улавяше погледа му и се усмихваше палаво. Понякога обаче я намираше да стои със замислено изражение, насочила мислите си към тъмното минало или към някакво бъдеще, различно от това, което Джон бе начертал. Искаше му се да може да бръкне в съзнанието ѝ и да извади от него всички мрачни спомени, но знаеше, че трябва да остави това на специалистите. В такива моменти Кели винаги намираше повод да бъде до нея. Пръстите му нежно галеха раменете ѝ просто за да ѝ напомнят, че не е сама.

Десет дни след заминаването на Сара и Сам двамата си организираха малка церемония. Пам изкара яхтата в залива, завърза тубичката с успокоителни за един камък и я хвърли във водата. Кели

стоеше зад нея с ръце на кръста ѝ. Той гледаше другите яхти, плаващи в залива, и виждаше едно хубаво и многообещаващо бъдеще.

— Ти беше прав — каза тя и помилва ръцете му.

— Случва се понякога — отвърна той със замечтана усмивка. Следващите ѝ думи го изненадаха.

— Има и други, Джон. Други жени, които Хенри... Като Хелън — онази, която уби.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да се върна. Да им помогна... преди Хенри... преди да е убил повечето от тях.

— Това е опасно, Пам — каза бавно Кели.

— Знам... Но какво ще стане с тях?

Джон знаеше, че това е симптом на оздравяването. Тя отново бе станала нормален човек, а нормалните хора се тревожат за другите.

— Не мога вечно да се крия, нали?

Кели чувстваше страха, но думите ѝ криеха предизвикателство и той я притегли още по-плътено към себе си.

— Не, наистина не можеш. Това е проблемът. Много е трудно да се криеш.

— Сигурен ли си, че твоят приятел в полицията е честен — попита тя.

— Да, познаваме се. Той е лейтенант. Преди година му свърших една работа. Някакъв пистолет се бе изгубил и аз им помогнах да го намерят. Така че ми е длъжник. Освен това помагах при обучението на водолазите им и завързах някои познанства. — Кели замълча. — Не си длъжна да го правиш, Пам. Няма да имам нищо против, ако решиш да забравиш всичко. Мога никога повече да не се върна в Балтимор. Трябва само да отидем на лекар там.

— Те вършат с другите всичко онова, което са правили и с мен. Ако не направя нещо, ще продължават както си знаят, нали?

Кели се замисли за това и за своите призраци. Човек просто не може да избяга от някои неща. Той го знаеше. Беше опитвал. Спомените на Пам бяха по-ужасни и от неговите и ако връзката им продължеше, те трябваше да бъдат пратени в небитието.

— Ще се обадя по телефона.

— Лейтенант Алън — каза мъжът в слушалката. Намираше се в Западния участък. Климатичната инсталация не работеше както трябва, а бюрото му бе задръстено с несвършена работа.

— Франк? Обажда се Джон Кели — чу детективът и се усмихна.

— Как е животът в средата на залива, братче? — „И на мен ми се иска да бъда там.“

— Тих и спокоен. А ти как я караш? — попита гласът.

— Мечтая си — отвърна Алън и се облегна на въртящия се стол.

Той бе едър човек и подобно на повечето полицаи от поколението му — ветеран от Втората световна война, служил във флотската артилерия. Започнал кариерата си като обикновен полицаи на Ийст Монюмънт стрийт, той се бе издигнал до детектив в отдел „Убийства“. Въпреки разпространеното мнение работата тук не бе толкова тежка, макар че бе неизбежно свързана с ненавременния край на човешкия живот. Алън веднага забеляза промяната в гласа на Кели.

— С какво мога да ти помогна?

— Аз, въ, срещнах един човек, който трябва да говори с теб.

— И как стана това? — попита полицаят и затърси цигарите и кибрита в джоба си.

— Става въпрос за бизнес, Франк. Информация, свързана с убийство.

Детективът присви очи, а мозъкът му превключи на по-висока скорост.

— Кога и къде?

— Все още не знам, пък и идеята за такива телефонни разговори не ми допада.

— Сериозно ли е?

— Това ще си остане ли между нас?

Алън кимна и се загледа през прозореца.

— Да, ще си остане.

— Наркотици.

В главата на Алън нещо каза „щрак“. Кели бе споменал, че информаторът му е „един човек“. „Значи по-скоро става въпрос за жена“ — заключи Алън. Кели бе умен, но немного прецизен в изразите. Алън знаеше смътните слухове за пласъори на наркотици, които използват жени за една или друга цел. Но нищо повече. Той не работеше по случая. С него се занимаваха Том Дъглас и Емет Райън в

централния участък. По принцип Алън не трябваше да знае дори и това.

— В момента из града се подвизават най-малко три мрежи за пласиране на наркотици — каза спокойно детективът. — Никоя от тях няма славата на приятно местенце. Искам да знам нещо повече.

— Приятелят ми не желае да се замесва. Просто иска да ти даде малко информация, Франк. Ако отидеш по-далеч, можем да променим намеренията си. В случай че историята се окаже вярна, хората, замесени в нея, са много опасни.

Алън отново се замисли. Той никога не се бе ровил из миналото на Кели, но знаеше достатъчно. Кели бе опитен водолаз, боцман, който се бе сражавал в Делтата на Меконг в помощ на Девети пехотен. Отличен боец, чиито качества им бяха препоръчани от висока инстанция в Пентагона. Работата му с полицейските водолази бе на висота. „Но и доста добре спечели от нея“ — припомни си Алън. „Човекът“ със сигурност бе жена. Кели никога нямаше да взема такива предпазителни мерки, ако ставаше въпрос за мъж. Мъжете просто не мислят така един за друг. Ако не друго, то думите му определено звучаха интригуващо.

— Да не се будалкаш? — бе длъжен да попита детективът.

— Никога не се будалкам с такива неща — увери го Кели. — Изискванията ми са: давам ти само информация и срещата се провежда на четири очи. Става ли?

— Знаеш ли, ако ми се бе обадил някой друг, щях да му кажа да дойде направо тук, но за теб ще направя компромис. Ти ми помогна за случая „Гудинг“. Както знаеш, го хванахме. Осъден е до живот плюс още тридесет години. Длъжник съм ти. Добре, ще играем по твоите правила. Доволен ли си?

— Благодаря. Какъв ти е графикът?

— Тази седмица работя втора смяна. — Беше малко след четири следобед и Алън току-що бе дошъл в участъка. Той не знаеше, че преди това Кели бе звънял три пъти, без да оставя съобщение. — Освобождавам се някъде около полунощ или един часа. Зависи от нощта — обясни детективът. — Понякога имаме повече работа.

— Утре вечер. Чакай ме пред участъка. Можем да хапнем някъде.

Алън се намръщи. Това намирисваше на филм с Джеймс Бонд и агенти от специалните служби. Но той знаеше, че макар да не разбира нищо от полицейска работа, Кели е сериозен човек.

— Значи до утре вечер, приятелче.

— Благодаря, Франк. Довиждане.

Връзката прекъсна и Алън се захвана за работа, като си отбеляза нещо на календара.

— Уплашена ли си? — попита Кели.

— Малко — призна тя.

Джон се усмихна:

— Нормално. Нали ме чу какво казах. Той не знае нищо за теб. Винаги можеш да се откажеш. Аз ще си нося пистолета. Просто ще поговорите. Влизаш и излизаш — нищо повече. Ще свършим за един ден. Всъщност за една нощ. Няма да се отделям от теб.

— Нито за минута ли?

— Е, само когато ходиш до тоалетната, скъпа. Там сама ще трябва да се грижиш за себе си.

Пам се усмихна и се отпусна.

— Ще отида да приготвя вечерята — каза тя и се отправи към кухнята.

Кели излезе отвън. Някакъв глас в него настояваше да се упражнява с оръжието, но той вече го бе направил. Въпреки това отиде в бункера и извади колта от кобура. Джон разглоби пистолета и разви цевта. Когато я вдигна към светлината, забеляза събралия се от стрелбата нагар. Кели почисти всички части с вълнено парцалче, паста и четка за зъби. Сега вече не се виждаше и следа от мръсотия. Следващата му стъпка бе да смаже пистолета. Той сложи съвсем тънък слой смазка, защото в противен случай щеше да привлече праха, който можеше да предизвика засечка точно когато не трябва. След като завърши с почистването, той бързо сглоби колта. Можеше да го направи и със затворени очи. Пистолетът прилепна удобно в ръката му и Джон го зареди няколко пъти, за да се убеди, че го е сглобил правилно. Последният оглед затвърди впечатлението му.

Кели издърпа едно чекмедже и извади два пълни пълнителя и един празен. После вкара единия от пълнителите на мястото му и

внимателно зареди. Повтори същата операция и с другия. С осем патрона в колта и резервен пълнител Джон разполагаше с петнадесет изстрела, които да посрещнат опасността. Те не бяха достатъчни дори и за разходка във виетнамските джунгли, но щяха да стигнат за тъмните градски улици. Кели можеше да улучи човешка глава с един изстрел от около десет метра без значение през деня или през нощта. Никога не се бе панирал от стрелба, а и преди бе убивал хора. Каквито и опасности да го чакаха, той бе готов да ги посрещне. Освен това не отиваше при виетконгците. Отиваше през нощта, а тя му бе съюзник. Наоколо нямаше да гъмжи от хора и освен ако другата страна не знаеше за намеренията му — което бе сигурно, — нямаше основание да се притеснява от засада. Просто трябваше да стои нащрек, което не бе особено трудно.

Вечерята бе пиле — нещо, което Пам знаеше да приготвя. Кели бе на път да извади и бутилка вино, но се спря. Защо трябваше да я изкушава с алкохол? Може би нямаше да е зле и самият той да спре пиенето. Джон лесно щеше да мине без алкохол, пък и Пам сигурно би оценила солидарността му. Разговорът им избягваше сериозните теми. Кели вече бе изгонил опасностите от съзнанието си. Нямаше нужда да се занимава с тях. Прекаленото фантазиране само усложняваше нещата.

— Наистина ли мислиш, че трябва да купим нови завеси? — попита той.

— Тези не подхождат на мебелите.

— В яхтата? — усмихна се Кели.

— Там е доста сумрачно.

— Сумрачно — повтори той, докато раздигаше масата. — Сега сигурно ще кажеш, че всички мъже са еднакви... — Кели спря по средата на изречението. За пръв път се изгърваваше така. — Съжалявам...

Пам се усмихна дяволито.

— В някои отношения наистина сте еднакви. И стига си си мерил думите толкова внимателно, когато говориш с мен.

Кели се отпусна.

— Добре. — Той я прегърна и я притегли към себе си. — Ако наистина мислиш така... то...

— Ммм.

Тя прие целувката на Кели с усмивка. Ръцете му погалиха гърба ѝ и той не усети сутиена под блузата. Пам се разсмя.

— Чудех се кога ли ще забележиш.

— Свещите блестяха точно в очите ми — оправда се той.

— Свещите наистина бяха хубави, но много миришеха.

Пам имаше право. Вентилацията в бункера бе лоша. Ето още едно нещо, което трябваше да се оправи. Кели погледна към бъдещето, в което го очакваше много работа, и ръцете му се преместиха на по-приятно място.

— Достатъчно ли съм напълняла?

— Въобразявам ли си, или...

— Е, може би съвсем мъничко — призна Пам и сложи ръка върху неговата.

— Трябва да ти купим някои нови дрехи — каза Кели и погледна лицето ѝ, от което се излъчваше увереност.

Пам стоеше на руля и направляваше яхтата по компаса край остров Шарп Лайт. Той се намираше доста на изток от главния канал, но днес в него имаше оживено движение.

— Чудесна идея — съгласи се тя. — Но не познавам магазините. — После погледът ѝ провери курса по компаса, както подобава на всеки добър рулеви.

— Лесно ще познаем хубавите. Трябва само да гледаме паркингите пред тях.

— Какво?

— Ще търсим линкълни и кадилаци, скъпа. Те винаги знаят откъде да си купят хубави дрехи — забеляза Кели. — Тази тактика никога не ме е подвеждала.

Пам се засмя, както бе предвидено. Кели се удивяваше как добре се контролира момичето, въпреки че все още ѝ предстоеше дълъг път.

— Къде ще спим тази вечер?

— На борда — отвърна Кели. — Тук ще сме в безопасност.

Пам едва забележимо кимна с глава, но той обясни за всеки случай:

— Ти си с променена външност, а мен пък въобще не ме познават. Същото се отнася за колата и яхтата ми. Франк Алън не знае

как се казваш, нито пък че си жена. Толкова по оперативната сигурност. Трябва да сме в безопасност.

— Сигурна съм, че си прав — обърна се с усмивка Пам. Увереността на лицето ѝ стопляше кръвта в жилите и подхранваше самочувствието му.

— Тази вечер ще вали — забеляза Кели и посочи един отдалечен облак. — Това също е добре. Намалява видимостта. Ние вършехме повечето си операции в дъжда. Хората просто не стоят нащрек, когато са мокри.

— Ти наистина разбираш от тези работи.

— Учил съм в добро училище, скъпа — отвърна с мъжествена усмивка Кели.

След три часа акостираха в пристанището. Кели изнесе цяло представление, докато проверяваше паркинга и стоящия на обичайното си място скаут. Той нареди на Пам да стои долу, докато завърже яхтата, и докара колата до самия док. Както ѝ бе казано, Пам отиде направо в колата, без да се оглежда вляво и вдясно, и Кели потегли веднага. Все още бе рано и те се насочиха извън града, където откриха един търговски център в Тимониум. В продължение на два — за Кели безконечни — часа Пам си избра три хубави костюмчета, за които Кели плати в брой. Тя облече онзи, който най-много хареса на Джон — къса пола и блуза, които отиваха на неговото сако. Кели от дълго време не се бе обличал така, както му се иска.

Вечеряха близо до магазина в един ресторант, който разполагаше с уединени сепарета. Макар да не го каза, Джон имаше нужда от хубава храна. Разбира се, Пам се справяше чудесно с пилетата, но имаше какво още да научи от готварското изкуство.

— Изглеждаш много добре. Искам да кажа, спокойна — уточни той и отпи от кафето си.

— Никога не съм мислела, че ще се чувствам така. Имам предвид, че още не са минали... три седмици, нали?

— Точно така. — Кели остави чашата си. — Утре ще отидем да навестим Сара и приятелите ѝ. След два месеца всичко ще бъде различно, Пам.

Той взе ръката ѝ и си пожела някой ден на третия пръст да стои златна халка.

— Сега вече ти вярвам. Наистина.

— Добре.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

Вечерята бе приключила, а до тайната среща с лейтенант Алън оставаха цели часове.

— Просто ще се помотаем с колата.

Кели остави парите на масата и двамата излязоха.

Вече бе тъмно. Слънцето почти се бе скрило и валеше дъжд. Кели се насочи на юг към града по Йорк роуд. Чувстваше се сит, отпуснат, уверен и готов за нощната работа. На влизане в Таусън видя няколко сухи петна, от които колите току-що бяха тръгнали. Това означаваше, че градът със своите опасности е близо. Сетивата му веднага застанаха нащрек. Очите на Кели започнаха да шарят наляво-надясно по улици и тротоари, погледът му през пет секунди проверяваше трите огледала на колата. Още с влизането в колата той бе оставил колта на обичайното му място — в един кобур под предната седалка. Така беше по-удобно, пък и тук можеше да го стигне по-бързо, отколкото на колана.

— Пам? — обърна се той към нея, без да откъсва поглед от движението. Междувременно провери дали и четирите врати са заключени — предпазна мярка, която му изглеждаше направо параноична.

— Да?

— Вярваш ли ми?

— Вярвам ти, Джон.

— Къде... работеше?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами тъмно е, вали дъжд и ми се иска да видя как изглежда обстановката там. — Не стана нужда да я поглежда, за да разбере, че тялото ѝ се напрегна. — Виж, ще внимавам. Стига да забележиш нещо тревожно, така ще натисна педала на газта, че ще излетим като ракета.

— Страх ме е — отвърна незабавно Пам, но после се замисли. Тя вярваше на този човек, нали? Той бе направил толкова много за нея. Бе я спасил. Трябваше да му вярва. Не, нужно бе да му покаже вярата си. Така че попита: — Обещавах ли да внимаваш?

— Повярвай ми, Пам — увери я той. — Видиш ли нещо подозрително, и веднага изчезваме.

— Добре тогава.

„Удивително“ — помисли си Кели петнадесет минути по-късно. Има толкова неща, които са пред очите на всички, но никой не ги забелязва. Колко пъти бе минавал през тази част на града, без да спира и да вижда нищо. От друга страна, години наред животът му бе зависел от забелязването на всичко. На всеки клон, на всеки птичи крясък, на всяка следа в калта. Но Джон бе минавал стотици пъти оттук, без да забележи нищо, защото тази джунгла бе различна, с по-други правила на играта. Една част от него махна с ръка и каза: „Да не би да си очаквал нещо друго?“ Друга част забеляза, че тук винаги е имало опасности и той ги е подминавал, но признаците не са били толкова очевидни, колкото би трябвало да бъдат.

Обстановката бе идеална. Тъмнина, подпомагана от мрачното облачно небе. Единственото осветление идваше от малкото на брой нощни лампи. Те хвърляха светлите си кръгове върху едновременно пустите и оживени тротоари. Минувачите идваха и си отиваха. Повечето бяха скромни хора — поне на външен вид, — със забит в земята поглед, който моментално убиваше всякакво любопитство. Това напълно устройваше Кели, тъй като той обикаляше уличките и постоянно се оглеждаше. Не всички улични лампи светеха. Той се зачуди дали това се дължи на немарливостта на работниците, или пък бе идея на местните „бизнесмени“. „Вероятно истината е някъде по средата“ — реши Кели. Хората, които завинтваха крушките, сигурно не печелеха бог знае колко и една двадесетачка сигурно можеше да ги накара да работят по-бавничко или пък да не завиват крушките докрай. Във всеки случай липсата на достатъчно светлина придаваше желаната атмосфера. Улиците бяха тъмни, а Кели бе приятел с тъмнината.

„Кварталът е толкова... тъжен“ — каза си той. Навсякъде се виждаха опустели витрини на магазинчета, които сигурно някога са били семейни бакалници. Те бяха унищожени от супермаркетите. По разнебитените тротоари се виждаха всякакви отпадъци. Живееха ли хора тук? Кои бяха те? Какво правеха? За какво мечтаеха? Със сигурност не всички бяха престъпници. Дали се криеха през нощта? И ако да, то какво правеха през деня? В Азия Кели бе научил следното: ако дадеш едната част от деня на врага, той ще се укрепи и ще поиска още, защото денонощието има двадесет и четири часа. На врага не трябваше да се дава нито време, нито място, въобще нищо, от което може да се възползва. От подобни грешки можеше да се загуби цяла

война. А тук определено имаше война и победители в нея не бяха силите на доброто. Осъзнаването на факта го порази. Кели вече бе виждал как се води изгубена война.

Когато премина през територията на пласьорите, Кели видя, че те са разнородна група. Държанието им издаваше увереност. В тази част от денонощието те бяха господари на улицата. Помежду им сигурно имаше конкуренция. Отвратителен Дарвинов процес, който определяше правата върху различните части от тротоара или пък привилегията да стоиш пред този или онзи счупен прозорец. Но както става с всички подобни съперничества, нещата скоро щяха да се стабилизират и бизнесът да потръгне. Защото в края на краищата целта на конкуренцията бе бизнесът.

Кели излезе на нова улица. Мисълта изтръгна от гърдите му изрѣмжаване и на устните му заигра лека иронична усмивка. Нова улица? Не, тези улици бяха стари. Толкова стари, че „добрите“ хора отдавна се бяха изнесли от тях, за да се преместят на места с повече зеленина. Тогава хора с по-малко самоуважение от тяхното се бяха нанесли на местата им. Те на свой ред също се бяха махнали, за да създадат кръговрат, продължил няколко поколения. Най-накрая се бе случило нещо ужасно, създадо сегашната атмосфера. На Кели му трябваше около час, за да разбере, че тук имаше не само разкъртени тротоари и престъпници, но и хора. Той видя жена, хванала за ръката дете на връщане от автобусна спирка. Джон се зачуди откъде ли се връщат. От гости у някой роднина? От библиотеката? Някое място, чиято привлекателност си струваше риска на прибирането от автобусната спирка до дома и минаването покрай гледки, звуци и хора, които можеха да окажат лошо въздействие на детето.

Кели изправи гръб и присви очи. Беше виждал подобна картина и преди. Дори и във Виетнам — страна, която воюваше още отпреди раждането му — имаше родители и деца. Дори и през войната хората отчаяно търсеха нещо подобно на нормален живот. Децата имаха нужда да играят от време на време, да бъдат прегръщани, обичани, защитавани от суровата действителност дотогава, докато умението и смелостта на родителите им можеха да го правят. Правилото важеше и тук. Навсякъде имаше жертви — повече или по-малко невинни, но децата бяха най-невинни от всички. Той го виждаше и сега, когато младата майка минаваше с детето си на петдесетина метра от ъгъла, на

който пласьорът продаваше наркотиците си. Кели намали скоростта, за да ѝ гарантира спокойно преминаване, и си пожела обичта и грижите, които показваше майката тази вечер, да помогнат на детето. Дали пласьорите я забелязаха? Заслужаваха ли вниманието им обикновените граждани? Какво бяха те за тях? Прикритие? Потенциални клиенти? Пречка? Жертви? Ами децата? Дали въобще им пукаше за тях? Вероятно не.

— По дяволите — прошепна тихо той, защото бе твърде съсредоточен, за да покаже гнева си.

— Какво? — попита Пам. Тя седеше тихичко до него и внимаваше да не се приближава до прозореца.

— Нищо, извинявай.

Кели поклати глава и продължи наблюдението си. Всъщност това започваше да му харесва. Приличаше на разузнавателна мисия. Разузнаването представляваше учене, а Джон винаги бе обичал да учи. Днес бе изправен пред нещо напълно ново. Разбира се, то бе зловещо, унищожително, грозно, но все пак различно, което го правеше интересно. Ръцете му още по-здраво стиснаха волана.

Клиентите също бяха различни. Имаше местни, които си личаха по цвета на кожата и облеклото. Някои бяха по-пристрастени от другите и Кели се зачуди какво ли означава това. Дали по-жизнените бяха току-що привлечени от порока? Дали едвам тътрещите се бяха ветераните на самоунищожението, запътили се непоколебимо към собствената си смърт? Как бе възможно човек да погледне към тях и да не се изплаши от възможността да се самоубие доза по доза? Какво караше хората да правят това? Кели почти спря колата, увлечен от мислите си. Бе изправен пред нещо непознато.

После идваха другите — онези със средно скъпите излъскани коли, пристигнали чак от покрайнините, където стандартът беше различен. Кели спря до една такава кола и бързо погледна шофьора. „Сложил си е дори и вратовръзка!“ Яката на ризата му бе разхлабена. Едната ръка смъкваше прозореца, докато другата стискаше волана. Десният му крак без съмнение стоеше на газта, готов да я натисне при най-малкия признак на опасност. Сигурно не се чувстваше уютно в този квартал, но въпреки това бе дошъл. Да, ето сега. Парите се подадоха през прозореца, ръката взе нещо в замяна и колата потегли толкова бързо, колкото позволяваше движението. Кели последва буика

няколко пресечки. Той зави първо надясно, после наляво, докато излезе на главния път. Там колата се престрои в лявата лента и остана в нея, като се движеше с най-високата разумна скорост. Явно човекът вътре искаше да се махне час по-скоро от тази окаяна част на града, но без при това да привлича нежеланото внимание на някой служител от пътната полиция.

„Да, полицията — каза си Кели и изостави преследването. — Къде, по дяволите, е тя?“ Законът арогантно се нарушаваше, но полицаите се бяха скрили вдън земя. Той поклати глава и се върна обратно в зоната на пласьорите. Различието с родния му квартал в Индианаполис само преди десет години бе огромно. Как можеше всичко да се промени толкова бързо? Защо той бе пропуснал промяната? Времето, прекарано в армията, и животът на острова го бяха откъснали от всичко. Кели се бе превърнал в нищо неподозиращ наивник, в турист в собствената си страна.

Той погледна Пам. Тя изглеждаше добре, макар и малко напрегната. Хората вън от колата бяха опасни, но не и за тях двамата. Джон се стараяше да остане невидим. Да обикаля пресечките из „търговската“ част, без да привлича внимание. Кели си каза, че добре разбира опасностите. Той търсеше признаци на оживление, без да проявява такова. Ако някой го наблюдаваше упорито, той щеше да забележи. А освен това колътът все още лежеше между краката му. Колкото и заплашителни да изглеждаха тази отрепки, те бяха нищо в сравнение със северновиетнамците и виетконгците, които бе виждал. Те бяха добри, но не по-добри от самия него. Но тези улици се разхождаше опасността, но в много по-малко количество от тази, която вече бе преживял.

На петдесетина метра от тях се виждаше един пласьор с копринена риза, която сигурно някога е била кафява. Слабото осветление правеше определянето на цвета почти невъзможно, но материята със сигурност бе коприна. Тези негодници явно обичаха да се контят. Не им стигаше това, че нарушават закона, нали? О, не, те трябваше да покажат на всички, че не им пука от нищо.

„Тъпо — помисли си Кели. — Много е тъпо да привличаш вниманието по този начин. Когато вършиш опасни неща, обикновено прикриваш самоличността, присъствието си и винаги си оставяш поне един изход за бягство.“

— Удивително е, че се отърват безнаказано — прошепна на себе си Кели.

— А? — обърна глава Пам.

— Толкова са глупави — махна Кели към пласъора на ъгъла. — Дори и ченгетата да не правят нищо, какво ще стане, ако някой реши да... Та те носят пари в себе си, нали?

— Може би хиляда или две хиляди долара — отвърна Пам.

— А ако някой се опита да го ограби?

— Случва се, но той носи пистолет, а и ако някой опита...

— Ааа... момчето във входа?

— Той е истинският пласъор, Кели. Не знаеше ли? Онзи с ризата му е само помощник. Именно човекът във входа извършва истинската... как се казваше?

— Сделка — отвърна сухо Кели.

Беше пропуснал да забележи нещо. Гордостта бе притъпила проникателността му. „Лош навик“ — смърри се той.

— Точно така — кимна Пам. — Виж... виж го сега.

Едва сега Кели проследи цялата сделка. Един човек с кола — „пак някой от покрайнините“, помисли си Кели — подаде парите (това си беше чисто предположение, тъй като Джон не виждаше нищо). Когато колата потегли, човекът с шикозната риза прекоси тротоара и в сенките, където Кели не виждаше добре, парите отново смениха притежателя си.

— Сега разбирам. Помощникът носи наркотиците и прави сделката, но дава парите на шефа си. Той от своя страна пък е въоръжен и внимава да не се случи нещо непредвидено. Не са чак толкова тъпи, колкото си мислех.

— Достатъчно хитри са.

Кели кимна и отново се наруга, че е направил най-малко две грешни предположения. Но в крайна сметка разузнаването бе точно за това.

„Да не се отпусваме толкова — каза си Джон. — Сега знаеш, че отсреща има двама лоши типове, единият от които е въоръжен и добре прикрит в онзи вход.“ Той се настани в седалката и очите му отново зашариха в търсене на опасност и признаци на раздвижване. Истинската цел трябваше да бъде онзи във входа. Набеденият за помощник беше просто свързка, едва проходящ в бизнеса, който

сигурно получаваше само трохи или работеше на комисионна. Врагът бе онзи, когото едва виждаше. Това напълно отговаряше на утвърдения от времето модел, нали? Кели с усмивка си спомни за един политофицер от северновиетнамската армия. Тогава операцията дори си имаше кодово име. ХЕРМЕЛИНОВО ПАЛТО. След като със сигурност бяха установили, че това е техният човек, го дебнаха четири дни, за да изучат навиците и да изберат най-добрия начин за очистването му. Кели никога нямаше да забрави изражението на виетнамеца в момента, когато куршумът прониза гърдите му. После се наложи да пробягат три мили до укритието, докато северновиетнамският отряд за бързо реагиране се насочи в друга посока, заблуден от пиротехническите ефекти на Кели.

Какво щеше да направи, ако човекът в сянката бе целта му? Как точно щеше да извърши всичко? Умствената гимнастика бе увлекателна, а чувството, което носеше — божествено. Чувстваше се като орел, който кръжи и наблюдава. Като хищник на върха на хранителната верига, който не е гладен и просто оглежда обстановката.

Той се усмихна и не обърна внимание на предупрежденията, изпращани от тренираната в битките част от мозъка му.

Хмм. Онази кола преди му бе убягнала. Тя бе мощна — „Плимут роудрънър“ — и червена като захаросана ябълка. Намираще се на около половин пресечка от тях. В нея имаше нещо странно...

— Кели... — Пам внезапно се напрегна.

— Какво има?

Ръката на Джон напипа колта и го изтегли няколко милиметра вън от кобура. Облицованата с дърво ръкохватка удобно прилягаше в дланта му. Но фактът, че се бе пресегнал за пистолета и че имаше нужда да го усеща в ръката си, говореше красноречиво и разумът му не можеше да пренебрегне тези думи. Бойните му инстинкти се обадиха, а предпазливата част от съзнанието му се задейства. Но дори и това събуди някакво чувство на гордост в него. „Хубаво е — помисли си той за момент, — че все още не съм изгубил рутината си.“

— Познавам тази кола... тя е...

— Добре — каза спокойно Кели. — Махаме се оттук. Права си, достатъчно стояхме.

Той натисна газта и зави наляво, за да мине покрай плимута. Помисли си да каже на Пам да се сниши, но това не бе необходимо.

След по-малко от минута вече нямаше да ги има и... по дяволите!

Всичко стана заради един от клиентите, който караше някакъв черен кабриолет. Той явно вече си бе свършил работата и гореше от нетърпение да напусне квартала, защото изскочи внезапно иззад плимута. Но явно пред него имаше и друг нетърпеливец, защото човекът с кабриолета натисна спирачките. Кели бе принуден да стори същото. Не му се искаше да се блъска точно тук. Но обстоятелствата се стекоха лошо. Колата им спря почти наравно с плимута, чийто шофьор в този момент излизаше. И вместо да тръгне напред, той реши да заобиколи колата си. Така погледът му спря точно върху разтрепераното лице на Пам. Кели също гледаше в тази посока, защото знаеше, че човекът е потенциална заплаха, и видя промяната в изражението на мъжа. Той позна Пам.

— Добре, видях — прозвуча с ледено спокойствие оперативният му глас.

Джон изви волана още по-наляво, настъпи газта и подмина кабриолета и невидимия му шофьор. След секунди вече бяха на ъгъла. Кели се огледа за момент и направи остър ляв завой.

— Той ме видя!

Гласът ѝ бе на ръба на истерията.

— Всичко е наред, Пам — отвърна Джон, докато оглеждаше пътя в огледалото. — Махаме се. Аз съм при теб и няма нищо страшно.

„Идиот такъв — наругаха го инстинктите и съвестта му. — Моли се да не тръгнат след теб. Колата им е три пъти по — мощна и...“

— Добре.

Едни силни ниско разположени фарове направиха същия завой като Кели преди двадесет секунди. Той забеляза, че се люшкат вляво и вдясно. Колата ускоряваше бързо и мокрият асфалт я унасяше. Двойни фарове. Значи не бе кабриолетът.

„В опасност си — обадиха се спокойно инстинктите на Джон. — Все още не знаем колко е сериозна, но е време да се събудиш.“

„Прието.“

Кели хвана волана с две ръце. Пистолетът можеше да почака. Джон започна да преценява положението и то определено не му хареса. Скаутът не бе кола за подобни приключения. Не беше нито мощна, нито пък спортна. Под предния капак се гушеха четири хилави цилиндърчета. „Плимут роудрънър“ разполагаше с цели осем и всеки

бе по-голям от това, на което Кели разчиташе. Нещо повече, плимутът бе конструиран точно за бързо ускоряване и остри завои. Скаутът на свой ред можеше само да подскача по павирани улици, и то с не повече от тридесет километра в час. Не звучеше никак успокоително.

Кели разпредели вниманието си по равно между предното стъкло, пътя и огледалото. Между двете коли нямаше кой знае колко разстояние, а плимутът продължаваше да приближава.

„С какво разполагаме? — започна трескаво да разсъждава умът му. — Колата не е напълно безполезна. Бронята ти е голяма и здрава. Освен това купето е разположено високо, така че спокойно можеш да блъскаш с него. Плимутът със сигурност е бърз, но тази стара лелка в ръцете ти може да бъде — е, оръжие. А ти знаеш как да боравиш с оръжие.“ Кели вече не се чувстваше като оплетен в паяжина.

— Пам — каза съвсем тихо той, — защо не се смъкнеш на пода, скъпа?

— Те...

Тя го загледа втренчено, а страхът все още не си бе отишъл от гласа ѝ, но дясната ръка на Джон я избута на пода.

— Да, изглежда, ни преследват. Сега ме остави да се оправя с положението, става ли?

Последната незаангажирана част от разсъдъка на Кели се гордееше с неговото спокойствие и увереност. Да, опасност наистина имаше, но Джон я познаваше доста по-добре от хората в плимута. Ако искаха да получат урок на тема „опасност“, значи бяха попаднали на добър учител.

Кели стисна волана и зави леко вляво, после натисна спирачките и извъртя рязко вдясно. Не можеше да маневрира бързо като спортната кола, но пътят бе широк, а и предната позиция му даваше право да избира посоката и момента. Нямаше да успее да им се изплъзне, но поне знаеше къде се намира участъкът. Просто трябваше да ги заведе там. Тогава сами щяха да се откажат.

Можеха да стрелят, да се опитат да повредят колата, но той разполагаше с колта и резервен пълнител. Освен това в жабката си имаше кутия с патрони. Дори и да бяха въоръжени, със сигурно не можеха да са толкова опитни като него. Щеше да ги пусне да се приближат... Колко ли бяха? Двама? Може би трима? „Трябваше да

забележа“ — каза си Кели, но после си напомни, че нямаше време за това.

Джон погледна в огледалото. Само миг по-късно бе възнаграден. Фаровете на някаква друга кола осветиха плимута и тримата души в него. Той се зачуди с какво ли са въоръжени. В най-лошия случай с пушка. Имаше и по-неприятна възможност — да носят автомат. Но уличните бандити не бяха войници, така че вероятността бе минимална.

„Не прави прибързани заключения“ — посъветва го разумът.

От близко разстояние колът на Кели бе не по-малко смъртоносен от пушка. Джон набързо се благодари за тренировките и зави наляво. „Ако положението стане напечено, позволи им да се приближат и им устрой малка засада.“ Джон знаеше всичко за засадите. Пусни врага и го удари отблизо.

Плимутът вече бе на десет метра зад него и шофьорът му явно се чудеше какво да предприеме.

„Това е най-трудно, нали? — попита мислено преследвача си Кели. — Можеш да се приближиш колкото си искаш, но другият си остава ограден от тонове метал. Какво ще правиш сега? Ще ме блъскаш ли?“

Не, другият шофьор не бе кръгъл глупак. Ако го блъснеше отзад, щеше да си пробие радиатора, което явно не му се искаше.

Плимутът се отклони вдясно. Кели видя, че светлините леко се отдалечават, но предната позиция му даваше преимущество. Той също завъртя волана надясно, за да им препречи пътя, и разбра, че на другия не му стиска да удари колата си. Джон чу свистене на гуми, което означаваше, че плимутът е намалил, за да избегне сблъсъка. „Май не искаме да ожулим червената боя, а? Ето че за разнообразие имало и добри новини!“ Следващият им ход бе да опитат отляво, но Джон отново блокира. Всичко това приличаше на...

— Какво става, Кели? — попита Пам с треперещ глас.

Джон й отговори със същия спокоен глас, с който бе говорил през последните минути.

— Ами това, че преследвачите ни май не са от най-умните.

— Това е колата на Били. Той си умира да се състезава.

— Значи Били. Този Били май доста обича колата си. Ако искаш да хванеш някого, трябва да си готов...

Кели натисна спирачките просто за да ги изненада. Скаутът наведе преднича и Били добре видя масивната задна броня. Джон отново даде газ и погледна в огледалото, за да провери каква е реакцията на плимута. „Иска му се да ме държи изкъсо, но аз лесно мога да го откажа от подобно желание и това май не му харесва. Сигурно е някое от онези скапани горделиви хлапета.“

„Добре, сега ще ти покажа как действам.“

Кели реши да не насилва нещата. От усложнения нямаше смисъл. Но все пак трябваше да изиграе картите си много внимателно и много хитро. Мозъкът му започна да изчислява ъгли и да пресмята разстояния.

На един завой Кели стъпи върху газта повече от необходимото. Колата почти се завъртя на сто и осемдесет градуса, но това влизаше в плана. Джон я изправи със закъснение, колкото да създаде впечатлението, че е лош шофьор. Били явно мислеше себе си за страхотен. Плимутът използва завоя и широките си гуми, за да намали разстоянието и да огледа лявата страна на скаута. Едно умишлено сблъскване, и колата на Кели щеше напълно да излезе от строя. В момента плимутът контролираше положението или поне така си мислеше шофьорът му.

„Добре...“

Кели не можеше да завие надясно, защото Били го блокираше. Той избра левия завой и свърна в една улица, около която се виждаха множество свободни парцели. Тук явно щяха да строят магистрала. На мястото на съборените къщи сега имаше само дупки, пълни с кал от нощния дъжд.

Кели се обърна да погледне плимута. „Охо.“ Десният прозорец на мястото до шофьора се отваряше. Това можеше да означава само едно: оръжие. „Май доста си поигра с тях, Кели...“ Но Джон внезапно осъзна, че новата ситуация можеше да се окаже и полезна. Той погледна към плимута и им позволи да видят физиономията му: ужасено лице и отворена уста. После натисна спирачката и зави остро вдясно. Скаутът подскочи над полуразбития тротоар — очевидна проява на паника. Пам изпищя от внезапното сътресение.

Шофьорът на плимута знаеше, че колата му има по-хубави гуми, по-добри спирачки и е по-мощна. Освен това той притежаваше бързи рефлексии, които Кели вече бе забелязал. Маневрата му бе повторена.

Спортната кола прескочи ронещия се цимент на тротоара и последва скаута през останките от къщи, като попадна право в капана, поставен от Кели. Плимутът успя да измине само още около двадесет и пет метра.

Джон вече се бе измъкнал. Калта беше около двадесет сантиметра и имаше вероятност скаутът да не успее да се справи с нея, но тя бе малка. Кели усети, че колата му намалява скоростта и че гумите потъват в меката пръст, но тогава колата се напъна, гумите зацепиха и тя се измъкна. „Страхотно.“ Едва тогава Джон обърна глава.

Светлините на фаровете му казаха всичко. Плимутът бе ниска кола с голяма устойчивост на завоите, но в калта явно не я биваше. Гумите вече бяха издълбали дупки в меката повърхност, без да успеят да постигнат нещо друго. Фаровете потъваха надолу, докато мощният двигател на колата копаеше собствения си гроб. Когато горещите части на мотора се потопиха в дъждовна вода, моментално изскочи пара.

Ралито бе приключило.

Трима мъже излязоха от колата и смутено се заоглеждаха — явно несвикнали да калят модните си лъскави обувки. До тях, зарит като прасе в калта, лежеше доскоро чистичкият плимут. Зловещите им планове бяха станали жертва на дъжда и праха. „Колко е хубаво човек все още да не е загубил усета си“ — помисли си Кели.

После погледна преследвачите си, застанали на около тридесет метра от него.

— Хей, тъпащи! — провикна се той през ръмящия дъжд. — Ще се видим пак, сукалчета такива!

Кели отново подкара колата си, като ги поглеждаше от време на време. „Именно заради това спечелих преследването“ — каза си той. Предпазливост, разум, опит. Също и кураж, но Кели прогони последната мисъл, като си позволи да я забележи само с крайчеца на окото си. Съвсем малко. Той изкара скаута обратно на улицата и замина, заслушан в трополенето на парченцата кал, изхвърляни от гумите върху калниците и асфалта.

— Можеш да се качиш обратно на седалката, Пам. Нашите приятели нещо се изгубиха.

Пам го послуша и обърна глава, за да изгледа Били и плимута му. Близостта му отново накара лицето ѝ да побелее.

— Какво направи?

— Просто им позволих да ме преследват в място по мой избор — обясни Кели. — Колата им е хубава за улиците, но не е добра в калта.

Пам му се усмихна в израз на смелост, която съвсем не изпитваше, но усмивката ѝ завърши историята точно по начин, по който Кели би я разказал на някой приятел. Той погледна часовника си. До смяната на полицаите в участъка оставаше още час, час и нещо. Били и приятелчетата му нямаше да мърдат от калта за известно време. Най-добре сега бе да намерят тихо местенце, на което да почакаат. Освен това Пам определено изглеждаше като човек, имащ нужда от успокояване. Той продължи още малко напред, докато откри едно сравнително малко оживено място, където паркира.

— Как се чувстваш? — попита Кели.

— Това бе страшничко — отвърна тя и сведе поглед, неспособна да прикрие треперенето си.

— Виж, можем веднага да се върнем на яхтата и...

— Не! Били ме изнасили... и уби Хелън. Ако не го спра, ще продължи да постъпва така и с други хора, които познавам.

Кели знаеше, че Пам говори по-скоро за собствено убеждение. Беше виждал подобни сцени и преди. Това бе проява на смелост, а тя вървеше в комплект със страха. Бе нещото, каращо хората да завършат започнатото и да изберат именно този път. Пам знаеше какво е мрак. Тя бе намерила светлината и искаше да я покаже и на другите.

— Добре, но след като кажем думичките си на Франк, веднага те разкарваме от Додж сити.

— Не се тревожи, няма ми нищо — излъга Пам и веднага се засрами, защото Кели разбра лъжата. Той просто се опитваше да ѝ помогне.

„Наистина ти няма нищо“ — прииска му се на Кели да каже, но тя все още не бе научила този урок.

— Колко други момичета има? — попита той.

— Дорис, Ксанта, Пола, Мария и Роберта... Всички те са като мен, Джон. И Хелън... Когато я убиваха, ни накараха да гледаме.

— С малко късмет ще можеш да отмъстиш за нея по някакъв начин, скъпа. — Той я прегърна и треперенето спря.

— Жадна съм — каза Пам.

— На задната седалка има хладилна чанта.

— Правилно — усмихна се тя.

Пам се обърна на седалката, за да си вземе една кола, и тялото ѝ внезапно застина. Тя онемя и по кожата на Кели пробягнаха онези тъй добре познати и нежелани тръпки, подобни на електрически ток. Тръпките на усещането за опасност.

— Кели! — изкрещя Пам.

Тя гледаше към лявата задна половина на колата. Кели вече се бе пресегнал за пистолета и се обръщаше, но бе твърде късно и част от него го знаеше. Гневната мисъл, че е сгрешил ужасно и фатално, мина през главата му, но той нямаше време за нея, тъй като преди да успее да вземе колта си, проблесна светкавица и удар по главата му, последвани от мрак.

7. ЛЕЧЕНИЕ

Скаутът бе забелязан от редовен полицейски патрул. Чък Монро служеше в полицията вече шестнадесет месеца — време достатъчно, за да му поверят лична кола с радиовръзка. Той както обикновено патрулираше из своята част на района. За пласьорите не можеше да направи почти нищо — те бяха грижа на отдел „Наркотици“, — но можеше поне да „развее флага“, фраза, научена в морската пехота. Той бе двадесет и пет годишен, току-що женен, достатъчно млад, за да е все още усърден и разгневен от това, което става в родния му квартал. Полицаят забеляза, че скаутът е необичайно превозно средство за тази част на града. Той реши да провери какво става и си записа номера. Едва тогава се сепна от следите от куршуми на лявата страна. Монро спря колата си, включи въртящите се светлини и се обади в участъка, за да докладва, че е открил нещо подозрително. После излезе от колата. В лявата си ръка стискаше палката, а дясната лежеше върху служебния му пистолет. Едва тогава полицаят приближи скаута. Чък Монро бе опитен и добре обучен, така че се придвижваше бавно, докато очите му опипваха всичко наоколо.

— Мамка му!

Полицаят бързо се върна при радиопредавателя. Монро първо се обади за подкрепление, после повика линейка и най-накрая продиктува регистрационните номера на открития автомобил. След като изпълни задълженията си, той изтича обратно при скаута с аптечка в ръка. Вратата бе заключена, но той бръкна през строшеното стъкло и я отвори. Гледката смрази кръвта му.

Главата и лявата ръка на шофьора лежаха върху волана, а дясната бе отпусната в скута му. Цялата вътрешност на колата бе изпръскана с кръв. За изненада на полицая човекът все още дишаше. Явно ставаше въпрос за изстрел с пушка, който бе счупил стъклото и засегнал главата, врата и горната част на гърба на жертвата. На няколкото места, където кожата се виждаше от раните, се процеждаше кръв. Офицерът

не бе виждал такава ужасна рана нито на улицата, нито в морската пехота и въпреки това човекът все още бе жив. Монро толкова се изненада, че реши да не отваря аптечката си за първа помощ. Линейката щеше да пристигне след минути и той реши, че намесата му по-скоро ще усложни, отколкото да подобри положението. Полицаят хвана аптечката си под мишницата и загледа ранения с объркването на деен човек, комуто бе забранено да действа. Добре, че клетникът поне бе в безсъзнание.

Кой ли бе той? Монро погледна присвитото тяло и реши, че ще може да извади портфейла. Офицерът премести аптечката в лявата ръка и пресегна дясната към джоба на човека. Той се оказа празен, но докосването му предизвика реакция. Тялото леко се премести, а това не бе добре. Монро се опита да го върне в предишното положение, но тогава се премести и главата, а той знаеше, че най-добре е главата да стои неподвижна. Ръката на полицая я докосна почти автоматично. Естествено движението му бе погрешно и мократа от дъжда тишина се разцепи от вик на болка.

— По дяволите!

Монро видя кръвта по пръстите си и инстинктивно я изтри в сините си униформени панталони. Тогава от изток се разнесе воят на линейката. Офицерът прошепна няколко благодарности, че най-сетне идват хора, които знаят какво да правят и слагат край на проблемите му.

След няколко секунди линейката се появи иззад ъгъла. Голямата, тровава бяло-червена машина спря до полицейската кола и двамата ѝ пътници слязоха.

— Какво имаме?

Странното бе, че думите не прозвучаха като въпрос. По-старшият от лекарите в пожарникарския екип нямаше нужда и да пита. В тази част на града и по това време едва ли щяха да го викат за катастрофа. Сигурно отново щеше да се занимава с „прострелна рана“ — както гласеше сухият професионален термин.

— За бога!

Другият лекар вече се връщаше към линейката, когато пристигна нова полицейска кола.

— Какво става? — попита дежурният офицер.

— Пушка, от близко разстояние, но човекът все още е жив! — докладва Монро.

— Раната на врата въобще не ми харесва — забеляза лаконично първият лекар.

— Искаш ли предпазна яка? — обади се другият откъм линейката.

— Да, ако преместим главата... по дяволите.

Лекарят хвана главата на жертвата с ръце, за да я задържи в едно положение.

— Самоличност? — попита офицерът.

— Няма портфейл. Все още не съм оглеждал наоколо.

— Съобщи ли регистрационните номера?

Монро кимна.

— Обадих се, но ще им трябва време.

Офицерът освети вътрешността на скаута с фенерчето си, за да помогне на лекарите. Вътре всичко бе изпръскано с кръв, но иначе бе празно. На задната седалка имаше някаква хладилна чанта.

— Какво друго? — обърна се той отново към Монро.

— Когато дойдох тук преди — полицаят погледна часовника си — около единадесет минути, наоколо не се виждаше никой.

Двамата офицери се отдръпнаха да направят път на лекарите.

— Виждал ли си го и преди?

— Не.

— Огледай тротоара.

— Добре — отвърна Монро и започна да обикаля около колата.

— Интересно какво се е случило — каза на себе си дежурният офицер.

Той погледна отново към тялото и изпръсканата с кръв кола и си помисли, че може никога да не научат. Толкова много престъпления, извършени в този район, така и не се разкриваха. Това не беше много приятна мисъл. Той се обърна към лекарите:

— Как е той, Майк?

— Изгубил е много кръв. Раната със сигурност е от пушка — отвърна запитаният, докато нагласяваше твърдата медицинска яка. — Във врата има няколко сачми. Някои са доста близо до гръбначния стълб. Това въобще не ми харесва.

— Къде ще го карате? — попита дежурният офицер.

— Университетската болница е препълнена — обади се помладият лекар. — На Белтуей е станала катастрофа с някакъв автобус. Ще трябва да го занесем в „Хопкинс“.

— Това означава десет минути повече път — измърмори Майк. — Ти ще караш, Фил. Кажим им, че се касае за сериозна рана и ни трябва неврохирург.

— Ясно.

Двамата мъже вдигнаха тялото на носилката. То реагира на движението и полицаите помогнаха, докато лекарите го привържат с коланите. Междувременно пристигнаха още три патрулни коли.

— Наистина си много зле, приятелче — обърна се Фил към тялото, макар да не бе сигурен, че го чува, — но ей сега ще те закараме в болницата. Да тръгваме, Майк.

Натовариха тялото в линейката. По-старшият от двамата лекари — Майк Итън — закрепил една банка с кръв на стойката. Поставянето на системата се оказало по-трудно, защото човекът лежеше по корем, но той успя точно когато линейката потегли. Шестнадесетминутното пътуване до болницата „Джон Хопкинс“ бе запълнено с наблюдение на болния — кръвното му налягане бе застрашително ниско — и с оформяне на някои предварителни документи.

„Кой си ти?“ — запита се тихо Итън. Доброто физическо състояние бе очевидно. Възрастта — около двадесет и шест, двадесет и седем години. Не приличаше на наркоман. Ако можеше да се изправи, човекът щеше да изглежда доста заплашителен, но не и в това състояние. Сега приличаше повече на голямо заспало дете — с отворена уста, която поглъщаше кислорода от прозрачната пластмасова маска. Човекът дишаше тежко и твърде бавно, което съвсем не успокояваше Итън.

— Дай повечко газ — подвижна той към шофьора, Фил Маркони.

— Пътят е доста мокър, Майк. Правя каквото мога.

— Хайде, Фил, вие италианците можете да карате като луди!

— Но за сметка на това не прием като вас — засмя се колегата му. — Току-що се обадих. Хирургът ни чака. В „Хопкинс“ май нямат много работа, така че са напълно готови за посрещането ни.

— Добре — отвърна тихо Итън.

Той отново се обърна към ранения пациент. В задната част на линейката човек често се чувства самотен и затова Майк бе благодарен

на иначе дразнещия звук от сирената. Кръвта капеше от носилката и веднъж паднали на пода, капките се раздвижваха като оживели. Човек никога не можеше да свикне с тази гледка.

— Две минути — каза през рамо Маркони.

Итън се приближи до задната врата, готов да я отвори всеки момент. Той почувства завоя, спирането и задния ход, преди линейката да спре окончателно. Задната врата се разтвори, преди Итън да е успял да посегне към нея.

— Добре — извика приемащият лекар. — Карайте го в трето, момчета.

Двама здравеняци издърпаха носилката, а Итън откачи банката с кръв от стойката и тръгна редом с тях.

— В университета май е препълнено? — попита дежурният лекар.

— Някакъв автобус катастрофирал — осведоми го Маркони, който се бе присъединил към тях.

— Тук е по-добре. За бога, какво му се е случило? — Лекарят се наведе да огледа раната, докато санитарите продължаваха да вървят. — Има поне сто сачми.

— Почакай, докато видиш как е вратът — обади се Итън.

— По дяволите... — изруга дежурният.

Вкараха носилката в голямата зала за спешни случаи и я настаниха в един ъгъл. Петимата мъже преместиха тялото на една операционна маса и лекарският екип започна работа. Отстрани стоеше друг лекар заедно с две медицински сестри.

Дежурният лекар, Клиф Севърн, се увери, че главата е сложена неподвижно, и внимателно махна медицинската яка. Един поглед му бе достатъчен.

— Вероятна травма на гръбначния стълб — оповести веднага той. — Но първо трябва да сменим банката с кръв.

Той изстреля серия нареждания. Докато сестрите прикачваха две нови банки, Севърн свали обувките на пациента и одраска петата му. Кракът реагира. Значи нямаше директно нервно увреждане. Добре. Още няколко одрасквания по различни части на крака предизвикаха същата реакция. Забележително. В това време една сестра вземаше обичайните кръвни проби. Севърн вършеше работата си, без дори да поглежда другите членове на екипа си, защото знаеше, че те се справят

със задълженията си не по-зле от него. Отстрани действията на екипа може би изглеждаха като безполезна суетня, но всъщност приличаха на играта на добре сработен футболен тим.

— Къде, по дяволите, е неврохирургът? — попита Севърн и вдигна очи към тавана.

— Тук! — обади се някакъв глас.

Севърн погледна в посоката, от която дойде отговорът.

— О-о, професор Роузън.

Поздравленията спряха дотук. Дежурният лекар веднага забеляза, че Сам Роузън не е в добро настроение. Бе работил вече двадесет часа. Предвидената да приключи за шест часа операция по спасяването живота на възрастна жена, паднала по стълбите, се бе превърнала в марафон, приключил неуспешно само преди час. „Трябваше да я спася“ — упрекваше се Сам, без все още да знае какво точно се е объркало. Но неочакваното продължение на неприятния ден по-скоро го радваше. Може би сега щеше да успее.

— Кажете какво става — нареди сухо професорът.

— Ранен е с пушка. Няколко от сачмите са заседнали близо до гръбначния стълб, сър.

— Добре. — Роузън се наведе над пациента. — А какви са тези стъкла?

— Бил е в кола — обади се от другия край на масата Итън.

— Трябва да ги махнем. Да се обръсне главата — нареди Роузън, без да вдига поглед от раната. — Как е кръвното налягане?

— Петдесет на тридесет — осведоми го една от сестрите стажантки. — Пулсът е сто и четиридесет удара в минута, но е неравномерен.

— Ще имаме доста работа — забеляза Роузън. — Състоянието му въобще не ми харесва. Хмм. — Той замълча. — Общо взето, пациентът изглежда в добра форма. Мускулният тонус е висок. Да започнем с кръвопреливането.

Докато Роузън все още говореше, двете банки с кръв вече бяха готови. Сестрите се справяха добре и той им кимна одобрително.

— Как е синът ти, Маргарет? — попита той по-старшата.

— През септември започва в „Карнеги“ — отвърна тя.

— Сега искам да почистите врата. Трябва да го разгледам.

— Да, докторе.

Сестрата взе един форцепс и голяма топка памук, която намокри с дестилирана вода. После почисти врата на пациента от кръвта и раните се показаха. Положението бе по-лошо, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Докато Маргарет продължаваше с почистването, Роузън си сложи нова стерилизирана престилка. Когато се върна до масата, Маргарет Уилсън вече бе подредила нужните инструменти. Итън и Маркони наблюдаваха всичко от ъгъла.

— Добре се справяш, Маргарет — похвали я Роузън и си сложи очилата. — Какво ще специализира синът ти?

— Инженерни науки.

— Това е хубаво. — Роузън протегна ръка. — Пинцети. — Сестра Уилсън му ги подаде. — Винаги ще се намери място за един млад и умен инженер.

Роузън избра една малка рана на рамото на пациента, която бе далеч от всички важни органи. Хирургът внимателно бръкна с пинцетите, които се губеха из големите му ръце, и извади малко оловно топче, което извърна към светлината.

— Предполагам, че са номер седем. Някой е объркал нашия пациент с гълъб. Това е добре — каза той на останалите лекари. Сега, когато вече знаеше размера на сачмите и вероятната дълбочина, на която са проникнали, Роузън се наведе над врата. — Хмм... Как е кръвното налягане?

— Сега ще проверя — отзова се една сестра от далечния край на масата. — Петдесет и пет на четиридесет и се увеличава.

— Благодаря — каза Роузън, без да се изправя. — Кой е сложил първата банка с кръв?

— Аз — отвърна Итън.

— Чудесно си се справил — изправи се Роузън и намигна. — Понякога си мисля, че вие спасявате повече човешки животи от нас. Дяволски сигурно е, че сте спасили този.

— Благодаря, докторе.

Итън не се познаваше добре с Роузън, но реши, че репутацията му е заслужена. Не всеки ден служителите в „Бърза помощ“ получаваха подобни похвали от професори.

— Как е положението? Имам предвид раната на врата.

Роузън отново се бе навел над нея.

— Какво е мнението ви, докторе? — обърна се той към дежурния лекар.

— Положително. Няма периферни поражения — отвърна Севърн. Подобни въпроси винаги му приличаха на изпитване, което го изнервяше.

— Положението наистина може да не е толкова зле, колкото изглежда, но трябва да бързаме, защото сачмите се движат. Два часа? — обърна се професорът отново към Севърн. Младият лекар бе по-добър травматолог от него.

— Може би три.

— Както и да е. Дотогава ще поспя — погледна часовника си Роузън. — Ще го поема, да речем, в шест.

— Лично ли ще се заемете със случая?

— Защо не? Тук съм, нали? Операцията ще бъде рутинна, просто трябва малко повече чувство.

Роузън работеше по леки случаи може би веднъж месечно. Като професор винаги му се падаха най-тежките операции.

— Нямам нищо против, сър.

— Знаем ли кой е пациентът?

— Не, сър — отвърна Маркони. — Полицаяте сигурно ще пристигнат всеки момент.

— Добре. — Роузън стана и се протегна. — Знаеш ли, Маргарет, хора на нашата възраст не би трябвало да работят по това време.

— Обичам да работя в различни смени — отвърна сестра Уилсън. Освен това тази вечер тя ръководеше сестрите в смяната. — Какво ли пък е това? — каза тя след момент.

— А?

Роузън заобиколи масата, докато останалите лекари от екипа продължаваха работата си.

— Някаква татуировка на ръката.

Сестра Уилсън остана изненадана от реакцията на професор Роузън.

По принцип Кели се будеше лесно, но не и този път. Първата му мъглява мисъл съдържаше доза изненада, но той така и не разбра защо. После дойде болката, но тя сякаш бе далечно предупреждение за по-

страшните болки, които го очакваха. Когато разбра, че може да отвори очи, той го направи. Пред погледа му се простря зеленият балатум на пода. Няколкото капки по него отразяваха светлината на флуоресцентните лампи. Джон почувства някакви парещи иглички в очите си и едва тогава разбра, че истинската болка идва от ръцете.

„Жив съм.“

„И защо това ме изненадва?“

Чуваше стъпките на хора около себе си, приглушените им думи и далечни звънци. Свистенето на въздуха вероятно идваше от климатичната инсталация. Тя сигурно бе наблизо, защото Джон усещаше хладината на движещия се въздух по гърба си. Нещо му казваше, че трябва да се движи. Че неподвижността го прави уязвим, но дори когато успя да подаде команди към крайниците си, нищо не се случи. Тогава се обади болката. Подобно на вълнички, предизвикани от падането на насекомо в басейн, тя започна някъде от рамото и се разпространи. Кели се опита да я идентифицира. Наподобяваше на болка от слънчево изгаряне, защото кожата от лявата половина на врата до левия му лакът приличаше на опърлена. Джон знаеше, че пропуска нещо. Вероятно нещо важно.

„Къде, по дяволите, се намирам?“

Кели си помисли, че чува отдалечения тътен на... какво? Корабен двигател? Не, нещо не се връзваше и след няколко секунди той разбра, че шумът идва от потеглящ градски автобус. Не беше кораб. Град. „Защо съм в град?“

Една сянка мина през лицето му. Той отвори очи и видя долната половина на някаква фигура, облечена изцяло в светлозелени памучни дрехи. Ръката държеше някакъв тефтер. Кели не успя да фокусира погледа си достатъчно, за да разбере дали фигурата принадлежи на мъж или на жена. Преди да му хрумне да каже нещо, той пак се унесе в сън.

— Раната на рамото бе голяма, но повърхностна — обърна се Роузън към дежурния неврохирург на около десетина метра от него.

— Доста кървава. Четири сачми — забеляза тя.

— Пушечните рани са такива. Имаше само една сериозна заплаха за гръбначния стълб. Позамислих се, докато реша как да я

премахна, без да засегна нещо друго.

— Общо двеста тридесет и седем сачми, но — тя погледна рентгеновата снимка, — изглежда, си ги извадил всичките. Във всеки случай пациентът току-що се сдоби с чудесна колекция от лунички.

— Доста време си поиграх — отвърна уморено Сам. Знаеше, че трябва да остави операцията на някой друг, но реши да я направи сам.

— Вие познавате този пациент, нали? — попита сестра Сандра О'Тул, която току-що бе пристигнала.

— Да.

— Започва да излиза от упойката, но ще му трябва още известно време. — Тя подаде листа с последните данни за състоянието му. — Изглежда добре, докторе.

Професор Роузън кимна и продължи разговора си с дежурната лекарка:

— Общото му физическо състояние е великолепно. Хората от линейката също са се справили чудесно с поддържането на кръвното налягане. Изгубил е много кръв, но раните изглеждаха по-ужасни, отколкото бяха всъщност. Санди?

— Да, докторе — обърна се тя.

— Този човек ми е приятел. Ще те затрудня ли много, ако помоля да...

— Проявя специални грижи към него ли?

— Ти просто си най-добрата, Санди.

— Трябва ли да знам нещо допълнително? — попита тя, като оцени комплимента.

— Той е добър човек, Санди — каза откровено Сам. — Сара също го харесва.

— Значи наистина е добър.

Сестрата се запъти обратно към отделението за възстановяване, като се чудеше дали професорът отново не се прави на сватовник.

— Какво да кажа на полицията?

— Че могат да дойдат минимум след четири часа. Искам да съм тук.

Роузън погледна към кафемашината и реши да не ползва услугите ѝ. Още едно кафе, и стомахът му щеше да избухне от киселината.

— Кой е той?

— Не знам много за него, но преди известно време имах неприятности с яхтата си в залива и той ми помогна. Тогава прекарахме уикенда заедно.

Сам не навлезе в повече подробности. Всъщност той наистина не знаеше много, но предположенията, които правеше, го ужасяваха. Беше сторил всичко по силите си. Макар да нямаше заслуга за спасяване живота на Кели — това бе свършено от късмета и „Бърза помощ“, — той бе оперирал безупречно. Това, разбира се, му спечели гнева на дежурния неврохирург — доктор Ан Претлоу, — която можеше единствено да гледа умно.

— Искам малко да поспя. Графикът ми за днес не е натоварен. Можеш ли да поемеш госпожа Бейкър?

— Разбира се.

— Изпрати някой да ме събуди след три часа — каза Роузън и се отправи към кабинета си, където кушетката го очакваше.

— Хубав тен — ухилено забеляза Били. — Къде ли го е хванала? — Никой не знаеше. — Какво ще правим с нея?

Вече бе мислил за това. Знаеше чудесен начин за отървяване от трупове. Много по-чист и сигурен от предишните. Но той изискваше дълго пътешествие с лодка, а сега нямаше време за това. Освен това не искаше другите да използват метода му. Знаеше, че все някой от тях ще проговори. Това бе един от проблемите му.

— Намерете място — каза той след момент. — Няма значение дали ще я открият.

После огледа израженията по лицата в стаята. Урокът бе разбран. Никой нямаше да опита подобно нещо отново. Поне не скоро. Нямаше нужда от думи.

— Тази вечер ли? По-добре е през нощта.

— Чудесно. Нямаме бърза работа.

Останалите щяха да научат още повече, ако я гледаха цял ден така — в средата на стаята. Процедурата му достави съвсем малко удоволствие, но те трябваше да си вземат поука. Дори когато за една от тях вече бе твърде късно, останалите не трябваше да повтарят грешката й. Особено пък когато урокът бе толкова ясен и лесно запомнящ се. На тази нямаше да помогнат дори и наркотиците.

— Ами какво стана с оня? — обърна се той към Били.

Били отново се ухили глупашки. Това бе любимото му изражение.

— Гръмнах го. С двете цеви от три метра. Няма да ни създава повече неприятности.

— Добре.

Той излезе. Трябваше да върши работа и да събира пари. Малкият проблем вече бе зад гърба му. „Жалко — помисли си той на път към колата, — че всичко не е толкова лесно.“

Тялото остана в стаята. Дорис и другите също стояха там, неспособни да извърнат поглед от мъртвата си приятелка. Бяха научили урока си — точно както искаше Хенри.

Кели подсъзнателно забеляза, че го местеха. Подът под него се движеше. Той гледаше как фугите между теракота се движеха като на кино, докато най-после го занесоха в някаква по-малка стая. Този път Джон се опита да надигне глава и успя да я премести няколко сантиметра, достатъчни, за да види женските крака пред него. Зелената хирургическа престилка свършваше точно над глезените, а те определено бяха женски. Последва някакво бръмчене и хоризонтът се смъкна надолу. След момент Кели разбра, че е на механично легло. От двете му страни се виждаха рамки от неръждаема стомана. Тялото му бе прикрепено по някакъв начин към леглото и докато то се движеше, Джон усещаше ремъците, които не бяха много удобни. Най-накрая видя жената. Беше година-две по-млада от него, с кестенява коса, прибрана под зеленото боне, и светли приятелски очи.

— Здравейте — каза тя иззад маската си. — Аз съм вашата медицинска сестра.

— Къде се намирам? — попита дрезгаво Кели.

— В болницата „Джон Хопкинс“.

— Какво...

— Някой е стрелял по вас.

Тя протегна ръка и го докосна. Топлината ѝ събуди нещо в приспаното с успокоителни съзнание. За около минута-две Кели успя да разбере какво е то. Облаците се разкъсаха и разпилените парчета на картината започнаха полека-лека да се събират. Макар и да знаеше, че

видяното ще го ужаси, съзнанието на Джон продължаваше да се бори да възстанови преживяното. В крайна сметка медицинската сестра му помогна.

Санди О'Тул нарочно не бе свалила маската си. Тя бе привлекателна жена и като повечето медицински сестри знаеше, че пациентите откликват положително на мисълта да са обект на специалните ѝ грижи. И сега, когато пациент Кели, вече бе повече или по-малко в съзнание, Санди отвърза маската, за да го ослепи с женствената си усмивка — първото хубаво нещо за него през този ден. Мъжете харесваха Сандра О'Тул — от високото ѝ стройно тяло до пролуката между предните ѝ зъби. Тя нямаше никаква представа защо намират точно пролуката за секси — в крайна сметка там се събираше само храна, — но щом това помагаше, Санди с удоволствие използваше новото оръжие, за да лекува хората. И така тя се усмихна на Джон единствено с професионална цел. Резултатът обаче съвсем не бе очакван.

Пациентът ѝ побледня като смъртник. Това не бе здравата белота на снега или на бинтовете, а зацапаното, мръсно бяло на пластмасовите чашки за кафе. Първата ѝ мисъл бе, че се е случило нещо много неприятно — масивен вътрешен кръвоизлив или пък дори тромбоза. Той може би дори щеше да изкрещи, но не можеше да си поеме дъх. Ръцете му се вдървиха. Очите му не се отделяха от лицето ѝ и О'Тул разбра, че по някакъв начин тя е причината за състоянието му. Първата ѝ реакция бе да вземе ръката му и да каже, че всичко е наред, но инстинктите ѝ подсказаха, че не е така.

— О, за бога... за бога... Пам.

По мъжественото лице се изписа черно отчаяние.

— Бяхме заедно — каза Кели на Роузън след няколко минути. — Знаеш ли нещо, Сам?

— Полицаите ще дойдат след няколко минути, Джон, но не знам нищо. Може би я търсят в някоя друга болница.

Сам искаше да се надява, но знаеше, че лъже, и се презираше за това. Той нарочно се залиса в прегледа на Джон, макар че Санди спокойно би могла и сама да свърши тази работа.

— Ще се справиш. Как е рамото?

— Нищо му няма, Сам — отвърна все още немощно Кели. — Много ли бях зле?

— Простреляли са те с пушка, но... беше ли затворил прозореца на колата?

— Да — отвърна Кели и си спомни за дъжда.

— Това е едно от нещата, които те е спасило. Мускулите на рамото са в доста окаяно положение, едва не си умрял от загуба на кръв, но няма да имаш трайни увреждания, ако не се смятат белезите. Лично се заех с операцията.

Кели вдигна поглед.

— Благодаря, Сам. Не ме боли толкова много... Последния път, когато...

— Спокойно, Джон — нареди меко Роузън и се наведе да погледне врата му. Трябваше да поиска да направят нови рентгенови снимки, за да е сигурен, че не е пропуснал нещо важно в близост до гръбначния стълб. — Болката от операцията ще се появи съвсем скоро. Запази героизма си за друг път. Тук не раздаваме награди за това.

— Тъй вярно. Моля те, обади се по другите болници за Пам — каза Кели с надежда в гласа, макар и той да знаеше, че е безсмислено.

Двама униформени полицаи през цялото време бяха чакали излизането на Кели от упойката. След няколко минути Роузън вкара по-възрастния в стаята. Разпитът бе съвсем кратък, защото Сам не разреши повече. След като потвърдиха самоличността на Джон, те го попитаха за Пам. Вече разполагаха с описанието ѝ, дадено им от лекаря, но не знаеха фамилията, която Кели им каза. Офицерът се интересува от срещата им с лейтенант Алън и след няколко минути напусна, защото Джон видимо отпаднаше. „Преживеният шок и болките от операцията ще му пречат да мисли трезво“ — бе казал Роузън.

— И кое е момичето? — попита по-старшият полицай.

— Допреди минута дори не знаех фамилията ѝ — отвърна Роузън и се настани в стола в кабинета си. Той бе замаян от недоспиването и това се отразяваше на говора му. — Когато я срещнахме, вземаше наркотици... Предполагам, че двамата с Кели са живеели заедно. Помогнахме ѝ да ги откаже.

— Кой сте вие?

— Аз и жена ми Сара. Тя е фармаколог. Можете да разговаряте и с нея, ако желаете.

— Ще разговаряме — увери го полицаят. — А нещо повече за господин Кели?

— Служил е във флота. Ветеран от Виетнам.

— Имате ли основания да смятате, че и той взема наркотици?

— Никакви — отвърна Роузън, а в тона му прозвучаха остри нотки. — Физическото му състояние е твърде добро за това. Освен това видях реакцията му, когато открихме, че Пам взема наркотици. Наложих се да го успокоявам. Определено не е пристрастен. Аз съм лекар и щях да забележа.

Двамата полицаи не бяха много впечатлени от думите му, но се преклониха пред логиката на ситуацията. „Детективите доста ще си поиграят“ — помисли си по-старшият полицай. Това, което на пръв поглед изглеждаше обикновен грабеж, се превръщаше поне в отвличане. Прекрасни новини.

— И какво е правел в тази част на града?

— Не знам — призна Сам. — Кой е лейтенант Алън?

— Работи в западния участък, отдел „Убийства“ — обясни ченгето.

— Интересно как са си уредили среща.

— За това ще питаме лейтенанта, сър.

— Нападението с цел грабеж ли е било?

— Вероятно. Поне така изглежда. Намерихме портфейла му на около стотина метра. Вътре нямаше нито пари, нито кредитни карти. Само шофьорската му книжка. Освен това в колата открихме пистолет. Нападателят явно са го пропуснали. Между другото това е незаконно — забеляза полицаят.

В стаята влезе друг офицер.

— Отново проверих името. Знаех си, че съм го чувал и преди. Вършил е услуга на лейтенант Алън. Спомняш ли си за случая „Гудинг“ миналата година?

По-старшият вдигна глава от бележките си.

— Разбира се! Той е човекът, който намери оръжието, нали?

— Точно така. После му възложиха обучението на водолазите ни.

— Това обаче все още не обяснява какво е правил в тази част на града — забеляза ченгето.

— Вярно — съгласи се колегата му. — Но ми е трудно да повярвам, че е в престъпния свят.

Другият полицай поклати глава.

— С него е имало и момиче. То липсва.

— Отвлечане? Какво знаем за нея?

— Само името. Памела Маден. Двадесетгодишна, бивша наркоманка, изчезнала. Разполагаме още с господин Кели, колата му и нищо друго. Няма гилзи, няма свидетели. Едно по всяка вероятност изчезнало момиче, чието описание съвпада с това на хиляди други. Обир и отвлечане.

В крайна сметка случаят не бе толкова необичаен. Разследванията винаги започваха със съвсем оскъдни данни. Във всеки случай двамата униформени полицаи знаеха, че детективите незабавно ще се заемат със случая.

— Не беше тукашна. Имаше тексаски акцент.

— Нещо друго? — попита по-старшият офицер. — Хайде, док, кажи ни какво знаеш.

Сам направи гримаса.

— Била е обект на сексуално насилие. Може би е проституирала. Жена ми каза — по дяволите, с очите си видях белезите по гърба ѝ. Били са я с колан или нещо такова. Не сме настоявали да ни разказва нищо, но може би е била проститутка.

— Навиците и познатите на господин Кели май са доста странни, а? — забеляза по-старшият офицер, наведен над бележките си.

— От думите ви разбирам, че е помагал и на полицията, нали? — Професор Роузън започваше да се изнервя. — Нещо друго? Както знаете, в момента съм на работа.

— Докторе, изправени сме пред опит за убийство, който вероятно е част от обир и може би отвлечане. Това са сериозни престъпления. Аз също действам по определени правила, както и вие. Кога ще е готов Кели за по-подробен разпит?

— Може би утре, но още няколко дни ще е доста крехък.

— Удобно ли е да дойдем в десет сутринта, сър?

— Да.

Полицаите се изправиха.

— Значи се разбрахме за десет, сър.

Роузън изгледа заминаването им. Странно, но това бе първият му сблъсък със сериозно криминално разследване. Работата му по-често го изправяше пред улични произшествия и трудови злополуки. Не

можеше да повярва, че Кели е престъпник, въпреки че въпросите на ченгетата бяха в тази насока, нали? Точно тогава влезе доктор Претлоу.

— Готови сме с кръвните проби на Кели — каза тя и му подаде листа с изследванията. — Гонорея. Трябва да бъде по-внимателен. Препоръчвам пеницилин. Знаеш ли дали е алергичен?

— Не.

Роузън затвори очи и мислено изруга. Какво още, по дяволите, щеше да се случи днес?

— Не е нищо сериозно, сър. Болестта е в ранен стадий. Когато състоянието му се подобри, ще накарам социалните служби да си поговорят с него за...

— Не, няма да го направиш — изръмжа тихо Роузън.

— Но...

— Но, момичето, от което се е заразил, вероятно вече е мъртво и няма да го насилваме да я запомни с това.

Сам за пръв път признаваше вероятността Пам да е мъртва и от това се почувства още по-зле. Не знаеше почти нищо, но инстинктите му подсказваха, че е именно така.

— Докторе, според закона...

На Роузън просто му дойде много. Той едвам се сдържа да не избухне:

— В отделението ни лежи един добър човек. Наблюдавах го, докато се влюбваше в момиче, което вероятно е убито, и няма да позволя последните му спомени да я свързват с венерически болести. Ясно ли ви е, докторе? Що се отнася до пациента, лечението му е свързано със следоперативна инфекция. Попълнете необходимите формуляри.

— Не, докторе, няма да го направя.

Професор Роузън нанесе необходимите поправки.

— Готово. — Той вдигна поглед. — Доктор Претлоу, вие имате заложиби на отличен хирург. Опитайте се да не забравяте, че пациентите, които оперираме, са хора с човешки чувства. Ако го сторите, сигурно ще откриете, че в крайна сметка професията ни не е чак толкова трудна. Освен това ще станете доста по-добър лекар.

„И защо се впряга толкова?“ — запита се Претлоу на излизане от кабинета.

8. УКРИВАТЕЛСТВО

Всичко бе навързано. Двадесети юни се случи горещ и скучен ден. Един фотограф от „Балтимор сън“ имаше нов фотоапарат „Никон“, който трябваше да замени вече древния му „Хъниуел пентакс“. Но макар и да тъжеше за стария, новият бе като нова любов — пълен с всякакви изненади. Една от тях бе наборът телеобективи, подарени от фирмата. Никонът беше нов модел и в стремежа си бързо да го разпространи сред фотографското съсловие компанията бе подарила двадесет бройки на различни фоторепортери в страната. Боб Прайс бе удостоен с това внимание заради наградата си „Пулицър“ отпреди три години. Той седеше в колата си с радиоапарат, настроен на полицейските честоти, и чакаше да се случи нещо интересно. Засега надеждите му оставаха напразни, така че Боб се занимаваше с фотоапарата и усъвършенстваше умениято си с телеобективите. Никонът бе цяло произведение на изкуството и подобно на пехотинец, който може да разглобява и сглобява пушката си в пълен мрак, Прайс сменяше един обектив с друг. Той нарочно не гледаше във фотоапарата, за да се научи да извършва процедурата с такава лекота, с каквато закопчаваше панталоните си.

Вниманието му привлякоха враните. В единия край на малкото езерце с разкривени контури имаше фонтан. Той не беше образец на архитектурно творчество и представляваше прост бетонен цилиндър, издигащ се два-три метра над водата. От него изскачаха няколко струи вода, които днес вятърът разнасяше безразборно из въздуха под формата на пръски. Враните кръжаха над водата и се опитваха да кацнат на фонтана, но явно пръските ги плашеха. Какво ли бе привлякло вниманието им? Ръцете му инстинктивно затърсиха двестамилиметровия обектив и го прикрепиха към фотоапарата. Прайс го вдигна плавно към очите си.

— Милостиви боже!

Той веднага изщрака десет бързи снимки. Едва тогава се обади по радиото в редакцията и каза да известят полицията. После отново смени обектива и сложи най-големия — тристамилиметров. Прайс извъртя една лента и зареди нова — този път цветна. Той подпря апарата на отворения прозорец на стария си шевролет и изщрака и нея. Една врана се промъкна през водата и кацна...

— О, за бога, не...

В крайна сметка онова върху фонтана бе човешко тяло — млада жена с бяла като алабастр кожа. С помощта на фотоапарата си Прайс видя как закривените нокти на враната се вкопчиха в тялото. Зърна безмилостните черни очи на птицата, за която находката бе просто различно от другите голямо парче месо. Прайс остави фотоапарата и запали колата си. Преди да стигне възможно най-близо до фонтана, той наруши две различни правила на движението. В пристъп на човечност, надделяла над професионализма му, фотографът натисна с всичка сила клаксона си с надеждата да подплаши птицата. Тя вдигна глава, но видя, че откъдето и да идваше шумът, той не я заплашваше директно. После враната отново се насочи към избора на първата хапка. Тогава на Прайс му хрумна нещо ефикасно. Той премигна с фаровете и на птицата това се стори достатъчно необичайно, за да размисли и да отлети. В крайна сметка онова там можеше да бъде и бухал, а храната нямаше да избяга. Враната просто щеше да изчака заплахата да премине.

— Какво става? — попита един полицай, който бе спрял колата си до неговата.

— Върху фонтана има някакво тяло. Виж — подаде му апарата Прайс.

— Божичко — изхриптя полицаят и върна никона обратно, след като се бе взирал достатъчно дълго.

Докато Прайс превъртя нова лента, полицаят се обади в участъка. Подобно на врани полицейските коли пристигнаха една след друга, докато станаха общо осем. Десетина минути по-късно се появи и пожарна, а заедно с нея човек от отдел „Благоустройство и паркове“, който теглеше малка лодка зад пикапа си. Тя бързо бе спусната във водата. Най-накрая пристигнаха специалистите от полицейската лаборатория и лодката можеше да отиде до фонтана. Прайс поиска да го вземат с тях — той бе по-добър от полицейския фотограф, — но бе

отблъснат и продължи да документира събитието от брега на езерото. Тези снимки нямаше да му донесат „Пулицър“. „Е, можеха и да донесат“ — помисли си той. За това обаче трябваше да заснеме как птицата ръфа мъртвата плът на момичето посред бял ден в голям град. Наградата просто не си струваше кошмарите. Вече бе сънувал такива.

Тълпата вече се бе събрала. Полицайте, скупчени в малка групичка, си разменяха откъслечни реплики и опитваха заложбите си в черния хумор. Камионът на телевизионната компания, намираща се на север от парка със зоологическата градина, също бе тук. Боб Прайс често водеше децата си тук. Особено им харесваше лъвът с не особено оригиналното име Лео. Те се радваха и на белите мечки, както и на всички хищници, заключени зад здравите стоманени решетки на клетките. „За разлика от някои хора“ — помисли си той, докато гледаше как слагат тялото в пластмасов чувал. Момичето вече нямаше да се мъчи. Прайс още веднъж смени лентата, за да запечата вкарването на тялото в полицейската камионетка. На местопроизшествието бе пристигнал и журналист от „Сън“. Той щеше да зададе нужните въпроси, докато Прайс се прибра в тъмната стаичка на Калвърт стрийт, за да се убеди, че новият му фотоапарат е наистина чудесен.

— Открили са я, Джон — каза Роузън.

— Мъртва? — попита Кели, без да вдига поглед. Тонът на Сам вече му бе казал истината. Тя не го изненада, но смъртта на надеждата винаги е трудна.

Сам кимна:

— Да.

— Как?

— Все още не знам. От полицията позвъниха преди няколко минути и аз дойдох веднага да ти кажа.

— Благодаря, приятелю.

„Ако човешкият глас може да звучи празно, то сигурно прилича на това“ — помисли си Сам.

— Съжалявам, Джон. Аз... знаеш какво изпитвах към нея.

— Да, знам. И не си виновен за нищо, Сам.

— Не се храниш — кимна Роузън към подноса с храна.

— Не съм гладен.

— Ако искаш да се оправиш, трябва да възвърнеш силата си.

— Защо? — попита Кели, без да вдига поглед от пода.

Роузън се приближи и го хвана за ръката. Нямаше какво да каже. На хирурга не му достигаха сили, за да погледне Джон в очите. Той вече бе възстановил достатъчно голяма част от историята, за да знае, че приятелят му се самообвинява. Все още обаче не бе разбрал достатъчно, за да може да говори с него за това. Смъртта бе постоянен спътник на професор Сам Роузън. Неврохирурзите се занимават с контузии, засягащи най-деликатната част от човешката анатомия, но лекуването им често не бе в човешките възможности. Въпреки това неочакваната смърт на познат човек не може да бъде понесена лесно от никого.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита той след минута-две.

— Не сега, Сам. Благодаря.

— Може би трябва да извикам свещеник?

— Не, не сега.

— Не си виновен, Джон.

— А кой е виновен? Тя ми вярваше, Сам. Аз изпортих всичко.

— Полицаяте искат да те разпитват още. Казах им да дойдат утре сутринта.

Днес вече го бяха разпитвали два пъти. Кели им бе казал повечето от нещата, които знаеше. Пълното й име, родния й град, как се бяха запознали. Да, бяха спали заедно. Да, била е проститутка, след като е избягала от дома си. Да, по тялото й имало следи от насилие. Но не всичко. Не искаше да им го разказва, защото това означаваше да признае провала си пред други мъже. И така, Джон бе премълчал за разследванията, като се оправда с болките, които макар и истински не бяха причина за мълчанието му. Вече усещаше, че полицаите не го харесват, но това нямаше значение. В момента и той самият не преливаше от обич към себе си.

— Добре.

— Мога... трябва да направя нещо с лекарствата, които взимаш. Опитах се да не прекалявам, защото не обичам да го правя, но те ще ти помогнат да се отпуснеш, Джон.

— Искаш да ми дадеш още успокоителни ли? — вдигна глава Кели. Роузън нямаше желание никога повече да вижда подобно изражение. — Мислиш ли, че това ще промени нещо, Сам?

Роузън извърна глава, защото не искаше да среща погледа му, макар и да можеше.

— Вече си готов да легнеш в обикновено легло. След няколко минути ще те преместят.

— Добре.

Хирургът искаше да каже още нещо, но не успя да намери нужните думи и излезе от стаята.

Санди О'Тул пристигна с двама санитаря. Те много внимателно преместиха Джон на обикновено болнично легло. Сестрата повдигна единия му край, за да облекчи натоварването на врата.

— Разбрах — каза му тя.

Санди се безпокоеше, че пациентът ѝ не изразява мъката си по обичайния начин. Той бе силен човек. Вероятно от онези мъже, които плачеха сами, въпреки че със сигурност още не го бе правил. А тя знаеше, че Кели има нужда от това. Сълзите пречистваха тялото от отровата. А ако тя останеше вътре в него, можеше да го убие не по-зле от истинска. Сестрата приседна на леглото.

— Аз съм вдовица — каза тя.

— От Виетнам ли?

— Да. Тим беше капитан в Първи кавалерийски.

— Съжалявам — каза Кели, без да извързва глава. — Веднъж ми спасиха кожата.

— Знам, че е трудно.

— Миналия ноември загубих Тиш, а сега...

— Сара ми разказа, господин Кели.

— Джон — поправи я меко той. Не можеше да намери сили да бъде твърд с нея.

— Благодаря, Джон. Името ми е Санди. Лошият късмет не прави хората лоши — продължи тя с тон, предназначен да успокои, който обаче не прозвуча така.

— Късметът не е виновен. Тя ми каза, че мястото е опасно, но аз въпреки това я заведох там, защото исках да го видя с очите си.

— Опитал си се да я защитиш и едва не са те убили.

— Не съм я защитавал, Санди. Убих я. — Кели отвори широко очи и ги впери в тавана. — Бях невнимателен, глупав и я убих.

— Убили са я други. Хората, които са искали да убият и теб. Ти си жертва.

— Не жертва, а глупак.

„Да оставим този разговор за по-късно“ — каза си сестра О’Тул.

— Какво момиче беше тя, Джон?

— Нещастно.

Кели се насили да я погледне в лицето, но това само усложни нещата. Той набързо ѝ разказа историята на Памела Стар Маден.

— Значи след всичките тези мъже, които са я използвали и наранявали, ти си ѝ дал нещо, което никой друг не е успял. — О’Тул изчака да чуе отговора, но след като не го получи, продължи: — Ти си ѝ дал обич, нали?

— Да — потръпна Кели. — Да, наистина я обичах.

— Отпусни се — каза му сестрата. — Имаш нужда от това.

Кели затвори очи. После поклати глава:

— Не мога.

„Този пациент ще бъде тежък“ — каза си тя. Култът към мъжествеността бе загадка за Санди. Тя бе виждала същото нещо у мъжа си, който бе отишъл във Виетнам като лейтенант и след кратко завръщане у дома отново бе потеглил към Азия, за да командва взвод. Не го бе направил с желание, но не се бе и отдръпнал от службата. По време на първата им брачна нощ, два месеца преди повторното му заминаване, ѝ бе обяснил, че това е част от работата му. Глупава, безсмислена работа, която ѝ бе струвала съпруга и може би — опасяваше се тя — живота. Кой го бе грижа какво става в толкова отдалечено кътче на света? И все пак за Тим това бе нещо важно. Каквато и да бе тази сила, тя бе оставила у Санди само празнота и бе толкова болезнена, колкото и скръбното изражение по лицето на пациента ѝ. О’Тул може би щеше да научи още за тази болка, ако успееше да прескочи бариерите на мисълта си.

— Това е пълна глупост.

— Може и така да се каже — съгласи се Тъкър. — Но, от друга страна, нима е редно момичетата ми да си тръгват без разрешение?

— Да си чувал за погребение?

— Всеки може да погребва.

Човекът се усмихна в мрака, без да откъсва поглед от екрана. Намираха се на задния ред в един киносалон, строен още през 1930 година. Помещението вече се разпадаше и прожектираше филми в девет часа вечерта, колкото да си плаща сметките на бояджиите. И въпреки това си оставаше отлично прикритие за среща с доверен информатор. Именно като такава щеше да бъде отчетена тази в графика на полицаия.

— Трябвало е да убиете и мъжа.

— Ще ни създава ли проблеми? — попита Тъкър.

— Не. Той не е видял нищо, нали?

— Откъде да знам, човече.

— Не мога да се приближа толкова близко. Забрави ли?

— Той замълча, колкото да налага шепа пуканки и да преглътне яда си. — В участъка го познават. Бивш моряк и водолаз. Живее някъде по източното крайбрежие. Доколкото разбрах, има достатъчно пари. От първия разпит не успях да науча нищо. По случая ще работят Райън и Дъглас, но както изглежда, няма да си счупят гърба от работа.

— И тя каза нещо толкова, когато... „говорихме“ с нея. Взел я е от магистралата и май са си прекарвали доста добре. После обаче хапчетата ѝ свършили и трябвало да дойдат насам, за да си вземе нова дрога. Така че птичката не е изхвъркнала.

— Вероятно не, но няма да е лошо да не изпусκαме нещата от ръцете си.

— Искаш ли да го очистя в болницата? — попита Тъкър. — Ще се справя.

— Не! Глупак такъв, случаят ще се води като грабеж. Ако се случи още нещо, работата става дебела. А ние не искаме това, нали? Остави го на мира. Той не знае нищо.

— Значи не е проблем? — Тъкър искаше да е наясно по въпроса.

— Не. Но запомни занапред, че без труп няма разследване за убийство.

— Трябва да държа хората си изкъсо.

— Чувам, че си я...

— Просто ги държа изкъсо — наблегна Тъкър. — Искях да им дам урок. Ако го правиш честичко, няма да имаш никакви проблеми.

Но ти нямаш нищо общо с това. Какво те засяга?

Новата шепа пуканки помогна на другия да се примири с логиката на ситуацията.

— Какво ще ми кажеш?

Тъкър се усмихна в тъмнината.

— Работата с мен започна да се харесва на господин Пиаджи.

Човекът до него изръмжа.

— Аз не бих му се доверявал толкова.

— Наистина става малко сложно, нали? — Тъкър замълча. — Но връзките му ми трябва. Скоро ще се наредим до големите баровци.

— Кога?

— Скоро — повтори благоразумно Тъкър. — Следващата стъпка трябва да е доставки на север. Всъщност Тони днес разговаря с някои хора там.

— Ами сега? Трябва ми нещо по-тлъсто.

— Какво ще кажеш за три момчета с един тон трева? — попита Тъкър.

— Познават ли те?

— Не, но аз ги познавам.

В крайна сметка именно на това се държеше организацията му. Само неколцина знаеха кой е, но те се догаждаха какво може да се случи, ако се разприказват. Дисциплината бе в основата на всичко.

— Не го претоварвайте — каза Роузън вън от стаята. — Той се възстановява от тежка контузия и все още взема няколко вида лекарства. Не е готов за пълноценно общуване.

— Аз също трябва да върша работата си, докторе.

В болницата бе дошъл нов полицай — детективът сержант Том Дъглас. Той бе около четиридесетгодишен и според Роузън изглеждаше не по-малко уморен и не по-малко ядосан от Кели.

— Разбирам ви, но раната му наистина е много тежка. Да оставим настрана шока от загубата на приятелката му.

— Колкото по-бързо получим нужната ни информация, толкова по-скоро ще заловим онези копелета. Вие имате задължения към живите, сър, а аз към мъртвите.

— Ако искате мнението ми на медик, в момента той не може да ви бъде полезен с нищо. Просто много му се е събрало. Депресиран е психически, което влияе и на физическото му възстановяване.

— Да не би да намеквате, че искате да присъствате на разпита?
— попита Дъглас. „Само това ми липсваше — да ме надзирава нереализиран Шерлок.“ Но това беше предварително обречена битка и сержантът реши да не я води.

— Ще бъда по-спокоен, ако мога да наглеждам нещата. Не го претоварвайте — повтори Сам и отвори вратата.

— Съжаляваме, господин Кели — започна детективът, след като се представи.

Дъглас отвори бележника си. Случаят бе прехвърлен на тях заради широкия си отзвук. Цветната снимка на първа страница на „Ивнинг сън“ бе толкова близо до порнографията, колкото можеше да си позволи пресата. Кметът лично се бе обадил в участъка, за да настоява за действия. Именно затова случаят бе поет от Дъглас, който се чудеше колко ли дълго ще трае интересът на кмета. „Не много“ — реши детективът. Единственото нещо, което занимаваше съзнанието на политиците повече от седмица, бе как да спечелят и задържат гласовете на избирателите. Този случай едва ли щеше да се запомни по-дълго от майтапите на Майк Кюлар, но сержантът трябваше да работи по него и както винаги най-трудно бе началото.

— Преди две нощи сте били в компанията на млада дама на име Памела Маден.

— Да.

Когато сестра О’Тул влезе със сутрешните лекарства, очите на Кели бяха затворени. Присъствието на другите двама мъже в стаята я изненада и тя остана до вратата, без да знае дали трябва да влиза или не.

— Господин Кели, вчера сутринта открихме тялото на млада жена, която отговоря на описанието на госпожица Маден.

Дъглас бръкна в джоба на самото си.

— Не! — извика Роузън и стана от стола си.

— Това тя ли е? — попита Дъглас и натика снимката пред лицето на Кели, като се надяваше, че правилната му граматика ще намали силата на удара.

— По дяволите!

Хирургът обърна ченгето към себе си и го блъсна в стената. Снимката падна върху гърдите на пациента.

Очите на Кели се разшириха от ужас. Тялото му направи опит да се вдигне. После се свлече с побеляло от усилието лице. Двамата мъже в стаята бяха с гръб към него, но сестрата и за миг не бе отделила поглед от пациента си.

— Виж, док, аз... — започна Дъглас.

— Веднага се омитай от болницата ми! — изкрещя Роузън. — Знаеш ли, че можеш да убиеш някого с такъв шок! Защо не ми каза...

— Но той трябваше да я идентифицира...

— И аз можех да го направя!

О'Тул чуваше крясъците на двамата мъже, които се дракаха като деца, но вниманието ѝ бе насочено към Джон Кели. Освен това тя все още държеше лекарствата в ръка. Санди се опита да махне снимката от погледа на Кели, но собственият ѝ поглед бе първо грабнат, а после отблъснат от изображението. Кели протегна ръка, взе снимката и я приближи на около двадесет сантиметра от ужасените си очи. Сега сестрата се загледа в лицето на пациента. Тя за момент се стресна от видяното, но след секунда чертите на Кели се отпуснаха и той проговори:

— Няма нищо, Сам. Това му е работата.

Кели погледна към снимката за последен път. После затвори очи и я подаде на сестрата.

И всички отново се успокоиха. Освен сестра О'Тул. Тя изчака пациента да изпие лекарствата си и се запъти към спокойствието на коридора.

Сандра О'Тул се върна в стаята на медицинските сестри със спомена за онова, което бе видяла само тя. Отначало лицето на Кели толкова пребледня, че тя се изплаши да не е изпаднал в шок. После врявата зад нея, докато се приближаваше към пациента си... и тогава? Нещо се случи. Лицето на Кели се преобрази. Бе само за миг. Сякаш някой отвори пред нея врата към друг свят, който тя никога не си бе представяла. Нещо много старо, диво и грозно. Очите не бяха разширени, а вперени в точка, която остана невидима за нея. Изражението му не беше на шокиран, а на побеснял човек. Ръцете му за кратко се свиха в треперещи каменни юмруци. И после лицето му отново се измени. Осъзнаването измести сляпата, убийствена омраза и

Кели придоби най-ужасното изражение, което О'Тул някога бе съзирала. И внезапно вратата се затръшна. Кели затвори очи и когато отново ги отвори, лицето му бе неестествено спокойно. Санди разбра, че всичко бе продължило не повече от четири секунди. През това време Роузън и Дъглас се боричкаха до стената. Кели бе изминал пътя от ужас през омраза до осъзнаване и прикриване на чувствата си. Но състоянието между разбирането и укриването бе най-страшното от всичко.

Какво бе изписано на лицето на този човек? Намирането на отговора й отне само миг. Тя бе видяла смъртта. Обузdana. Планирана. Подчинена.

Но все пак смърт, оживяла в съзнанието на един човек.

— Не обичам да правя подобни неща, господин Кели — каза Дъглас в болничната стая, докато оправяше сакото си. Детективът и хирургът си размениха враждебни погледи.

— Добре ли си, Джон?

Роузън го огледа и измери пулса му, като с изненада установи, че е почти нормален.

— Да — кимна Кели. После се обърна към детектива: — Тя е. Това е Пам.

— Съжалявам. Наистина съжалявам — каза с неподправена искреност Дъглас, — но тук няма лесни начини. Никога не е имало. Каквото и да се е случило, то вече е минало. Нашата работа е да се опитаме да намерим виновните. За това обаче ни е необходима помощта ви.

— Добре — каза равно Кели. — Къде е Франк? Защо не е тук?

— Не може да се намеси в разследването — отвърна сержант Дъглас и погледна хирурга. — Той ви познава, а личните чувства в едно криминално разследване не са за препоръчване. — Това не беше много вярно (всъщност въобще не беше вярно), но вършеше работа. — Видяхте ли хората, които...

Кели поклати глава. Той заговори шепнешком, без да вдига поглед от пода:

— Не. Гледах на другата страна. Тя каза нещо, но аз не обърнах внимание. Когато Пам ги видя, първо се извъртях надясно, а после започнах да се обръщам наляво. Така и не успях.

— Какво правехте по това време?

— Наблюдавахме. Вижте, вие сте говорили с лейтенант Алън, нали?

— Точно така — кимна Дъглас.

— Пам е била свидетелка на убийство. Водех я да говори с Франк.

— Продължавайте.

— Била е свързана с пласьори на наркотици. Видяла ги е да убиват едно момиче. Казах ѝ, че трябва да направи нещо. Бях любопитен да видя как изглежда мястото — каза Кели с монотонен глас, като продължаваше да се самообвинява, докато спомените се въртяха пред очите му.

— Имена?

— Не си спомням — отвърна Кели.

— Хайде — подкани го Дъглас и се наклони напред, — все трябва да ви е казала нещо!

— Не съм я разпитвал подробно. Мислех си, че това е ваша работа... исках да кажа на Франк. Тази нощ трябваше да се срещнем с него. Всичко, което знам, е, че става въпрос за група пласьори на наркотици, които са използвали жени за нещо.

— Това ли е всичко?

Кели го погледна право в очите.

— Да. Не е много полезно, нали?

Дъглас изчака няколко секунди, преди да продължи. Явно нямаше да направи очакваните важни разкрития във връзка с един заплетен случай. Сега трябваше отново да лъже и за да му е по-лесно, започна с една истина:

— В западната част на града действат двама крадци. Знаем само, че са цветнокожи и със среден ръст. Обикновено използват рязана пушка. Специализирали са се в ограбването на купувачи на дрога. Особено си падат по хората от покрайнините. Вероятно въобще не знаем за по-голямата част от грабежите им. Сигурни сме, че са извършили две убийства. Това може да е третото.

— Това ли е всичко? — попита Роузън.

— Грабежът и убийството са сериозни престъпления, докторе.

— Но това е просто нещастен случай!

— Може и така да се разгледа — съгласи се Дъглас и отново се обърна към свидетеля си: — Господин Кели, сигурно сте видели нещо.

Какво, по дяволите, сте правили там? Да не би госпожица Маден да се е опитвала да си купи нещо...

— Не!

— Вижте, всичко е свършило. Тя е мъртва. Можете да ми кажете. Аз трябва да знам.

— Както ви обясних, тя е била свързана с тези хора и аз... колкото и тъпо да звучи, не знам нищо за наркотиците. — „Но ще науча.“

Сам в леглото, останал с мислите си, Кели лежеше по гръб, а очите му обхождаха тавана като филмов екран.

„Първо, полицаите бъркат — каза си Джон. Не знаеше откъде е сигурен, но това нямаше значение. — Не бяха крадци. Бяха те — хората, от които се боеше Пам.“

Случилото се напълно съвпаднаше с разказа на Пам. Те го бяха правили и преди. Джон бе позволил да го забележат, и то на два пъти. Вината все още го гризеше, но всичко вече бе минало, което не можеше да се промени. Станалото — станало. Който и да бе сторил това с Пам, все още се разхождаше във на свобода. И щом го бяха направили два пъти, щяха да опитат отново. Но не това занимаваше мисълта зад каменната маска, покриваща лицето му.

„Добре — помисли си той. — Добре. Те никога не са срещали човек като мен.“

„Трябва отново да вляза във форма“ — каза си боцман Джон Терънс Кели.

Раните бяха жестоки, но той щеше да ги надвие. Знаеше всяка стъпка от процедурата. Лечението също нямаше да е лесно, но той щеше да изпълнява нарежданията на лекарите, да се напругне и да ги накара да се гордеят с пациента си. После щеше да започне истински трудната част: бягането, плуването, тежестите. После тренировките с оръжие. Най-накрая психическата подготовка — но тя вече бе започнала...

„О, не. И в най-ужасните си кошмари не са виждали човек като мен.“

Прякорът, който му бяха прикачили във Виетнам, събуди спомените.

Змията.

Кели натисна бутона до възглавницата си. Сестра О'Тул се появи след две минути.

— Гладен съм — каза й той.

— Дано никога повече не ми се налага да правя подобно нещо — каза за пореден път на лейтенанта си Дъглас.

— Как мина?

— Ами професорът може да подаде оплакване. Мисля, че го успокоих достатъчно, но с такива хора човек никога не е сигурен.

— А Кели знае ли нещо?

— Нищо полезно — отвърна Дъглас. — Все още е твърде замаян от раняването, за да мисли трезво, но не е видял никакви лица, не е... По дяволите, ако ги беше видял, сигурно щеше да направи нещо. Дори му показах снимката, за да го пораздрусам. В началото си помислих, че клетникът ще получи сърдечен удар. Докторът се побърка. Въобще не се гордея със себе си, Ем. Никой не заслужава да гледа подобни неща.

— Включително и ние, Том, включително и ние.

Лейтенант Емет Райън вдигна поглед от купчината снимки. Половината бяха направени в парка, а половината в съдебната лаборатория. Въпреки всичките години, прекарани в полицията, от видяното му се повдигна. Още повече че престъплението не бе подтикнато нито от лудост, нито от страст. Не, то бе извършено с определена цел от съвсем разумни хора.

— Говорих с Франк. Този Кели е добро момче. Помогнал му е да разреши случая „Гудинг“. Не се е забърквал в нищо. Лекарите твърдят, че не употребява наркотици.

— А нещо за момичето?

Сержантът нямаше нужда да казва, че сега имаха шанс да открият нещо, търсено отдавна. Ако Кели се бе обадил на тях, а не на Алън, който не знаеше за разследването. Но той не го бе сторил и най-добрият им потенциален източник на информация бе мъртъв.

— Върнаха ни справката за отпечатъците. Памела Маден. Арестували са я за проституиране в Чикаго, Атланта и Ню Орлиънс. Не е изправяна пред съд и не е лежала в затвора. Съдиите са се

надпреварвали да я освобождават. Престъпление без жертва, нали така?

Сержантът потисна ругатнята към идиотите, които търкаха съдебните банки.

— Разбира се, Ем, никакви жертви. Значи все още сме толкова далеч от тези хора, колкото бяхме и преди шест месеца, така ли? Трябват ни още хора — заяви Дъглас, който за пореден път констатираше очевидното.

— За да преследваме убиеца на проститутка ли? — попита лейтенантът. — Кметът въобще не хареса снимките, но вече му казахме каква е била и след седмица нещата отново ще потекат в старото русло. Мислиш ли, че до седмица ще успеем да направим нещо, Том?

— Можеш да му кажеш...

— Не — поклати глава Райън. — Ще се раздрънка. Познаваш ли политик, който няма да го направи? Те имат човек при нас, Том. Искаш още хора. Кажи ми откъде можем да вземем такива, които заслужават доверие?

— Знам, Ем. — Дъглас се замисли. — Но продължаваме да тъпчем на едно място.

— Може би от „Наркотици“ ще изскочи нещо.

— Как ли пък не — изсумтя Дъглас.

— Кели може ли да ни помогне?

— Не. Глупакът просто гледал в другата посока.

— Тогава проведи обичайната процедура просто за пред хората и ще забравим за случая. Експертизите все още не са готови. Може пък оттам да стане нещо.

— Да, сър — отвърна Дъглас.

И както често става в полицейската работа, те щяха да продължат да изчакват грешките на другата страна. Противниците им не грешаха често, но рано или късно и това щеше да се случи. Работата бе там, че нямаше да е „рано“.

Лейтенант Райън отново погледна снимките.

— Доста са се позабавлявали с нея. Също както и с предната.

— Радвам се да видя, че се храниш.

Кели вдигна поглед от почти празната чиния.

— Ченгето имаше право, Сам. Всичко свърши. Сега трябва да се излекувам и да се концентрирам върху нещо друго, нали?

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. По дяволите, винаги мога да се върна обратно във флота, нали?

— Трябва да се пребориш с мъката си, Джон — каза Сам и седна на леглото до него.

— Знам как да го направя. Не ми е за пръв път, нали помниш? — Той го погледна. — О, какво каза на полицаите за мен?

— Как сме се срещнали и така нататък. Защо питаш?

— За онова, което съм правил там. То е тайна, Сам. — Кели се опита да си придаде загрижено изражение. — Частта, към която принадлежах, официално не съществува. Нещата, които сме правили, никога не са се случвали. Разбираш ли ме?

— Не са ме питали за това. Пък и ти всъщност нищо не си ми казвал — забеляза хирургът. Облекчението по лицето на пациента му го изненада.

— Един приятел във флота ме препоръча и те ме наеха да обучавам водолазите им. Казвал съм им само онова, което ми е разрешено. Не е цялата истина, но звучи добре.

— Няма проблеми.

— Не съм ти благодарил за грижите, които полагаш за мен.

Роузън се изправи и тръгна към вратата, но на половината път спря и се обърна.

— Мислиш си, че ще ме баламосаш ли?

— Не, Сам — отвърна предпазливо Кели.

— Джон, прекарал съм целия си живот, за да оправям хората с тези две ръце. Когато оперираш, трябва да не чувстваш нищо. Трябва да витаеш някъде из въздуха, иначе можеш да се разконцентрираш. През живота си не съм наранявал никого. Разбираш ли ме?

— Да, сър, разбирам.

— Какво си намислил?

— Не ти трябва да знаеш, Сам.

— Искам да помогна. Наистина искам — каза Роузън, искрено удивен от думите си. — Аз също я харесвах, Джон.

— Знам.

— И така, какво мога да направя? — попита хирургът.

Страхуваше се, че Кели може да го помоли за нещо, за което не бе подготвен. Още повече го плашеше мисълта, че можеше да се съгласи.

— Излекувай ме.

9. УСИЛИЕ

„Цяло мъчение е да го гледаш“ — помисли си Санди. И най-странно бе, че Кели се държеше като добър пациент. Не мрънкаше, не ругаеше и изпълняваше всички указания. У всички физиотерапевти спи по един садист. Но в крайна сметка така и трябваше да бъде, тъй като те караха хората да правят повече от онова, което им се иска. Приличаха на треньори, които постоянно изискват по-високи постижения от спортистите си, но го вършеха за тяхно добро. Добрият терапевт трябваше да окуражи слабите, да посплаши силните, да ласкае и да доминира, въобще да направи всичко, за да подтикне пациентите си по-бързо да оздравеят. За това се изискваше безразличие и дори известна доза удоволствие от болката на другите — нещо, което О’Тул не можеше да изпита. Но Кели явно не се впечатляваше от методите на физиотерапевтите. Той съвестно изпълняваше всичките им указания и когато го караха да се напруга още, Кели безропотно го правеше. Процедурата продължаваше, докато лекарската гордост отстъпи пред загрижеността за пациента.

— Можете да си починете — каза терапевтът.

— Защо? — попита Кели, останал без дъх.

— Пулсът ви е сто деветдесет и пет. — И това бе продължило пет минути.

— Какъв е рекордът?

— Нула — отвърна сериозно терапевтът и заслужи усмивката на Джон.

Кели намали ритъма, с който въртеше педалите на тренажора, и бавно и неохотно спря.

— Дойдох да го взема — обади се О’Тул.

— Чудесно. Отведете го, преди да е счупил нещо.

Кели избърса потта от лицето си с кърпата. Явно бе доволен, че сестрата не е донесла със себе си инвалидна количка или нещо друго, не по-малко обидно.

— На какво дължа честта, госпожо?

— Работата ми е да се грижа за вас — отвърна Санди. — Да не би да се опитвате да ми покажете колко сте силен?

Веселостта от гласа на Кели изчезна.

— Госпожо О’Тул, за да оздравея по-бързо, не трябва да мисля за проблемите си, нали? Упражненията ми помагат. С превързана ръка не мога нито да бягам, нито да вдигам тежести, затова карам тренажора.

— Добре, съгласих се. — Тя посочи към вратата. Когато излязоха в забързаната анонимност на коридора, сестрата каза: — Ужасно съжалявам за приятелката ви.

— Благодаря, госпожо. — Кели извърна настрани леко замаяната си от натоварването глава. — В армията има церемония. Тръбата, знамето, почетните салюти, които в общи линии помагат. Човек почти вярва, че жертвата не е била напразно. Болката е все още в гърдите ти, но поне си вземаш сбогом. Учили са ни да се справяме с тези ситуации. Но това, което се е случило с вас, е различно. Моят случай също. Какво направихте тогава? Затрупахте се с работа ли?

— Завърших курсовете за медицински сестри. Започнах да работя в болницата. Сега преподавам и се грижа за пациентите си. — С което засега животът ѝ се изчерпваше.

— Излишно е да се тревожите за мен. Знам на какво съм способен.

— И докъде се простират тези способности?

— Доста далеч — каза Кели с лека усмивка, която обаче бързо напусна лицето му. — Как се справям?

— Много добре.

И двамата знаеха, че не всичко бе протекло толкова гладко. Доналд Маден бе оставил жена си у дома, за да дойде сам до Балтимор и да прибере тялото на дъщеря си от лабораторията по съдебна медицина. Не бе пожелал да се срещне с никого въпреки настойчивите молби на Сара Роузън. По телефона ѝ бе казал, че не иска да разговаря с блудници. Санди знаеше за разговора, но нито тя, нито пък Сара казаха нещо на Кели. Доктор Роузън бе разказала на Санди историята на момичето и реакцията на бащата дойде като тъжен епилог на един кратък и мъчителен живот. Пациентът им не трябваше да го научава. Кели бе попитал за погребението, но и двете жени го увериха, че няма

да е в състояние да напусне болницата. За изненада на сестрата Джон бе приел новината с мълчание.

Лявото му рамо все още бе обездвижено и Санди знаеше, че го боли. Както тя, така и другите виждаха бързо пробягващите по лицето му гримаси при превръзките, но Кели не беше от хората, които се оплакват. Дори и сега, все още неуспокоен след убийствения половин час на тренажора, той вървеше толкова бързо, колкото му позволяваха силите, и същевременно разпускаше като добре трениран спортист.

— И защо правиш цялата тази демонстрация? — попита тя.

— Не знам. Нима за всичко трябва да има причина. Просто съм си такъв, Санди.

— Тогава трябва да знаеш, че краката ти са по-дълги от моите. Да вървим по-бавно.

— Става. — Кели забави крачка и скоро стигнаха до асансьора. — Колко такива момичета има тук? Искам да кажа като Пам.

— Доста.

Санди не знаеше точния им брой. Във всеки случай бяха достатъчно, за да ги водят като отделна група пациенти. Достатъчно, за да знаят сестрите за съществуването им.

— Кой им помага?

Санди натисна копчето и извика асансьора.

— Никой. Започват да изпробват някаква програма за рехабилитация на наркомани. Истинският проблем обаче е тежкото им минало, което ги е подтикнало към наркотиците. Дори измислиха нов термин за него: „поведенческа неадекватност“. Има специални програми за приобщаване на крадците обратно към обществото. Има програми дори за педофили, но тези момичета сякаш са забравени от Бога. Никой не го е грижа за тях. Помагат им единствено църквите. Ако на някого хрумне, че състоянието им е болестно, може би хората ще се постреснат.

— А наистина ли е болестно?

— Джон, аз съм медицинска сестра, а не лекар и не съм достатъчно компетентна. Работата ми е да се грижа за по-бързото възстановяване на пациентите след операция. В свободното си време обаче често говорим за това и мога да ти кажа нещо. Най-странното е, че в техните среди има голяма смъртност. Обикновено умират от свръхдоза, но никой не знае дали ги вземат случайно или нарочно. Не

попадат на когото трябва или пък сводникът им е с тежка ръка и така идват при нас. В повечето случаи има големи усложнения и някои просто не успяват да прескочат трапа. Комбинацията от хепатит или пневмония и физически травми обикновено е смъртоносна. Крайно време е да се направи нещо, нали? — Асансьорът пристигна. — Младите хора не бива да умират по такъв начин.

— Да — отвърна Кели и я покани да влезе първа в асансьора.

— Но пациентът си ти — възрази сестрата.

— Ти пък си дама — настоя той. — Съжалявам, но така са ме учили.

„Кой е този човек?“ — запита се Санди. Тя се грижеше за доста хора, но професорът бе наредил да отделя специално внимание на Кели. Е, думите му не прозвучаха като заповед, но „предложенията“ на доктор Роузън бяха такива, тъй като тя го уважаваше като приятел и като специалист. В началото Санди бе заподозряла, че отново се опитват да я сватосват, но пациентът все още не бе преодолял болката от загубата. Сестра О’Тул също страдаше, макар и да не показваше мъката си. Какъв странен човек! В някои отношения бе точно копие на Тим, но много по-предпазлив и затворен от него. Този мъж бе странна смесица от нежност и строгост. Санди добре помнеше видяното преди седмица, но оттогава не бе забелязала и намек на нещо подобно. Отнасяше се към нея с уважение и добронамереност. Не си бе позволил и една забележка към тялото ѝ, както правеха останалите пациенти. Беше толкова нещастен и същевременно така устремен към целта си. Полагаше огромни усилия да оздравее час по-скоро. Не си позволяваше никакво отпускане. И как се връзваха с всичко това добрите обноски?

— Кога ще ме изпишат? — попита Кели с привидно безгрижен глас.

— След още седмица — отвърна О’Тул и излезе от асансьора. — Утре ще свалим превръзката на ръката.

— Наистина ли? Сам не ми е казал. Значи пак ще мога да си служа с нея?

— В началото ще боли — предупреди го сестрата.

— По дяволите, Санди, та тя и сега ме боли — засмя се Кели. — В крайна сметка май ще изкарам някаква полза от тази болка.

— Лягай — нареди сестрата.

Преди да успее да възрази, Кели бе с термометър в ръката, а Санди мереше пулса му. После измери и кръвното налягане. Цифрите, които записа в картоната, бяха: 36,7; 64 и 105/60. „Последните две са доста странни“ — помисли си тя. Каквото и да мислеше за пациента си, едно бе сигурно — той бързо възвръщаше формата си. Тя се зачуди какъде ли се е разбързал.

„Още една седмица — помисли си Кели, след като сестрата излезе. — Трябва да накарам проклетата ръка отново да се размърда.“

— Е, какво, имате ли нещо за нас? — попита Максвел.

— Добри и лоши новини — отвърна Гриър. — Хубавото е, че противникът не разполага с голям брой редовни сухопътни войски в близост до целта. Открихме три батальона. Двата се подготвят за прехвърляне на юг. Третият току-що се е върнал от фронта. Доста е разнебитен и е в процес на реорганизация. Няма да разполага с тежко оръжие. Всичките им моторизирани части са далеч от това място.

— А лошата новина? — попита адмирал Подулски.

— Не се ли сещаш? По крайбрежието имат достатъчно далекобойни батареи, за да накарат небесата да почернеят. Разполагат с ракетни установки SA-2 тук, тук и може би тук. Опасно е за изстребители, Каз. Що се отнася до хеликоптерите... Един-два спасителни сигурно ще минат, но изпращането на нещо по-голямо крие рискове. Вече сме обсъждали въпроса по време на ЖАЛОН, не помниш ли?

— Но мястото е само на петдесетина километра от брега.

— Пътят ще им отнеме петнадесет-двадесет минути, ако летят по права линия. А те няма да успеят да го направят, Каз. Разгледах картите лично. Най-добрият маршрут, който открих — това е по твоята част, Каз, но и аз разбирам нещо — ще им отнеме двадесет и пет минути. Аз обаче не бих го преминал през деня.

— Можем да разчистим коридор с В-52 — предложи Подулски. Той не се отличаваше с голяма проникателност.

— Останах с впечатление, че не искате да се вдига много шум — забеляза Гриър. — Вижте, най-лошото от всичко е, че никой не гори от нетърпение да види плана ни в действие. ЖАЛОН се провали...

— Не беше по наша вина! — възрази Подулски.

— Знам, Каз — отвърна меко Гриър. Подулски се палеше лесно.

— Трябваше да стане — изръмжа Каз.

Тримата мъже се наведоха над снимките. Бяха общо седем — две от спътник, две от SR-71 „Блакбърд“ и три, направени съвсем наскоро от „Бъфало Хънтър“. Лагерът представляваше квадрат с площ от двеста квадратни метра. Сякаш бе прекопиран от някой източноевропейски справочник за строеж на секретни съоръжения. На четирите ъгъла имаше разположени десетметрови вишки. Всяка от тях бе с ламаринен покрив, който да предпазва северновиетнамските леки картечници от дъжда. В заграденото пространство се виждаха три големи и две малки постройки. Някоя от големите по всяка вероятност приютяваше двадесет американски офицери с чин, не по-малък от подполковник. Това беше специален лагер.

Снимките от „Бъфало Хънтър“ първи привлякоха вниманието на Гриър. Едната бе достатъчно ясна, за да се различи лицето на човека от нея — полковник Робин Захариас от американските ВВС. Самолетът му F-105G бе свален преди осем месеца, а той и бордовият механик — обявени за мъртви. Вестниците дори бяха публикували снимки на трупа му. Лагерът с кодовото название ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе известен само на около петдесет човека. Той явно нямаше връзка с официалния лагер за американски военнопленници — „Ханой Хилтън“. Последният дори бе посещаван от американски граждани, тъй като след фиаското на мащабната операция ЖАЛОН почти всички американски военнопленници бяха прехвърлени там. От своя страна ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе разположен на доста необичайно място, скрит от всички погледи, и на практика не съществуваше. Това само по себе си звучеше доста заплашително. Както и да се развиеше войната обаче, Америка искаше да прибере пилотите си обратно в родината. Едно статистическо изследване за жертвите от войната бе разкрило огромно несъответствие: висшите офицери от военновъздушните сили срещаха смъртта много по-често от колегите си с по-малки чинове. Фактът, че противникът разполага с добро разузнаване, не бе тайна за никого. Те имаха много свои хора в американското „пацифистко“ движение и притежаваха досиета на доста висши офицери. Знаеха кои са, с каква информация разполагат, какви длъжности заемат. Така че вероятността да ги държат в специален лагер, за да използват знанията им като разменна монета в отношенията си с руските спонсори, бе голяма.

Сигурно със знанията на американците в стратегически области се заплащаше помощта на една нация с все по-отслабващ интерес към проточилата се война в условията на международно затопляне на отношенията. В тези години всеки играеше някаква своя игра.

— Смелчага — прошепна Максвел.

И на трите снимки мъжът гледаше право в обектива. Последната бе запечатала как един от пазачите го удря с приклада на автомата си в гърба. Не можеше да има съмнение. Това бе Захариас.

— Онзи там е руснак — обади се Казимир Подулски и посочи една от снимките на „Бъфало Хънтър“. Униформата със сигурност бе руска.

Знаеха какво си мисли Каз. Той произхождаше от графска фамилия, сражавала се на страната на крал Ян Собиески^[1], и бе син на бивш полски посланик във Вашингтон. Изтикано от нацистите зад демаркационната линия заедно с останалата част от полската аристокрация, семейството му бе попаднало в ръцете на руснаците. След кратка и предварително обречена на неуспех война на два фронта Каз бе изгубил двама от братята си в Катинската гора^[2]. През 1941 година, на следващия ден след дипломирането си в Принстънския университет, Подулски бе постъпил като летец в американския флот, за да изпълни гордо и умело дълга към новата си родина. Не му бе липсвало и ожесточение. Сега то отново се пробуждаше, защото Каз скоро щеше да се пенсионира. Гриър виждаше причината за това. Необикновено деликатните ръце на Подулски бяха почти сковани от артрит. Въпреки усилията му да прикрие болестта още следващата медицинска комисия щеше да го обяви за негоден и да го прати в запаса заедно със спомените за загиналия син и с жена му, която живееше благодарение на успокоителни. По всичко личеше, че кариерата му щеше да си остане един голям провал въпреки медалите и адмиралския чин.

— Трябва да намерим начин — каза Подулски. — Ако ли не — никога повече няма да видим тези хора. Нали знаеш кои може да са там, Дъч? Пийт Франсис и Хенк Озбърн.

— Пийт служеше при мен на „Ентърпрайз“ — отвърна Максвел.
Двамата погледнаха Гриър.

— Съгласен съм за предназначението на лагера, макар наистина да се съмнявах. Захариас, Франсис и Озбърн са все имена, които могат

да ги заинтересуват.

Летецът бе участвал в огледа на комисията, избирала центровете за дислокация на стратегическо оръжие в Омаха. Познанията му в областта на свръхсекретните американски планове бяха енциклопедични. Двата морски офицери имаха достъп до идентична по важност информация. Макар и всеки от тримата да бе доказал храбростта, непоколебимостта и решимостта си да увърта, отрича и прикрива, човешкият организъм си имаше граници. Врагът пък разполагаше с достатъчно време.

— Вижте, мога да се опитам да прокарам идеята пред някои хора, но не искам да давам напразни надежди.

— Ако не го сторим, убиваме вярата у хората си! — стовари юмрук на бюрото Подулски.

Но Каз също трябваше да се подчинява на определени правила. Откриването на този лагер и спасяването на пленниците в него щеше ясно да покаже, че северновиетнамците лъжат. Това по всяка вероятност щеше да провали мирните преговори и да принуди Никсън да приеме разработения от голяма група военни в Пентагона план за нападение на север. Той щеше да бъде най-американската бойна операция. Тотална атака без аналог в дързостта, обхвата и евентуалните последици. Въздушен десант над Ханой, дебаркиране на морската пехота от двете страни на Хайфон и парашутисти в средата. Всичко това подплатено с най-големия потенциал на Америка и концентрирано в един огромен всепомитащ опит да се пречупи Северът чрез обезглавяване на политическото му ръководство. Планът ежесечно променяше названието си. Сега то бе ИСТИНСКИ ОФИЦЕР. Той олицетворяваше Свещения Граал на отмъщението за всички професионалисти, които в продължение на шест години бяха гледали нерешителното лутане на страната си и безсмисленото прахосничество на млади животи.

— На кого го казваш? Озбърн е работил и за мен в Сюитланд. Аз придружавах свещеника, когато занесохме скапаната телеграма. Аз съм на твоя страна, забрави ли?

Противно на Каз и Дъч, Гриър знаеше, че ИСТИНСКИ ОФИЦЕР никога нямаше да излезе от кабинетите на Пентагона. Той просто не можеше да се осъществи без съгласието на Конгреса, а конгресмените обичаха да приказват. Операцията бе възможна през 1966 или 1967.

Може би дори и през 1968, но не и сега. Въпреки това ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе все още реална и справедлива перспектива.

— Успокой се, Каз — предложи Максвел.

— Да, сър.

Гриър сведе глава над релефната карта.

— Знаете ли, че вие, летците, не сте склонни да изоставите определен начин на мислене?

— Какво искаш да кажеш? — попита Максвел.

Гриър посочи една червена линия, простираща се от крайбрежен град почти до вратите на лагера. Въздушните снимки показваха, че по нея минава хубав път.

— Частите им за бързо реагиране са тук, тук и тук. Пътят през по-голямата си част следва коритото на реката. Навсякъде са разпръснати артилерийски батареи, но все пак те не са чак толкова опасни за определен тип хора.

— Това е агресия — забеляза Подулски.

— А изпращането на два взвода парашутисти не е, така ли?

— Неведнъж съм казвал, че си умен, Джеймс — обади се Максвел. — Знаеш ли, че точно на това място свалиха сина ми? Онзи „тюлен“ отиде и го измъкна някъде оттук — посочи с пръст адмиралът.

— Значи познава района от личен опит — каза Гриър. — Чудесно. Къде можем да го намерим?

— Здравсти, Сара.

Кели ѝ махна красноречиво към един стол и си помисли, че сега госпожа Роузън изглежда по-стара.

— Идвам за трети път, Джон. Предните два спеше.

— Напоследък го правя доста често. Няма защо да се притесняваш — увери я той. — Сам идва поне два пъти дневно.

Кели вече се чувстваше неловко. „Най-трудно е да се срещаш с приятели“ — помисли си той.

— В лабораторията не можем да се разминем от работа — заговори бързо Сара. — Джон, трябва да ти кажа, че ужасно съжалявам, задето ви накарах да дойдете в града. Можех да ви пратя другаде. Не беше задължително да се среща с Мадж. В Анаполис имам един доста добър познат...

Гласът ѝ секна.

„Толкова много вина“ — помисли си Кели.

— Не си виновна за нищо, Сара — каза той, когато тя спря да говори. — Ти беше добра приятелка за Пам. Ако майка ѝ е приличала на теб, може би...

Сара сякаш не го бе чула.

— Трябваше да я извикам по-късно. Ако не бяхте дошли така скоро...

„Тук има право“ — помисли си Кели. Вероятностите. Ами ако? Ами ако той бе паркирал на друга пресечка? Ами ако Били не ги бе забелязал? „Ами ако въобще не бях местил колата и копелето бе продължило по пътя си?“ Друг ден, друга седмица... Ами ако? Толкова много „ами ако“. Миналото се превръща във факт поради стотиците детайли, подредили се в точно определен ред и в точно определена форма. Но докато човек лесно приема успехите, то поражението не престава да го вбесява. Ами ако на връщане за яхтата бе избрал друг път? Ами ако не беше забелязал стоящата до пътя Пам и не я бе взел в колата си? Ами ако не се беше влюбил или пък я беше изоставил заради наркотиците? Щеше ли сега да бъде жива? Ако баща ѝ бе проявил повече разум и тя не бе избягала от къщи, Джон никога нямаше да я срещне. Хубаво ли бе това, или пък лошо?

И ако всичко бе истина, какво значение имаше? Дали всичко не бе просто една голяма случайност? Бедата бе, че Джон не знаеше отговора на въпроса си. Може би, ако беше Господ, насочил поглед към земните дела, щеше да намери обяснението. „Но оттук всичко си остава невъзвратимо минало — помисли си Кели — и човек трябва да се учи от грешките си, за да е подготвен за следващата случайност.“ Но нима имаше смисъл? По дяволите, имаше ли въобще нещо смислено на този свят? Последният въпрос бе твърде сложен за един бивш флотски старшина, лежащ в болничното си легло.

— Сара, ти нямаш абсолютно никаква вина. Помогна ѝ с всичко, на което беше способна. Нима можеше да промениш нещо?

— Да го вземат мътните, Кели, ние я бяхме спасили!

— Знам. Тук обаче я доведох аз и не друг, а аз се заблеях, Сара. Всички ме убеждават, че не съм виновен за нищо. Един прекрасен ден ти се появяваш и ми съобщаваш, че вината е твоя. — В един миг

гримасата му наподобява усмивка. — Това дяволски може да ме обърка, ако не знаех нещо.

— Не беше нещастен случай, нали? — попита Сара.

— Не, не беше.

— Ето го — каза тихо Ореза, без да сваля бинокъла от точката на хоризонта. — Точно както предвидихте.

— Ела при татко, миличко — прошепна в тъмнината полицаят.

„Щастлива случайност“ — каза си офицерът. Въпросните хора имаха ферма в Дорчестър Каунти. Между редовете с царевица обаче сядяха марихуана. Както казваха хората: „Просто, но ефикасно.“ Плевните и другите постройки във фермата осигуряваха нужната дискретност. Като разумни хора те не искаха да поемат рискове с транспортиране на стоката по магистралата, където можеше да ги спре всяко ченге. Освен това миналия месец един наблюдателен контролор бе помогнал на щатската полиция да направи успешен удар. Те бяха достатъчно хитри, за да се превърнат в конкуренция на приятеля му. Това трябваше да се спре.

Значи използваша лодка. Бреговата охрана се радваше на Божието провидение, позволило им да участват в залавянето на наркотрафиканти и да вдигнат реномето си. „Е, заслужават някаква награда, задето помогнаха за убийството на Анджели Ворано“ — усмихна се лейтенант Шарън в рулевата рубка.

— Да започваме ли? — попита Ореза.

— Да. Клиентите им вече са на сигурно място. Но не казвай на никого — добави полицаят. — Не искаме да ги компрометираме.

— Дадено.

Рулевиът увеличи скоростта и обърна надясно.

— Да се хващаме на работа, момчета — обърна се към екипажа си Ореза.

Катерът послушно се подчини на руля и увеличи скоростта. Тътенът на дизеловите двигатели звучеше като музика в ушите на Ореза. Стоманеният корпус вибрираше под краката му. Най-хубавото бе, че всичко щеше да им дойде като гръм от ясно небе. Въпреки че бреговата охрана олицетворяваше закона в морето, работата ѝ бе предимно да издирва и спасява аварирани съдове. Слуховете за новата

й мисия все още не бяха видели бял свят. „Кое е дяволски зле“ — помисли си Ореза. През изминалите години той на няколко пъти бе хващал членове от екипажа си да пушат марихуана и свидетелите на яростта му все още пазеха ярки спомени от нея.

Целта вече бе лесно забележима. Десетметрова лодка, строена по брега на залива, от онези, които изпъстриха водите на Чесапийк. Двигателят й вероятно бе от старите модели шевролет, което означаваше, че не може да се изплъзне на катера. „Лодката със сигурност е чудесна маскировка — помисли си Ореза, — но не чак толкова изобретателна, за да заложиш живота и свободата си на една-единствена карта, пък била тя и силна.“

— Искам всичко да изглежда нормално — каза тихо полицаят.

— Огледайте се, сър — каза тихо Ореза.

Макар и нащрек, екипажът на катера изглеждаше спокоен. Оръжието на всички бе в кобурите. Курсът водеше право към базата на бреговата охрана в Томас пойнт. Дори и от лодката да ги забележеха — засега никой не гледаше назад, — те сигурно щяха да предположат, че катерът просто се прибира у дома. Още петстотин метра. Ореза изключи дизелите, за да отнеме излишните един-два възела скорост.

— Ето го и господин Инглиш — обади се някой от екипажа.

Другият катер на бреговата охрана идваше от Томас пойнт и поддържаше твърд курс към кулата на фара. Той също бе тяхна грижа.

— Май не са от най-умните — обади се Ореза.

— Ако бяха умни, нямаше да вършат престъпления.

— Тъй вярно, сър.

Разстоянието между двата съда вече бе триста метра. Една глава от лодката се обърна назад по посока на блестящия корпус на катера. Тримата на борда се наведоха един към друг. В гледката имаше нещо комично. Ореза можеше да отгатне думите им. „Катерът на бреговата охрана. Спокойно, сигурно просто сменят дежурството. Ето го и другия... Охо, това не ми харесва... Само спокойно, по дяволите! Скапана работа. Я се стегнете! Не са включили светлините си, пък и базата им е ей там.“

„Май вече е време — помисли си Ореза. — Да, време е за... мамка му!“

Той прие случилото се с усмивка. Рулевиът на лодката се обърна, устата му се отвори и затвори, очевидно повтаряйки на глас мисленото

възклицание на Ореза. Един от младите моряци явно бе прочел думите по устните му, защото се разсмя.

— Май разбраха какво им готвим, капитане.

— Включете светлините! — заповяда Ореза и полицейските буркани върху рулевата рубка запремигнаха. Не можеше да се каже, че това му харесваше.

— Тъй вярно!

Лодката бързо смени курса си с южен, но другият катер парира маневрата. Хората на борда на малкия съд разбраха, че не могат да избягат от бреговата охрана.

— На ваше място щях да си взема нещо по-спортно, момчета — продума на себе си Ореза.

Той знаеше, че престъпниците също се учат от грешките си и че покупката на по-бърза лодка е напълно във възможностите им. Този път обаче всичко стана лесно. Преследването на малка платноходка по принцип бе детска игра, ако онова тъпо ченге не си бе вряло носа в работата им. Детските играчки обаче нямаше да продължават вечно.

Приклещена между двата катера, лодката намали ход. Капитан Инглиш остана на неколкостотин метра от мястото, а Ореза се приближи.

— Привет — каза той през мегафона си. — Говори бреговата охрана на Съединените щати. Упражняваме правото си да ви спрем и да извършим рутинна проверка. Моля, останете по местата си, така че да ви виждаме.

Хората в лодката невероятно приличаха на току-що загубили мач футболисти. Знаеха, че всичките им усилия да променят нещо ще останат безполезни. Разбираха безсмислието на съпротивата и унило посрещаха участта си. Ореза се зачуди докога ли ще продължи апатията им. Кога ли някой щеше да има глупостта да се съпротивлява.

Две момчета от екипажа му се прехвърлиха на лодката, прикривани от други двама на борда на катера. Капитан Инглиш приближи своя съд. Ореза забеляза, че шефът му е добър навигатор, както подобава на офицер. Той се приближаваше, готов да помогне, ако на някое от лошите момчета му хрумне луда идея. Докато тримата стояха чинно с впит в дъното на лодката поглед и се надяваха всичко да се окаже рутинна проверка, хората на Ореза влязоха в малката кабинка на носа. Показаха се след минута. Единият докосна шапката

си в знак, че няма нищо опасно, а после потупа корема си. Да, на борда имаше наркотици. Пет потупвания — много наркотик.

— Ще си имаме арестувани, сър — обяви спокойно Ореза.

Лейтенант Марк Шарън от отдел „Наркотици“ на балтиморската полиция се облегна в рамката на вратата — или на люка, както му казваха моряците — и се усмихна. Бе облечен цивилно и лесно можеше да бъде сбъркан с член на екипажа, защото носеше задължителната оранжева спасителна жилетка.

— Арестувайте ги тогава. Как ще го заведете в нарядната книга?

— При извършване на рутинна проверка на борда неочаквано бяха открити наркотици — отвърна иронично Ореза.

— Абсолютно вярно, господин Ореза.

— Благодаря ви, сър.

— Удоволствието е мое, капитане.

Той вече бе обяснил процедурата на Ореза и Инглиш. За да предпази информатора си, полицаят щеше да предостави лаврите от ареста на бреговата охрана. Идеята определено допадна както на старшината, така и на офицера. Ореза щеше да нарисува победен знак върху мачтата или както там наричаха поставката на радара. Щеше да изобразява петлистна марихуана и моряците нямаше да пропускат да се хвалят с него. Възможно бе дори някои от тях да свидетелстват пред федерален съд. По всяка вероятност обаче току-що заловените дребни риби щяха да се изплъзнат с възможно най-лекото обвинение, което адвокатът им успее да изкопчи. Щяха да пуснат слуха, че клиентите им са ги изпели на ченгетата. От своя страна с малко повече късмет клиентите щяха да изчезнат, което улесняваше задачата на Шарън. В наркотичната екосистема — една от новонаучените от полицаия засукани думи — щеше да се отвори пролука. Най-малко един от потенциалните конкуренти в тази екосистема завинаги излизаше от играта. Лейтенант Шарън щеше да бъде одобрително потупан по рамото от капитана и да получи напарфюмирано благодарствено писмо от бреговата охрана и прокуратурата. В сметката влизаха и поздравленията за безшумната и ефективна операция, която не компрометираще информаторите му. „Един от най-добрите ми хора — щеше да потвърди за пореден път капитанът. — Откъде успяваш да ги изкопаеш тези информатори?“ „Съжалявам, капитане, но трябва да пазя самоличността им в тайна.“ „Разбира се, Марк. Карай все така.“

„Ще се старая, сър“ — помисли си Шарън с вперен в залязващото слънце поглед. Той дори не обърна внимание на момчетата от бреговата охрана, които слагаха белезници на заподозрените и четяха конституционните им права от обвити в найлон листи. Новото преживяване очевидно им харесваше. Шарън също се забавляваше.

„Къде са проклетите хеликоптери?“ — запита се Кели.

Всичко, свързано с тази скапана мисия, миришеше на гнило от самото начало. Обичайният му партньор Пикет бе повален от остър пристъп на дизентерия и не можеше да се вдигне от леглото. Наложиха се Кели да тръгне сам. Подобно развитие на нещата въобще не му харесваше, но мисията бе много важна. Трябваше да обходят всички забутани селца и дори колибите. И така той тръгна сам. Придвижваше се извънредно внимателно по протежението на вонящата бара, която според картата трябваше да е река. Кели обаче имаше друга представа за реките и не можеше да възвеличае така помийния канал, покрай който се движеше.

И скапаняците бяха дошли именно в тези колиби.

„ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ — помисли си Кели, целият слух и зрение. — Кой ли тъпак е измислил това име?“

ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ бе кодовото название на северновиетнамския боен политотряд или както там се наричаше. Момчетата от неговата част им викаха по няколко други не особено ласкателни начина. Те със сигурност не приличаха на квесторите, които се появяваха по изборите в Индианаполис. Не, тези хора бяха обучавани в Ханой как да печелят сърца и умове.

Старейшината, вождът, кметът, въобще предводителят на хората от колибите бе твърде смел, за да заслужи прозвище, различно от „глупак“. В момента той плащаше за глупостта си пред скрития на безопасно разстояние боцман Дж. Т. Кели. Отрядът бе пристигнал в 01:30, за да изкара много бързо и почти културно хората от схлупените им къщурки. Селяните се събраха на малкия площад, където вече ги чакаха набеденият герой заедно с жена си и трите си дъщери. И петимата седяха в праха с болезнено извити и вързани зад гърба ръце. Майорът от северновиетнамската армия, който предвождаше

ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ, покани всички да седнат. Силният му глас достигна до укритието на Кели на около двеста метра от мястото. Селцето имало нужда от урок, показващ глупостта от противопоставянето на народното освободително движение. Те не били лоши хора, а просто заблудени и той се надявал, че този ясен урок ще им покаже грешките и ще ги вкара в правия път.

Започнаха със съпругата. Тя им отне десет минути.

„Трябва да направя нещо!“ — каза си Кели.

„Те са единадесет, идиот такъв.“ И макар че майорът бе садистично копеле, останалите десет войници надали проявяваха желязна партийна дисциплина. По-скоро ги бяха подбрали заради опита, доказаните качества и боеспособността им. Все пак те бяха предани на делото си до такава степен, че Кели не вярваше на очите си. На всяка цена обаче трябваше да се съобразява с този факт.

Къде се мотаеше скапаното подкрепление? Беше се обадил още преди четиридесет минути, а базата бе само на двадесет минути с хеликоптер. Нали искаха да хванат майора. Войниците също можеха да се окажат полезни, но майорът им трябваше жив. Той знаеше местонахождението на местните политически лидери. По-точно на спасилите се от вихрения набег на морските пехотинци преди шест седмици. Операцията на северновиетнамците може би бе именно в отговор на нападението. Приближаването им в такава близост до американската база сигурно значеше: „Все още не сте ни ликвидирали и никога няма да успеете да го сторите.“

„И може би имат право“ — помисли си Кели. Тези разсъждения обаче нямаха нищо общо с тазвечерната му задача.

Най-голямата дъщеря бе на около петнадесет години. Установяването на възрастта на дребничките, измамно крехки виетнамки бе трудна работа. Занимаваха се с нея вече двадесет и пет минути, а тя все още бе жива. Писъците ѝ се разнасяха надалеч и ръцете на Кели толкова силно стискаха неговия CAR-15, че ако се бе замислил, сигурно щеше да се разтревожи, че ще счупи нещо.

Десетте войници с майора съвестно изпълняваха задълженията си. Двама стояха неотлъчно до шефа си, но се сменяха, така че всички да успеят да участват във вечерното забавление. Най-сетне един от войниците довърши момичето с ножа си. Следващата дъщеря бе около дванадесетгодишна.

Кели напрегнато се заслушваше и се молеше да чуе отчетливия шум от перките на хеликоптера. Ушите му обаче долавяха други звуци. Тътена от 155-милиметровите оръдия от военноморската база на изток и шума от самолетите някъде високо в небето. Пронизителните писъци на детето се чуваха все така ясно. Въпреки това противниците си оставаха единадесет. Дори Пикет да беше с него, шансовете им щяха да са нищожно малки. Кели разполагаше с автомата си CAR-15 и четири резервни пълнителя, с по тридесет патрона всеки, които чинно лежах на местата си. Имаше още четири гранати и две димки. Най-смъртоносното му оръжие бе радиото, но той вече го бе използвал два пъти. И в двата случая получи заповед да кротува и уверение, че подкреплението пристига.

На онези в базата им бе лесно да си кротуват, нали?

Не повече от дванадесет години. Твърде малка за подобно нещо. „За това няма възраст“ — каза си Кели. Сам обаче не можеше да промени нищо. Освен това нямаше смисъл просто да прибави смъртта си към тази на виетнамското семейство.

Как можеха да го правят? Нима не бяха мъже, воини, професионални войници като него? Нима задачата им бе толкова важна, че да забравят човешината си? Пред очите на Кели се разиграваше невъзможна сцена. Не, това не можеше да бъде. Но въпреки това се случваше. Тътенът на далечната артилерийска канонада, сипеща огън върху вероятен път за доставки, все тъй долиташе до него. Шумът от самолетите над главата му също не секваше. Те вероятно бомбардираха гори, в които нямаше нищо, защото повечето им операции се заключаваха именно в това. А врагът бе тук, необезпокояван от никого. Тези селяни бяха заложили живота си на губеща карта и може би сега майорът си мислеше, че проявява милост, като убива само едно семейство по доста показателен начин, вместо да изтреби цялото село. Но, от друга страна, мъртвите не говорят, а той сигурно искаше тази история да се разчуе. Хората му умееха да използват ужаса, и то доста добре.

Времето едновременно тътреше крака и галопираше. Дванадесетгодишната притихна и войниците я захвърлиха настрана. През бинокъла Кели видя, че третата — последна — дъщеря е осемгодишна. Арогантните изроди накладоха огън. Не можеха да си позволят някой да пропусне представлението, нали?

Осемгодишна. Дори гърлото ѝ не бе достатъчно голямо, за да вика силно. Кели изгледа смяната на часовете. Двата войници се приближиха до огъня. Сега щяха да получат полагаемата им се награда, защото те, за разлика от него, не можеха да прекарат отпуската си в Тайван. Най-близкият до Кели войник все още не бе имал възможност да опита силите си и вероятно щеше да остане на сухо. Старейшината нямаше достатъчно дъщери или пък клетникът се бе издънил пред майора. Но каквато и да бе причината, обстоятелството явно не му допадаше. Войникът не откъсваше поглед от сцената, в която участваха другарите му. Може би следващия път... сега поне щеше да гледа и... Войникът не откъсваше поглед от огъня, забравяйки задълженията си за пръв път тази вечер.

Преди да разбере какво прави, Кели вече бе на половината път. Той пълзеше възможно най-бързо, подпомаган от мократа земя. Пълзеше съвсем ниско. По-близо, по-близо. Стоновете, долитащи откъм огъня, привличаха цялото му същество като магнит.

„Трябваше да го направиш по-рано, синко.“

„Тогава нямаше как.“

„А сега има, така ли?“

И тогава се намеси провидението под формата на шум от хеликоптер — може би повече от един, — долитащ от югозапад. Кели го долови пръв и внимателно се изправи зад войника с изваден нож в ръка. Той го заби в основата на черепа, където свършваше гръбначният стълб. На някаква лекция го бяха учили, че мястото се казва „медула“. Все още никой не бе чул хеликоптерите. Кели завъртя ножа си като отвертка, а дланта му запуши устата на войника. Методът проработи. Тялото се отпусна безжизнено и Джон внимателно го постави на земята. Не че изпитваше добри чувства към него, а просто не искаше да вдига шум.

Но шумът не закъсна. Хеликоптерите вече бяха твърде близо. Усетил опасността, майорът вдигна поглед и обърна глава на югозапад. Той изкрещя някаква заповед на хората си, след което стреля в главата на детето веднага щом войникът му се махна от него.

На северновиетнамците им трябваша само няколко секунди, за да се съберат. Майорът бързо преброи хората си и установи, че един липсва. Той погледна в посоката на Кели, по заслепените му от дългото

взиране в огъня очи успяха да доловят само някакъв странен оттенък във въздуха.

— Едно, две, три — прошепна на себе си Кели, след като изтегли предпазителя на една от гранатите.

Войниците в неговата част сами правеха запалките си, защото въобще не бяха сигурни в уменията на фабричните работници. Техните изгаряха точно за пет секунди. На „три“ гранатата излетя от ръката на Кели. Огънят хвърли отблясъка си върху метала. Мятането бе перфектно и бомбата се приземи почти в центъра на кръга от войници. Кели вече се бе проснал по очи на земята. Той чу предупредителният вик точно секунда след като бе станало твърде късно за него.

Гранатата уби или рани седем от десетте войници. Кели се изправи и три изстрела на автомата му повалиха първия от оцелелите. Джон въобще не спря да погледне резултата от изстрелите, защото това бе професия, а не хоби. Майорът лежеше ранен и се опитваше да насочи пистолета си към него. Пет нови изстрела го отказаха. Смъртта му превърна нощта в успех за Кели. Сега трябваше само да оцелее. Беше извършил глупост и вече не можеше да разчита само на предпазливостта.

Без да смъква оръжието си, Кели побягна надясно. Някъде в тъмнината въоръжени, разгневени и достатъчно объркани, за да не избягат, се движеха поне двама северновиетнамци. Единият от американските хеликоптери имаше задачата само да осветява местността. Кели го наруга, защото в момента тъмнината бе най-добрият му съюзник. Джон забеляза единия от северновиетнамците и незабавно повали бягащата фигура. Продължи надясно и смени пълнителите си в движение. Очите му опипваха мрака с надеждата да открият и другия враг, но погледът му постоянно бягаше към центъра на селцето. Хората се щураха напред-назад. Вероятно гранатата му бе ранила някои от тях, но точно сега Кели нямаше време да се тревожи за тях. Погледът му замръзна върху жертвите. Нещо повече — той дълго не можа да отдели очи от огъня и когато отново ги обърна към тъмнината, пред тях затанцуваха призрачни оранжеви отблясъци. В мрака около него се луташе поне още един северновиетнамец и той със сигурност нямаше да се втурне към хеликоптера. Кели отново пое надясно, но този път по-бавно. До другата страна имаше около десет метра празно пространство, прилично на коридор, осветено от огъня.

Той надзърна зад ъгъла и се втурна да пробяга разстоянието, като за миг сведе глава. Периферното му зрение улови движещата се сянка, но когато се обърна да я види, тялото му се блъсна в нещо и той падна.

Около него се вдигна облак прах, но Кели не успя достатъчно бързо да установи откъде идва шумът. Джон се претърколи наляво, за да избегне куршумите, но излезе на светло. Той скочи на крака и полуизправен се отдръпна, докато гърбът му не се удари в стената. Очите му трескаво се озъртаха в търсене на отблясъци от изстрели. Ето ги! Кели вдигна CAR-15 и стреля точно в момента, в който два 7,62-милиметрови куршума се забиха в гърдите му. От удара тялото му се изви встрани, а два нови куршума улучиха автомата в ръцете му. Когато отново отвори очи, видя, че лежи по гръб. В селото бе тихо. Опитът да се помръдне му причини само болка. После някакво дуло се опря в гърдите му.

— Насам, лейтенант! — последвано от: — Лекар!

Светът около него се раздвижи и Кели бе пренесен до огъня. Главата му безпомощно увисна наляво и той загледа как войниците кръстосват селото и обезоръжават северновиетнамците.

— Този изрод е жив! — каза един от тях.

— Тъй ли?

Друг се приближи откъм трупа на осемгодишното момиче, опря автомата си в челото на северновиетнамеца и натисна спусъка.

— Мамка му, Хари!

— Стига тъпотии! — изкрещя лейтенантът.

— Вижте какво са направили, сър — отвърна Хари и се наведе да повърне.

— Какво има, старче — обърна се лекарят към Кели, който обаче не успя да отговори. — По дяволите! — възкликна той. — Хей, това трябва да е човекът, който ни извика!

Появи се ново лице — вероятно лейтенантът, командващ Синия отряд. Нашивката на рамото му показваше, че е от Първа кавалерийска дивизия.

— Изглежда чисто, лейтенант. Ще огледаме района още веднъж — обади се по-възрастен глас.

— Всички ли са мъртви?

— Тъй вярно, сър!

— Кой, по дяволите, си ти? — попита лейтенантът и отново насочи вниманието си към Джон. — Сигурно си от онези скапани морски пехотинци, дето не им увират главите.

— От флота! — изстена Кели и опръска с кръв лекаря до себе си...

— Какво? — попита сестра О'Тул.

Кели отвори широко очи. Дясната му ръка се стрелна към гърдите, а погледът му обгърна стаята. Санди О'Тул седеше в ъгъла и четеше книга на нощната лампа.

— Какво правиш тук?

— Слушам кошмара ти — отвърна тя. — За втори път. Знаеш ли, наистина трябва...

— Знам.

[1] Ян Собиеcki (1624–1696)-полски крал, разбил турците пред Виена. — Б.пр. ↑

[2] Катинската гора — местност до Смоленск, Белорусия, където през 1940 година КГБ разстрелва 4000 полски офицери. — Б.пр. ↑

10. ПАТОЛОГИЯ

— Пистолетът ти е на задната седалка — каза сержант Дъглас. — Празен. Добре е отсега нататък да го носиш така.

— Нещо за Пам? — попита Кели от инвалидната количка.

— Разполагаме с няколко следи — отвърна Дъглас, без да се опитва да прикрие лъжата си.

„Ясно“ — помисли си Кели. Някой бе изтропал на журналистите, че Пам има арести за проституция. Новината веднага превърна случая от спешен в рутинен.

Сам лично докара скаута пред изхода на Волф стрийт. Следите от кръв бяха заличени, а стъклото на шофьора — подменено. Кели стана от инвалидната количка и хвърли продължителен поглед към колата си. Страничната колонка и рамката на вратата бяха спасили живота му, спирайки значително количество сачми. Стрелецът също бе подходил небрежно след внимателното и успешно промъкване. За последното бе помогнал и Кели, увлечен в разговор с Пам. Мислите галопираха зад каменното изражение. Как бе успял да забрави, че трябва да поглежда в огледалото? — питаше се за хиляден път той. Толкова просто нещо. Джон винаги го бе втълпявал на новобранците, пристигащи в частта му: винаги поглеждай назад, защото зад гърба ти може да има преследвачи. Лесно за запомняне, нали?

Но това бе вече минало, а то не може да се промени.

— На острова ли се връщаш, Джон? — попита Роузън.

— Да — кимна Кели. — Имам работа, за която трябва отново да се върна във форма.

— Искам да дойдеш тук за преглед след две седмици.

— Да, сър. Ще дойда — обеща Кели.

Той благодари на Санди О'Тул за грижите ѝ и за награда получи усмивка. През изминалите осемнадесет дни тя почти му бе станала приятелка. Почти? Може би думата бе „напълно“, но сега Кели не искаше да мисли за това. Той седна зад волана и закопча предпазния

колан. Не беше по сбогуванията, затова само им кимна и подкара надясно към Малбъри стрийт. За пръв път от постъпването си в болницата остана сам.

Най-последно. На празната седалка до него, там, където за последен път бе видял Пам жива, лежеше голям плик. Върху него едрият почерк на Сам Роузън бе изписал: „Клинично състояние на пациента. Сметки“.

— Господи — въздъхна Кели и се насочи на запад. Сега просто гледаше колите около себе си. За Джон Кели градският пейзаж бе променен завинаги. Улиците представляваха странна плетеница от оживление и пустота. Погледът му бродеше наоколо по навик, който си бе позволил да забрави. Вниманието му привлича хора, чието безделие изглеждаше просто поза. „Ще мине време, докато различа овчиците от овните“ — помисли си той. По улиците нямаше много коли, пък и хората надали обичаха да се мотаят без причина тук. Кели се огледа около себе си, за да се увери, че шофьорите са вперили поглед само напред, сякаш действителността около тях не съществува. До неотдавна Кели постъпваше по същия начин. Те неохотно спираха на червените светофари и здраво настъпваха газта, когато светне зелено. Явно се надяваха, че бързите им коли ще изоставят проблемите тук и неприятностите никога няма да пропълзят в кварталите на почтените хора. Картината страшно напомняше на Виетнам. Там опасностите се таяха в джунглата и хората всячески се стараеха да не ги допуснат навън. Кели разбра, че се е завърнал у дома, за да открие същата лудост и същото поражение, но в една съвсем различна обстановка. И неговата вина и глупост не бяха по-малки, отколкото на другите.

Скаутът зави наляво и се насочи на юг покрай една голяма бяла болница. Деловата част на града. Тук имаше банки, офиси, съдебни зали. Това бе почтената част на града, където почтените хора идваха спокойно през деня, а вечер бързаха да си отидат на големи групи, защото така се чувстваха по-сигурни. Полицаяте в тази част съвместно вършеха работата си, защото без банкерите и другите почтени бизнесмени градът просто щеше да умре. Или нещо такова. Вероятно въпросът не бе чак на живот и смърт, а просто на бързина.

„Само два километра — каза си Кели. — Толкова малко?“ Той погледна картата. Разстоянието между хората и страховете им съвсем

не бе голямо. Кели спря на един светофар. Улиците бяха прави и по тях се виждаше надалеч. Зеленото светна и той продължи.

Двадесет минути по-късно Джон завари „Спрингър“ на обичайното ѝ място. Той събра нещата си и се качи на борда. След десет минути дизелите и климатичната инсталация работеха и Кели отново се намираше в малката си цивилизация, готов за отплаване. Въпреки че лечението бе свършило и той можеше да си позволи бира — символично количество, разбира се, колкото отново да се почувства нормално — Джон не посегна към алкохола. Чувстваше лявото си рамо неестествено стегнато, макар и през последната седмица да го бе раздвижвал. Той се поразтъпка из каюткомпанията, като правеше широки кръгове с двете ръце и стискаше зъби от болката в лявата. След упражнението Кели отново се качи на палубата, за да отвърже яхтата от кея. Мърдок излезе, облегна се на вратата на канцеларията си и се загледа към „Спрингър“, но не каза нищо. Случката с Кели бе стигнала до вестниците, макар и журналистите да бяха пропуснали да го свържат с Пам. В резервоарите на яхтата имаше достатъчно гориво и всичко работеше нормално, но никъде не се виждаше сметка за извършените от пристанищните работници услуги.

Погледнат отстрани, Кели боравеше с възетата доста странно, тъй като лявата му ръка отказваше да се подчинява своевременно на командите на мозъка. Най-накрая всичко бе готово и „Спрингър“ потегли. Джон излезе от пристана на яхтите и се премести в рулевата рубка, откъдето можеше да управлява в прохладата на климатичната инсталация и сигурността на затвореното пространство. Едва след час, когато излезе от главния плавателен канал, Кели откъсна поглед от водата. Той изпи два тиленола — единственото лекарство, което си позволяваше да взема през последните два дни. Джон се отпусна в капитанския стол, включи автопилота и отвори плика, оставен от Сам на седалката.

Липсваха само снимките. Той бе виждал една от тях и нямаше желание да гледа останалите. Една малка ръкописна бележка — другите листи в плика бяха фотокопия — съобщаваше, че професорът по патология е взел листите от свой приятел (щатски медицински експерт) и молеше Сам да внимава какво прави с тях. Подписът не се четеше.

На първия лист срещу думите „убийство“ и „насилствена смърт“ се виждаше по едно кръстче. Според доклада смъртта бе настъпила от удушване — видно и от дълбоките белези по врата на жертвата. Именно тези белези предполагаха, че поради липса на кислород мозъкът е спрял да функционира, преди счупеният ларинкс да спре достъпа на въздух към белите дробове. Набраздяването на кожата по врата навеждаше на мисълта, че инструментът за душенето е бил връзка от обувка. Ожулванията по врата, причинени от кокалчетата на човек с големи ръце, сочеха, че убиецът се е намирал зад жертвата си. Следващите пет страници от доклада се занимаваха с насилието, на което е била подложена жертвата преди умъртвяването. Всичко бе описано подробно със суха медицинска реч. На отделен лист се отбелязваше, че е била изнасилена и че вагиналната област показвала ясни следи от нараняване. При аутопсията на трупа във вагината било открито необичайно голямо количество семенна течност, показващо недвусмислено, че убиецът не е бил сам в изнасилването на жертвата („Кръвни групи 0+, 0- и АВ-, според приложения серологичен доклад“). Многобройните рани и ожулвания по ръцете и предмишниците бяха окачествени като „класически индикатор на самозащита“. Пам се бе борила за живота си. Челюстта ѝ бе счупена. Фрактури имаше и на още три кости — една от които лакътната. Кели отпусна листите и погледът му заблужда по хоризонта преди отново да продължи четенето. Ръцете му не трепереха и от устата му не се отрони никакъв звук, но Джон просто имаше нужда да откъсне за малко очи от студената медицинска терминология.

„Както виждаш от снимките, Сам — гласеше ръкописният текст на гърба на страницата, — това е работа на някакви извратени хора. Била е измъчвана съвсем преднамерено. Сигурно им е отнело часове. Докладът обаче пропуска нещо. Виж снимка № 6. Косата ѝ е била сресана, и то почти сигурно след настъпването на смъртта. Фактът някак си е убягнал от вниманието на патолога. Той е новак. (Когато са я докарали, Алън не е бил в града, иначе със сигурност лично щеше да се заеме със задачата.) Наистина изглежда малко странно, но снимката не лъже. Интересно как пропускаме очевидни неща. Вероятно това е бил първият му значителен случай и заради това е съсредоточил вниманието си върху описанието на големите контузии. Не се е занимавал с дребни детайли. Дочух, че познаваш момичето.

Съжалявам, приятелю. Brent.“ Посланието бе подписано доста почетливо от бележката в началото. Кели пхна листите обратно в плика.

Той отвори едно чекмедже и извади кутия с патрони. След като зареди два пълнителя на пистолета си, отново ги прибра. На света имаше много малко по-непотребни неща от празен пистолет. После Кели отиде в камбуза и избра най-голямата консерва, с която се върна в рубката. Той отново седна на стола и продължи онова, с което се бе занимавал през по-голямата част от изминалата седмица. Използвайки консервата вместо дъмбел, Кели систематично натоварваше лявата си ръка и спокойно приемаше болката. Очите му обхождаха водната повърхност.

— Никога повече, момчето ми — каза гласно Джон. — Няма да правим нови грешки. Никога.

След осем хиляди мили полет C-141 кацна рано следобед във военновъздушната база „Поуп“ до Форт Браг. Четиримоторният транспортен самолет се приземи доста непохватно. Въпреки почивките по пътя екипажът бе изморен, пък и пътниците на борда не се нуждаеха от специални грижи. С тези полети рядко пътуваше жив товар. Завръщащите се от театъра на бойните действия войници се транспортираха с „Полет на свободата“. Задачата изпълняваха самолети на гражданската авиация, чиито стюардеси не скъпяха усмивките и безплатното пиене по време на продължителния полет към нормалната действителност. Самолетите, кацащи в „Поуп“ обаче, не изискваха подобно внимание. Екипажите им обядваха от стандартната столова храна на военновъздушните сили и вършеха работата си без обичайното младежко оживление.

Самолетът достигна края на пистата, а членовете на екипажа се протегнаха в седалките си. Пилотът, капитан от ВВС, знаеше процедурата наизуст, но въпреки това в края на пистата го очакваше боядисан в ярки цветове джип, в случай че забрави нещо. Той го последва към приемащия център. Както пилотът, така и хората му отдавна не разговаряха по задачата, която изпълняваха. „Работа като всяка друга, при това необходима“ — мислеха си те, докато напускаха самолета и се отправяха към почивката. Очакваха ги кратък инструктаж и рапорт за състоянието на самолета през последните

тридесет часа, по едно питие в офицерския клуб, душ и сън. Никой не обърна глава назад към С-141. Щяха съвсем скоро да го видят отново.

Естеството на мисията само по себе си бе едно противоречие. В повечето от предишните войни падналите в боя американци бяха погребвани близо до лобните им места. Това добре личи от военните гробища във Франция и в други страни. Случаят с Виетнам бе различен. Хората сякаш разбираха, че никой американец не иска да остане там, без значение жив или мъртъв. Всички открити тела се обработваха близо до Сайгон и след пренасянето им в Америка претърпяваха нова процедура тук. После ги отправяха към съответния град, изпратил предимно младите мъже на смърт в далечна страна. Семействата имаха време да решат къде ще бъде погребението и съответните инструкции за всяко от идентифицираните тела очакваха току-що пристигналия самолет.

В приемащия център погребалните агенти вече посрещаха клиентите си. Армията нямаше обичай да подготвя такива специалисти в разнородните си учебни подразделения. В центъра присъстваше униформен офицер, който да потвърди самоличността и да се увери, че тялото ще отпътува към верния адрес, защото това бе задължение на армията. Присъствието му бе необходимо, макар в повечето случаи ковчезите да тръгваха запечатани. Раните, получени в боя, и пораженията от късното откриване на телата и тропическия климат, не бяха гледка за очите на семействата. В резултат точното идентифициране често бе затруднено и затова армията се отнасяше към него с цялата си сериозност.

Приемащият център представляваше огромна зала, в която можеха да се обработват едновременно много тела. Сега обаче в нея не се забелязваше такова оживление, както в миналото. Хората, работещи тук, не се свеняха от черния хумор. Някои от тях дори следяха метеорологичната прогноза за Виетнам и гадаеха в какво състояние ще пристигне товарът следващата седмица. Само миризмата бе достатъчна, за да държи любопитните настрана, затова в залата рядко се мяркаха висши офицери. Да не говорим за представители на Министерството на отбраната, които сигурно нямаше да понесат гледката. Но човек свиква с всичко и погребалните агенти определено предпочитаха тази миризма пред другите „аромати“ на смъртта. Едно от телата, принадлежащо на сержант Дуейн Кендъл, бе изпъстрено с

рани. „Сигурно е стигнал само до полевата болница“ — помисли си погребалният агент. Някои от белезите ясно показваха отчаяната намеса на полевия хирург. Прорезите, които в обикновена болница щяха да предизвикат гнева на главния лекар, бяха безобидни в сравнение с пораженията, причинени от мината. „Хирургът сигурно се е опитвал да го спаси около двадесет минути“ — каза си погребалният агент и се зачуди защо не бе успял. Размерът и местоположението на прорезите подсказваха, че вероятната причина е черният дроб. Независимо от майсторството на лекаря човек не можеше да живее без него. Но по-интересен за агента се оказа белият етикет, висящ между дясната ръка и гърдите на трупа. Той съвпаднаше с небрежно надрасканото име върху сандъка, в който бе пристигнал сержантът.

— Самоличността е установена — обърна се погребалният агент към капитана и сержанта, които обикаляха залата с бележници в ръце. Офицерът свери нужните му сведения с информацията в бележника, кимна и остави агента да върши работата си.

При обработването на телата се спазваше определена процедура и погребалният агент пристъпи към нея, без да бърза, но и без да се бави излишно. След минута той вдигна глава, за да се увери, че капитанът е в другия край на помещението. После дръпна конеца на шева, направен от колегата му в другия край на канала. Шевът веднага се разтвори и разкри гръдната кухина на трупа, където лежаха четири прозрачни найлонови пликчета, пълни с бял прах. Погребалният агент бързо ги прехвърли в чантата си и затвори дупката в тялото на Дуетн Кеудъл. Това беше третата и последна пратка за деня. След още половин час работа над друго тяло погребалният агент приключи работния си ден. Той се качи в колата си „Меркюри кугар“ и потегли. Спря в един супермаркет за франзела и на излизане пусна няколко монети в уличен телефон.

— Да? — вдигна телефона Хенри Тъкър още на първото иззвъняване.

— Осем.

Линията прекъсна.

— Добре — каза на себе си Тъкър и остави слушалката.

Осем килограма от този. Другият му бе доставил седем, а никой от двамата не подозираше за съществуването на колегата си. Хенри

организираше доставките в различни дни от седмицата. Сега, след като бе решил проблема със стоката, нещата можеха да потръгнат по-бързо.

Аритметиката бе проста. Всеки килограм имаше хиляда грама. Всеки килограм щеше да бъде размесен с безвредни съставки като например мляко на прах, което приятелите му вземаха от склад за търговия на едро. След прилежно смесване другите щяха да разпределят наркотика на по-малки дози, така че да е готов за продажба. Качеството и стремително нарастващата репутация на стоката щяха да осигурят малко по-висока цена от тази, която очакваше да получи от белите си приятели. Скоро щеше да се появи проблемът с количеството всеки предпазлив човек Тъкър бе започнал с малко апетитът идваше с яденето. А „яденето“ продължаваше да се увеличава. Пристигащите пратки с чист рафиниран хероин бяха доста по-големи, отколкото предполагаша приятелите му. На тях засега им стигаше високото качество на стоката, но постепенно щяха да научат и за количеството. Тъкър обаче въобще не възнамеряваше дори да им намеква за начина на транспортиране. Елегантността му учудваше и мия него и той често сам се поздравяваше за това. Оценките на правителството — Тъкър се интересуваеше от тях — за внос на хероин от Европа (те все не можеха да решат дали връзката е „френска“ или „сицилианска“) — възлизаха грубо на един тон чист наркотик годишно. Тъкър смяташе, че това ще промени, тъй като наркотиците бяха новата вълна в американския порок. Ако той можеше да внася по двадесет килограма седмично — а неговите възможности бяха далеч по-големи, — значи сам щеше да достигне квотата от един тон, да се опасява от данъчните инспектори. Тъкър бе изградил организацията си с оглед на най-строга секретност. Първо никой от значимите хора в екипа му не се докосваше до наркотиците. Противното означаваше смърт — факт, който Хенри бе изяснил още в началото по най-простия и нагледен начин. Далечният край на веригата изискваше само шест души. Двама от тях осигуряваха наркотика от местни източници, чиято довереност бе гарантирана по обичайния начин — много пари, плащани на нужните хора. Четиримата погребални агенти във Виетнам също получаваха добри пари и бяха подбрани заради бизнесменските си качества. Най-опасният и рискован етап — транспортирането — бе поверен американската авиация. Двамата агенти в приемащия център също се отличаваха с предпазливост. Те на няколко пъти му

съобщаваха, че се е наложило да оставят хероина в трупите. Това, разбира се, бе неприятно, но добрият бизнесмен е внимателен, пък и продажбите бързо компенсирала загубите. Освен това и двамата погребални агенти отлично знаеха какво ще се случи, ако опитат да продадат няколко килограма за своя сметка.

От приемащия център стоката просто трябваше да бъде пренесена до удобно място. Задачата изпълняваше доверен и добре платен човек, който нито веднъж не бе превишил ограниченията на скоростта. „Най-добре изпитана обаче — мислеше си Тъкър, докато гледаше бейзболен мач и отпиваше от бирата си — е работата в залива.“ Освен предимството на местоположението той бе успял да убеди партньорите си, че наркотикът се доставя от кораби, преминаващи през залива Чесапийк на път за балтиморското пристанище. Те смятаха хода му за изключително оригинален. Всъщност Тъкър сам докарваше стоката в залива след прибирането ѝ от съответното място. Анджело Ворано също се бе хванал на номера и след като купи платноходката на Хенри, му предложи той лично да прибира стоката от корабите.

С малко повече късмет Тъкър можеше да сложи ръка на търговията с хероин по цялото източно крайбрежие, стига, разбира се, американците да продължават да умират във Виетнам. Трябваше обаче да се подготви и за мира, който със сигурност щеше да настъпи някой ден. Междувременно нямаше да е зле, ако помисли как да разшири мрежата си за доставка. Това, с което разполагаше в момента, наистина действаше добре и му служеше като визитна картичка пред партньорите, но остаряваше бързо. Сегашната мрежа бе твърде малка за амбициите му и скоро трябваше да бъде променена. Но не биваше да се бърза.

— Е, вече е официално — хвърли една папка на бюрото Дъглас и погледна шефа си.

— Какво имаш предвид? — попита лейтенант Райън.

— Първо, никой не е видял нищо. Второ, никой си няма и хабер за кой сводник е работила. Баща ѝ направо ме разби, като каза, че от четири години не е говорил с дъщеря си. Приятелят ѝ пък сякаш е ослепял за времето преди и след изстрела.

Сержантът седна.

— А кметът изгуби интерес — завърши обобщението на случая Райън.

— Виж, Ем, нямам нищо против тайните разследвания, но закъсваме с процента на разкриваемост. Ами ако при следващите повишения ме забравят?

— Шегаджия си ти, Том.

Дъглас поклати глава и погледна през прозореца.

— По дяволите, може пък наистина да е работа на Темпераментното дуо — каза раздражено сержантът.

Миналата нощ двойката въоръжени обирджии отново бе убила. Този път жертвата бе някакъв адвокат от Есекс. Един свидетел, скрит в колата си на около петдесет метра от местопроизшествието, потвърди, че нападателите са били двама. Почти всички полицаи смятаха, че за убийство на адвокат не трябва да се носи наказателна отговорност, но този път никой не се пошегува.

— Обади ми се, когато започнеш да си вярваш — обади се тихо Райън.

И двамата мъже добре знаеха, че техният случай не е дело на Темпераментното дуо. Онези бяха просто крадци. Имаха в досиетата си по няколко убийства и на няколко пъти бяха поразходили колите на жертвите си. Но тогава ставаше въпрос за спортни коли и престъпниците вероятно бяха решили просто да се поразтикат с хубаво возило. Полицията разполагаше с беглото им описание. Но в края на краищата Дуото се занимаваше с „бизнес“, а убиецът на Памела Маден явно имаше лични сметки за разчистване. Или пък на хоризонта бе изникнал нов извратен психопат, което допълнително усложняваше и без това обърканата им работа.

— Бяхме близко, нали? — попита Дъглас. — Момичето е знаело адреси, познавало е хора и със собствените си очи е виждало какво става.

— Но не знаехме за съществуването ѝ, докато онзи глупак не ни лиши от услугите ѝ — каза Райън.

— Е, той вече се е запилял някъде на майната си, а ние пак сме на изходна позиция.

Дъглас взе папката и се върна на бюрото си.

Кели завърза „Спрингър“ след залез-слънце. Над главата му избръмча хеликоптер, който вероятно бе излетял по задачи от съседната военноморска база. Във всеки случай той нито закръжи, нито увисна над острова. Соленият въздух тежеше от влага. В бункера положението бе още по-зле и на климатика му трябваше цял час, за да го промени. За втори път тази година „къщата“ изглеждаше по-празна отпреди. Стаите сякаш от само себе си се разшириха без втори човек, който да ги запълва. Кели се помота петнадесетина минути. Той се въртеше съвсем безцелно, докато не се улови, че гледа втрещено дрехите на Пам. Мозъкът му прещрака и каза, че няма да намери онова, което търси. Той сгъна дрехите и внимателно ги подреди в бившия гардероб на Тиш, който можеше да принадлежи и на Пам. Най-тъжното бе, че от нея нямаше много следи. Отрязаните до коленете джинси, фланелката, няколко интимни неща, жилетка, която тя обличаше вечер, и износените обувки. Толкова малко неща, които да му напомнят за нея.

Кели седна на ръба на леглото си и се загледа в тях. Колко бе продължило всичко? Три седмици? Само толкова? Но времето не се измерваше с броя на дните. Времето просто запълваше празнините в живота, а трите седмици, прекарани с Пам, бяха много по-дълги и съдържателни от всичкото време след смъртта на Тиш. Но това бе толкова отдавна. Престоят му в болницата изглеждаше като миг, но този миг издигаше непристъпна стена между най-прекрасния период в живота му и настоящето. Кели можеше да се приближи до стената и да надникне зад нея, но не и да докосне отвъдното. Понякога животът се превръщаше в жестока игра, а спомените — в терзание, тягостно натякваме за едно бленувано бъдеще, което глупостта бе провалила. И най-лошото от всичко — огромната стена между мечтите и настоящето бе дело на собствените му ръце. Той я бе построил точно както преди малко подреди ненужните вече дрехи на Пам в гардероба. Когато затвореше очи, образът ѝ се появяваше. Чуваше гласа ѝ в тишината, но уханието на тялото и докосването ѝ вече ги нямаше.

Кели се протегна и докосна жилетката. Ликът на някогашната ѝ притежателка изплува пред очите му. Той си спомни как големите му непохватни ръце разкопчаваха копчетата в търсене на любовта. Сега жилетката бе просто прежда, изпълнена с прекалено много празнота.

Тогава Кели се разрида за пръв път, откакто научи за смъртта на Пам, и действителността разтресе тялото му. Сам, затворен между бетонните стени, той извика името ѝ с напразната надежда, че тя може отнякъде да го чуе и да му прости за глупостта, която я бе убила. Може би най-сетне бе намерила покой. Кели се помоли Бог да е разбрал, че Пам никога не бе имала шанс да докаже себе си; да е видял добротата ѝ и да я съди милостиво. Но дали молбите му щяха да бъдат чути? Погледът му се блъскаше в бетонните стени и отново се връщаше върху сгънатите дрехи.

Копелетата дори не бяха съхранили достойнството на тялото ѝ, като го предпазят от опипващите мъжки погледи. Не, те искаха всички да разберат как са я наказали. Как са се наслаждавали на тялото ѝ и са го захвърлили като леш на птиците. Пам Маден не означаваше нищо за тях. Бяха използвали живота ѝ за собствено удоволствие, а смъртта ѝ, — за да демонстрират арогантната си сила. Колкото важна бе Пам за него, за толкова безполезна я бяха смятали те. В съзнанието му изникна сцената със семейството на виетнамския старейшина. Нагледен урок: само посмей да ни предизвикаш, и ще си изпатиш. Другите също трябваше да разберат за мерзостта им. Те се гордееха с нея.

Кели се отпусна на леглото, изморен от принудителната почивка в болницата и напрегнатия ден. Той впери поглед в светещата лампа с надеждата да заспи и да сънува Пам, но последната му мисъл не бе за нея.

Ако неговата гордост можеше да убива, защо да не може и тяхната?!

Дъч Максвел влезе в кабинета си както обикновено в шест и четвърт. Въпреки че като помощник-главнокомандващ морските операции (Въздух) той не принадлежеше към йерархията на оперативното командване, Максвел си оставаше вицеадмирал и сегашната му служба изискваше да мисли за всеки самолет от американския флот като за собствен. На върха на купчината документи за днес лежеше сводката за въздушните операции над Виетнам през изминалия ден. „Вчера“ на практика означаваше „днес“ заради чудатостите на линията на смяна на датата. Този факт не преставаше

да удивлява адмирала, въпреки че той лично бе воювал върху невидимата линия, прекосяваща Тихия океан.

Все още си спомняше добре: преди по-малко от тридесет години, наперен млад мичман с много коса по главата (макар и ниско подстригана), той бе на борда на бомбардировача F4F-4 „Уайлдкат“, излетял от самолетоносача „Ентърпрайз“. Беше се оженил съвсем наскоро. В ранното утро на четвърти юни 1942^[1] Максвел бе забелязал четири японски бомбардировача „Вал“. Те принадлежаха към крилото за въздушно нападение „Хируи“, отпредило се да атакува „Йорктаун“, но се бяха изгубили. Грешният курс ги водеше към неговия самолетоносач. Още с изненадващото си изскачане иззад облаците Максвел успя да свали двата. Третият му отне повече време, но вицеадмиралът и досега помнеше отблясъците от крилата му и напразните усилия на другия пилот да го избегне. Когато след четиридесет минути кацна на самолетоносача, Максвел докладва пред невярващия поглед на ескадрилния командир за три свалени вражески самолета. По-късно оптичните мерници потвърдиха думите му. Вечерта надписът върху „официалната“ му чаша за кафе се промени от „Мечо“ (прякор, който мразеше) на Дъч (Холандеца). Прозвището бе гравирено с кървавочервени букви върху порцелана и Максвел гордо го носеше и досега.

Последвалите четири бойни полета донесоха още дванадесет жертви. Така Дъч Максвел тръгна нагоре по стълбицата на кариерата. Командир на ято, на въздушно крило, на самолетоносач, на бойна група, командващ военновъздушните сили на американския тихоокеански флот и най-сетне сегашната му служба. С малко повече късмет на хоризонта щеше да изплава званието „адмирал на флота“, което надминаваше и най-смелите му мечти. Кабинетът на Максвел бе обзаведен в съответствие с поста и заслугите му. На стената, вляво от масивното махагоново бюро, висеше плакат на F6F „Хелкат“, който Максвел бе направлявал над Филипинско море и японското крайбрежие. На синия фон се виждаха изрисувани петнадесет японски знаменца, напомнящи, че вицеадмиралът също знае как се кара изтребител, и то по-добре от мнозина други. Върху бюрото си почиваше старата му чаша от „Ентърпрайз“, която вече не служеше за такива прозаични цели като пиене на кафе, а още по-малко пък като моливник.

Приближаващата кулминация в кариерата на Максвел би трябвало да заема основна част от времето му, но вместо това той спря поглед върху доклада за ежедневните загуби, изпратен от станция „Янки“. Бяха изгубени два леки бомбардировача А7-А „Корсар“. Докладът съобщаваше, че и двата самолета са от един и същ кораб и ескадрила.

— Какво е станало тук? — обърна се Максвел към контраадмирал Подулски.

— Проверих вече — отвърна Казимир. — Вероятно сблъсък във въздуха. Андерс, водачът, е бил опитен, но Робъртсън е новобранец. Явно е станало нещо, но никой не знае какво. Не са се обаждали за ракети, а са летели твърде високо за зенитна артилерия.

— Парашути?

— Не — поклати глава Подулски. — Дивизионният командир е видял огненото кълбо. Не е останало нищо.

— Каква е била целта им?

Отговорът бе изписан върху лицето на Каз.

— Вероятно местонахождение на автопарк. Останалите от групата са достигнали мястото и са го бомбардирани. Целта обаче не е открита.

— Значи всичко е било просто загуба на време.

Максуел затвори очи и се запита какво се е случило с двата самолета. Какво бе сгрешил човекът, определил целта? Какво въобще ставаше с флота, с кариерата му, с цялата страна?

— Не е така, Дъч. Някой е сметнал целта за важна.

— Каз, още е твърде рано за такива спорове.

— Да, сър. Командирът на авиогрупата разследва инцидента и вероятно ще вземе конкретни мерки. Ако искаш конкретно обяснение, то може би се крие в младостта на Робъртсън. Това е била втората му бойна мисия. Сигурно е бил нервен, сторило му се е, че вижда нещо, увеличил е скоростта и... По дяволите, Дъч, нима се случва за пръв път?

Максуел кимна.

— Какво друго?

— Един А-6 е свален от ракета земя-въздух северно от Хайфон. Пилотът и бордовият механик са успели да катапултират и са спасени. Ще ги наградим — докладва Подулски. — Иначе в Южнокитайско

море явно е отминал един спокоен ден. В Атлантика също няма нищо интересно. В Източното Средиземноморие се забелязват признаци на оживление. Сирийците си играят с новите си МиГ-ове, но това все още не е наш проблем. Утре имаме среща с Гримън, който след това отива на Хълма, за да говори с многоуважаемите обществени слуги за програмата на F-14.

— Харесват ли ти характеристиките на новия изстребител?

— Искан ми се да сме по-млади, за да можем напълно да го оценим, Дъч — опита усмивка Каз. — Но, за бога, навремето за същите пари строяхме цели самолетоносачи.

— Прогресът не спира, Каз.

— Да, не можеш да се разминеш от прогрес — изръмжа Подулски. — Още нещо. Обади се от Пакс Ривър. Приятелят ти може би се е прибрал у дома. Във всеки случай яхтата му е на дока.

— И защо ми го казваш чак сега?

— Няма смисъл да насилваме нещата. Той е цивилен, нали? Сигурно спи до девет-десет часа.

— Това трябва да е приятно — усмихна се Максвел. — Някой ден и аз ще опитам.

[1] Битката при остров Мидуей, където Япония загубва 4 самолетоносача и цвета на морската си авиация. — Б.пр. ↑

11. ПРОИЗВОДСТВО

Осем километра не са малко разстояние за разходка. За плувец те са доста. Особено пък, ако е сам. Разстоянието за сам плувец може да се превърне в огромно, ако той не е тренирал седмици наред. Кели го разбра още преди да стигне средата. Въпреки че източно от острова имаше доста плитчини и Джон можеше да се изправи и да си почине, той не спря нито веднъж и не си позволи отпускане. Промени начина на загребване, за да натовари още повече лявата си ръка, посрещайки болката като знак на подобрение. Температурата на водата бе идеална. Достатъчно хладна, за да не прегрее организма му, и достатъчно топла, за да не изчерпи енергията от тялото. На осемстотин метра от острова движенията му станаха бавни, но Кели мобилизира запасите си от сила и продължи да удря ожесточено водата. Когато докосна тинестото дъно от източната страна на остров Батарей, краката му едва се движеха. Джон усети, че мускулите му се стягат, и се насили да се изправи. Тогава видя хеликоптера. Той го бе чул на два пъти по време на плуването, но тогава не му обърна внимание. Джон имаше богат опит с хеликоптери и пърпоренето им не му правеше по-голямо впечатление от бръмченето на насекомо. Но този хеликоптер бе кацнал на острова му — нещо, далеч не толкова обичайно — и Кели се приближи до него, докато някакъв глас не се обади откъм бункерите:

— Насам, боцман!

Джон се обърна. Гласът звучеше познато и като разтърка очи, той видя бялата униформа на висш морски офицер. Впечатлението се засили от блестящите на слънцето златни сполети.

— Адмирал Максвел!

Кели се зарадва особено на компанията на този човек, но прасците му бяха целите оплескани с кал от вървенето във водата.

— Трябваше да се обадите, че ще идвате, сър.

— Опитах се, Кели. — Максвел се приближи и взе ръката му в своята. — Звъним тук от два дни. Къде, по дяволите, се беше запилял?

По работа ли?

Внезапната промяна в лицето на Джон изненада адмирала.

— Не точно.

— Защо не се измиеш? Аз ще потърся сода.

Едва тогава Максвел забеляза пресните белези по врага и гърба на Кели. Господи!

За пръв път се бяха срещнали преди три години на борда на самолетоносача „Кити Хоук“. Тогава Максвел бе командващ военновъздушните сили на американския тихоокеански флот, а Кели — боцман в много окаяно състояние. Човек в тогавашното положение на Максвел не можеше да забрави тази среща. Кели току-що бе спасил екипажа на полет „Нова-едно-едно“, пилотиран от младши лейтенант Уинслоу Холанд Максвел III. Два дни промъкване из зона, твърде опасна за спасителни хеликоптери, и Кели бе измъкнал Дъч-трети, ранен, но жив. Приключението бе донесло на Кели тежка инфекция, предизвикана от заразената вода в реката. „И как — питаше се все още Максвел, как мога да се отблагодаря на човека, спасил единствения ми син?“ Тогава в болничното легло Джон изглеждаше толкова млад. В погледа му имаше същата дръзка гордост и скромност, както и у сина на адмирала. В един справедлив свят Кели щеше да получи медал за самостоятелната си мисия по реката, но Максвел дори не си бе направил труда да хаби хартията. „Съжаляваме, Дъч — щяха да кажат от главното командване, — ще ни се да ти помогнем, но няма смисъл да опитваме. Просто ще изглежда ужасно подозрително.“ И тъй, Максвел направи каквото можа.

— Разкажи ми нещо за себе си.

— Кели, сър. Джон Т. Боцман...

— Не — бе го прекъснал Максвел. — На мен повече ми приличаш на главен боцман.

Адмиралът бе останал на „Кити Хоук“ още три дни, уж да инспектира бойните полети. Истинското му желание бе да наглежда ранения си син и спасилия го „тюлен“. Той бе присъствал на получаването на телеграмата, с която съобщаваха за смъртта на бащата на Кели — пожарникар, починал от сърдечен удар по време на пожар. И сега явно отново се появяваше в тежък за Джон момент.

След душа Кели се появи облечен с тениска и шорти. Тялото му издаваше умора, но в погледа му блестеше решителност.

— Много ли плува, Джон?

— Почти осем километра, сър.

— Добре си поработил — забеляза Максвел и подаде кутия кока-кола на домакина си. — Вземи да се поохладиш.

— Благодаря, сър.

— Какво се е случило? Онзи белег на рамото ти е почти пресен.

Кели набързо разказа историята си като войник на войник, защото въпреки различията във възрастта и чиновете двамата си приличаха. Дъч Максвел за втори път се почувства като баща на човека пред себе си.

— Това е голям удар, Джон — забеляза тихо адмиралът.

— Да, сър — отвърна Кели и сведе поглед, защото не знаеше какво точно трябва да каже. — Не ви благодарих за писмото... когато Тиш почина. Това беше много благородно от ваша страна, сър. Как е синът ви?

— Пилотира 727 за „Делта“. Всеки момент очаквам да стана дядо — каза доволно адмиралът и едва тогава осъзна колко болезнени може да са се сторили думите му на този млад, самотен човек.

— Прекрасно! — успя да се усмихне Кели. Най-сетне нещо хубаво. Някакъв положителен резултат от усилията му. — Какво ви води тук, сър?

— Искам да поговорим за нещо.

Максуел отвори папката си и разгърна първата от няколкото карти на масичката. По-младият мъж изръмжа:

— Аха, спомням си мястото. — Погледът му пробягна по нарисуваните на ръка символи. — Секретна информация, сър.

— Това, за което ще говорим, боцман, е изключително поверително.

Кели се огледа. Адмиралите винаги пътуват с адютанти. Ролята обикновено се изпълнява от млад лъскав лейтенант, който носи куфарчето на шефа си, показва му откъде да мине, занимава се с паркирането на колата и въобще върши неща, които обикновено са под достойнството и на старшина. Внезапно Кели разбра, че освен екипажа на хеликоптера, който сега се мотаеше наоколо, вицеадмирал Максвел е сам. Това беше много странно.

— Защо избрахте мен, сър?

— Ти си единственият човек в страната, който има лични впечатления от местността.

— И ако сме разумни, и за в бъдеще ще бъде така.

Кели нямаше приятни спомени от онова място. Двумерната карта веднага предизвика в съзнанието му триизмерни картини.

— На какво разстояние си стигал нагоре по реката, Джон?

— Някъде дотук — посочи Кели. — Първия път пропуснах сина ви, затова се върнах и го прибрах оттук.

„Съвсем не е зле“ — помисли си Максвел. Боцманът се бе движил примамливо близо до сегашната цел.

— Този мост вече не съществува. Атакувахме го шестнадесет пъти, но в края на краищата падна в реката.

— Знаете какво означава това, нали? Сигурно са направили брод или подводни мостове. Искате съвет как да ги разрушите, така ли?

— Не, от това няма смисъл. Целта е тук — посочи червената точка на картата Максвел.

— Доста далечко. Какво е това?

— Боцман, когато си се уволнил, са те зачислили във флотския запас — каза умолително Максвел.

— Чакайте малко, сър!

— Спокойно, синко, не те викам в запас. — „Все още“ — добави мислено адмиралът. — Направили са ти инструктаж за секретност.

— Да, всички го минахме заради...

— Тук става въпрос за нещо по-важно от строго секретни сведения.

Максуел обясни защо и извади другите карти от папката си.

— Копелета такива... — Кели вдигна поглед от снимките. — Искате да отидете там и да ги измъкнете както при Сонг Тай^[1] ли?

— Какво знаеш за това?

— Просто, че на операцията е бил даден ход — обясни Кели. — Обсъждахме го помежду си в частта. Момчетата от специалните подразделения могат да извършат чудеса, но...

— Да, но там нямаше никой. Този човек — посочи една от снимките Максвел — със сигурност е полковник от ВВС. Кели, не трябва никога да повтаряш думите ми.

— Разбирам ви, сър. Как смятате да го направите?

— Все още не сме решили. Ти знаеш нещо за района и искаме да чуем информацията ти, преди да обсъдим възможностите.

Кели заровичка из паметта си. Беше прекарал петдесет безсънни часа на онова място.

— Ще бъде доста трудно да се проникне с хеликоптер. Местността е осеяна със зенитни батареи. Хубавото при Сонг Тай бе, че наблизо нямаше нищо опасно. Това място обаче не е много далеч от Хайфон, пък и пътищата са добри. Задачата е дяволски трудна, сър.

— Никой не твърди обратното.

— Ако човек скочи някъде тук, може да използва хълма за прикритие. Тогава реката трябва да се премине някъде тук... но отсреща сигурно има картечни гнезда... А според картата този маршрут е още по-опасен.

— Да не би и друг път да си планирал операции тук, боцман? — попита учудено Максвел и остана изненадан от отговора:

— Сър, офицерите в нашата част никога не достигаха. Постоянно ги убиваха в бой. В продължение на два месеца аз бях тактически офицер на групата, но по принцип всички знаехме как да планираме диверсии. Не ме разбирайте погрешно, сър, но нещатните военнослужещи също могат да мислят.

Максуел леко настръхна.

— Не съм се и съмнявал.

— Далеч не всички офицери мислят като вас, сър — усмихна се Кели и отново погледна картата. — Подобни операции трябва да се планират в обратен ред. Започва се с онова, което ти е необходимо, за да поразиш целта, и едва тогава мислиш как да го придвижиш дотам.

— Остави това. Разкажи ми за речната долина — заповяда Максвел.

„Петдесет часа“ — спомни си Кели. Хеликоптерът го взе от Дананг и го закара на борда на подводницата „Скейт“. Тя влезе в учудващо дълбокия естуар на проклетата воняща река, като се бореше с течението и следваше катера на повърхността. После Кели слезе на брега и започна да се крие в храсталаците. Наблюдаваше движението по крайбрежния път, вслушваше се в тътена на батареите по хълмовете и се питаше какво ли ще се случи, ако някой виетнамски хлапак го открие и каже на баща си за него. И сега адмиралът го питаше как да рискува живота и на други хора на същото място. Той очевидно

вярваше на преценката му също като Пам. Внезапната мисъл накара боцмана от запаса да потръпне.

— Онова място не е от най-приятните, сър. Синът ви също има впечатления от него.

— Не и от твоята гледна точка — забеляза Максвел.

„Вярно“ — спомни си Кели. Малкият Холандец се бе скрил в един пущинак и използваше радиото си само на определени часове в очакване Змията да го спаси. Той бе лежал, преглъщайки болката от счупения си крак, заслушан в грохота на зенитните батареи, свалили самолета му. Тогава те се опитваха да свалят самолетите на колегите му, атакуващи мост, който неговите бомби бяха пропуснали. „Петдесет часа“ — помисли си отново Кели. Петдесет часа без сън, без почивка, просто страх и преследване на целта.

— Колко е времето, сър?

— Не сме сигурни. Честно казано, аз дори не знам дали ще получим разрешение за операцията. Първо трябва да изготвим план и да го представим. Ако го одобрят, ще съберем хора, ще ги обучим и ще тръгнем.

— А ще се съобразите ли с климата?

— Ще трябва да действаме през есента. По-точно тази есен, защото иначе ще си останем само с плановете.

— Казвате, че ако не измъкнем момчетата, те никога няма да се върнат у дома?

— Не виждам друга причина да им организират специален лагер — отвърна Максвел.

— Адмирале, аз съм доста добър, но не съм на редовна служба.

— Ти си единственият, който е бил близко до мястото. — Максвел събра картите и снимките и ги подаде на Кели. — На три пъти си отхвърлял предложенията за военна кариера. Бих искал да знам защо, Джон?

— Истината ли да ви кажа? Ако бях приел, щяха да ме върнат обратно, а аз достатъчно си поиграх със съдбата.

Максуел прие спокойно откровеността и си пожела най-добрият му източник на информация да имаше ранг, отговарящ на способностите му. От друга страна, адмиралът си спомни, че на „Ентърпрайз“ бе летял с много нещатни военни, поне един от които притежаваше качествата за командир на авиогрупа. Освен това знаеше,

че доброволците и запасняците, преминали обучението си във форт „Райкър“, ставаха най-добрите пилоти на хеликоптери. Но сега не беше време за подобни размисли.

— При Сонг Тай е била допусната една грешка — каза след малко Кели.

— И каква е тя?

— Вероятно момчетата са претренирали. След определено време острието на ножа затъпява, така да се каже. Изберете нужните хора и с максимум две седмици подготовка ще имате онова, което ви е нужно. Ако продължите и по-нататък, просто ще си изгубите времето.

— Не го чувам за пръв път — увери го Максвел.

— „Тюлените“ ли ще се занимават с операцията?

— Все още не знаем. Кели, мога да ти дам две седмици за размисъл, докато подготвим другите аспекти на операцията.

— Как да се свържа с вас, сър?

Максуел хвърли един пропуск за Пентагона на масата.

— Никакви телефонни позвънявания, никакви писма, идваш лично.

Кели се изправи и го изпрати до хеликоптера. Когато видя приближаването на адмирала, екипажът зае местата си и започна да подготвя SH-2 „Сий спирит“ за излитане. Роторът забръмча и Джон сграбчи ръката на адмирала.

— Предателство ли провали операцията в Сонг Тай?

Максуел го погледна сепнато.

— Защо питаш?

Кели кимна.

— Току-що отговорихте на въпроса ми, адмирале.

— Не сме сигурни, боцман.

Максуел наведе глава и влезе в кабината. Когато хеликоптерът се издигна, той отново си пожела Кели да бе постъпил в офицерско училище. Момчето се бе оказало по-умно от очакванията му и адмиралът реши да поговори с бившия му командир за пълна характеристика. Освен това Максвел се зачуди как ли ще реагира Кели на една призовка за запас. Нямаше да е хубаво да измами доверието му по този начин, но умът и сърцето на адмирала бяха заети с двадесетте мъже в ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Трябваше първо да запази тяхната вяра. Пък

и Кели сигурно имаше нужда да се откъсне от личните си неприятности. Последната мисъл като че ли поуспокои Максвел.

Кели наблюдава хоризонта, докато хеликоптерът се превърна в малка точка. После се отправи към работилницата си в бункера. Предния ден си мислеше, че днес по това време тялото ще го боли, а разсъдъкът му ще е чист. Сега обаче разбра, че е точно обратното. Упражненията му в болницата се оплащаха с по-големи лихви, отколкото смееше да очаква. Все още му липсваше издръжливост, но след първоначалната болка лявото рамо бе поело натоварването изключително добре. И сега, след като обичайният период на отпадналост след тренировка бе отминал, то показваше прекрасна форма. Кели очакваше да е така през целия ден. Тази вечер щеше да си легне рано, тъй като утре го очакваха нови изморителни упражнения. Джон бе решил този път да се състезава с часовника. Адмиралът му даде две седмици. Толкова си бе дал и самият той, за да влезе във форма. Сега се налагаше да използва времето и за нещо друго.

Военноморските бази си приличат, независимо от размера и предназначението си. Те всички притежават определени атрибути. Един от тях е работилницата. В продължение на шест години остров Батарейя бе служил като база на разрушители, които трябваше да бъдат поправяни и поддържани. Така че работилницата на острова разполагаше с нужните инструменти. В това отношение Кели имаше най-разнообразно оборудване, сякаш доставено по армейски сервизен каталог. Може би дори авиацията боравеше със същите пособия. Той включи фрезата и провери дали частите и смазочната ѝ система са в изправност, за да е сигурен, че ще постигне онова, което иска.

Освен фрезата в работилницата имаше множество други инструменти. Чекмеджетата бяха пълни със заготовки — грубо обработени парчета метал, — които очакваха да бъдат приспособени за приложението им. Кели седна на един стол, за да помисли какво точно му трябва, и реши, че първо му е необходимо нещо друго. Той свали пистолета си 45-и калибър от стената, изпразни го, разглоби го и внимателно огледа затворната рама и дулото от всички страни.

— Ще ти трябва по две от всичко — каза на себе си Кели.

Той стегна затворната рама на здраво менгеме и с помощта на фрезата проби малки дупки в горната част. Машината се представи чудесно. Кели не бе завъртял дори и една четвърт оборот, когато малкият режещ нож проби закалената стомана на затворната рама. Той повтори упражнението и проби втора дупка на три сантиметра от първата. После почисти двата отвора от стружките и с това обучението му за работа с фрезата приключи. Един бърз оглед на променената затворна рама го убеди, че не е повредил нищо. Сега трябваше да пристъпи към по-сложната част.

Кели не разполагаше нито с времето, нито с инструментите, необходими за доброто изпипване на работата. Той знаеше да борави с електрожен, но му липсваше оборудването, за да изработи малките части на инструмента, от който се нуждаеше. Най-добре щеше да бъде да отиде в някоя малка леярна, но работниците там със сигурност щяха да отгатнат какво иска, а Кели не можеше да рискува. Затова той се успокои с мисълта, че доброто си остава добро, докато идеалното щеше да му донесе само главоболия, които не си заслужаваха труда.

Джон взе една стоманена заготовка, прилична на консервна кутия, но по-тъсна и с по-дебели стени. Отново с помощта на фрезата той проби дупка в долната част на „консервата“, както вече я наричаше. Разполагаше с още седем подобни заготовки, но с по-малък външен диаметър. Той ги скъси до дължина деветнадесет милиметра и проби дупки и в техните дъна. Малките заготовки заприличаха на пробити чашки или пък на саксии с вертикални стени. Всяка от тях бе „заглушител“. Кели се опита да пъхне глушителите в „консервата“, но откри, че са твърде широки. Той изръмжа недоволен и се захвана да ги стругова. Операцията му отне петдесет изпълнени с ругатни минути, но в крайна сметка външният диаметър и на седемте излъскани глушители бе с един милиметър по-малък от този на „консервата“. Когато свърши, Кели се самонагради с една студена кока-кола и вкара глушителите на мястото им. Те стояха в „консервата“ достатъчно свободно, за да излизат лесно, но не чак толкова, та да тракат. Добре. Кели ги извади и направи капаче, което да се завинтва за горния край на „консервата“. Когато свърши, той първо изпробва капачето, а после вкара отново глушителите вътре. Едва сега забеляза, че е забравил да пробие отвор на капачето. Грешката бързо бе коригирана с помощта на фрезата. Най-после „консервата“ бе

напълно готова и той погледна през отвора. Поне бе успял да пробие всички на едно и също място.

Сега идваше най-важната част. Кели внимателно подготви машината за работа и поне пет пъти провери дали всичко е наред, преди със затаен дъх да я включи. Въпреки че няколко пъти бе наблюдавал отстрани операцията, той никога не я бе вършил сам. В края на краищата бе боцман, а не механик. Когато приключи, той сглоби пистолета и излезе отвън с кутия патрони за пушка 22-и калибър.

Кели харесваше своя голям и тежък автоматичен колт, но патроните за него бяха много скъпи. Предната година той го бе приспособил за мунициии .22. Джон подхвърли празната кутия от кока-кола на пет-шест метра пред себе си и зареди три патрона в пълнителя. Сега вече нямаше нужда от шумозаглушителни слушалки. Той зае обичайната си отпусната стойка, после бързо вдигна пистолета и го хвана с две ръце. Внезапно Кели замръзна, защото разбра, че шумозаглушителят му пречи да вижда. Това бе неприятно. Кели свали оръжието, но после отново го вдигна и натисна спусъка, без да вижда целта. Не беше трудно да се досети за резултата — кутията си стоеше непокътната. Лоша работа. Хубавото бе, че глушителят се представяше добре. Звукорежисьорите в телевизията и киното често объркват хората, като ги карат да си мислят, че пистолетът със глушител издава почти музикален звук, нещо като „пинг“. В действителност звукът прилича на стърженето на телена четка по дъска. Изстреляният куршум притиска изгорелите газове и не им позволява да излязат от глушителя, така че те се разсейват в него. Петте вътрешни преградки — с капачката ставаха шест — намаляваха шума от изстрела до шепот.

„Всичко е чудесно — помисли си Кели, — само дето не улучих.“ Целта му сигурно щеше да чуе металическия звук на движещата се затворна рама, който не можеше да се сбърка с нещо безобидно. Пропускането на празна кутия от пет метра въобще не говореше добре за точността му. Разбира се, човешката глава е по-голяма, но целта му вътре в нея — не. Кели се отпусна и опита отново, като вдигна пистолета с бързо и плавно движение. Този път започна да натиска спусъка в момента, в който глушителят се изравни с долния край на кутията. Опитът му излезе сполучлив. Кутията падна продупчена на

около два сантиметра от дъното. Беше хванал момента. Следващият му куршум попадна приблизително в центъра на кутията и Кели се усмихна. Той извади пълнителя, зареди още пет патрона и след минута кутията вече не ставаше за нищо. Бе продупчена на седем места, а шест от куршумите бяха попаднали в центъра.

— Все още не си изгубил усета си, Джон — каза на глас Кели и спусна предпазителя.

Но все пак не трябваше да забравя, че е стрелял през деня, и то срещу безжизнено парче тенекия. Той се върна в работилницата и отново разглоби пистолета. Заглушителят бе понесъл натоварването без видими поражения, но въпреки това Джон го почисти и смаза. „Още нещо“ — помисли си той. Кели взе малка четка и начерта с емайлак бяла линия в горната част на затворната рама. Вече бе два следобед. Кели си позволи лек обяд, преди отново да се захване с тренировки.

— Толкова много?

Да не би да се оплакваш? — попита Тъкър. — Какво ти става, не можеш ли да се справиш?

— Хенри, ще се справя с всичко, което докараш — отвърна Пиаджи, леко объркан от арогантността на съдружника си. Какво ли щеше да последва?

— Ще останем тук цели три дни! — изхленчи на свой ред Еди Морело.

— Страх те е да оставиш женичката си толкова дълго сама ли? — присмя му се Тъкър.

Той вече бе решил, че Еди ще е следващият. Морело и без това нямаше чувство за хумор. Лицето му почервения.

— Виж, Хенри...

— Спокойно, да не се караме — намеси се Пиаджи. После хвърли поглед към осемте килограма стока на масата пред него и се обърна към Тъкър: — Искат ми се да знам откъде го вземаш.

— Разбира се, че ти се иска, Тони, но вече говорихме за това. Ще се справиш ли?

— Не забравяй, че хванеш ли се веднъж на хорото, няма пускане. Хората започват да разчитат на теб. Ако изведнъж спреш доставките,

ще се почувстваш като дресьор, останал без захарчета в клетката на мечките.

Мозъкът на Пиаджи вече щракаше. Той имаше доста контакти в Ню Йорк и Филадельфия — предимно млади хора като него, уморили се да работят за разни старомодни мустакати чичковци. В този бизнес можеха да се изкарат ужасно много пари. Пиаджи се чудеше до какви източници има достъп Хенри. Бяха започнали едва преди два месеца с два килограма. Те имаха качеството на най-доброто „сицилианско бяло злато“, но го биеха с двойно по-ниска цена. Пък и за доставките се грижеше не той, а Хенри, което правеше сделката двойно по-привлекателна. И не на последно място мерките за сигурност на Тъкър определено впечатляваха Пиаджи. Хенри не беше от онези тъпаци с големи планове и малко мозък. Той беше олицетворение на бизнесмена — спокоен и професионален. „Въобщо човек, с когото си заслужава да бъдеш съдружник“ — помисли си Пиаджи.

— Запасите ми са достатъчно солидни. Те са моя грижа, *raisan*.^[2]

— Добре — кимна Тони. — Има обаче един проблем. Ще ми трябва известно време, за да събера мангизи за толкова солидна доставка. Трябваше да ме предупредиш, братче.

Тъкър се засмя.

— Не исках да те плаша, Антъни.

— Разбрахме ли се за парите?

Кимване и втренчен поглед.

— Знам, че си стабилен.

Това беше разумно. Пиаджи нямаше да пропусне възможността да осигури постоянни доставки на клиентите си. Дългосрочната перспектива за стабилен приход не бе за пренебрегване. Анджело Ворано можеше и да не го схване, но той бе послужил само като свързка между Хенри и Тони. Пък и Ворано вече се бе превърнал в рачешки изпражнения.

— Стоката същата ли е както преди? — попита Морело и ядоса и двамата.

— Еди, да не си мислиш, че човекът ще ни се доверява за парите и в същото време ще се опитва да ни прецака? — попита Пиаджи.

— Господа, позволете да ви обясня нещо. Разполагам с големи запаси от добра стока. Откъде и как я вземам, си остава моя работа.

Имам дори територия, по която не искам да се мотае, но засега се разбираме добре и се надявам, че ще продължим в същия дух.

И двамата италианци кимнаха. Еди едва помръдна глава, но Тони го погледна с уважение и разбиране. Пиаджи му отговори по същия начин:

— Имаш нужда от дистрибутори и ние можем да решим проблема ти. Не искаш да се мяркаме във владенията ти — чудесно, нямаме нищо против.

Беше време за следващия ход.

— Не съм стигнал дотук, защото съм глупав. Днес за последен път участвам в този етап от бизнеса.

— Какво имаш предвид?

— Морските екскурзии свършиха. Повече няма да се занимавам с материала.

Пиаджи се усмихна. Това беше четвъртото му идване тук и нямаше желание за нова работа.

— По този въпрос нямаш никакви проблеми. Мога да прибирам стоката откъдето поискаш.

— Ще отделим стоката от парите. Трябва да работим като бизнесмени — каза Тъкър. — Все едно че се разплащаме на кредит.

— Стоката трябва да идва първа.

— Става, Тони. Подбери доверени хора. Идеята ми е двамата с теб да се оттеглим възможно най-далеч от наркотиците.

— Хората могат да се издънят и да проговорят — обади се Морело. Той чувстваше, че е изключен от разговора, но не беше достатъчно умен, за да разбере какво означава това.

— Не и моите — отвърна спокойно Тъкър. — Моите хора си знаят работата.

— Значи си бил ти? — направи връзката Пиаджи и получи кимване. — Харесвам стила ти, Хенри. Следващия път бъди повнимателен.

— Цели две години подготвих почвата и пръснах сума пари. Искам всичко да продължи възможно най-дълго и вече не поемам повече рискове от необходимото. И така, кога ще можеш да ми платиш за тази доставка?

— Донесъл съм сто бона — кимна към чантата си Тони.

Привидно малката в началото операция се бе разраснала с изненадваща бързина, но първите три доставки се бяха продали чудесно. Пиаджи смяташе Тъкър за стабилен мъж, на когото можеше да се има доверие, доколкото човек въобще може да вярва на хората в този бизнес. Ако искаше да ги измами, досега щеше да го е направил. От друга страна, доставките бяха твърде големи за човек с възможностите на Хенри.

— Можеш да ги вземеш, Хенри. Струва ми се, че ти дължим още... петстотин хиляди, нали? Ще ми трябва около седмица. Съжалявам, братче, но просто ме хващаш неподготвен. Толкова пари не се събират лесно.

— Да бъдат четиристотин, Тони. Няма смисъл да изстискваме приятелите ти още от първия път. Нека да си създадем редовна клиента.

— Значи това ще бъде нашето специално предложение — изсмя се Пиаджи и хвърли една бира към Хенри. — Сигурно в жилите ти тече италианска кръв, човече. Добре! Ще го направим както казваш.

„С какви количества всъщност разполагаш, Хенри?“ — не можеше да попита Пиаджи.

— А сега да се хващаме на работа.

Тъкър отвори първото найлоново пликче и изсипа съдържанието му в металната купа. Слава богу, че за последен път се занимаваше с тази гадост. Току-що бе направил седмата стъпка в маркетинговия си план. Отсега нататък други щяха да се занимават с тази слугинска работа. В началото, разбира се, щеше да ги наглежда. От днес обаче Хенри Тъкър заемаше полагащото му се шефско място. Докато бъркаше сместа в купата, той се поздрави за интелигентността си. Бе започнал бизнеса си по единствения правилен начин. Поемаше само добре пресметнати рискове, за да изгради организацията си из основи. Не друг, а той пръв бе оцапал ръцете си. Може би прадедите на Пиаджи бяха започнали по същия начин. Вероятно Тони бе забравил този способ и начина му на приложение, но това не засягаше Тъкър.

— Вижте, полковник, аз бях просто адютант. Колко пъти трябва да ви го казвам? Вършех всичко онова, което правят и адютантите на вашите генерали — дребна и незначителна работа.

— Тогава защо сте с такъв чин?

„Гъжно е — помисли си полковник Николай Евгениевич Гришанов, — че човек трябва да изтърпи всичко това.“ Но полковник Захариас не бе човек. „Той е враг — напомни си неохотно руснакът — и трябва да го накарам да говори.“

— Нима и при вас не е така? Някой генерал те забелязва и набързо те повишават. — Американецът замълча за момент. — Освен това трябваше да пиша речи. — Това признание не можеше да му навреди, нали?

— В нашите военновъздушни сили тази работа се върши от политическия офицер — махна с ръка Гришанов, сякаш за да прогони лъжата на пленника си.

Това бе шестнадесетата им среща. Гришанов бе единственият съветски офицер, който можеше да разпитва американците. Виетнамците явно внимателно използваша козовете си. Двадесет човека. Всички си приличаха и същевременно бяха толкова различни. Досието на Захариас твърдеше, че той е едновременно разузнавателен офицер и пилот. Бе прекарал двадесетгодишната си кариера в изучаване на системите за противовъздушна отбрана. Имаше инженерна диплома от Калифорнийския университет. Досието дори включваше наскоро издирено в университетския архив копие от дипломната му работа „Аспекти на разпространението и разпръскването на микровълни над пресечена местност“. Услугата бе свършена от някой незнаен помощник — един от тримата, осигурили сведенията му за американеца. В Съветския съюз подобна дипломна работа веднага щеше да бъде иззета като поверителна информация и Гришанов го знаеше. Тя представляваше доста оригинална разработка по проблемите на нискочестотното радарно излъчване и даваше указания как самолетите могат да го избягнат, използвайки планините и възвишенията. След три години служба в ескадрила от изстребители Захариас бил преместен във военновъздушната база „Офът“ до Омаха, Небраска. Там участвал в тренировъчни полети, свързани с военните планове на Стратегическото въздушно командване за разбиването на съветската ПВО от бомбардировачи В-52. Захариас усилено прилагал теоретичните си познания по физика в практичния свят на стратегическата ядрена война.

Гришанов не можеше да се застави да мрази този човек. Самият той боен пилот, наскоро сдал командването на полк в ПВО на СССР (съветското командване на противовъздушната отбрана) и преместен на нов отговорен пост, руският полковник по някакъв странен начин бе точна проекция на Захариас. По време на война Гришанов трябваше да спре бомбардировачите, летящи към страната му, а в мир имаше задачата максимално да затрудни проникването им в съветската ПВО. Това правеше сегашната му работа едновременно трудна и необходима. Той не бе офицер от КГБ и със сигурност нямаше нищо общо с малките кафяви диваци, които измъчваха хората. Виж, да застреляш човек, бе нещо съвсем различно, но Гришанов не можеше да причинява болка дори и на американците, които искаха да разрушат родината му. От друга страна, онези, които умееха да извличат информация, не можеха да я анализират. Нямаше да им помогнат дори предварително написаните въпроси, защото единствено очите на разпитвания издаваха правилния отговор. Ако човек е бил достатъчно умен, за да изготви плановете, той със сигурност можеше да излъже толкова убедително и авторитетно, че да заблуди почти всеки.

Гришанов въобще не харесваше гледката пред себе си. Американецът срещу него бе не само опитен, но и смел — човек, обучавал лично американските специалисти по откриване на ракетните установки, наречени „Дива невестулка“. Руснаците по-скоро биха използвали наименованието за означаване на операцията, защото малките хищници преследваха плячката си дори и в бърлогата ѝ. Пленникът му бе летял точно в осемдесет и девет такива мисии. Ако виетнамците правилно бяха идентифицирали самолета — както американците, така и руснаците си водеха точна статистика за това, — то сега Гришанов говореше с необходимия му човек. „Може би някога ще публикувам този разпит“ — помисли си руснакът. Гордостта на Захариас казваше на враговете му кого точно са пленили, но Гришанов и без това знаеше. Американецът се държеше като истински пилот и руският полковник си каза, че той също би постъпил така при евентуално пленяване. Гришанов се опитваше да си внуши, че спасява живота на човека срещу себе си. Вероятно Захариас бе убил доста виетнамци — и то не прости селяни, а обучени в Съветския съюз ракетни специалисти, — което надали щеше да му бъде простено. Но това не бе негов проблем и руснакът не искаше политическите

убеждения да попречат на професионалните му задължения. Специалността му бе една от най-научните и със сигурност най-сложната в руския отбранителен комплекс. Американецът от своя страна пък трябваше да планира атаката на стотици самолети, всеки от които с екипаж от отлични специалисти. Поради това начинът им на мислене, тактическите им схеми бяха също толкова важни за Гришанов, колкото и самият им план на действие. Що се отнасяше до него, американците можеха да избиват колкото си искат от тези копелета. Малките отвратителни фашисти разбираха политическата философия на страната му колкото и канибалите разбират от кулинарно изкуство.

— Полковник, знам, че не е съвсем така — каза спокойно Гришанов. Той извади скоро пристигналия документ и го остави на масата пред себе си. — Снощи го прочетох. Чудесна работа.

Руснакът не сваляше очи от полковник Захариас. Реакцията на американеца бе забележителна. Въпреки че не беше чужд на разузнавателната работа, той не можеше и да си представи, че някой във Виетнам ще успее чрез Москва да раздвижи вербуваните американци и да намери нещо подобно. Лицето издаваше мислите му: „Как е възможно да знаят толкова много за мен?“ Как бяха успели да бръкнат така дълбоко в миналото му? Кой го беше сторил? Нима съществуваха такива добри професионалисти? Виетнамците бяха ужасни глупаци! Както и повечето руски офицери, Гришанов съвестно и задълбочено изучаваше военната история. По време на дългите дежурства се бе ровил из всякакви секретни документи. Никога нямаше да забрави един, от който бе научил как в Луфтвафе^[3] са разпитвали пленените пилоти. Сега смяташе да приложи урока. Устоял на физическите мъчения, този човек бе разтърсен до дъното на душата си от някакви листа хартия. Всеки си имаше силни и слаби страни. Гришанов просто трябваше да използва интелекта си, за да ги открие.

— Как така не са обявили дипломната ви работа за поверителна информация? — попита руският полковник и запали цигара.

— Това е само теоретична физика — повдигна слабите си рамене Захариас. Бе се съвзел достатъчно, за да скрие отчаянието си. — От нея се интересуваха най-много телефонните компании.

Гришанов потупа папката.

— Е, снощи аз също научих някои неща. Като например прогнозирането на зоните с фалшиво ехо и математическото им моделиране! Така могат да се изготвят маршрути и да се планират удари. Гениално! Кажете, що за място е Бъркли?

— Просто едно калифорнийско училище — отвърна Захариас, преди да успее да се спре. Говореше. Не трябваше да говори. Бяха го учили да не говори. По време на подготовката му казваха какво да очаква, какво да казва без страх, че ще издаде нещо, как да увърта и да се измъква. Но никой не бе предвидил подобно нещо. И, за бога, нима не беше уморен и изплашен? Нима не му бе дошло до гуша да спазва правила, за които всички останали нехаят?

— Като оставим настрана професията ми, знам съвсем малко за вашата страна. Има ли голяма разлика между отделните щати? Вие сте от Юта. Кажете ми нещо за там.

— Захариас, Робин Дж. Полковник...

Гришанов вдигна ръце.

— Моля ви, полковник. Отлично знам всичко това. Знам също къде и кога сте роден. До Солт Лейк Сити няма военновъздушна база. Научих го от картите. Аз вероятно никога няма да отида там... въобще където и да е в страната ви. Там, в Бъркли, Калифорния, всичко е зелено, нали? Чувал съм, че е пълно с лозя. Но, виж, за Юта не знам нищо. Там има голямо езеро, което наричат Соленото езеро. Наистина ли е солено?

— Да, затова...

— Но как може? Океанът е на хиляди километри, освен това между тях има планини, нали? — Гришанов не даде на американеца време да отговори. — Аз съм ходил на Каспийско море. Дори известно време работих там по разпределение в една база. То не е солено. Но вашето езеро е. Колко странно!

Руснакът изгаси цигарата си.

Захариас леко наклони глава.

— Не съм сигурен, не съм геолог. Предполагам, че е останало от праисторически времена.

— Вероятно е така. Там има и планини, нали?

— Планината Уасач — потвърди Захариас с несигурен глас.

„Проклетите виетнамци — помисли си Гришанов, — дават на пленниците си храна, която дори и прасетата ще ядат само за да не

умрат от глад.“ Той се зачуди дали диетата е замислена с някаква определена цел, или просто е резултат на варварство. Дори политическите затворници в Гулаг се хранеха по-добре. От друга страна, диетата на американците отслабваше съпротивителните сили на организма им и ги затъпяваше до такава степен, че опитите им за бягство бяха предварително обречени на неуспех. Те просто нямаха сили. Нещо подобно бяха правила и фашистите със съветските военнопленници. Нечовешко или не, това засега работеше в полза на Гришанов. Съпротивата, без значение физическа или психическа, изискваше енергия, а по време на продължаващите с часове разпити тези мъже губеха силите си. Гришанов виждаше как решителността им се изпарява, защото тялото изсмукваше силите, необходими да я поддържат. Малко по малко руснакът се учеше. Губеше много време, но постепенно разбираше как да прониква в мозъците на съвършено различни от него хора.

— Сигурно е чудесно за ски?

Захариас премигна насреща му, сякаш въпросът го бе пренесъл на друго място и в друго време.

— Така е.

— Виж, тук не става за ски, полковник. Аз обичам да карам из степта. Така си почивам, пък и натоварвам тялото си. Навремето имах дървени ски, но на последното място, където служих, един старшина ми направи стоманени от самолетна стомана.

— Стоманени?

— Неръждаема стомана. По-тежка е от алуминия, но е по-гъвкава и я предпочитам. Направи ги от крило на нашия нов проект Е-266.

— Какво е това? — попита Захариас, който не знаеше нищо за новия МиГ-25.

— Вашите го наричат „Фоксбат“. Много е бърз и се приближава до вашия бомбардировач В-70.

— Но ние вече не ги правим — възрази Захариас.

— Знам. Но вашият проект бе доста добър. Когато се върна у дома, ще поема командването на първия полк от тях.

— И защо ще правите изтребители от неръждаема стомана?

— Тя издържа на аеродинамичното загряване доста по-добре от алуминия — обясни Гришанов. — Освен това от бракуваните стават

чудесни ски. — Сега вече Захариас изглеждаше напълно объркан. — Как мислите, кое ще е по-добро? Нашите стоманени изтребители или вашите алуминиеви бомбардировачи?

— Предполагам, че зависи от... — започна Захариас и внезапно замръзна. Той погледна гузно човека срещу себе си, но после в очите му се появи предишната решимост.

„Избързах“ — помисли си разочаровано Гришанов.

Беше притиснал жертвата си твърде рано. Този човек бе смел. Достатъчно, за да закара самолета си в „центъра“ — по американския жаргон — над осемдесет пъти. Достатъчно, за да се съпротивлява дълго. Но Гришанов разполагаше с много време.

[1] Затвор за американски военнопленници, нападнат неуспешно през 1970 г. в опит да бъдат освободени задържаните там. — Б.пр. ↑

[2] Земляк (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Германските военновъздушни сили през Втората световна война. — Б.пр. ↑

12. ДОСТАВЧИЦИ

ФОЛКСВАГЕН. 1963. МАЛКО ИЗПОЛЗВАН...

Кели пушна монета в телефона и набра номера от обявата. Беше жарък съботен ден, в който горещината и влажността сякаш се бореха за рекорд. Джон се гневеше на глупостта си. Някои неща бяха толкова очевадни, че човек не ги забелязваше, докато не блъсне и разкървави носа си в тях.

— Ало? Обаждам се във връзка с обявата за колата... точно така — каза Кели. — Ако искате, още сега... Добре, след около петнадесет минути. Чудесно, благодаря ви, госпожо. Тръгвам. Довиждане.

Той окачи слушалката. Поне едно нещо щеше да се получи. Кели се намръщи. „Спрингър“ бе завързана на един от кейовете по река Потомак. Трябваше да си купи нова кола, но как щеше да стигне дотам? Ако отидеше със старата, нямаше да може да върне и двете обратно. Мисълта му се стори толкова забавна, че той се засмя на глас. Съдбата се появи в образа на празно такси, което му позволи да удържи думата си пред старата госпожа.

— Авеню „Есекс“ 4500 — каза той на шофьора.

— Къде пък е това?

— В Бетесда.

— Ще се поохарчиш, братче — забеляза шофьорът и зави на север.

Кели му подаде десетдоларова банкнота.

— Ако пристигнем за петнадесет минути, ще получиш още една.

— Идеално.

Ускорението залепи Кели за седалката. През по-голямата част от пътя избягваха авеню „Уисконсин“. На един червен светофар шофьорът намери авеню „Есекс“ на картата и в крайна сметка успя да

прибере и другите десет долара, като пристигна двадесетина секунди преди уреченото време.

Голямата къща се отличаваше от посестримите си в квартала и я откриха лесно. Фолксвагенът — от моделите „Костенурка“ — стоеше пред нея. Бе боядисан в ужасния цвят на фъстъченото масло, а тук-там се виждаше избилата ръжда. По-добре не можеше и да бъде. Кели изкачи тичешком дървените стъпала пред къщата и почука на вратата.

— Здравейте!

Лицето напълно се покриваше с гласа. Дамата бе около осемдесетгодишна, малка и крехка, но прекрасните ѝ зелени очи, уголемени от дебелия стъкла на очилата, загатваха за отлетяла красота. В сивотата на косата ѝ все още се прокрадваха руси кичури.

— Госпожа Бойд? Преди малко говорихме по телефона.

— Как се казвате?

— Бил Мърфи, госпожо — усмихна се приветливо Кели. — Днес е ужасна жега, нали?

— Бийствена — отвърна тя, като имаше предвид „убийствена“.
— Изчакайте момент.

Глория Бойд изчезна и след малко се появи с ключовете. Дори придружи Джон до колата. Кели ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне по стълбите.

— Благодаря, млади човече.

— Удоволствието е мое, госпожо — отвърна галантно той.

— Взехме я за внучката. Когато тя отиде в колеж, я караше Кен — осведоми го госпожа Бойд, сигурна, че Кели знае кой е Кен.

— Простете?

— Съпругът ми — каза Глория, без да се обръща. — Почина преди месец.

— Ужасно съжалявам, госпожо.

— Той боледува дълго — каза жената. Болката ѝ не бе преминала, но тя явно се примиряваше с нея. Глория му подаде ключовете. — Ето, разгледайте я.

Кели отключи. Колата изглеждаше така, сякаш е използвана от колежанка и възрастен мъж. Седалките бяха доста износени, а едната имаше голяма дракотина, вероятно направена от остър връх на кашон или хартиен плик. Той завъртя ключа и моторът веднага запали. Дори резервоарът бе пълен. Обявата не лъжеше за това, че колата е

използвана малко. На километража се виждаха изписани осемдесет хиляди километра. Кели поиска и получи разрешение да я покара малко наоколо. След една обиколка на квартала Джон реши, че колата е в ред, и я върна на чакащата собственичка.

— Откъде е дошла тази ръжда? — попита той и ѝ подаде обратно ключовете.

— Внучката ходеше с нея на училище в Чикаго, в „Нортуестърн“, из онези ужасни заснежени улици, наръсени със сол.

— Добро училище. Ще ви помогна да се качите по стълбите.

Кели хвана ръката ѝ и я насочи обратно към къщата. Вътре миришеше на стари хора. Въздухът тежеше от прах, който жената бе твърде уморена да изчисти, а от кухнята се носеше спарената миризма на стара храна, тъй като сега госпожа Бойд готвеше само за един човек.

— Жаден ли сте?

— Да, госпожо, благодаря. Една чаша вода ще ми дойде добре.

Когато жената влезе в кухнята, Кели се огледа. На стената висеше фотография, от която гледаше мъж, облечен с униформа с висока яка и пристегнат с колан в стил „Сам Браун“^[1]. Жената до него носеше тясна, почти цилиндрична бяла сватбена рокля. Имаше и други снимки, запечатали съвместния живот на Кенет и Глория Бойд. Две дъщери и син, пътешествие до брега на океана, стара кола, внуци, въобще всичко спечелено в един смислен и ползотворен живот.

— Заповядайте — подаде му чашата тя.

— Благодаря. С какво се занимаваше съпругът ви?

— В продължение на четиридесет и две години работеше в търговията. Щяхме да се местим във Флорида, но той се разболя и сега отивам сама. Сестра ми живее във Форт Пиърс. И тя е вдовица като мен. Мъжът ѝ бе полицай... — Гласът ѝ затрепери и точно тогава котката влезе, за да огледа госта. Това сякаш вля нови сили в госпожа Бойд. — Потеглям другата седмица. Вече продадохме къщата и във вторник ще трябва да се изнеса. Купи я някакъв симпатичен млад лекар.

— Надявам се там долу да ви хареса, госпожо. Колко искате за колата?

— Самата аз не мога да карам заради очите. Имам пердета. Където и да ходя, все някой трябва да ме придружава. Внук ми казва,

че струвала хиляда и петстотин долара.

„Внук ви сигурно е адвокат, щом е така алчен“ — помисли си Кели.

— Какво ще кажете за хиляда и двеста? Ще ви платя в брой.

— В брой?

— Да, госпожо.

— В такъв случай колата е ваша.

Тя протегна ръка и Кели внимателно я пое.

— У вас ли са документите?

Джон се почувства виновен, че отново я е накарал да стане. Госпожа Бойд бавно се заизкачва на втория етаж, като се държеше за парапета. На свой ред Кели извади портфейла си и отброи дванадесет скърцащи банкноти.

Работата трябваше да му отнеме само десет минути, но се провлачи половин час. Кели вече бе проверил как става прехвърлянето. Застрахователната полица бе пъхната в същия плик с талона и носеше името на Кенет У Бойд. Джон обеща да се погрижи за това, както и за смяната на номерата. Тогава обаче се оказа, че госпожа Бойд съвсем не се чувства спокойна с толкова много пари у себе си, и Кели ѝ помогна да попълни вносна бележка. После, разбира се, трябваше да я откара в банката, където да остави парите в нощния трезор. На връщане спряха в супермаркета да купят мляко и храна за котката и най-после Джон я изпрати до вратата.

— Благодаря ви за колата, госпожо Бойд — каза на раздяла той.

— За какво ще я използвате?

— За работа — усмихна се Кели и си тръгна.

В девет и петнадесет същата вечер две коли спряха на междущатска магистрала 95. Първата бе додж „Дарт“, а втората — червен плимут „Роудрънър“. Притежателите им си избраха полупразната площадка северно от „Мериленд хаус“ — междинно ресторантче на магистралата „Джон Ф. Кенеди“. Тук се предлагаше храна, хубаво кафе, но не и алкохол. Наблизо имаше и бензиностанция. Доджът направи няколко маневри в паркинга и спря на няколко метра от един олдсмобил с пенсилванска регистрация. Плимутът паркира на задната редица. Една жена излезе от него и се запъти към тухлената сграда на ресторанта. Пътят ѝ мина покрай олдсмобила.

— Здравсти, кукло — обади се мъжки глас.

Жената спря и се приближи към колата. В нея седеше бял мъж с грижливо сресана дълга черна коса и разкопчана на врата риза.

— Изпраща ме Хенри — каза тя.

— Знам.

Той посегна да погали лицето ѝ и тя не се отдръпна. Мъжът се огледа и премести ръката си по-надолу.

— Носиш ли това, което искам, сладурче?

— Да — усмихна се тя.

Усмивката ѝ бе пресилена и изплашена, но не смутена. Дорис бе престанала да се смущава още преди месеци.

— Хубави цици — каза без никакво чувство мъжкият глас. — Донеси стоката.

Дорис се върна до колата си, сякаш бе забравила нещо. После отново се запъти към сградата, но този път с малка чанта в ръце. Когато минаваше покрай олдсмобила, една мъжка ръка се протегна и взе чантата. Дорис продължи към ресторанта и влезе в него. След минута се появи с кутия сода в ръка. Не сваляше поглед от плимута и се надяваше да е направила всичко както трябва. Моторът на олдсмобила вече бръмчеше и шофьорът ѝ прати въздушна целувка, на която момичето отвърна с отнесена усмивка.

— Доста лесно стана — каза Хенри Тъкър, който се намираше на около петдесет метра в откритата част на ресторанта.

— Добра ли е стоката? — обърна се към Тони Пиаджи друг мъж. Тримата седяха на една маса и се „наслаждаваха“ на смръщената вечер, докато болшинството от останалите клиенти предпочитаха уюта на климатичната инсталация.

— Най-добрата. Същата е като мострите, които получи преди две седмици. От същата партида — увери го Пиаджи.

— Ами ако хванат мулето? — попита човекът от Филадельфия.

— Тя ще мълчи — успокои го Тъкър. — Виждала е какво стана с лошите момичета.

Пред очите им от плимута излезе един човек и седна зад волана на доджа.

— Много добре — каза Рик на Дорис.

— Сега ще тръгваме ли? — попита тя и нервно отпи от содата си. Цялата трепереше.

— Разбира се, моето момиче. Знам какво ти се иска — усмихна се Рик и запали колата. — Сега бъди добра и ми покажи нещо.

— Наоколо има хора — каза Дорис.

— И какво от това?

Без да каже дума, момичето разкопча мъжката си риза, без да я разпасва от изтърканите панталонки. Рик бръкна в пазвата ѝ, усмихна се и завъртя волана с лявата ръка. „Можеше да бъде и по-зле“ — помисли си Дорис и затвори очи. Представи си, че е далеч оттук, и се запита кога ли и нейният живот щеше да свърши. Надяваше се да е скоро.

— Парите? — попита Пиаджи.

— Пие ми се кафе.

Мъжът от Филадельфия стана и влезе в ресторанта. Куфарчето му остана на стола. Пиаджи го взе и двамата с Хенри отидоха до колата му — син кадилак, — без да чакат завръщането на другия.

— Бил Мърфи — каза Кели. — Разбрах, че имате свободни квартири — вдигна неделния вестник той.

— Какво търсите?

— Ще се задоволя с една стая. Всъщност трябва ми просто място, където да оставям дрехите си — обясни Кели. — Доста пътувам.

— Търговски пътник ли сте? — попита управителят.

— Точно така. Занимавам се с инструменти. Тук съм отскоро.

Триетажната тухлена сграда бе от онези, строени за завръщащите се от Втората световна война ветерани. Дърветата около нея, изглежда, ѝ бяха връстници. Бяха израснали достатъчно високо, за да приютяват цяла орда катерици, а широките им корони хвърляха дебела сянка над паркираните коли. Управителят го заведе в един мебелиран апартамент на първия етаж и Кели се огледа одобрително.

— Изглежда чудесно — обяви той.

Джон се завъртя и хвърли поглед на мивката и водопроводните тръби. Очевидно използваните мебели изглеждаха в добро състояние. На прозореца се виждаше дори климатична инсталация.

— Имам и други...

— Тази ме устройва. Колко искате?

— Сто седемдесет и пет месечно. Освен това трябва да ми оставите депозит за един месец.

— А разноските?

— Можете да ги плащате сам или пък да го предоставите на нас. Някои от наемателите ни предпочитат втория начин. Ще ви излиза средно по около четиридесет и пет долара месечно.

— По-лесно ще е да плащам една вместо две или три сметки. Значи така. Сто седемдесет и пет плюс четиридесет и пет...

— Двеста и двадесет — обади се услужливо управителят.

— Четиристотин и четиридесет — поправи го Кели. — Нали искахте едномесечна предплата? Мога да ви платя с чек, но банката не е в града. Все още не съм си открил сметка тук. Какво ще кажете за пари в брой?

— Няма никакъв проблем — увери го управителят.

— Чудесно. — Кели извади портфейла си и отброи сумата, но после спря. — Ще ви дам шестстотин и шестдесет. Нека бъдат три месеца, ако нямате нищо против, разбира се. Само че ще ви помоля за разписка.

Услужливият управител извади един кочан от джоба си и веднага написа сметката.

— А мога ли да ползвам телефон? — попита Кели.

— Ако желаете, ще ви прекараме още следващия вторник. Трябва обаче да оставите депозит и за него.

— Моля ви, погрижете се за това — подаде още пари Кели. — Багажът ми все още не е пристигнал. Откъде мога да си взема чаршафи и разни други дреболии?

— Днес не работи почти нищо, но утре ще имате голям избор.

Кели погледна голия матрак. Буците личаха отдалеч.

— Е, спал съм и на по-лоши легла — вдигна рамене той.

— Ветеран ли сте?

— Морски пехотинец — отвърна Джон.

— И аз бях такъв — отвърна изненадващо управителят. — Нали няма да ни създавате проблеми?

Лично той не очакваше, но собственикът настояваше въпросът да бъде задаван. Кели му отвърна с успокоителна глуповата усмивка.

— Разправят, че доста хъркам.

След двадесет минути Кели пътуваше с едно такси към центъра. Той слезе на пенсилванската гара, откъдето хвана първия влак за Вашингтон. Ново такси го откара на яхтата му. Когато се смрачи, „Спрингър“ вече пътуваше надолу по Потомак. „Всичко щеше да е къде-къде по-лесно, ако имаше поне един човек, който да ми помага“ — помисли си Джон. Губеше толкова много време в излишно размотаване. Нима бе излишно? Може би не. Докато пътуваше, Кели не спираше да мисли, а това бе не по-малко важно от физическата подготовка. Пристигна у дома си точно преди полунощ след шест часа усилен размишления и планиране.

Въпреки прекарания в непрестанно движение уикенд време за губене нямаше. Кели събра дрехите си, повечето от които бе купил в покрайнините на Вашингтон. Чаршафи щеше да си вземе в Балтимор. Храна също. Колтът му бе завит в стари парцали заедно с две кутии амуниции. Смяташе, че няма да има нужда от повече, пък и патроните тежаха. Докато изработваше още един заглушител, Кели прехвърли наум плановете си. Намираше се в чудесна форма, почти толкова добра, колкото и във Виетнам, и бе стрелял ежедневно. „Мерникът ми е по-добър от всякога“ — мислеше си той, докато вършеше работата си почти механично. В три сутринта новият заглушител бе готов и изпробван. Половин час по-късно „Спрингър“ вече плаваше на север. След Анаполис щеше да си позволи няколко часа сън.

Нощта бе самотна. По небето пробягваха откъслечни облаци и умът му заблужда, докато Кели отново не се концентрира. Той вече не бе мързелив цивилен, но въпреки това си позволи една бира, докато обмисляше различните варианти. Какво бе забравил? Успокоителният отговор гласеше, че не се сеца за нищо такова. По-неприятната мисъл бе, че все още знае твърде малко. Били имаше червен спортен плимут. Някакъв негър на име Хенри. Знаеше къде действат. И нищо повече.

Но.

Но той се бе сражавал с въоръжени и обучени врагове, за които знаеше още по-малко. Щеше да се постарее и сега да бъде поне толкова внимателен, колкото по онова време. Дълбоко в себе си Кели усещаше, че ще постигне целта. Отчасти защото бе по-опитен и доста по-мотивиран от тях. Другата причина — изненадано установи Джон — бе, че не му пукаше за последствията. Копнееше единствено за резултата. Той си спомни един наизустен в католическото училище

пасаж от Вергилиевата „Енеида“, който бе осмислил мисията на Еней още преди две хилядолетия: *Una salus victus nullam sperare salutem.* (Единствената надежда на обречените е да не се надяват на спасение.) Зловещата мисъл го накара да се усмихне. Джон продължи пътуването си под студената светлина на звездите, преминала огромни разстояния и изпратена още преди той или дори Вергилий да са били родени.

Хапчетата ѝ помогнаха да забрави действителността, но не действаха през целия път. Дорис не толкова формулира съзнателно мисълта, колкото я чу, почувства я като нещо, което не искаше да вижда, но което въпреки това не си отиваше. Вече се бе превърнала в роб на успокоителните. Сънят идваше трудно и в празната стая Дорис не можеше да избяга от себе си. Ако можеше, щеше да вземе повече хапчета, но тук не ѝ позволяваха да прави каквото си иска. Пък и тя надали наистина го искаше. Хапчетата ѝ носеха краткотрайна заборава, привидна свобода от страха, но онези не искаха да ѝ дават подобни неща. Дорис виждаше много повече, отколкото те предполагаша. Надникваше в бъдещето, но това бе слаба утеха. Рано или късно ченгетата щяха да я хванат. И преди я бяха арестували, но не за нещо толкова голямо. Сега щяха да я приберат за дълго. Полицаите щяха да се опитат да я накарат да говори, щяха да ѝ обещаят защита. Дорис обаче знаеше какво ще последва. Бе видяла смъртта на две приятелки. Приятелки? Най-близкото нещо до приятелка. Момичета, с които да говори, които споделяха съдбата ѝ. Макар държани насила тук, те все пак успяваха да се шегуват, да удържат малки победи над силите, управляващи съществуването им, да виждат призрачни светлини на тъмния хоризонт. Момичета, с които да споделя сълзите си. Но две от тях вече бяха мъртви и Дорис бе гледала как умират. Бе седяла тук дрогирана, но будна. Бе гледала очите, бе видяла и почувствала болката им с пълното съзнание, че не може да им помогне. И още по-лошо, бе разбрала, че те също го знаят. Кошмарите също бяха нещо ужасно, но те поне не можеха да ти навредят. Човек просто се буди и избягва от сънищата си. Но не и от този. Тя се наблюдаваше от страни. Сякаш бе робот, който не може да управлява действията си, но не може и да попречи на другите да го правят. Тялото ѝ се движеше само под чужда команда. Трябваше да крие дори мислите си. Боеше се да ги допусне в главата си, за да не се изпишат по лицето ѝ и да бъдат

забелязани. Днес обаче, колкото и да се опитваше, не можеше да го направи.

Рик лежеше до нея и бавното му дишане нарушаваше тишината. Една част от нея го харесваше. Той бе най-нежният от всички и Дорис понякога си мислеше, че я харесва. Само мъничко. Поне не я биеше толкова жестоко. Разбира се, винаги трябваше да бъде нащрек, защото гневът му бе не по-малко ужасен от този на Били, но Дорис се опитваше да е добра с него. Другата част от нея ѝ казваше, че е глупачка, но сега съдбата ѝ се определяше не по нейна воля. Пък и знаеше до какво води съпротивата. След една особено тежка нощ Пам я бе прегърнала и ѝ бе прошепнала плановете си за бягство. По-късно Дорис се бе молила приятелката ѝ да е успяла и в края на краищата да има надежда. И после какво? Бе видяла как я довличат тук и безпомощно бе гледала да правят с нея всичко, каквото им дойде наум. Видя смъртта на Пам, конвулсиите на тялото ѝ от липсата на кислород и смеещото се мъжко лице само на сантиметри от това на приятелката ѝ. Единствената съпротива, която се осмели да извърши, бе да срещне косите на Пам. И слава богу, че онези не го бяха забелязали. Дорис бе плакала през цялото време и се бе молила по някакъв начин Пам да узнае, че някой мисли за нея дори и в смъртта. Но жестът си остана напълно безсмислен и това направи сълзите ѝ още по-горчиви.

Какво лошо бе сторила? Дорис се питаше колко ли жестоко трябва да е обидила Бог, за да заслужи такъв живот. И как можеше въобще някой да заслужи подобно мизерно и безнадеждно съществуване?

— Впечатлен съм, Джон — каза Роузън, без да откъсва очи от пациента си. Кели седеше на кушетката, гол до кръста. — Какво си правил?

— Осем километра плуване за раменете. По-добре е от тежестите, макар че вечер не забравях и тях. Малко крос и това е всичко. По същия начин се поддържах и навремето.

— Искан ми се да имам твоето кръвно налягане — забеляза хирургът и свали апаратчето. Сутринта бе правил тежка операция, но все пак успя да намери време за приятеля си.

— Упражнявай се, Сам — посъветва го Кели.

— Нямам време, Джон — оплака се неохотно хирургът.
— Ти си лекар и би трябвало да знаеш какво ти е нужно.
— Вярно — съгласи се Роузън. — Иначе как си?

Кели му отвърна с поглед. Не с усмивка или гримаса, а просто със спокоен поглед и Сам разбра всичко. Той опита още веднъж:

— Има една стара поговорка: „Преди да тръгнеш да отмъщаваш, изкопай два гроба.“

— Само два? — попита учудено Кели.

Роузън кимна.

— Четох доклада за аутопсията. Не мога да те разубедя.

— Как е Сара?

Роузън не се възпротиви на новата тема.

— Затънала е до гуша в новия си проект. Толкова се е ентузиазирала, че постоянно ми говори за него. Трябва да призная, че е доста интересно.

Точно тогава в кабинета влезе Санди О’Тул. Кели смути и двама им, като вдигна фланелката и закри гърдите си.

— Моля ви!

Сестрата толкова се обърка, че се разсмя, и Сам я последва. Едва тогава обаче Роузън разбра, че Кели наистина е готов да изпълни замислите си. Всичко говореше за това: отличната му форма, поведението, твърдият блясък в очите, който омекваше като с магическа пръчка. „Прилича на хирург“ — помисли си Роузън. Това бе странна аналогия, но колкото повече наблюдаваше приятеля си, толкова повече се убеждаваше, че той знае какво прави.

— Изглеждате доста добре за човек, по когото преди няколко седмици са стреляли — каза приятелски О’Тул.

— Водя здравословен живот, госпожо. За цял месец съм изпил само една бира.

— Госпожа Лот дойде в съзнание, доктор Роузън — събщи сестрата. — Изглежда чудесно. Явно няма да има усложнения. Съпругът ѝ вече дойде да я види. Той сигурно също ще се справи, макар че имам едно наум.

— Благодаря, Санди.

— Е, Джон, ти също си здрав. Обличай си тениската, преди Санди да се е изчервила — цъкна с език Роузън.

— Къде може да се обядва наоколо? — попита Кели.

— Щях да те заведа лично, но след десет минути имам среща. Санди?

Тя погледна часовника си.

— На мен май ми е време да обядвам. Искате ли да рискуваме в болничния стол, или предпочитате да потърсим не що навън?

— Вие сте местната, госпожо.

Тя го заведе в бистрото, където също готвеха болнична храна, но човек поне можеше да прибави сол и някоя друга подправка. Кели си избра нещо питателно, може би дори здравословно, като се надяваше, че ще компенсира блудкавия вкус.

— Постоянно ли сте така заета? — попита Джон, след като си избраха маса.

— Непрекъснато.

— Къде живеете?

— Встрани от булевард „Лок Рейвън“. Точно до Каунти.

Кели разбра, че тя въобще не се е променила. Санди О’Тул се държеше съвсем нормално, но празнотата в живота ѝ не бе много различна от тази в неговия. Само че докато той можеше да направи нещо — тя не. Санди протягаше ръце от черупката си. Имаше хубаво чувство за хумор, но скръбта я пресрещаше навсякъде. Силна, дълбока скръб. Реалните, осезаеми врагове, с които можеш да се бориш, си имаха и предимства. Прогонването на призраци бе далеч по-трудно.

— Да не би да е от онези еднотипни къщи, които се виждат навсякъде?

— Не, по-скоро прилича на бунгало или нещо подобно. Голяма двуетажна къща. Половин акър. Това ми напомня — добави тя, — че през почивните дни трябва да окося тревата.

Санди си спомни, че Тим обичаше да върши тази работа. Бе решил да напусне армията след второто си отиване във Виетнам, да завърши право и да заживее нормално. И всичко това ѝ бе отнето от някакви хора в далечна страна.

Кели не знаеше какво точно си мисли Санди, но не бе и необходимо. Промяната на изражението и потрепването на гласа ѝ му казваха всичко. Как да я развесели? Странен въпрос, като се имаха предвид плановете му за следващата седмица.

— Когато лежах в болницата, бяхте много мила с мен. Благодаря.

— Опитваме се да се грижим добре за пациентите си — каза тя с приятелски нотки в гласа.

— Красиво лице като вашето трябва да го прави по-често — посъветва я Кели.

— Какво да прави?

— Да се усмихва.

— Трудно е — отвърна сериозно тя.

— Знам, госпожо, но преди малко успях да ви разсмея — напомни ѝ Джон.

— Изненадахте ме.

— Заради Тим е, нали?

Въпросът я стресна. Хората не биваше да питат за подобни неща. Тя погледна втренчено Кели.

— Не разбирам.

— От една страна, е лесно, а, от друга — трудно. Трудното е — продължи Кели замислено — да разбереш защо хората изпитват необходимост от подобни неща. В крайна сметка осъзнаваш, че около теб има много лоши хора и някой трябва да се разправи с тях. В противен случай те ще се разправят с теб. Можеш да опитаеш да не ги забелязваш, но това не помага. Понякога пък се натъкваш на неща, които просто не можеш да не забележиш. — Кели се облегна и затърси думи, за да продължи. — Тук виждаш много лоши неща, Санди. Аз пък съм виждал ужасни. Виждал съм хора, които...

— Кошмарът ти?

Кели кимна.

— Точно така. Онази вечер за малко не ме убиха.

— Какво е...

— Сигурен съм, че не искаш да знаеш. Наистина. Искам да кажа, че самият аз и досега не проумявам как хората могат да вършат подобни неща. Може би дотолкова вярват в нещо, че забравят колко е важно да си човек. Или пък не са като другите. Не мислят по същия начин, не изпитват същите чувства. Не знам. Във всеки случай обаче действията им са напълно осезаеми. Някой трябва да ги спре.

„Дори когато знаеш, че е безсмислено“ — не посмя да добави Кели. Как можеше да ѝ каже, че съпругът ѝ е загинал в името на обречена кауза?

— Значи съпругът ми е бил рицар в блестящи доспехи, яхнал бял кон? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Ти носиш бяло, Санди. Ти също се бориш с врагове. Но те не са единствените. Има и други. Някой трябва да се изправи срещу тях.

— Никога няма да разбере кому беше нужна смъртта на Тим.

„Въпросът винаги опира до това“ — помисли си Кели. Наболелите политически и социални проблеми нямаха място тук. Всеки си имаше живот, който трябваше да завърши по естествен начин след определеното време от Бог, Съдбата или други сили, които хората не можеха да контролират. Кели бе виждал смъртта на много хора и сам бе я причинявал. Всеки живот бе ценен за собственика и за близките му. И как можеше да се обясни кому е нужно всичко това? И още по-важно, как можеше човек да го обясни на самия себе си? Но това бе нещо външно. Вътре в него нещата стояха по съвсем различен начин. Може би отговорът се криеше там?

— Работата ти е тежка, нали?

— Да — отвърна Санди и леко кимна с глава.

— Защо не се заемеш с нещо по-лесно? Например да работиш в регистратурата или пък в родилното отделение, където е по-весело.

— Да, наистина е по-весело — отвърна сестрата.

— Освен това работата там не е маловажна. Грижата за бебетата сигурно не предлага бог знае какво разнообразие, но все пак трябва да се върши съвестно, нали?

— Разбира се.

— Но ти предпочиташ да работиш в неврохирургията и да вършиш тежката работа.

— Някой трябва да...

„Бинго“ — помисли си Кели и я прекъсна:

— Трудно е, нали? Имам предвид работата. Понякога сигурно ти писва.

— Случва се.

— Но все пак ти не се отказваш — забеляза Кели.

— Да — отвърна Санди. Отговорът ѝ прозвуча като нещо по-силно от признание.

— Ето затова Тим също не се е отказал от работата си. В очите ѝ проблесна искрица разбиране, но скръбта побърза да я изгаси.

— И все пак няма смисъл.

— Може би мисията няма смисъл, но хората имат — предположи Кели. Мисълта му не можа да стигне по-далеч. — Съжалявам, не съм проповедник, а просто изпочупен флотски боцман.

— Не си чак толкова изпочупен — отвърна О'Тул и приключи с обяда си.

— И част от заслугата за това е ваша, госпожо. Благодаря. Complimentът му заслужи нова усмивка.

— Не всички пациенти оздравяват, така че се гордеем с излекуваните.

— Може би всички се опитваме да спасим света, Санди. Всеки колкото може — каза Кели.

Той стана и настоя да я изпрати до отделението. Трябваше да стигнат почти до вратата, за да се реши да каже:

— Знаеш ли, иска ми се да вечеряме заедно. Не веднага, но...

— Ще си помисля — отвърна тя.

Една част от Санди отхвърли идеята, а друга се замисли върху нея, макар да знаеше, че все още е твърде рано и за двама им. Е, за нея не чак толкова, разбира се. Що за човек бе този? Какви бяха рисковете от познанството с него?

[1] Английски офицер, измислил колана с портупей. — Б.пр. ↑

13. ЗАДАЧИ

Посещаваше Пентагона за пръв път. Сред всички тези военни се чувстваше като бяла врана. Дори се почуди дали не е, задето идва без униформа, но Кели я бе носил, когато трябва. Сега бе облечен в лек син костюм с миниатюрна лентичка на ревера, символизираща флотски кръст. Когато слезе от автобуса, той се огледа за карта на огромната сграда. Намери я на едно табло и веднага я запамети. След пет минути стоеше пред нужния му кабинет.

— Какво обичате? — попита го един старшина.

— Казвам се Джон Кели. Имам среща с адмирал Максвел.

Поканиха го да седне. На малката масичка пред него лежеше брой на „Флотско време“. Кели не бе чел вестника от уволнението си. Въпреки това успя да сдържи носталгията си. Ругатните и клеветите по адрес на армията, които слушаше, не го бяха променили.

— Господин Кели? — обади се някакъв глас.

Джон се изправи и влезе през отворената врата. След като я затвори, над нея светна червен надпис „Не влизай!“

— Как си, Джон? — обади се пръв Максвел.

— Чудесно, сър, благодаря.

Цивилен или не, Кели не можеше да прогони смущението от присъствието на адмирал пред себе си. Нещата се влошиха още повече, когато през някаква друга врата влязоха двама души. Единият бе цивилен, но другият — контраадмирал. Той също бе летец и на гърдите му висеше медал за храброст, което още повече задължаваше. Максвел представи гостите си един на друг.

— Много съм чувал за вас — каза Подулски и разтърси ръката на по-младия мъж.

— Благодаря, сър — отвърна смутено Кели. Не знаеше какво друго да каже.

— С Каз се знаем от години — намеси се Максвел. — Аз имам петнадесет — посочи японските знаменца на стената той, — а Каз

осемнадесет.

— И всичките са снимани — увери го Подулски.

— Аз пък не съм свалил нищо — намеси се Гриър, — но за сметка на това вятърът не ми е продухал мозъка.

Освен че носеше цивилен костюм, този адмирал държеше в ръка и папката с картите. Той извади една от тях. Кели имаше същата на острова, но неговата не бе така одраскана. После се появиха и снимките и Джон отново видя лицето на полковник Захариас. Тази снимка бе увеличена и човекът от нея определено приличаше на армейската фотография на Захариас, която адмиралът също извади.

— Бил съм само на пет километра от мястото — забеляза Кели. — Но никой не ми е казал, че...

— Тогава все още го е нямало. Построили са го наскоро, преди по-малко от две години — обясни Гриър.

— Имаш ли нови снимки, Джеймс? — попита Максвел.

— Получих едни въздушни, правени от голяма височина, но в тях няма нищо интересно. Натоварил съм един опитен специалист, бивш летец, да прегледа всеки кадър от местността. Докладва само на мен.

— От теб май ще излезе добър шпионин — цъкна с език Подулски.

— Наистина съм им необходим — отвърна весело Гриър, но в тона му се долавяха сериозни нотки.

Кели просто седеше и гледаше тримата адмирали. Те бърбеха досущ като войници, само дето се изразяваха по-хубаво. Гриър отново се обърна към него:

— Разкажи ми за долината.

— Мястото е добро, ако искаш...

— Не, първо кажи как измъкна малкия Холандец. Искам да науча всяка твоя стъпка — нареди Джеймс Гриър.

За петнадесет минути Кели обясни всичко от момента на раздялата му с подводницата „Скейт“ до прибирането им на борда на „Кити Хоук“ с хеликоптер. Разказът му вървеше леко. Той обаче остана изненадан от постоянното споглеждане между адмиралите.

Кели все още не можеше да чете погледи. За него адмиралите не изглеждаха стари, нито пък имаха напълно човешки облик. Те бяха адмирали — божествени безсмъртни създания, които вземаха важни

решения и изглеждаха точно така както трябва, дори и цивилният. Освен това Кели не се мислеше за млад. Той бе преживял битки, след които всеки човек се променя завинаги. Но те гледаха на нещата от друг ъгъл. На Максвел, Подулски и Гриър се струваше, че преди тридесет години не са били много по-различни от този млад мъж. Един поглед им бе достатъчен, за да разберат, че Кели е роден войник, и в него те виждаха себе си. Затворническите погледи, които си разменяха, ги оприличаваха на дядовци, гледащи как малкото им внуче прави първите си несигурни стъпки по домашния килим. Но в случая стъпките бяха доста по-важни.

— Свършил си отлична работа — обади се Гриър, след като Кели приключи разказа си. — Значи районът е гъсто населен?

— И да, и не, сър. Искам да кажа, че там няма градове или нещо подобно, но е пълно с малки ферми. Освен това чувах и виждах движението по пътя. Минаха само няколко камиона, но бе задръстено от колелета, волски каруци и тем подобни.

— Значи не е имало много войници? — попита Подулски.

— Те сигурно се движат по този път, адмирале. — Кели посочи една линия на картата, около която се виждаха означения на северновиетнамски части. — Как мислите да стигнете дотам?

— На този свят нищо не става лесно, Джон. Обмисляме варианта с използване на хеликоптер. Другата възможност е да ги атакуваме с амфибии и да напреднем по този път.

Кели поклати глава.

— Много е далеч. Пътят се отбранява лесно. Господа, трябва да разберете, че Виетнам е във война. Там почти всички са обличали униформа, а когато имаш оръжие, започваш да се чувстваш като участник в отбора. В този район има достатъчно хора, за да направят живота ви труден. Няма да успеете.

— И тези хора наистина подкрепят комунистическото правителство? — попита учудено Подулски. Звучеше му невероятно. Но не и на Кели.

— За бога, адмирале, защо, мислите, тази война се проточи толкова? Защо никой не помага на свалените летци? Те не приличат на нас. Ето това не можем да разберем. Във всеки случай, ако изпратите морски пехотинци на брега, никой няма да ги посрещне с хляб и сол. Забравете за придвижването по пътя, сър. Аз съм го виждал. Той не е

чак толкова хубав. В интерес на истината на снимките изглежда по-добре, отколкото е в действителност. Достатъчни са няколко отсечени дървета, и става непроходим. — Кели вдигна поглед. — Трябва да се използват хеликоптери.

Джон забеляза, че предложението му не намери топъл прием, и не му бе трудно да се досети защо. Тази част от страната бе буквално залята от зенитни батареи. Хеликоптерите нямаше да влязат лесно. Поне двама от адмиралите бяха бивши пилоти и явно смятаха перспективата за нападение по земя за по-привлекателна. В такъв случай положението с хеликоптерите бе по-лошо, отколкото Кели предполагаше.

— Можем да накараме батареите им да замлъкнат — заразсъждава на глас Максвел.

— Нали не предлагаш да изпратим В-52? — попита Гриър.

— „Нюпорт нюз“ се връща във Виетнам след няколко седмици. Виждал ли си го в действие, Джон?

Кели кимна.

— Разбира се. Подкрепял ни е два пъти, когато работехме близо до брега. Стрелбата на двестамилметрови оръдия наистина е нещо забележително. Проблемът, сър, е, че започваме да вкарваме все повече фигури в играта. Колкото по-сложно става всичко, толкова повече нараства възможността да объркаме нещо.

Кели се облегна на кушетката и си каза, че мисълта му може да е от полза не само за адмиралите.

— Дъч, след пет минути сме на заседание — каза неохотно Подулски.

Според Каз срещата им не бе преминала особено успешно. Гриър и Максвел обаче бяха на друго мнение. Двамата бяха научили някои нови неща, което означаваше, че не са си изгубили времето.

— Мога ли да ви запитам защо държите толкова много на секретността? — обади се Кели.

— Веднъж вече отгатна — отвърна Максвел и кимна към другия адмирал.

— Операцията при Сонг Тай се провали поради изтичане на информация — обясни Гриър. — Не знаем как е станало, но един от хората ни докладва, че там са знаели — или поне са очаквали — нещо. Явно обаче не са ни очаквали толкова скоро. Ние нападнахме лагера

след евакуирането на затворниците там, но преди поставянето на засадата. Така е, всяко зло за добро. Смятали са, че операция ЖАЛОН ще се проведе след около месец.

— Милостиви Боже — възкликна Кели. — Значи някой нарочно ги е предал?

— Добре дошъл в света на разузнавателните операции, боцман — каза Гриър с мрачна усмивка.

— Но защо?

— Ако срещна въпросния господин, непременно ще го попитам. — Гриър се обърна към колегите си: — Все пак няма да е зле да поразгледаме документите от операцията. Без да вдигаме шум, разбира се.

— Къде са те?

— Във военновъздушната база „Еглин“, където се е подготвял предишният екип.

— Кой ще отиде? — попита Подулски.

Кели усети как погледите на останалите трима се насочват към него.

— Господа, аз съм само един боцман.

— Къде сте паркирали колата си, господин Кели?

— Оставих я в града, сър. Дойдох дотук с автобус.

— Елате с мен. Ще вземете друг автобус обратно.

Излязоха от сградата мълчаливо. Колата на Гриър бе спряна в паркинга за гости до Речния изход. Той махна на Кели да се качва и потегли към алеята „Джордж Вашингтон“.

— Дъч ми даде досието ти и аз го прочетох. Впечатлен съм, синко. — Гриър обаче не му каза, че средният резултат от приложените в досието три теста за интелигентност, правени от Кели, бе 147 точки. — Всеки от командирите ти те хвали.

— Служил съм при добри командири, сър.

— Така изглежда. И тримата са те карали да постъпиш в офицерско училище, но Дъч вече ми разказва за това. Искане ми се да знам, защо не си приел отпуснатата за колежа стипендия?

— Беше ми омръзнало от училища. Освен това стипендията бе за плуване, адмирале.

— Да, чувал съм, че в Индиана умират да плуват, но ти си имал добри оценки и със сигурност си щял да получиш академична

стипендия. Ходил си в чудесно подготвително училище и...

— Там също бях със стипендия. — Кели сви рамене. — Никой от семейството ми не е бил в колеж. Татко е отишъл в армията през войната. Предполагам, че просто е търсел какво да прави.

Кели обаче не бе казал на никого, че баща му не харесваше армията.

Гриър се замисли. Думите на спътника му все още не изясняваха нещата.

— Последният кораб, който командвах, бе подводницата „Даниел Уебстър“. Моят старшина, отговарящ за нещатния екипаж, работеше в сонарния отсек. Имаше университетска диплома по физика и разбираше от работата си повече, отколкото аз от моята. Бе много добър човек, но не бе водач. Сякаш се срамуваше от това. Но ти не си такъв, Кели.

— Вижте, сър, когато си в джунглата и нещо се случи, трябва да се действа.

— Не всички мислят така. Виж, Кели, на света има два вида хора. На едните трябва да им кажеш какво да правят, а другите се сецат сами — каза Гриър.

Подминаха един крайпътен надпис, който Джон не успя да прочете, но който нямаше нищо общо с ЦРУ Той не разбра, че са пристигнали, докато не видя сградата на охраната.

— Срещал ли си се във Виетнам с хора от управлението?

Кели кимна.

— Да, с някои. Ние бяхме... всъщност вие знаете това. План ФЕНИКС, нали? Ние бяхме част от него. Една мъничка част.

— Какво мислиш за тях?

— Двама-трима бяха истински професионалисти. Останалите... Наистина ли искате да чуете какво мисля?

— Да, точно това искам — увери го Гриър.

— Останалите можеха да правят единствено мартини — каза безстрастно Кели и си спечели мрачния смях на адмирала.

— Да, хората тук обичат да гледат филми! — Гриър намери мястото си в паркинга и отвори вратата. — Ела с мен, боцман.

Цивилният адмирал поведе Кели към сградата и му извади специален посетителски пропуск, който обаче изискваше приносителят му да бъде придружаван.

С влизането си в управлението Кели се почувства като турист в някаква екзотична страна. Спокойната атмосфера в сградата ѝ придаваше зловещ колорит. Въпреки че бе обикновена и сравнително нова, главната квартира на ЦРУ притежаваше някакъв странен ореол. Тя сякаш бе откъсната от реалния свят. Гриър улови погледа му и цъкна с език. Дватама взеха асансьора до кабинета на адмирала на шестия етаж. Едва след като влязоха вътре, Гриър отново проговори:

— Какви са ти плановете за следващата седмица?

— Нищо определено. По принцип съм свободен — отвърна предпазливо Кели.

Джеймс Гриър кимна сериозно.

— Дъч ми разказа и за това. Ужасно съжалявам, боцман, но в момента задълженията ми са свързани с двадесет прекрасни мъже, които вероятно никога повече няма да видят семействата си. Освен ако не направим нещо, разбира се.

Той отвори чекмеджето на бюрото си.

— Сър, точно сега наистина съм много объркан.

— Виж, Кели, има два начина да го направим — болезнен и безболезнен. Ако предпочиташ първия, Дъч още сега ще вдигне телефона и ще бъдеш мобилизиран — каза решително Гриър. — Безболезненият начин е да дойдеш да работиш при мен като цивилен консултант. Ще бъдеш на хонорар и ще ти плащаме доста повече, отколкото ще вземаш като боцман.

— А какво ще правя?

— Ще отлетиш за военновъздушната база „Еглин“, през Ню Орлиънс и Авис, предполагам. Това — подхвърли Гриър пликче документи за самоличност в скута на Кели — ще ти осигури достъп до архива им. Искам да прегледаш оперативните планове, за да можем да си съставим схема на действие.

Кели погледна снимката в документите. Беше старата му фотография от флота, на която се виждаше само главата.

— Почакайте малко, сър. Аз нямам нужната квалификация да...

— Лично аз съм убеден, че я имаш, но отстрани ще изглежда, както ти казваш. Ти ще бъдеш просто младши консултант, който събира информация за маловажен, никому ненужен доклад. Половината от парите на това проклето управление се харчат точно за такива цели. Ако досега не си го разбрал, време е вече да го научиш —

каза ядосано Гриър. Гневът явно даваше криле на фантазията му. — Ние искаме всичко да изглежда точно толкова обикновено и безполезно.

— Сериозно ли говорите?

— Боцман, Дъч Максвел е готов да пожертва кариерата си за тези хора. Аз също. Ако има начин да ги измъкнем...

— Ами мирните преговори?

„Как да му обясня на това дете?“ — запита се Гриър.

— Официалната версия е, че полковник Захариас не е между живите. Така твърди другата страна. Вестниците им дори публикуваха снимка на трупа. Жена му също мисли така. Армейският свещеник вече я посети с новината. Придружи го колега на Захариас, за да омекоти удара, ако това въобще е възможно. Дадох ѝ едноседмичен срок, за да освободи ведомствения апартамент. Придържаме се към версията — поясни Гриър. — Захариас официално е мъртъв. Аз много внимателно разговарях с някои хора и ние... — Тук адмиралът се запъна. — Страната ни няма да провали мирните преговори заради подобно нещо. Снимките, с които разполагаме, не стават дори и за съдебно доказателство, а в международните отношения се действа именно така. Това е стандартна процедура, която не можем да предприемем, и хората, взели решението, го знаят. Те не искат да провалят мирните преговори и ако прекратяването на тази проклета война изисква още двадесет човешки живота, те ще бъдат жертвани. Тези хора са отписани.

Кели не можеше да повярва на ушите си. Колко хора „отписваше“ Америка всяка година? И не всички бяха войници, нали? Някои просто си седяха у дома или се разхождаха по улицата в родината си.

— Наистина ли е толкова зле?

Умората, изписана по лицето на Гриър, не можеше да се сбърка с нищо друго.

— Знаеш ли защо приех тази работа? Бях готов да се пенсионирам. Прослужил съм необходимото време, командвал съм поверените ми кораби и съм изпълнил задълженията си. Готов съм да заживея в малка къщурка, да играя два пъти седмично голф и от време на време да давам по някой съвет. Но има и нещо друго. Прекалено много хора идват в места като това и действителността за тях остава

просто спомен. Те се концентрират върху „процеса“ и забравят, че в другия край на веригата от бумацина стоят човешки същества. Ето защо не се пенсионирах. Някой трябва да вдъхне живот на този процес. Да го върне в реалността. Организираме операцията „на тъмно“. Знаеш ли какво означава това?

— Не, сър, не знам.

— Това е някакъв току-що пръкнал се термин. Означава, че операцията ни не съществува. Пълна лудост. Въобще не би трябвало да е така, но за съжаление е. Е, идваш ли с нас?

„Ню Орлиънс...“ Кели присви очи за момент, продължил около петнадесет секунди, и бавно кимна.

— Ако смятате, че мога да помогна, сър, ще го сторя. С колко време разполагам?

Гриър успя да се усмихне и на свой ред самолетните билети също полетяха към скута на Кели.

— Документите ти са на името на Джон Кларк, ще го запомниш лесно. Летиш утре следобед. Билетът е с нефиксирана дата за обратния полет, но ми се иска да те видя следващия петък. Очаквам да се постараяш. Визитната ми картичка и домашният ми телефон са при билетите. Стягай се, синко.

— Тъй вярно, сър.

Гриър стана и изпрати Кели до вратата.

— И да не забравиш да вземеш някоя от квитанциите за разходите си. Когато човек работи за Чичо Сам, трябва да му плащат добре.

— Ще ви послушам, сър — усмихна се Джон.

— Можеш да се качиш на синия автобус отвън. Той ще те откара обратно в Пентагона.

Кели си тръгна, а Гриър отново се върна към работата си.

Току-що бе излязъл от сградата, и синият автобус пристигна. Пътуването обратно до Пентагона се оказа любопитно. Половината от пътниците бяха униформени, а другата половина — цивилни. Всички упорито мълчаха, сякаш дори обсъждането на продължаващите слаби игри на „Уошингтън Сенатърс“ в НХЛ щеше да наруши секретността. Кели се усмихна и поклати глава. Тогава си спомни собствените си тайни и намерения. И все пак... Гриър му даваше възможност, която не

бе обмислил. Кели се отпусна в седалката и загледа през прозореца. Спътниците му не сваляха погледи от тила на човека пред себе си.

— Май наистина са доволни — каза Пиаджи.

— Постоянно ти го повтарям, човече. Друго си е, когато разполагаш с най-добрата стока.

— Но не всички. Някои са се набутали с доста френска стока и нашето специално предложение направо им срина пазара.

Тъкър се засмя от сърце. „Старата гвардия“ съдираше кожи години наред. Монополът им се отплащаше щедро.

Отстрани двамата изглеждаха досущ като бизнесмени или адвокати, тъй като ресторантът, в който седяха, бе пълен с такива. Пиаджи носеше по-хубави дрехи, изработени от италианска коприна. Той реши да запознае Хенри с шивача си. Е, Тъкър поне се бе научил да се подстригва и да се бръсне. Сега трябваше да си изработи и нов стил на обличане, с който да не прилича на папагал. Трябваше да се носи почтено. Да, това бе думата: „почтено“. Така че хората да те гледат с друго око. Крещящо облечените, като сводниците например, играеха опасна игра, но бяха твърде тъпи, за да го схванат.

— Следващата пратка ще е двойно по-голяма. Ще успеят ли да се оправят приятелите ти?

— Няма проблеми. Най-доволни са хората от Филадельфия. Главният им доставчик претърпял лека злополука.

— Да, четох вчерашните вестници. Сгафил е. Но така или иначе станахме много маймуни на клона.

— Хенри, ти от ден на ден ставаш все по-хитър. Не се изхитрявай прекалено много. Това е добър съвет — наблегна на думите си Пиаджи.

— Няма страшно, Тони. Исках просто да кажа, че не бива да повтаряме грешките на другите.

Пиаджи се отпусна и отпи от бирата си.

— Точно така, Хенри. Трябва да ти кажа, че е чудесно да работиш с човек, който знае как да организира бизнеса си. Всички се чудят откъде вземаш стоката. Аз обаче те прикривам. Въпреки това, ако някога ти потрябват пари за...

Очите на Тъкър проблеснаха.

— Не, Тони. Нито сега, нито за в бъдеще.

— Добре, така да бъде. Все пак можеш да помислиш.

Тъкър кимна и остави разговора на този етап, но се зачуди какъв ли ход може да замисля „партньорът“ му. Доверието в този бизнес бе променлива величина. Той вярваше, че Тони ще му плати навреме. Бе предложил на Пиаджи изгодни условия и италианецът знаеше, че яйцата от златната гъска, която държаха в ръцете си, щяха да го осигурят за цял живот. Тъкър дори си мислеше, че пропускането на едно плащане не може да бъде фатално, докато контролира постоянния си приход от качествен хероин. Дотогава и партньорите му щяха да се държат като бизнесмени и именно затова Хенри бе избрал точно тях. Но помежду им нямаше истинско доверие. Вярата им в него се простираше само до запасите от хероин. Тъкър бе доволен и на това, но ако съдружникът му започнеше да го притиска за канала на стоката...

Пиаджи се питаше дали не е натиснал твърде много. Питаше се също дали Тъкър схваща мащаба и потенциала на работата им. Контролът върху доставките по цялото източно крайбрежие, осъществяван внимателно посредством сигурна организация, приличаше на превърнал се в реалност сън. Със сигурност скоро щеше да му е нужен по-голям капитал и приятелите му вече питаха с какво могат да помогнат. Но Тъкър очевидно бе подозрителен към въпросите и ако Пиаджи продължеше да ги задава, макар и добронамерено, щеше само да влоши нещата. Така че той отново се захвана с обяда си и реши да изчака, докато всичко се уталожи. Колко неприятно. Тъкър бе много умна дребна риба, но въпреки това си оставаше дребна риба по душа. Може би все пак щеше да се научи? Хенри никога нямаше да бъде „член на фамилията“, но можеше да се превърне във важен човек за организацията.

— Значи следващия петък? — попита Тъкър.

— Чудесно. Продължавай да действаш внимателно и само на сигурно.

— Нямах проблем, братче.

Полетът с „Пиедмонт“ 737, излетял от международното летище „Френдшип“, премина спокойно. Стюардесата се погрижи за него и му

донесе лек обяд. Летенето над Америка бе толкова различно от другите му въздушни приключения. Кели се изненада от огромното количество басейни. От което и летище да се издигаха, дори и в хълмистия Тенеси, слънцето проблясваше в малките правоъгълничета, пълни с хлорирана вода и обградени със зелени морави. Погледната отдалеч, страната му наистина изглеждаше приятна и мамеща. Е, поне не се налагаше да се оглежда за огън на зенитни оръдия.

В Авис го очакваше кола, в чиято жабка намери карта. Оказа се, че е можел да мине през Панама сити, Флорида, но Ню Орлиънс напълно го устройваше. Кели хвърли двата си куфара в багажника и потегли на изток. Шофирането му напомняше управлението на яхта, само че бе по-изморително. В това така или иначе изгубено време той размишляваше и преценяваше вероятностите и действията си. Очите му следяха движението, но мозъкът му се занимаваше с нещо съвсем различно. И тогава на устните му се появи усмивка. Тя бе съвсем слаба и замръзна на лицето му, докато въображението внимателно рисуваше картината на следващите седмици.

Четири часа след кацането, последвано от пътуване през долната част на щатите Мисисипи и Алабама, Кели спря колата си пред портала на военновъздушната база „Еглин“. Мястото определено бе избрано добре. Горещината и влажността създаваха почти идентични условия с тези на страната, в която парашутистите от операция ЖАЛОН се бяха подготвяли да проникнат. Кели остана пред караулното помещение в очакване да го посрещнат. Най-последно пристигна синя служебна кола, от която излезе един офицер.

— Господин Кларк?

— Да.

Той подаде документите си и след като ги прегледа, офицерът му отдаде чест. Това бе ново преживяване. Явно ЦРУ доста впечатляваше някого. Младият офицер вероятно за пръв път срещаше човек от управлението. Разбира се, Кели си бе сложил вратовръзка специално за случая с надеждата да изглежда възможно най-представително.

— Последвайте ме, ако обичате, сър.

Офицерът, капитан Грифин, го отведе на първия етаж в офицерското ергенско общежитие. То имаше удобствата на приличен мотел и бе мамещо близко до плажа. След като му помогна да се настани, Грифин го отведе в офицерския клуб и му каза, че ще се

ползва с привилегиите на гост. Достатъчно било само да покаже ключа от стаята си.

— Много сте гостоприемни, капитане. — Кели се почувства задължен да купи първата бира. — Знаете ли защо съм тук?

— Аз съм разузнавателен офицер — отвърна Грифин.

— ЖАЛОН?

Също като на кино офицерът се огледа наоколо си, преди да заговори:

— Да, сър. Всички документи, които могат да ви бъдат полезни, вече са подготвени. Разбрах, че сте се занимавали със специални операции.

— Правилно.

— Имам един въпрос, сър — каза капитанът.

— Давай — подкани го Кели и отпи от бирата си. По пътя от Ню Орлиънс за насам вече бе пресушил една.

— Знаете ли кой е провалил операцията?

— Не — отвърна Кели, но реши да добави: — Може би сега ще науча нещо.

— Мислим, че по-големият ми брат е бил в този лагер. Сега щеше да си бъде у дома, ако онова...

— Копеле — подсказа услужливо Кели и капитанът се изчерви като момиче.

— Какво ще стане, ако го откриете?

— Това вече не е по моята част — отвърна Кели и съжали, че си е позволил волности. — Кога мога да започна?

— По принцип утре сутрин, господин Кларк, но документите са в кабинета ми.

— Трябва ми тиха стая, каничка кафе и може би няколко сандвича.

— Мисля, че ще мога да изпълня желанието ви.

— Тогава да започвам.

След десет минути Кели разполагаше с всичко, което му бе нужно. Капитан Грифин го бе снабдил с наръч листи и цяла връзка моливи. Джон започна от първите разузнавателни снимки, направени от RF-101 „Вуду“. Както и ЗЕЛЕН ЧИМШИР, Сонг Тай също бе открит абсолютно случайно. Просто бяха забелязали нещо необичайно в район, където трябваше да има само безобиден лагер за военна

подготовка. Дворът на лагера бе изпъстрен с най-различни знаци, начертани в праха, подредени от камъни или простряно пране. Например буквата „И“, която означаваше „измъкнете ни оттук“ и други, изписани под носа на нищо неподозиращата охрана. Списъкът на хората, включени в операцията, бе истински „Кой кой е?“ на офицери, занимаващи се със специални операции. Кели бе чувал доста за всеки от тях.

Формата и устройството на лагера не се различаваха бог знае колко от онзи, който го интересуваше сега, и Кели си отбеляза факта. Един от документите наистина го изненада. Той представляваше писмо от полковник до подполковник, показващо, че за някои Сонг Тай е била просто средство. Полковникът искаше разрешение да вкара няколко отряда за подривни действия в Северен Виетнам. Според него това щяло да им предостави множество чудесни възможности, една от които бил язовир... аха, разбра Кели. Полковникът искаше ловно разрешително, за да вкара хората си в страната и да започне играта, играна от OSS^[1] в тила на немската армия през Втората световна война. Писмото завършваше със забележката, че политическите фактори правели този аспект на ПОЛЯРЕН КРЪГ — едно от първите имена на операция ЖАЛОН — изключително деликатен. Някои можели да видят в него опит да се разширят мащабите на войната. Кели вдигна глава и допи втората си чаша кафе. „Какво им става на политиците?“ — запита се той. Врагът можеше да прави каквото си иска, но неговата страна я втрисаше при мисълта, че може да бъде обвинена в опит за разширяване на войната. Той бе виждал доказателства за това дори и на своето пиво. Планът ФЕНИКС — преднамереното унищожаване на противниковата политическа инфраструктура — бе строго секретен. По дяволите, нима те не носеха униформи? Ако човек се появи на бойната линия облечен с униформа, значи се е съгласил с правилата на играта. Другата страна избиваше кметовете и учителите без никакъв свян. Въобще двете страни водеха войната по съвсем различни начини. Това бе доста смущаваща мисъл, но Кели я прогони и насочи вниманието си към втория куп документи.

Събирането на хората и изготвянето на плановете за операцията бе продължило цяла вечност. И все пак изборът бе чудесен. Полковник Бъл Саймънс — още един от хората с отлична репутация — бе един от най-строгите и взискателни командири в армията. Дик Медоус, малко

по-млад, но замесен от същото тесто. Единствената мисъл на горните двама, с която ставаха всяка сутрин, бе да унищожат враговете си. Освен това те умееха да го направят с удивително малко на брой хора и с оскъдни средства. „Сигурно са горели от желание за тази операция“ — помисли си Кели. Но бюрокрацията, с която е трябвало да се справят... Джон преброи десет документа до по-висши инстанции, които уверяваха в успеха на мисията — сякаш едно писмо можеше да гарантира нещо в жестокия свят на бойните операции, — и се отказа. Всички използваша поразително еднакви клишета и той се усъмни, че някой услужлив чиновник е изготвил образец, под който е трябвало да се постави само дата. Вероятно нечий речников запас се бе изчерпил и неприязънта му към бумащината бе приела формата на блудкави клишета с надеждата, че бунтът му ще остане незабелязан. Кели прекара три часа заровен в тоновете хартия, пътували от „Еглин“ до ЦРУ и обратно. В тях имаше всичко: опасения на мухлясали в ъглите бюрократи, които пречеа на армията да върши работата си, „добронамерени“ предложения от хора, които сигурно не сваляха вратовръзките си и в леглото, и всички те изискваха отговори от мъже, свикнали да си служат предимно с оръжие... Така от относително малка, но съдбовна операция ЖАЛОН се бе превърнала в драма от Сесил Б. де Мил^[2]. Плановите за нея неведнъж бяха посещавали Белия дом, за да станат в крайна сметка известни дори на президентския екип по националната сигурност.

В два и половина сутринта Кели спря разгромен от следващата купчина хартия. Той заключи всичко в касата и изтича обратно в общежитието. Поръча да го събудят в седем сутринта.

Странно колко бързо се напива човек, когато го чака важна работа. Когато в седем телефонът иззвъня, Кели скочи от леглото и след петнадесет минути вече бягаше по плажа бос и само по шорти. Не бе единствен. Не знаеше колко хора служат в „Еглин“, но те не бяха много по-различни от него. Някои от тях вероятно се числяха към отряди за специални операции и той само можеше да гадае с какво се занимават. Различаваше ги по широките им плещи. Сутрешният крос бе само малка част от физическата им подготовка. Мъжете си разменяха преценяващи погледи и всеки знаеше какво означава изражението на другия. „Дали наистина го бива?“ — питаха се по навик те. Кели се усмихна, доволен, че е част от това общество и

заслужава мълчаливото уважение на другите. Душът и обилната закуска напълно го освежиха. Той се върна към канцеларската си работа, но на път към кабинета в главата му изневиделица изникна един въпрос. Защо все пак бе напуснал редиците на тези хора? В крайна сметка сред тях бе намерил единствения си истински дом след напускането на Индианаполис.

Дните се заредиха един след друг. Кели на два пъти си позволи по шест часа сън, но никога не се хранеше повече от двадесет минути. Освен това бирата, изпита при пристигането му, не бе последвана от други, въпреки че отделяше по няколко часа дневно за упражнения, просто за да не се отпуска. Той обаче сякаш не искаше да признае истинската причина. Кели искаше да бъде най-добрият по време на сутрешните кросове, а не само участник в елитното общество. Джон отново се чувстваше „тюлен“. Нещо повече, той пак бе „Змията“. Промяната пролича на третата или четвъртата сутрин. Физиономията и фигурата му се бяха превърнали в желана част от пейзажа. Анонимността му явно възбуждаше още по-голям интерес. Тя и белезите по тялото му караха другите да се питат къде ли е сгрешил. Но видът му им напомняше, че въпреки белезите този човек все още е в бизнеса. Те, разбира се, не знаеха, че се е оттеглил. „Завинаги“ — прибави умът на Кели не без известна доза угризение.

Ровичкането из документите се оказва учудващо интересно. Кели никога не се бе замислял върху този аспект от работата и с изненада откри, че му се отдава. Той видя красотата на планирането, шлифована от усилия и подготовка и приличаща на младо момиче, дълго държано вкъщи от ревнивия си баща. Участниците в операцията при Сонг Тай всеки ден — понякога повече от веднъж — бяха издигали и атакували макета на лагера. Колко ли затъпяващо бяха действали тези безкрайни и еднообразни тренировки на войниците? И всичко бе продължило цяла вечност. Цяла вечност уморителни инсценировки, докато шефовете се бяха потривали, размишлявайки над разузнавателната информация... Докато най-сетне пленниците бяха изчезнали.

— По дяволите — прошепна Кели.

Работата не беше толкова в това, че операцията е била провалена от предателство. Подготовката се бе проточила толкова дълго, че ако въобще имаше предателство, то предателят вероятно последен бе

научил какво става. Кели записа предположението си на отделен лист и сложи голям въпросителен.

Самата операция бе планирана с педантична точност. Всичко бе изпиано чудесно. Имаше основен план и няколко резервни. Участниците са знаели задълженията си толкова точно, че без съмнение са могли да изпълнят мисията си дори и насън. Един голям хеликоптер „Сикорски“ трябваше да се приземи точно в средата на лагера, за да може ударната сила да не губи време в проникване до целта. Кулите щяха да бъдат обезвредени с миномети. В плана нямаше и следа от префиненост, конспиративни промъквания и тем подобни кинаджийски измишльотини. Всичко бе заложено на една карта — грубата, брутална сила. Последвалите операцията анализи показваха, че охраната по кулите е била обезвредена за секунди. Колко ли екзалтирани се бяха почувствали войниците в първите минута-две, когато операцията им е протичала гладко, точно според плана? И после е дошло зашеметяващото, горчиво разочарование, изразено в повтореното няколко пъти „обектът липсва“ по радиото. „Обект“ бе кодовата дума, избрана за американските военнопленници, които са прекарвали нощта в друг лагер. Войниците бяха нападнали и освободили празни бараки. Кели лесно можеше да си представи гробното мълчание по време на обратния полет до Тайланд. Всички сигурно са изпитвали ужасния вкус на неуспеха в устата си, въпреки че са били изпълнили задълженията си.

От документите на операцията имаше какво да се научи. Кели изписа доста листи с бележки и изхаби много моливи. Независимо от края си, ЖАЛОН си оставаше изключително ценен урок. Документацията предоставяше купища полезна информация, която можеше да бъде преписана без угризения. Всъщност единствената съществена грешка си оставаше прекаленото протакане. Войници с подобни качества можеха да извършат всичко далеч по-бързо. Изискванията за съвършенство не бяха предявени от непосредствените командири, а спуснати отгоре, от остарели и изгубили връзка с ентузиазма и находчивостта на младостта хора. Последствията — пълен провал. За него нямаха вина нито Бъл Саймънс, нито Дик Медоус, нито пък Зелените барети, рискували живота си заради напълно непознати хора. Виновни бяха хората, уплашили се да не провалят кариерата си и да не загубят кабинетите си — неща с много

по-голямо значение от живота на мъжете по фронтовата линия. Сонг Тай всъщност бе историята на Виетнам, разказана в няколкото минути, необходими на един отлично подготвен отряд да се провали. Момчетата се бяха оказали толкова предадени от безкрайните обсъждания и анализи, колкото и от някой мръсник, скрил се из дебрите на федералната бюрокрация.

„ЗЕЛЕН ЧИМШИР ще бъде нещо съвсем различно“ — каза си Кели. Най-малкото за това, че щеше да бъде организирана като личен поход. Ако истинската заплаха за операцията бе бюрокрацията, то тя просто трябваше да бъде изключена от нея.

— Капитане, вие ми бяхте изключително полезен — каза Кели.

— Намерихте ли каквото ви трябваше, господин Кларк? — попита Грифин.

— Да, господин Грифин — върна се несъзнателно към армейския език Джон. — Направили сте първокласен анализ на лагера. Ако все още никой не ви го е казал, трябва да знаете, че сигурно сте спасили няколко човешки живота. И още нещо: иска ми се да сме имали разузнавач като вас зад гърба си, когато бяхме в джунглата.

— Не съм годен за летец, така че трябва да върша нещо полезно — отвърна Грифин, смутен от похвалата.

— Наистина го вършите.

Кели му подаде бележките си. Капитанът ги пхна в един плик и го запечата с червен восък.

— Изпратете го на този адрес — каза Кели.

— Да, сър. Вие си заслужихте почивката. Спахте ли изобщо? — попита капитан Грифин.

— Наистина мисля да се поотпусна в Ню Орлиънс, преди да се кача на обратния полет.

— Града си го бива, сър.

Грифин го изпрати до колата му, в която куфарите вече чакаха.

„Още един аспект на разузнаването се оказа детински лесен“ — помисли си Кели, докато излизаше през портала на „Еглин“. В стаята му в общежитието имаше телефонен указател на Ню Орлиънс. Там за негова голяма изненада фигурираше името на човека, когото бе решил

да потърси още преди седмица, докато говореше с адмирал Джеймс Гриър в ЦРУ.

„Това е пратката, която ще създаде репутацията ми“ — мислеше си Тъкър, докато гледаше как Били и Рик приключват с товаренето. Част от нея щеше да замине за Ню Йорк. Досега Хенри бе само натрапник, амбициозен новак. Беше осигурявал достатъчно хероин, за да накара другите да се заинтересуват от него и партньорите му (самият факт, че има партньори, бе достатъчен, за да привлече внимание). Сега обаче бе различно. Вече правеше хода, който да му осигури място в отбора. Другите щяха да разберат, че е сериозен бизнесмен, защото тази пратка можеше да задоволи всички нужди на Балтимор и Филадельфия за... около месец. Е, може би по-малко, ако дистрибуторската им мрежа бе толкова добра, колкото твърдяха. Остатъците щяха да посрещнат апетита на „Биг апъл“^[3], който бе особено голям след ареста. След толкова много малки стъпки Хенри най-сетне правеше една великанска. Били пусна радиото, за да чуе спортните новини, но вместо тях попадна на метеорологичната прогноза.

— Слава богу, че си тръгваме. Май идва буря.

Тъкър погледна навън. Небето бе чисто и ясно.

— Няма за какво да се тревожим — каза им той.

Обичаше Ню Орлиънс — изграден в европейската традиция, но съчетаващ в себе си очарованието на Стария свят и американската пикантност. Градът имаше богата история. Притежаван първо от французи, а после от испанци, той бе успял да запази традициите. Те личаха дори в законите, които бяха абсолютно непонятни за населението на останалите четиридесет и девет щата и често объркваха федералните власти. Такова бе и местното наречие заради многобройните френски думи (поне хората от града смятаха, че са френски) примесени в него. Прадедите на Пиер Ламарк също бяха французи и някои от по-далечните му роднини все още живееха в големите колониални къщи по делтата. Но странните и забавни за туристите обичаи, както и богатите традиции не го интересуваха

особено. Той прибягваше до тях само при нужда, просто за да си придаде някакво амплоа, различно от това на хората, в чиито среди се движеше. И това съвсем не бе лесно, като се имаше предвид, че работата му изисква доста блясък и индивидуалност. Ламарк подчертаваше неповторимостта си с бял ленен костюм и жилетка, под които носеше риза с дълъг ръкав и червена едноцветна вратовръзка. Облеклото съвпаднаше с представата му за солиден, макар и малко натруфен местен бизнесмен. Личният му бял кадилак завършваше картината. Ламарк отбягваше любимите на другите сводници безполезни финтифлюшки към колата си — като например клаксоните с различни тонове. Един от колегите му дори бе монтирал на линкълна си стара тромба. Той обаче бе жалък боклук от долната част на Алабама, който дори не знаеше как да се отнася с момичетата си.

„За разлика от мен“ — помисли си доволно Ламарк и отвори вратата на кадилака за най-новата си придобивка — петнадесетгодишно момиче, току-що навлязло в бизнеса. Невинният поглед и плавните ѝ движения я правеха ценна придобивка в осемчленната менажерия на сводника. Момичето си бе спечелило необичайната галантност на Ламарк с един специален сеанс същата сутрин. Луксозната кола запали веднага и в седем и тридесет Пиер Ламарк потегли към поредната си работна нощ. Нощният живот в Ню Орлиънс започваше рано и продължаваше дълго. Днес в града имаше конференция на производители или нещо подобно. Ню Орлиънс бе любимо място за подобни събирания и участниците в тях осигуряваха стабилен доход на Ламарк. Нощта обещаваеше топлина и пари.

„Той трябва да е“ — помисли си Кели, който следваше кадилака от около двеста метра в наетата си кола. Кой друг щеше да носи костюм с вратовръзка и да ходи с младо момиче, облечено в прилепнала по бедрата къса пола? Със сигурност не и някой застрахователен агент. Евтините украшения на момичето личаха дори от такова разстояние. Кели смени скоростите. Можеше да си позволи да поизостане. Надали имаше много бели кадилаци. Той прекоси реката, без да изпуска обекта от очи, докато периферната част на мозъка му се занимаваше с останалата част от движението. На един светофар рискува да го глобят, но в общи линии преследването мина

гладко. Кадилакът спря пред скъп хотел и момичето излезе от колата. То се запъти към входа с примирената си служебна походка. Кели нямаше желание да вижда лицето ѝ отблизо, защото се страхуваше от спомени. Сега не бе време за емоции. Те вече бяха изиграли ролята си да го мотивират за тази мисия. Осъществяването ѝ бе нещо съвсем различно. „Борбата ще е продължителна — помисли си Кели, — но трябва да завърши успешно.“ В крайна сметка именно затова бе тук тази нощ.

Кадилакът отново потегли и продължи още няколко пресечки, докато паркира пред невзрачно заведение с големи лъскави надписи. Мястото бе близо до хубавите хотели, така че човек да може бързо да прибягва дотук и въпреки обстановката да не се чувства откъснат от удобствата на цивилизацията. Дългата редица от таксите подсказваше, че тази част от местния живот се ползва със солидна репутация. Кели запомни заведението и след малко намери място за паркиране недалеч от него.

Оставянето на колата далеч от обекта преследваше две цели. Първо разходката по улица „Декатър“ му позволи да огледа обстановката и да потърси удобно за действие място. Нощта със сигурност щеше да бъде дълга. Някакви късополи момичета му се усмигнаха автоматично като светофари, сменящи светлините си, но той не им обърна внимание. Очите му опипваха улицата, докато един далечен глас не му напомни какво бе смятал за тези жестове в миналото. Кели пропъди мисълта с друга, по-скорошна. Бе облякъл ежедневни, умерено елегантни дрехи, подходящи за влажната жега и тежкия въздух. Бяха тъмни, анонимни и свободни. Облеклото му издаваше добро материално състояние, а походката сякаш казваше, че е по-добре да не го закачат. Тази вечер Джон бе просто един заслужаващ уважение човек, предприел дискретна разходка по опасна улица.

Той влезе в „Ша Соваж“ в осем и седемнадесет. Първото му впечатление от заведението бе: много шумно и много задимено. В далечния край свиреше някаква малка, но ентузиазизирана рокгрупа. Виждаше се и някакъв дансинг два на три метра, върху който танцуваха хора на неговата възраст, както и по-млади. Забеляза и Пиер Ламарк, седнал на една маса в ъгъла заедно с познати. Кели се упъти към тоалетната, за да задоволи непосредствената си нужда и да огледа

по-добре обстановката. Забеляза, че има и друг вход, но той не бе по-близо до масата на Ламарк от онзи, през който бяха влезли и двамата. Най-късият път до кадилака минаваше покрай мястото на Кели на бара. Значи трябваше да седи там. Джон си поръча бира и се обърна нехайно към рокгрупата.

В девет и десет при Ламарк дойдоха две млади жени. Едната седна в скута му, а другата се наведе над ухото на сводника. Другите двама мъже на масата гледаха с каменно изражение, докато двете жени дадоха нещо на Ламарк. Кели не знаеше какво е то, защото се бе обърнал към рокгрупата и внимаваше да не зяпа към масата в ъгъла. Сводникът обаче на часа удовлетвори любопитството му. Оказа се, разбира се, че „нещото“ бе пари, които Ламарк демонстративно прибра в портфейла си. Джон се бе постарал да научи, че показното размахване на пари е важна част от репутацията на сводниците. Двете жени си отидоха, за да отстъпят мястото си на друга. Момичетата продължиха да пристигат, сякаш нямаха край. Другите двама мъже се радваха на същото внимание. Те пиеха питиетата си, плащаха в брой и от време на време пощипваха келнерките и ги възнаграждаваха със солидни бакшиши, сякаш да се извинят за волностите си. Кели не стоеше като закован. Той свали сакото и нави ръкавите на ризата си, за да се покаже в друга светлина пред собствениците на заведението. Купи си само две бири, които изпи възможно най-бавно. Вечерта се точеше тягостно и Джон се опита да я разнообрази с наблюдения. Гледаше кой къде отива, кой влиза и излиза, кой остава, кой стои на едно място. Кели скоро започна да различава различните посетители, да им прикача измислени имена и да отгатва защо се държат точно по този начин. Най-много обаче го интересуваше поведението на Ламарк. През цялата вечер обектът му не си свали сакото и не отлепи гръб от стената. Той разговаряше дружелюбно с компанията си, но разговорът им определено не бе приятелски. Тримата мъже жестикулираха доста отсечено и поведението им издаваше неудоволствието на хора, споделящи компанията само заради пари. „Дори и сводниците се чувстват самотни — помисли си Кели. — Въпреки че се движат в свои води, връзките между тях явно не прерастват в нещо повече от познанство.“ Но сега не бе време за философски разсъждения. Щом Ламарк не сваляше сакото си, значи носеше оръжие.

Точно след полунощ Кели облече своето сако и отново отиде до тоалетната. Там премести пистолета на колана си. За четири часа бе изпил две бири. Черният дроб отдавна трябваше да е елиминирал алкохола от организма му, но дори и да не го бе сторил, такова количество не можеше да му повлияе съществено. Това бе важна констатация и Кели се надяваше да е вярна.

Бе улучил времето. Докато си миеше ръцете за пети път, видя в огледалото, че вратата зад гърба му се отваря. Кели успя да забележи само тила на влезлия, но под тъмната коса имаше бял костюм. Джон изчака да чуе шума от уринирането. След миг човекът се обърна и погледите им се срещнаха в огледалото.

— Извинете ме — каза Пиер Ламарк.

Кели се отдръпна от мивката, като продължаваше да бърше ръце с хартиената кърпа.

— Момичетата ми харесват — каза тихо той.

— А?

Ламарк бе на не по-малко от шест питиета и черният му дроб явно не смогваше да се справи със задачата. Това не попречи на сводника да се наслади на външността си в зацапаното огледало.

— Онези, които те навестяваха. — Кели сниши глас: — Те май работят за теб, а?

— Може и така да се каже, приятелю. — Ламарк измъкна черен пластмасов гребен и заоправя прическата си. — Защо питаш?

— Ами, току-виж, ми потрябвали няколко — изтърси смутено Кели.

— Няколко? Сигурен ли си, че ще се справиш, приятелю? — попита Ламарк с дяволита усмивка.

— Имам приятели в града. Един от тях празнува рожден ден и...

— О, купон — забеляза доволно сводникът.

— Точно така.

Кели се опитваше да бъде срамежлив, но успяваше да изглежда само объркан. Показа се, че грешката работи в негова полза.

— Ами защо не каза веднага? Колко дами ще желаете, господине?

— Три или четири. Защо не поговорим навън? Малко чист въздух няма да ми се отрази зле.

— Разбира се. Само да си измия ръцете.

— Ще почакам пред заведението.

Улицата бе притихнала. В средата на седмицата Ню Орлиънс сякаш губеше обичайното си оживление и макар не съвсем опустели, тротоарите не бяха претъпкани с хора. Кели изчака с гръб към входа, докато не усети приятелско потупване по гърба.

— Няма какво да се притесняваш. Всички обичаме да се позабавляваме малко, особено когато сме в командировка, нали?

— Ще платя добре — усмихна се смутено Кели.

Ламарк се ухили професионално, за да предразположи този селяк.

— Моите момичета си заслужават парите. Ще ти трябва ли нещо друго?

Кели се покашля и направи няколко крачки, за да увлече Ламарк след себе си. Ходът му успя.

— Може би нещо като, нещо да ни пораздвижи и развесели.

— Няма проблеми — обеща Ламарк. Вече приближаваха алеята.

— Струва ми се, че сме се виждали и друг път. Преди около две години. Дори си спомням момичето. Казваше се... Пам? Да, Пам. Слабичка, с кестенява коса.

— А, да, тя беше сладурана, но вече не работи при мен — отвърна Ламарк. — Но има много други. Обслужвам предимно мъже, които ги предпочитат млади и свежи.

— Сигурно е така — каза Кели и посегна към гърба си. — Нали всички вземат... имам предвид онова, дето...

— Прашецът на щастieto, приятелю. Така винаги са в настроение да се веселят. Момичето да бъде в тон с клиентите. — Ламарк спря в началото на алеята и се огледа. Вероятно се безпокоеше от ченгета, което напълно устройваше Кели. Зад сводника се простираше слабо осветен коридор, заграден от тухлени стени, в който имаше само боклук и улични котки. В края се виждаше слаба светлина. — Така значи, четири момичета, да кажем, за цяла нощ и малко бял пращец, за да започне купонът... Петстотин долара ще уредят всичко. Момичетата ми не са евтини, но ще видите, че...

— Ръцете встрани от тялото — нареди Кели и колътът му се спря на двадесетина сантиметра от гърдите на сводника.

Първата реакция на Ламарк бе безгранично учудване:

— Приятелю, това е голяма глупост...

Отговорът бе изречен със студен глас:

— Не е по-глупаво, отколкото да спориш с пистолет, приятелю. Обърни се, тръгни надолу по алеята и, току-виж, си успял да се върнеш за още една чашка в кръчмата.

— Сигурно доста си закъсал за пари, щом вършиш такива тъпотии — опита да го сплаши сводникът.

— Ти какво, сам ли искаш да натиснеш спусъка? — попита невинно Кели.

Ламарк прецени набързо обстановката и тръгна към тъмнината.

— Спри — нареди след петдесетина метра Джон.

Все още се намираха зад голата задна стена на бара или може би зад някоя друга. Лявата ръка на Кели стисна тила на Ламарк и го блъсна в стената. Очите му огледаха двата изхода на алеята. Ушите му се послушаха за други шумове, освен тези от преминаващите по улицата коли и приглушената музика. Засега мястото бе тихо и безопасно.

— Подай ми оръжието си. Много внимателно.

— Нямам...

Зареждането на пистолета изтрещя като гръмотевица до ухото му.

— На глупак ли ти приличам?

— Добре, добре — каза неспокойно Ламарк. — Само спокойно. Това са просто пари.

— Сече ти пипето — похвали го Кели.

Сводникът извади малък пистолет. Джон пусна предпазителя му. Нямаше смисъл да оставя отпечатъци на оръжието. Вече бе поел достатъчно рискове. Въпреки предпазливостта му опасностите нарастваха с главоломна бързина. Пистолетът безшумно се вмъкна в джоба на сакото му.

— А сега да видим мангизите.

— Тук са, приятелю.

Ламарк ставаше нервен. „Това е и добре, и зле“ — помисли си Кели. Добре, защото гледката бе приятна. Зле, защото изплашеният човек бе склонен да върши глупости. Вместо да се отпусне, Джон се напрегна още повече.

— Благодаря, господин Ламарк — каза любезно Кели, за да успокои пленника си.

В този момент сводникът трепна, извърна леко глава и разумът му проби пелената на шестте питиета.

— Чакай малко, нали каза, че познаваш Пам?

— Познавах я — отвърна Кели.

— Тогава защо...

Главата на сводника се изви още по-назад, но той не видя нищо повече от едно тъмно лице. Блестяха само очите.

— Ти си един от хората, разрушили живота й.

Гневно:

— Хей, човече, тя дойде при мен!

— И ти я натъпка с хапчета, за да е в настроение да се весели, така ли? — попита призрачният глас.

Ламарк вече не помнеше как изглежда нападателят му.

— Това е просто бизнес. Ти поне си бил с нея и знаеш, че се чука добре, нали?

— Със сигурност.

— Трябваше да я обуча още по-добре и тогава можеше отново да я имаш, ако... защо казваш, че си я познавал?

— Защото вече е мъртва — отвърна Кели и бръкна в джоба си. — Някой я е убил.

— Така ли? Да не мислиш, че съм аз?

Ламарк се чувстваше като на решителен изпит, но не разбираше нито материята, нито въпросите на изпитващия.

— Не, не мисля — отвърна Кели и зави заглушителя на дулото.

Ламарк някак си успя да го забележи, защото очите му вече се приспособяваха към тъмнината. Гласът му стана скърцащ.

— Тогава защо правиш това? — попита сводникът.

Той бе прекалено изплашен, за да вика, прекалено вдървен от абсурда на последните няколко минути. Петдесетината метра, разделящи голата тухлена стена от заведението, в което висеше всяка вечер, изглеждаха смешно малко, за да са преход от живота към смъртта. Ламарк отчаяно търсеше отговор на въпроса си. По някакъв начин сега той бе по-важен от предварително обречения му опит за бягство.

Кели се замисли за секунда-две. Можеше да му каже много неща, но докато вдигаше пистолета си, реши, че ще е най-честно да каже истината:

— Упражнявам се.

[1] OSS — Отдел за стратегическите служби, предшественик на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[2] Сесил Б. де Мил (1881–1959) — американски кинорежисьор и продуцент. — Б.пр. ↑

[3] Голямата ябълка — Ню Йорк. — Б.пр. ↑

14. НАУЧЕНИ УРОЦИ

Ранният полет от Ню Орлиънс до Вашингтон бе твърде кратък, за да пуснат филм, пък и Кели вече бе закусил. Той се настани на мястото си до прозореца и си взе чаша портокалов сок. Бе доволен, че самолетът е почти празен, защото по навик щеше да анализира всяка подробност от изминалата нощ. Бе свикнал да го прави още в годините, когато служеше като „тюлен“. По онова време след всяка тренировка или акция имаше разбор, наричан различно от различните командири. Сега „анализ на изпълнението“ бе като че ли най-подходящото наименование.

Първата грешка бе резултат на нещо забравено вследствие прекомерното желание. Кели искаше добре да види смъртта на Ламарк и заради тъмнината се бе приближил достатъчно близко, за да го опръска фонтанът кръв от главата на жертвата му. Макар и да бе отскочил назад бързо като дете, бягащо от оса, Джон не бе успял напълно да се предпази. Това обаче си оставаше единствената му грешка, компенсирана до голяма степен от нарочно избраните тъмни дрехи. Раните на Ламарк бяха причинили мигновената му смърт. Сводникът се бе свлякъл на земята безжизнен като парцалена кукла. Кели сам бе ушил малка платнена торбичка, уловила двете празни гилзи. Сега полицията нямаше да разполага с никакво ценно вещественно доказателство. Джон отлично бе изиграл ролята си в заведението и лицето му със сигурност щеше да си остане само част от разнородната и анонимна тълпа.

Макар и подбрано набързо, мястото на елиминирането също се бе оказало сполучливо. Той си спомни как бе излязъл от алеята, за да се слее с хората по тротоара. После колата му го бе откарала обратно в мотела. Там Кели бе свалил опръсканите си с кръв панталони, сако и риза и за всеки случай дори бельото. Напъхани в една торба, те бяха отишли в контейнера на отсрещния супермаркет. Дори и да ги намереха, сигурно щяха да решат, че са принадлежали на някой

несръчен месар. Джон предвидливо не се бе срещал с Ламарк пред други хора. Единственият им разговор на светло се бе провел в тоалетната и щастието — точно според плана — му се бе усмихнало. По тъмния и пуст тротоар не бяха срещнали никого. Оставаше само възможността някой случаен минувач, познаващ Ламарк, да даде на полицията приблизителна представа за ръста и фигурата на Кели. „Това обаче е съвсем разумен риск, който спокойно може да се поеме“ — прецени Джон, докато под него се редяха гористите хълмове на Северна Алабама. В багажа му кротуваха хиляда четиристотин и седемдесетте долара, принадлежали на Ламарк, така че случаят щеше да бъде класифициран като „грабеж“. В крайна сметка парите си оставаха пари и ако полицията ги намереше у убития, щеше да се усъмни дали случаят бе свързан с нещо толкова естествено и често срещано като кражбата. Техническата част на операцията — Кели не можеше да мисли за случая като за убийство — бе преминала идеално.

„А психологическата?“ — запита се Джон. Премахването на Ламарк бе нещо като експеримент в реални условия, в който Кели искаше да изпробва преди всичко психиката си. Резултатите го изненадаха. Той от доста време не бе участвал в битка и предполагаше, че от това приключение ще излезе целият разтреперан. Нямаше да му е за пръв път. Но въпреки че се бе отдалечил от трупа на Ламарк с леко несигурна походка, Джон бе извършил всичко с познатата от многобройните му вьетнамски акции самоувереност. Отново изпитваше старите усещания. Можеше да опише всички завърнали се чувства. Сякаш гледаше учебен филм собствено производство. До болка познатата свръхчувствителност, която превръщаше тялото му в деликатен измервателен уред. Слух, зрение, обоняние — всичко бе мобилизирано до краен предел. „В този момент бях така дяволски пълен с живот“ — помисли си той. Беше му малко криво, че това усещане е пробудено от нечия смърт, но Ламарк отдавна бе пропилял правото си да живее. Във всеки справедлив свят същество — Кели не можеше да го нарече човек, — експлоатираше беззащитни момичета, просто не заслужаваше да диша въздуха на другите хора. Може би Ламарк бе направил погрешна стъпка. Може би майка му не го е обичала или пък баща му го е биел. Може би е бил отритнат от обществото, израснал е в мизерия или пък е получил лошо възпитание. Но тези въпроси заслужаваха вниманието на психиатри или социални

работници. Ламарк очевидно е бил достатъчно нормален, за да просъществува в своята среда, и единственият въпрос, който интересуваше Кели, бе дали бившият сводник сам е избрал съдбата и вземал решенията си. В последното не можеше да има съмнение, а Джон твърдо вярваше, че всеки трябва сам да отговаря за делата си. Всяко от момичетата, минало през ръцете му, сигурно бе имало баща или майка, или брат, или сестра, или приятел, които са се измъчвали от съдбата ѝ. Ламарк е знаел това и е поел риска, като съзнателно е изложил живота си на по-малка или по-голяма опасност. „А рискът понякога губи“ — помисли си Кели. Нима той бе виновен, че Ламарк не е преценил достатъчно задълбочено всички „за“ и „против“?

„Не“ — каза Джон на земята на десет километра под него.

И какво чувстваше сега? Кели затвори очи и се замисли, отпуснат в седалката си, сякаш дремеше. Един тих гласец, вероятно съвестта, му казваше, че трябва да чувства нещо, и той затърси някакво чувство. След няколко минути безплодни опити Джон се отказа. Не откри нито празнота, нито скръб, нито угризение. Ламарк не означаваше нищо за него и надали някой щеше да съжалява за него. Е, разбира се, момичетата — Кели бе преброил пет — оставаха без сводник, но може би някое от тях щеше да види в това шанс за промяна на живота си. Малко вероятно, но все пак възможно. Реализмът подсказваше на Кели, че не може да оправи света. Идеализмът пък настояваше, че това не му пречи да отстрани отделни несъвършенства.

Но всичко това го откъсваше от основния въпрос: „Какви чувства бе предизвикало у него премахването на Пиер Ламарк?“ Единственият отговор, който успя да даде, бе: „Никакви.“ Професионалната гордост, че е извършил нещо трудно, бе различна от удоволствието, от целта на задачата. С премахването на Пиер Ламарк Кели бе отстранил една екзема от лицето на земята. Самият той не бе извлякъл никаква полза от това — парите на сводника бяха част от операцията, а не нейна цел. Не бе отмъстил за живота на Пам, нито пък бе променил нещо съществено. Просто бе смачкал едно вредно насекомо и бе продължил по пътя си. Кели щеше да продължи да мисли по този начин, пък и съвестта му също нямаше да го безпокои — засега това стигаше. Малкият му експеримент бе успял. След цялата физическа и психическа подготовка Джон бе доказал, че е готов да изпълни

задачата си. Зад затворените клепачи мисълта му се концентрира върху нея. Кели бе убил много по-добри хора от Пиер Ламарк, така че сега спокойно можеше да мисли за ликвидирането на същества, далеч по-зли от нюорлианския сводник.

„Този път те идват при мен“ — забеляза доволно Гриър. Гостоприемият на шпионите се оказа по-добро от това на военните. Джеймс Гриър бе осигурил места в паркинга за специални гости — еквивалентът му в Пентагона бе постоянно претъпкан от безредно спрени коли — и дискретна зала за съвещания. Каз Подулски замислено си избра място в един далечен ъгъл близо до климатичната инсталация, където димът от цигарата му нямаше да пречи на никого.

— Дъч, ти се оказа прав за това момче — каза Гриър и сложи на масата напечатани копия от ръкописния текст, пристигнал преди два дни.

— Някой е трябвало да му опре пистолет на тила и да го закара в офицерско училище. Щеше да стане не по-малко добър от нас.

Подулски цъкна с език от своя ъгъл.

— Тогава защо се чудите, че се е измъкнал? — забеляза той с добронамерена насмешка.

— Аз ще си помисля, преди да му опра пистолет в тила — цъкна на свой ред и Гриър. — Миналата седмица прекарах една безсънна нощ над досието му. Май е доста буйничък.

— Буен? — обади се Максвел с неодобрителни нотки в гласа. — Сигурно искаш да кажеш „мотивиран“, Джеймс.

„Нека направим компромис“ — помисли си Гриър.

— Непокорен. Служил е при трима командири и те винаги са го подкрепяли освен в един случай.

— ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ? Онзи политофицер, когото е убил?

— Точно така. Лейтенантът му е бил бесен, но ако Кели наистина е видял онова, което казва, човек може да го обвини само за това, че се е хвърлил с рогата напред.

— Аз също съм запознат със случая, Джеймс, и се съмнявам, че ако бях на негово място, щях да се сдържа — обади се Каз и вдигна глава от листите. Човек, качил се веднъж на изстребител, винаги си

остава изстребител. — Я гледай ти, та той дори не прави граматични грешки!

Въпреки акцента си Подулски бе маниак на тема усъвършенстване на втория си език.

— Учил е в йезуитско училище — обясни Гриър. — Аз прегледах нашите разследвания във връзка с ЖАЛОН. Анализът на Кели се спира на всички основни моменти, а освен това той прави някои доста важни изводи.

— Кой е изготвил доклада за ЦРУ? — попита Максвел.

— Робърт Ритър. Той е специалистът по Европа, когото ни пратиха. Добър е, макар и малко рязък, но определено разбира от оперативна работа.

— Значи е специалист по операциите? — попита Максвел.

— Точно така — кимна Гриър. — В станция Будапеща е свършил доста полезна работа.

— И защо — обади се отново Подулски — са накарали човек като него да се занимава с ЖАЛОН?

— Можеш да си отговориш и сам, Каз — забеляза Максвел.

— Ако на ЗЕЛЕН ЧИМШИР бъде даден ход, ще ни трябва оперативен специалист оттук. На всяка цена. Аз просто нямам достатъчно енергия, за да свърша всичко сам. Съгласни ли сте?

Гриър огледа колегите си и видя неохотните им кимвания. Подулски сведе глава над документите пред себе си и после гласно изрази мислите на всички:

— Можем ли да му се доверим?

— Не той е предал ЖАЛОН, Каз. Джим Енгълтън^[1] вече провери това. Именно той ни препоръча да вземем Ритър при нас. Аз съм отскоро тук и Ритър познава бюрокрацията доста по-добре от мен. Той има опит в провеждането на операции, докато аз съм просто един аналитик. Освен това е момче на място. Едва не изгуби работата си, за да спаси един човек — негов внедрен агент. Трябвало вече да го измъкна, но големите мозъци отгоре решили, че не му е сега времето, че ще се компрометират някакви си преговори, и забранили. Ритър все пак го измъкнал. Оказа се, че агентът му разполагал с информация, от която имал нужда Държавният департамент, така че Ритър отърва кожата.

Гриър не добави, че навлекът на горния етаж не бе останал много доволен, но ЦРУ си работеше добре и без мнението му.

— Значи си пада малко авантюрист? — попита Максвел.

— Просто не излъга доверието на агента си. Тук хората често забравят да направят точно това — каза Гриър.

— Прилича на наше момче — намеси се адмирал Подулски от другия край на масата.

— Добре, вкарай го в играта — нареди Максвел. — Кажи му обаче, че ако разбере, че някой цивилен от тази сграда е провалил шансовете ни да измъкнем хората от лагера, аз лично ще отида до Пакс Ривър, лично ще се кача на А-4 и лично ще залея къщата му с напалм.

— Искам аз да се погрижа за това, Дъч — добави усмихнато Каз. — Винаги съм имал по-точен мерник. Освен това съм навъртял шестстотин часа горе.

Гриър се зачуди колко ли сериозни са тези думи.

— А какво ще правим с Кели? — попита Максвел.

— Кодовото му име за ЦРУ е „Кларк“. Ако наистина искаме да участва, по-добре да го привлечем като цивилен. Той никога няма да надскочи манталитета на старшина, но като цивилен званията губят значение.

— Така да бъде — съгласи се Максвел.

„Доста удобно е да имаш флотски служител в ЦРУ — помисли си той. — Макар и в цивилни дрехи той не може да избяга от военната дисциплина.“

— Тъй вярно, сър. А къде ще провеждаме тренировките, ако се стигне до тях?

— Във военноморската база „Куантико“ — отвърна Максвел. — Генерал Йънг е стар приятел. Летец. Ще ни разбере.

— С Марти сме били заедно в подготвителното училище за пилоти — обясни Подулски. — От думите на Кели разбирам, че не са ни необходими много хора. Лично аз винаги съм смятал ЖАЛОН за излишно пренаселена. Знаете ли, че ако в крайна сметка успеем, ще трябва да дадем на Кели медала, който отдавна е заслужил.

— Да не избързваме, Каз. — Максвел се изправи и отново се обърна към Гриър: — Ще ни се обадиш ли, ако Енгълтън разбере нещо?

— Можете да разчитате на мен — увери го Гриър. — Ако при нас има лоши момчета, ще им дадем да се разберат. Между другото аз почти свърших работата си с Кели. Той ще бъде скритото ни оръжие.

След като изпрати двамата адмирала от Пентагона, Гриър уреди среща с Робърт Ритър. Това означаваше, че Кели ще трябва да почака. Макар операцията да бе спешна, нямаше смисъл нещата да се насилват.

Летищата са изключително удобни места заради забързаната си анонимност и многото телефони. Докато чакаше появяването на багажа си, Кели се обади.

— Гриър — каза гласът отсреща.

— Кларк — отвърна Кели и вътрешно се усмихна. Фалшивото име ужасно му напомняше на филмите с Джеймс Бонд. — На летището съм, сър. Все още ли искате да дойда днес следобед?

— Не, днес съм зает. — Гриър отвори бележника си. — Вторник в... три и половина. Можеш да дойдеш с кола. Само ми кажи марката и номера ѝ.

Кели му ги каза, изненадан, че срещата им се отлага.

— Получихте ли бележките ми, сър?

— Да, и трябва да ти кажа, че си свършил чудесна работа господин Кларк. Ще говорим за тях във вторник. Всички сме много доволни от теб.

— Благодаря ви, сър — каза Кели.

— Ще се видим във вторник.

Линията прекъсна.

— Благодаря и за това — каза Кели, след като окачи слушалката обратно.

След двадесет минути багажът му се появи и той се отправи към колата си. След още час вече бе в балтиморския си апартамент. Вече бе обед и Кели си направи два сандвича, които прекара с бутилка кока-кола. Днес не се беше бръснал и гъстата му брада хвърляше сянка в огледалото. Нямаше да се бръсне. Кели се насочи към спалнята за един хубав, продължителен сън.

Цивилните строители не разбираха какво точно правят, но за сметка на това им плащаха добре. На тях това им стигаше, тъй като в къщите им, взети на изплащане, ги чакаха нетърпеливи семейства. Построените току-що сгради бяха в напълно спартански стил: голи бетонни стени, никакви удобства и на всичко отгоре странни, съвсем нетипични за Америка форми. Единственото американско сякаш бяха материалите. На строителите им се струваше, че всички параметри са взети от някой чуждестранен строителен наръчник. Един от тях забеляза, че всички размери се уеднаквени с метричната система, въпреки че по скиците бяха нанесени във футове и инчове. Самата работа не бе трудна. Когато пристигнаха, теренът вече бе разчистен. Някои от строителите бяха бивши военни от сухопътни войски или морската пехота и се чувстваха едновременно доволни и смутени да бъдат в тази военноморска база, разположена сред гористите хълмове на Северна Вирджиния. Когато сутрин идваха на работа, покрай тях пробягваха подразделенията от кандидат-офицери. „Колко много умни млади момчета“ — си бе казал първата сутрин един бивш ефрейтор от морската пехота. Колко ли от тях щяха да бъдат произведени в чин? Колко ли щяха да изпратят там? Колко ли щяха преждевременно да се завърнат у дома, затворени в стоманени сандъци? Той, разбира се, не можеше да си отговори на тези въпроси, нито да направи нещо за тях. Бившият ефрейтор бе прослужил своето време в ада и се бе върнал без драскотина. Този факт все още не спираше да го удивлява, защото не си спомняше колко пъти бе чувал свистенето на куршумите покрай ушите си. Самото оцеляване бе цяло чудо.

Покривите бяха готови. Скоро щеше да стане време да напуснат строителната площадка завинаги само след три седмици добре платена работа. Седемдневни работни седмици. С много работа във всеки от дните, прекарани тук. Някой искаше постройките да бъдат готови много бързо. Но не само сградите бяха странни. Ето например паркинга. В него имаше места за сто коли. Дори бе поставена маркировка. И всичко това за абсолютно неизползваеми сгради? Най-странна, разбира се, бе сегашната работа на бившия ефрейтор, която получи, защото бе симпатичен на шефа. Трябваше да се направи детска площадка. На нея имаше всичко: люлки, пързалки, дори и пясъчник, напълнен с половин самосвал пясък. С една дума, детски рай, на който двегодишният син на строителя също щеше да се радва,

когато пораснеше достатъчно, за да ходи на детска градина във „Феърфакс каунти“. Но работата си бе работа и бившият морски пехотинец заедно с още двама колеги всеки ден разглеждаха плановете и разгадаваха кой болт къде трябва да бъде завит. Те нямаха право да задават въпроси. Не и като работници в строителна фирма, сключила договор с правителството. Освен това човек никога не успяваше да разбере униформените. Морските пехотинци следваха никому непонятни планове и щом искаха да му плащат допълнително, той нямаше нищо против за три дни да изкара една месечна вноска за къщата. Подобни задачи наистина му се струваха налудничави, но парите си ги биваше. Единственото нещо, което не му допадаше, бе голямото разстояние, което изминаваше по два пъти на ден. „Може би и във Форт Белвоар ще направят нещо толкова налудничаво“ — помисли си бившият ефрейтор. Тогава щеше да стига до работното си място само за двадесет минути. Но армията бе по-разумна от морската пехота. Поне трябваше да бъде.

— Какво ново? — попита Питър Хендерсън.

Вечеряха точно до Хълма. Двама познати от Нова Англия — единият завършил Харвард, а другият — Браун. Единият бе младши помощник на сенатор, а другият — новоназначен служител в Белия дом.

— Все си е същото, Питър — отвърна уморено Уоли Хикс. — Мирните преговори са в задънена улица. Продължаваме да избиваме народа им. Правим същото и с нашия. Понякога си мисля, че никога няма да заживеем в мир.

— Трябва, Уоли — каза Хендерсън и посегна към втората си бира.

— Ако не... — започна унило Хикс.

През октомври 1962 двамата бяха третокурсници в академията „Андоувър“. Близки приятели, те живееха в обща стая и не пропускаха да си разменят лекции и момичета.

Истинското им политическо узряване бе дошло една вечер, докато гледаха на черно-белия телевизор в спалния корпус напрегнатото обръщение на президента към нацията. Тогава разбраха, че в Куба има ракети. Вестниците вече от два-три дни наблягаха на

новината, но като истински чеда на телевизионно поколение двамата студенти възприемаха действителността единствено чрез хоризонталните линии на кинескопа. И за двамата съобщението бе едно разтърсващо, макар и малко позакъсняло навлизане в истинския свят, за който скъпото им училище би трябвало да ги е подготвило доста по-рано. Но те живееха в лениво и блажено време за американската младеж. На свой ред заможните им семейства ги бяха изолирали от действителността с високата стена на парите, без дори да ги научат как да ги използват.

Шокиращата мисъл внезапно бе изникнала в мозъците и на двамата: всичко може да свърши. Нервният брътвеж в стаята им каза още нещо. Бяха заградени от цели. Бостън на югоизток, военновъздушната база „Уестоувър“ на югозапад, две други бази на САК^[2] — „Пийз“ и „Лоринг“ — намиращи се в радиус от сто и петдесет километра. И още — военноморската база „Портсмут“, в която имаше атомни подводници. Ако ракетите литнеха към тях, спасение нямаше да има. А и двамата дори не бяха спали с момиче. Другите момчета се хвалеха — някои може би дори с основание, — но Питър и Уоли не се лъжеха един друг. Въпреки непрекъснатите си настойчиви усилия те все още не бяха успели да открият великото тайнство. Как бе възможно светът да не се съобразява с тях? Нима не принадлежаха към елита? Нима животът им не означаваше нищо?

През тази октомврийска нощ Хендерсън и Хикс не успяха да заспят. Те седяха на леглата си, разговаряха шепнешком и се опитваха да проумеят света, превърнал се без предупреждение от рай в ад. Несъмнено трябваше да намерят начин да променят нещата. След завършването всеки пое по свой път. Браун и Харвард обаче се намираха близко един до друг, така че приятелството и мисията им в живота продължиха да се развиват и да крепнат. И двамата специализираха политология, защото тя им даваше достъп до процесите, които наистина имаха значение за света. И двамата завършиха успешно и още по-важно — успяха да направят впечатление на влиятелни хора. За последното помогнаха и родителите им, които успяха да им намерят места далеч от всякакви униформени служители. По това време за повиквателни все още бе рано, така че едно обаждане до нужния бюрократ успя да уреди нещата.

И така двамата млади мъже се бяха добрави до важните си постове като помощници на влиятелни мъже. Очакванията им за главна роля в изграждането на политиката се бяха сблъскали с високата стена на реалността. Въпреки че не бяха навършили и тридесет, двамата се намираха по-близо до мечтите си, отколкото предполагаха. Те преглеждаха информацията, необходима на шефовете им, и решаваха в какъв ред да занесат документите. Това, разбира се, оказваше влияние върху решенията. Освен това имаха достъп до огромно количество разнообразна и важна информация. В резултат и двамата знаеха доста повече неща от шефовете си. Всъщност Хикс и Хендерсън разбираха нещата по-добре от шефовете си. Всичко бе толкова ясно. Войната бе нещо лошо, което трябваше всячески да се избягва. Когато избягването ѝ бе невъзможно, тя трябваше да бъде прекратена по най-бързия начин. Войната убиваше хора, а това бе много лошо. Ако войната не съществуваше, всички щяха да решават проблемите си по мирен начин. Това бе толкова очевидно, че двамата мъже не спираха да се дивят, че толкова много хора не виждат простата истина, която те бяха открили още като ученици.

Двамата се различаваха по едно-единствено нещо. Като служител в Белия дом Хикс бе част от системата. Но той споделяше всичко с бившия си съученик, в което нямаше нищо нередно, тъй като и двамата бяха минали инструктаж за секретност. Освен това Хикс се нуждаеше от помощта на един прекрасен ум, който разбираше и на когото вярваше.

Хикс обаче не знаеше, че Хендерсън не споделя всичко с него. Той бе решил, че щом не може да промени политиката на правителството си отвътре, трябва да потърси помощ отвън. Вероятно някоя чуждестранна агенция можеше да му помогне да попречи на действията на правителството, застрашаващи света. На земята имаше и други хора, които споделят неприязънта му към войната. Хора, които разбираха, че не могат насила да ти накарат да приемат едно правителство, в което не вярват. Първият контакт бе осъществен още в Харвард. Помогна му приятел от движението за мир. Сега работеше с друго. Хендерсън постоянно си повтаряше, че трябва да сподели този факт с приятеля си, но просто не намираше удобен момент. Пък и Уоли може би все още нямаше да го разбере.

— ... трябва и ще дойде — каза Хендерсън и махна на сервитьорката да донесе по още едно. — Войната ще свърши. Ще излезем от нея. Виетнам ще получи правителството, което иска. Загубата на войната ще донесе на страната ни само добро и ние ще се поучим от това. Ще разберем докъде се простират силите ни. Ще се научим да живеем и да оставим другите да живеят. Ще дадем шанс на мира.

Кели се събуди след пет. Събитията от предния ден го бяха изморили повече, отколкото предполагаше, пък и пътуването винаги изцеждаше силите му. Но сега вече не бе уморен. От последните двадесет и четири часа единадесет бяха преминали в сън и Джон се чувстваше напълно отпочинал и ободрен. Един поглед в огледалото го увери, че двудневната му брада е достатъчно гъста. Добре. Сега трябваше да подбере дрехите — тъмни, разпуснати и стари. Той бе занесъл цял вързоп в пералнята и го бе изпрал с топла вода и белина, за да размаже цветовете. Така старите вече дрехи се бяха превърнали в опърпани. Износени чорапи и гуменки допълваха картината, въпреки че бяха много по-здрави, отколкото изглеждаха. Ризата също му беше голяма и прекалено дълга, но той искаше точно това. Най-накрая си сложи наскоро купената перука, изработена от не много дълги черни и твърди азиатски коси. Кели бе обработил и нея с вода и гребен, така че да изглежда доста разчорлена. „Трябва да измисля как да я накарам да мирише“ — каза си той.

Природата отново му осигури допълнителна маскировка. Вечерните ветрове се бяха развихрили и носеха със себе си дъжд и цели купчини летящи из въздуха листа. Те го прикриха, докато стигне до фолксвагена си. След десет минути Кели спря пред малко магазинче, от което купи бутилка евтино бяло вино в хартиена кесия. Той извади тапата и изля половината бутилка в уличния канал. Беше време да тръгва.

„Сега всичко изглежда различно“ — помисли си Кели. Вече не минаваше отгук сляп за опасностите. Знаеше за тях и ги очакваше. Той мина покрай мястото, на което бе довел Били и плимута му, и се огледа за следи от гуми. Вече се бяха изтрили. Кели поклати глава. Това беше минало, а той мислеше само за бъдещето.

Във Виетнам сякаш навсякъде имаше линия от дървета, където откритото пространство и оризищата свършваха и започваше джунглата. Преминеше ли тази линия, човек автоматично се настройваше за опасността, защото врагът живееше в джунглата. Тази граница бе по-скоро измислена, отколкото истинска, творение на човешкото въображение. Тук обаче Кели забеляза нещо подобно. Само че този път до него не вървяха пет или десет мъже в маскировъчни униформи. Той преминаваше границата зад волана на ръждясалата си кола. Джон настъпи газта и влезе в градската джунгла, а с това и в нова война.

Той намери място за паркиране между няколко древни коли като неговата и бързо излезе. Навремето бягаше по същия начин от докарания го хеликоптер, за да не би враговете да го видят. Джон тръгна по някаква алея, осеяна с боклуци и изхвърлени ненужни ламарини. Сетивата му застанаха нащрек. Целият се потеше и това бе добре. Кели искаше да е потен и вмирисан. Той отпи една голяма глътка от виното и след като се пожабури, остави алкохола да изтече по брадичката, врата и дрехите му. После незабелязано се наведе и взе шепя мръсотия, която размаза по ръцете, предмишниците и малко по лицето си. Осени го идеята да „украси“ и перуката си и не след дълго Кели се превърна в още един пиян бездомник от онези, които са повече дори от търговците на наркотици. Кели нагоди походката към външността си и нарочно забави и отпусна движенията си. Очите му обхождаха околността за подходящо място за наблюдение. Задачата се оказа проста. Наоколо се виждаха няколко изоставени къщи и Джон просто трябваше да си избере една с добър изглед. Това му отне половин час. Спря се на една ъглова къща с прозорци на втория етаж. Влезе през задната врата и едва не си изкара ума, когато от помещението, служило за кухня, изскочиха два плъха. „Проклети гадини.“ Глупаво бе да се страхува от тях, но малките черни очички, късата четина и голите им опашки го отвращаваха.

— Мамка му! — прошепна Кели.

Защо не бе помислил за това? Всеки човек го побиват тръпки от нещо: паяци, змии, високи сгради. Кели се гнусеше от плъхове. Той внимателно се приближи към вратата, като гледаше да се държи на разстояние от гадините. Плъховете почти не му обърнаха внимание, макар че също леко се отдръпнаха. Явно не се страхуваха от него.

— По дяволите! — чуха го те да прошепва и отново се захванаха с храната си.

Кели побесня. Той се изкачи по стълбите без парапет и намери ъгловата спалня с прозорците. Все още не можеше да се успокои, че е допуснал да го разсее толкова тъпа причина. Нима не бе въоръжен? Какво щяха да му направят? Да се съберат и да го нападнат ли? Мисълта го накара да се усмихне в тъмнината. Кели клекна пред мръсните и изпотрошени прозорци, за да прецени изгледа и видимостта. Някои от рамките зееха празни, но до всеки прозорец имаше удобен праг, на който можеше да седне. Къщата бе разположена на ъгъл и даваше възможност за наблюдение в четирите посоки на компаса. Улиците в тази част на града бяха с абсолютно точно разположение север-юг и изток-запад. Лампите по тротоара бяха изпотрошени, така че случайните минувачи не можеха да го видят. Облечен в старите си опърпани дрехи и скрит в запустялата порутена къща, Кели на практика бе невидим. Той извади малък бинокъл и започна разузнаването си.

Първата му задача бе да разучи обстановката. Дъждът вече преминаваше, оставяйки след себе си влажен въздух. Нощните насекоми се разлетяха, привлечени от пъклената светлина на уличните лампи. Топлината от въздуха бавно си отиваше и Кели вече се потеше по-малко. Първият му извод бе, че е трябвало да си вземе вода. Е, за в бъдеще щеше да знае, а сега можеше спокойно да изкара няколко часа. Беше се сетил обаче да си вземе дъвка и това донякъде облекчаваше положението му. Навън се носеха странни звуци. В джунглата обикновено се чуваха бръмченето на насекомите, писъкът на птиците и пърхането на прилепите. Тук се разнасяше близък или далечен шум от автомобили, свистене на спирачки, кучешки лай, приглушен или гръмогласен разговор, звън от подритната консервна кутия и Кели не спираше да анализира, докато гледеше през бинокъла и обмисляше действията си за вечерта.

Беше петък и хората бързаха да направят покупките си за уикенда. Явно местните мошеници щяха да прекарат тежка нощ. Кели забеляза един вероятен пласьор на около пресечка и половина от къщата. Около двадесетгодишен. За двадесет минути наблюдение той успя да си състави добра представа както за пласьора, така и за помощника — „лейтенанта“ — му. И двамата се държаха с

непринуденост, която се придобива с практика. Кели се запита дали се бяха борили да отвоюват или отбраняват района си. Вероятно да. „Сигурно правят стабилен оборот и имат редовни клиенти“ — помисли си Джон. Обектите на наблюдението му се приближиха към чуждестранна кола и си поговориха с шофьора и спътника му, преди да продадат стоката си. На тръгване дори се ръкуваха. И двамата бяха с почти еднаква височина и телосложение, така че Кели им прикачи имената Арчи и Виненката.

„Господи, какъв наивник съм бил“ — каза си Джон и погледна към друга улица. Той си спомни за тъпака, когото бяха хванали във Виетнам да пуши трева точно преди акция. Той бе от неговите хора и макар да бе новобранец, току-що излязъл от школата за „тюлени“, не можеше да му бъде простено. Кели му бе обяснил строго, но разумно, че участието в операция без стопроцентова концентрация може да доведе до смъртта на целия отряд. За нещастие новобранецът не особено разумно бе отвърнал: „Не се впрягай, братче, знам какво правя.“ Това му бе струвало няколко бързи удара, преди да ги разтърват, и окончателното и безвъзвратно откомандиране от частта.

Доколкото Кели си спомняше, повторна употреба на наркотици в частта му не бе регистрирана. Разбира се, в свободното си време пиеха бира. Пък и когато бе в отпуск в Тайван, заедно с още две момчета направиха доста поразии под въздействието на алкохола. Джон обаче твърдо вярваше, че това е нещо по-различно, сляп за обратната страна на медала. Те никога не пиеха преди акция. Изискваше го елементарното благоразумие, пък и това бе едно от основните правила на частта им. Кели не бе чувал за елитна част, в която да съществува проблем с наркотиците. Такива тенденции — и то доста сериозни — се разпространяваха предимно сред санитарните части. Имаше го и сред частите, съставени от мобилизирани младежи, чието присъствие във Виетнам бе по-неохотно и от неговото. Офицерите там не успяваха да се справят с проблема или заради собствената си некадърност, или заради съпричастността си към подобни увлечения.

Но каквато и да бе причината, във факта, че Кели почти не се бе интересувал, имаше нещо едновременно логично и абсурдно. Той прогони мислите си. Макар и късно Джон вече знаеше за проблема с наркотиците и виждаше развитието му пред очите си.

На друга улица забеляза самотен пласьор, който нямаше, не искаше да има или не се нуждаеше от лейтенант. Той носеше раирана риза и си имаше собствена клиентела. Кели го нарече Чарли Браун. През следващите пет часа той идентифицира и класифицира още трима пласьори в района. После започна подбора. Арчи и Виненката явно въртяха най-голям оборот, но бяха в полезрението на други двама. Чарли Бран очевидно сам обслужваше пресечката си, но само на няколко метра от него имаше автобусна спирка. Дагуд и Магьосника работеха един срещу друг. И двамата си имаха лейтенанти, което решаваше нещата в тяхна полза. Големият Боб бе по-едър и от Кели и имаше още по-голям здравеняк за лейтенант. Това се казваше предизвикателство. Но Джон не търсеше предизвикателства. Все още не.

„Трябва да си намеря хубава карта на квартала и да науча наизуст — помисли си Кели. — Да разуча автобусните спирки и полицейските участъци. Да разбере смените на полицаите, маршрутите, по които патрулират. Няма да е зле ако запомня района в радиус от десет пресечки. Не трябва да паркирам два пъти на едно и също място. Освен това различните места за паркиране не бива да се виждат едно от друго.“

„Можеш да ловуваш на определено място само веднъж. Това означава, че трябва да внимаваш кого подбиращ. Ще се движиш само по тъмните места на улиците. Намери си резервно оръжие... да не е пистолет... нож, хубав нож. Няколко метра въже или тел. Ръкавици, гумени ръкавици като онези, с които жените перат. Някаква жилетка с джобове, но от вътрешната страна. Бутилка с вода. Нещо за ядене, най-добре шоколад, за да ти дава енергия. Още дъвка...“ — мислеше си Кели, давайки простор на въображението си. После погледна часовника: три и двадесет.

Навън оживлението затихваше. Магьосника и лейтенантът му напуснаха мястото си и се скриха зад ъгъла. Скоро го последва и Дагуд, който се качи в колата на лейтенанта си. Останаха само Арчи и Виненката на юг и Големия Боб на запад. Те продаваха по нещо от време на време, и то явно на богати клиенти. Кели продължи дежурството си още час. Арчи и Виненката приключиха последни и изчезнаха толкова бързо, че Кели не успя да забележи как го бяха сторили. Ето още едно нещо, което трябваше да провери. Когато се

изправи, всичко го болеше. Не трябваше да стои толкова дълго на едно място. Привикналите му с тъмнината очи внимаваха къде стъпва, докато слизаше по стълбите, защото в съседната къща се чуваше шум. За щастие плъховете също си бяха отишли. Кели се огледа и когато видя, че алеята е празна, напусна къщата с клатушкаща се походка. След десет минути видя колата си на петдесет метра от него. Едва тогава разбра, че твърде неразумно е паркирал точно под улична лампа. „Не трябва да повтаряш тази грешка“ смъмри се той и се приближи бавно със същата пиянска походка, докато не стигна до колата. После огледа внимателно улицата, бързо влезе вътре и потегли. Не пусна фаровете, докато не измина две пресечки и не зави наляво по широкия булевард. Джунглата, която не бе само продукт на въображението му, остана зад него и Джон се насочи към апартамента си.

Успокоен и в безопасност, Кели прехвърли наум видяното през последните девет часа. Всички пласьори пушеха. Палеха цигарите си вероятно със „Зипо“, чийто ярък пламък за момент ги заслепяваше. С напредването на нощта работата явно намаляваше и те ставаха по-небрежни. В крайна сметка бяха просто хора. Изморяваха се. Някои оставаха по-дълго от другите. С една дума, всичко видяно бе важно и полезно. Пласьорите бяха уязвими както по отношение на общите си черти, така и в различията си.

„Чудесна нощ“ — помисли си Кели и зави наляво по булевард „Лок Рейвън“, най-сетне отпуснат. Дори се зачуди дали да не си позволи глътка вино, но сега не беше време да се поддава на лошите си навици. Джон свали перуката и избърса потта от лицето си. Господи, колко бе жаден.

Десет минути по-късно тази нужда бе удовлетворена след успешното паркиране и промъкване в апартамента. Той погледна очаквателно към душа. Имаше нужда от хубава баня след цяла нощ, прекарана сред мръсотия, развалини и... плъхове. Последната мисъл го накара да потръпне. „Мръсни гадини“ — помисли си той и напълни една чаша с лед, в която доля вода. Процедурата се повтори още няколко пъти, докато свободната ръка сваляше дрехите от тялото му. Климатичната инсталация работеше отлично и Кели постоя малко пред нея, изложил се на хладния въздух. Беше минало толкова много време, а не му се ходеше до тоалетна. Отсега нататък задължително трябваше

да си взема вода. Кели извади шунката от хладилника и си направи два огромни сандвича, които поля с чаша ледена вода.

„Искам да се изкъпя“ — помисли си той. Но все още не можеше да си позволи това удоволствие. Трябваше да свикне с потното си лепкаво тяло. Дори трябваше да не му прави впечатление, защото то бе част от защитата му. Мръсотията и вонята вече бяха съюзници на Кели. Видът и миризмата му трябваша, за да отблъскват хората и да не им позволяват да се приближават прекалено близко. Сега не можеше да си позволи да бъде човек. Сега бе отбягвано от всички улично същество. Невидимо. На път за леглото мина покрай огледалото и видя, че брадата му е още по-тъмна и гъста. Последното му решение за нощта бе да спи на пода. Не можеше да мърси новите чаршафи.

[1] Джеймс Джизъс Енгълтън — заместник-директор на ЦРУ, шеф на контрашпионажа. — Б.пр. ↑

[2] САК — Стратегическо авиационно командване. — Б.пр. ↑

15.

ПРИЛОЖЕНИ УРОЦИ

Адът започна точно в единадесет сутринта, макар че полковник Захариас си нямаше и представа от час. Тропическото слънце сякаш постоянно изливаше безмилостните си палеци лъчи точно над главата му. От него нямаше спасение дори и в килията му без прозорци. Нямаше спасение и от пълчищата насекоми, които явно се чувстваха отлично в жегата. Захариас не можеше да си обясни как въобще нещо успява да вирее тук, но справилите се със задачата му причиняваха само неудобство и болка. Обстановката около него съвсем точно отговаряше на представите му за ада, получени в храмовете на неговото детство. Захариас бе подготвен за евентуален плен. Бе преминал дори курса по оцеляване, отричане, съпротива и бягство, наречен ООСБ. Той бе задължителен за всички професионални летци и бе най-мразеното от тях нещо. Иначе разглезените военновъздушни и флотски офицери преминаваха през изпитания, от които настръхваха косите и на инструкторите в морската пехота. Изпитания, които при всякакви други обстоятелства щяха да изправят извършителите им пред военен съд и да ги пратят за дълго в Левънуърт или Портсмут. Захариас, както и повечето му колеги нямаха никакво желание да повтарят преживяването. Но сега не бе тук, защото иска, нали? А тук ООСБ се повтаряше.

Разбира се, че бе мислил за пленяването, но винаги като нещо твърде неясно и далечно. Човек просто не може да пренебрегне възможността, щом веднъж е чул ужасното отчайващо „рооуу“ на радиостанциите и видял падащите парашути. Щом се е опитвал да организира спасителна операция и се е надявал хеликоптерът „Джоли грийн джайънт“ да успее да пристигне от базата си в Лаос или пък флотският „Бит Мута“ — както го наричаха моряците — да долети откъм морето. Захариас често бе виждал такива операции и още по-често те бяха завършвали с неуспех. Бе чувал ужасените и невероятно изпразнени от мъжество гласове на летци, които всеки момент ще

бъдат пленени. „Измъкнете ме оттук“ — бе изкрещял по радиостанцията си един майор, преди от нея да долетят други неразбираеми гневни думи. И все пак те ги разбираха, защото долавяха убийствената им омраза. Екипажите на двата спасителни хеликоптера правеха всичко по силите им и Захариас — макар и мормон, който никога не бе близвал алкохол ги бе черпил с пиене, достатъчно да натръшка цял взвод морски пехотинци. Това бе общоприет начин за изразяване на признателност и възхищение от нечия храброст сред военните.

Но както и всеки друг член на тази общност, Захариас никога не бе допускарал, че ще пленят точно него. Единственият възможен неуспех, за който се бе подготвил, бе смъртта. Захариас бе царят на „невестулките“. Той имаше огромен принос за създаването на този аспект от професията си. С интелекта и прекрасното си пилотиране полковникът бе създал доктрината и я бе доказал на практика. Захариас бе направлявал своя F-105 над най-добрите системи за противовъздушна отбрана, създадени от човешка ръка. Бе откривал най-опасните оръжия и с помощта на интелекта и опита си ги бе предизвиквал на дуел. Тактика срещу тактика, майсторство срещу майсторство. Бе ги дразнил, подканвал да влязат в бой и разгромявал в една от най-опияняващите игри, измислени от хората. Захариас бе майстор на триизмерния шах, в който той участваше със самолета си, а противниците му — с руските радари и ракетни установки. Подобно на мангуста и кобра двете страни разрешаваха един личен спор, в който полковникът със своето майсторство и гордост се надяваше да излезе победител. В най-лошия случай щеше да намери края си сред жълто-черния облак, отбелязващ смъртта на всеки достоен летец: мълниеносна, драматична и неземна.

Захариас никога не се бе мислил за храбър. Той имаше вярата си. Ако срещнеше смъртта във въздуха, тогава щеше да погледне Бог право в лицето. Щеше смирено да заеме отреденото му място, но нямаше да се срамува от живота си. Защото Робин Захариас бе праведен човек, неотклонил се и за миг от пътя на добродетелта. Той бе добър приятел на другарите си, съвестен командир, загрижен за нуждите на хората си, примерен съпруг и баща на хубавите си деца. И най-важното — бе настоятел в църквата си, която получаваше една десета от заплатата му, както изискваха каноните на Църквата на Исус

Христос и светците от Последния ден. Поради всички тези причини Захариас никога не се бе боял от смъртта. Онова, което идваше след гроба, за него бе реалност, в която твърдо вярваше. Не смъртта, а животът бе изпълнен с несигурност и най-несигурно от всичко бе сегашното му положение. А вярата, дори такава силна вяра като неговата, си има граници, начертани от тялото, което я носи. Но Захариас или не разбираше този факт, или не го приемаше. „Вярата ми — казваше си полковникът — трябва да е достатъчно силна, за да издържи на всичко. Тя е достатъчно силна. Трябва да бъде.“ Но това, че е достатъчно силна, му го бяха казали още учителите в класните стаи с изглед към планината Уасач. Те бяха облечени в чисти бели ризи, носеха вратовръзки, държаха в ръце учебници и говореха с увереността на хора, познаващи историята на своята църква и последователите ѝ.

„Тук е различно“ — чу някакво гласче в себе си Захариас. Той се опитваше да не му обръща внимание, стараше се да не му вярва, защото в противен случай влизаше в противоречие с религията си. А таква противоречие личността на Робин не можеше да понесе. Джоузеф Смит^[1] бе умрял в името на вярата им, убит в Илинойс. И не бе единствен. И други бяха вършили същото. Историята на юдаизма и християнството бе изпъстрена с имена на мъченици — единоверците на Робин Захариас ги наричаха герои, — изтърпели мъченията на римляни и други народи и умрели с Божието име на уста.

„Но не са страдали толкова дълго като теб“ — натякна му гласчето. Само няколко часа. Кратки минути на адски мъки върху кладата или ден-два бавна смърт върху кръста. Това бе нещо различно. Краят му се виждаше, а щом знаеш какво идва след него, лесно можеш да не мислиш за мъките. Но за да погледнеш зад края, трябва да знаеш къде се намира.

Робин Захариас бе сам. В лагера имаше и други като него. Понякога си разменяха погледи, но не можеха да общуват. Той бе опитал да разговаря с почуквания по стената, но отговор нямаше. Където и да се намираха другарите му по съдба, те бяха твърде далеч или пък стените имаха звукова изолация, или Робин вече бе оглушал. Не можеше да споделя мислите си с никого, а дори и молитвите не бяха всесилни за интелигентен човек като него. Захариас се страхуваше да се моли за избавление — дори не допускаше мисълта в

главата си, — защото противното щеше да означава, че вярата му е разклатена. А той не можеше да го допусне. Част от него обаче знаеше, че като не се моли за избавление, Захариас признава нещо друго. Признава, че ако се моли и избавление все пак не дойде, вярата щеше да загине, а заедно с нея и душата му. Отчаянието в Робин Захариас покълна именно така — не с осъзнаването му, а с нежеланието да иска от своя Бог нещо, което може и да не дойде.

Умората го изяждаше. Недохранването, изолацията, особено болезнена за човек с неговия ум, и разяждащият страх от болката — защото дори и вярата не може да убие болката — изцеждаха силите му. Колкото и силен да е един човек, понесъл тежък товар, енергията му си има граници, а тежестта — не. Захариас добре знаеше, че плътта е слаба, но гордостта и целомъдрието на вярата му пречеха да осъзнае, че физиката въздейства на психиката подобно на тежестта на товар, но с много по-голяма сила. Той възприемаше убийствената психическа умора като отслабване на нещо нерушимо и всъщност се обвиняваше за това, че е човек. Вероятно разговорът с друг църковен настоятел щеше да оправи всичко, но това бе невъзможно. Лишавайки се от успокояващото признание, че е крехко човешко същество, Захариас все по-бързо вървеше към заложения от самия него капан. Хората, които искаха да унищожат неговите тяло и душа, му помагаша с всички сили.

Именно тогава нещата се влошиха още повече. Вратата на килията му се отвори. Двама виетнамци в маскировъчни униформи го погледнаха така, сякаш замърсява въздуха на страната им. Захариас знаеше защо са дошли. Опита се да ги посрещне храбро. Двамата го хванаха за ръцете, а трети тръгна зад тях с автомат. Още не бяха излезли от килията, когато дулото на автомата се заби в гърба му точно на мястото, което все още го болеше от катапултирането въпреки изминалите девет месеца. Полковникът изпъшка от болка. Виетнамците дори не показваха удоволствие от болките му. Те не задаваха въпроси. Измъчваха го без никаква видима цел. Просто петима мъже се нахвърляха върху него и започваха да го бият. Съпротивата означаваше смърт и макар и Захариас да желаше края на пленничеството си, той не можеше да потърси смъртта по такъв начин, защото това си беше чисто самоубийство. Религията му забраняваше самоубийството.

Нямаше значение. След няколко секунди той вече не можеше да прави нищо. Повален на бетонния под, Захариас понасяше ритниците и ударите и болката се увеличаваше с главоломна скорост. Мускулите му бяха парализирани и крайниците му категорично отказваха да се мърдат. Отгоре долитаха писукащите гласове на виетнамците. Приличаха на чакали, на дяволи, измъчващи го, защото бе праведен и въпреки това се намираше в ръцете им. И това продължи още и още, и още...

Някакъв глас си проби път в съзнанието му. Последва още един заблуден, полусилен ритник в гърдите му и Захариас видя, че ботушите им се отдръпват. С периферното си зрение Робин забеляза раболепието, изписало се по лицата на мъчителите му, които гледаха към вратата. Най-сетне още един вик, и виетнамците се изнизаха през вратата. Гласът се промени. Той принадлежеше на... бял човек? Как ли го бе разбрал? Едни силни ръце го изправиха и облегнаха на стената. Сега се показва и лицето. Беше Гришанов.

— Божичко — възкликна руснакът и бледите му страни почервеняха от гняв.

Той се обърна и отново изкрещя нещо на странно звучащ виетнамски. В помещението веднага се появи кофа с вода, която Гришанов изля върху главата на американеца. После затърси нещо друго и Захариас чу, че вратата се затваря.

— Пий, Робин, пийни си от това.

Той приближи малка манерка до устните на американеца и я надигна.

Захариас отпи толкова бързо, че преди да забележи щипещия вкус на водката, течността вече бе в стомаха му. Той стреснато вдигна ръка и се опита да отблъсне манерката.

— Не мога... — изпъшка американецът, — не мога да пия, не мога...

— Това е лекарство, Робин, а не удоволствие. Религията ти не забранява лекарствата. Моля те, приятелю, ти имаш нужда от него. Не мога да направя нищо повече за теб — прибави Гришанов с ужасно смутен глас. — Трябва, Робин.

„Може би наистина е лекарство“ — помисли си Захариас. Някои лекарства съдържаха алкохол, но Църквата не ги забраняваше, нали? Полковникът не можа да си спомни точно и затова отпи отново. Той не

знаеше също, че с изчезването на адреналина, който побоят бе вкарал в организма му, тялото се отпуска и алкохолът задълбочава този процес.

— Не толкова много, Робин.

Гришанов дръпна манерката и започна да се грижи за раните на американеца. Той изпъна краката и изчисти лицето му с влажна кърпа.

— Диваци! — изръмжа руснакът. — Мръсни вмирисани диваци. Майор Винх ще ми плати за това. Ще му счупя тънкото маймунско вратле. — Руският полковник приседна на пода до американския си колега и заговори искрено: — Робин, ние сме врагове, но освен това сме и хора, а дори и войната си има правила. Ти служиш на страната си, а аз — на моята. Тези... тези хора не разбират, че без чест и достойнство не може да има истинска служба, а само варварство. — Той отново протегна манерката: — Ето, не мога да ти предложа нищо друго за облекчение на болката. Наистина не мога, съжалявам.

Захариас отпи нова глътка. Той все още бе схванат, замаян и побъркан от всякога.

— Браво — похвали го Гришанов. — Никога не съм го казвал, но ти си един храбър човек, приятелю, щом издържаш издевателствата на тези животни.

— Налага се — изхриптя Захариас.

— Разбира се — съгласи се Гришанов и избърса лицето на пленника толкова внимателно, сякаш му бе дете. — На твое място аз също щях да опитам. — Той замълча за момент. — Господи, отново да летиш!

— Да, полковник, иска ми се...

— Наричай ме Коля — махна с ръка руснакът. — Вече се познаваме от доста време.

— Коля?

— Християнското ми име е Николай. Коля е... прякор ли казвахте?

Захариас отпусна глава на стената, затвори очи и си спомни усещанията от полета.

— Да, Коля, иска ми се отново да летя.

— На мен също — каза Коля и обгърна приятелски натъртените и ожулени рамене на събеседника си. Той добре знаеше, че това е първата проява на човешка топлина, изпитана от американеца в продължение на почти година. — Моят любимец е МиГ-17. Сега е

почти забравен, но, Господи, колко е хубаво да летиш. Просто слагаш върховете на пръстите си върху лоста и си помисляш, пожелаваш си нещо наум, което самолетът веднага изпълнява.

— 86 бяха същите — каза Захариас, — но и тях вече ги няма.

Руснакът цъкна с език.

— Те са като първата ти любов, нали? Момичето, което си срещнал в детството и което за пръв път те е накарало да мислиш като мъж. Но за хора като нас първият самолет е нещо по-различно. Той не е така топъл като жена, но е доста по-лесен за управление.

Робин се опита да се засмее, но само се разкашля. Гришанов му предложи още една глътка.

— Спокойно, приятелю. Кажи ми, кой е любимият ти модел?

Американецът повдигна рамене и усети надигащата се в стомаха му топлина.

— Летял съм почти на всичко. Не съм се качвал само на F-94 и 89, но са ми казвали, че не съм пропуснал нищо. F-104 приличаше на състезателна кола, макар и не много повратлива. Но най-любим ми е F-86Н. Просто е удоволствие да го караш.

— А „Тънд“? — попита Гришанов, използвайки умалителното име на F-105 „Тъндърчийф“.

Робин се прокашля.

— За да го обърнеш във въздуха, ще ти е необходим целият щат Юта, но проклет да съм, ако не е ужасно бързо. Веднъж дори вдигнах сто и двадесет възела над червената линия.

— Разправят, че не бил точно изстребител, а по-скоро камион с бомби.

Гришанов усърдно изучаваше жаргона на американските пилоти.

— Няма значение. Важното е, че бързо ще те измъкне от кашата, в която си се набъркал. Никой не гори от желание да се будалка с такъв самолет. Ако случайно си решил, по-добре е да го улучиш от първия опит.

— Що се отнася до бомбардирането — казвам ти го като един пилот на друг, — вие се справяте чудесно в това проклето място.

— Опитваме се, Коля, опитваме се с всички сили — отвърна завалено Захариас.

Руснакът се удиви, че алкохолът е въздействал толкова бързо. Американецът срещу него пиеше за пръв път в живота си. Колко

странно, че човек може да избере живот, в който няма алкохол.

— Пък и начинът, по който се справяш с ракетните съоръжения. Аз лично съм те наблюдавал. Ние сме врагове, Робин — каза отново Коля, — но освен това сме и пилоти. Никога не съм виждал храброст и майсторство, подобни на твоите. В твоята страна сигурно си професионален комарджия.

— Комар ли? — поклати глава Робин. — Не, хазартът ми е забранен.

— Но онова, което правеше с твоя „Тънд“...

— Бъркаш комара с добре пресметнатия риск. Щом предварително си планирал всичко, трябва просто да се придържаш към него и някак си да почувстваш какво си мисли другият.

Гришанов мислено си отбеляза за следващия път отново да напълни манерката си. Най-сетне, след месеци търсене, бе открил някакъв начин. Жалко, че тези малки кафяви диваци нямаха достатъчно мозък, за да разберат, че мъчението само прави човек посилен. При цялата си безгранична арогантност те гледаха света през лещи, които смаляваха всичко до размера на ръста им и до обхвата на тясната им култура. Бяха неспособни да научат нещо ново. Гришанов пък жадно търсеше пови уроци. Най-странното бе, че знаеше току-що приложения от един фашистки офицер в Луфтвафе. Жалко, че виетнамците не позволяваха на друг да води тези специални разпити. Но Гришанов скоро щеше да пише в Москва за това. Началниците му щяха да натиснат където трябва и тогава можеха да използват този лагер напълно ефективно. Диваците бяха постъпили невероятно умно с построяването на лагера, но сега с отчайваща упоритост отказваха да се възползват от възможностите му. Гришанов се чувстваше отвратително, че трябва да живее в тази гореща, влажна и пълна с насекоми страна сред арогантни малки хора с малки арогантни умове и змийски нрав. Но необходимата му информация бе именно тук. Колкото и неприятна да бе сегашната му работа, руснакът наскоро бе открил фраза, която да я охарактеризира. Той четеше американски романи, за да усъвършенства и без това впечатляващите си знания по английски, и в един от тях бе попаднал на следната фраза: „просто бизнес“. Това бе работата му. Гришанов отлично разбираше тази гледна точка за възприемане на света. „Жалко, че този американец не е

на същото мнение“ — помисли си Коля, заслушан в несвързания разказ за живота на американските пилоти.

Лицето в огледалото вече му изглеждаше непознато и това го радваше. Странно колко силни бяха навиците. Кели вече бе напълнил мивката с топла вода и ръцете му си играеха със сапунената пяна, когато разсъдъкът му се пробуди и напомни, че не трябва нито да се бръсне, нито да се мие. Зъбите си обаче изми. Не можеше да търпи налепите по тях и заради това бе взел виното. „Какви скапани напитки продават само — помисли си Кели. — Сладки, тежки и със странен цвят.“ Джон не разбираше от вина, но поне знаеше, че едно прилично вино не може да има цвят на урина. Трябваше да излезе от банята. Не можеше да гледа в огледалото още много време.

Кели хапна добре, но само леки храни, които щяха да му дадат необходимата енергия, без да тежат в стомаха му. После дойде ред на упражненията. Подвижната пътечка му позволяваше да бяга на място, без да безпокои съседите. Е, не приличаше на истинското бягане, но щеше да свърши работа. Последваха лицеви опори. Най-сетне лявото му рамо бе напълно възстановено и болките в двата мускула бяха абсолютно идентични. Завърши с упражнения за бързина, които бяха полезни и от чисто практична гледна точка.

Предния ден бе излязъл от апартамента си през деня с риск да забележат окаения му вид, за да разгледа един магазин за употребявани дрехи. Там намери необходимото му елече. То бе толкова голямо и изтъркано, че продавачките му го подариха. Кели вече бе разбрал колко е трудно да скрие ръста и физическото си състояние, но това окъсано елече май щеше да помогне. Освен това Джон не бе пропуснал възможността да се сравни с другите клиенти на магазина. Маскировката му изглеждаше доста ефективна. Въпреки че не бе най-отблъскващият пример на бездомник, той със сигурност попадеше в най-долната категория. Продавачката, подала му елечето безплатно през щанда, вероятно го бе сторила както в изблик на съчувствие, така и за да го изгони по-бързо от магазина. Нима това не бе крачка напред? Какво не би дал във Виетнам, за да може да изглежда като обикновен селянин и така да дочака лошите момчета?

Предната нощ отново бе прекарана в разузнаване. Никой не му бе обърнал внимание, докато се движеше по улиците. Кели се бе превърнал в поредния мръсен и вмирисан пияница, който дори не заслужаваше да бъде обран. С това опасенията му, че ще бъде разконспириран, свършиха. Той бе прекарал нови пет часа в наблюдение на улиците от прозорците на втория етаж в запустялата къща. Полицейските патрули се движеха по обичайния начин, а шумът от автобуси се чуваше доста по-често от очакванията му.

Когато свърши с упражненията, Кели разглоби пистолета си и го почисти, макар да не го бе използвал от онази нощ в Ню Орлиънс. Направи същото и със заглушителя. После внимателно сглоби и двете. Бе направил една малка промяна. Сега и в горната част на заглушителя имаше начертана бяла линия. Тя щеше да му служи за ориентир през нощта. Е, с нея не можеше да се стреля бог знае колко далеч, но Кели и не предвиждаше. Когато свърши с пистолета, Джон вкара патрон в цевта и внимателно постави пълнителя. Беше си набавил и хубав войнишки нож с широко острие. Докато предната нощ наблюдаваше улиците, той бе нарязал горната му част. Хората се плашеха от такъв нож дори повече, отколкото от пистолет. Това бе глупаво, но щеше да работи в негова полза. Пистолетът и ножът влязоха в пригответените за тях места на колана му. Разпуснатата риза и елекът ги прикриваха идеално. В един от джобовете на новата му придобивка потъна плоско шише от уиски, пълно с вода. От другата страна Кели пусна четири „Сникърс“. Около кръста му бе омотан електрически кабел, а в джоба на панталоните му имаше чифт гумени ръкавици. Макар жълтият им цвят да не бе идеален за маскировка, Джон не успя да намери други. Пък и ръкавиците прикриваха отпечатъците, без да пречат на движенията му, така че той реши да ги вземе със себе си. Вече се бе сдобил с едни памучни, с които шофираше. Веднага след като купи фолксвагена, Кели грижливо бе почистил всички стъкла, метални и пластмасови повърхности с надеждата да изтрие всяка следа от отпечатъци. Той мислено благослови всички криминални филми и книги, които бе гледал или чел. Надяваше се да е достатъчно параноичен във всяко едно отношение.

„Нещо друго?“ — запита се той. Не носеше никакви документи за самоличност. Имаше само няколко долара в портфейл, купен също от магазина за стоки втора употреба. Кели се поколеба дали да не

вземе още пари, но реши, че от тях няма смисъл. Вода. Храна. Оръжие. Жица. Тази нощ щеше да остави бинокъла у дома. Ползата от него не си заслужаваше неудобствата от пренасянето напред-назад. Може би трябваше да си вземе някой по-малък. Беше готов. Кели пушна телевизора и изгледа прогнозата за времето — облачно, вероятни превалявания, хладно. В очакване на нощта Джон си направи и изпи две чаши нескафе.

Напускането на сградата, в която живееше, бе една от най-трудните части от плана. Кели изгаси осветлението в апартамента си, огледа улицата през прозореца и едва след като се убеди, че навън е пусто, се реши да излезе. Пред външната врата отново се спря и се послуша и огледа, преди да се запъти право към фолксвагена. Когато влезе в колата, веднага сложи памучните ръкавици. Едва след това затвори вратата и завъртя контактния ключ. Две минути по-късно мина покрай мястото, където бе паркиран скаутът, и се зачуди колко ли самотна се чувства другата му кола. Кели бе настроил радиото си на една станция, която постоянно излъчваше музика. Той надаваше по едно ухо на рока и кънтритото, колкото да не е сам в пътуването си към южната част на града.

Част от него се изненада колко напрегнато е проникването в квартала. Веднага след като влезе, Кели се успокои, но самото влизане му напомняше на пътуването с хеликоптер към целта. Той обмисляше какво точно го очаква, казваше си да бъде спокоен и да сложи на лицето си каменна маска, а ръцете му се потяха в ръкавиците. Кели чинно спазваше всички знаци и светофари, без да обръща внимание на профучаващите покрай него коли. „Удивително — помисли си той — колко дълго могат да се проточат двадесет минути.“ Сега Джон влезе по друг път. Предната нощ внимателно бе огледал паркинга от две пресечки разстояние. Той мислено приравняваше една пресечка от сегашната тактическа обстановка на един километър в джунглата. Мисълта го накара да се усмихне и Кели паркира зад някакъв черен шевролет — модел '57. Както и преди, той бързо напусна колата и се шмугна в прикритието на тъмната алея, за което помагаше и облеклото му. На двадесет метра навътре в нея Джон се превърна в още един залитащ пияница.

— Хей, старче! — подвижна младежки глас.

Бяха трима, около седемнадесет-осемнадесет годишни. Седяха на някаква ограда и пиеха бира. Кели залитна към другата страна на алеята, за да увеличи разстоянието, но ходът му не сполучи. Едно от момчетата скочи от оградата и се приближи към него.

— К'во търсиш бе, пиянде? — попита младежът с цялата арогантност, присъща на възрастта му. — Дявол да те вземе, вонис като боклукчийска кофа. Мама не те ли е учила, че добрите деца се мият?

Кели дори не се обърна, а продължи да върви с преплитащи се крака. Това не влизаше в плана. Той сведе глава и леко се извърна встрани от младежа, който не изоставаше.

Хлапакът не се предаваше.

— Дай пиенето, човече — каза той и посегна към междувременно преместената в другата ръка на Кели бутилка.

Джон не я даде веднага, защото всеки скитник брани оскъдното си имущество. Младежът го натисна, блъсна го в оградата от лявата страна и това явно го задоволи. Той се върна при приятелите си, като се смееше на скитника, който се изправи и продължи пътя си.

— И да не съм те видял повече тук, ясно ли е? — чу подвикването зад гърба си Кели. Той и не мислеше да го прави. През следващите десет минути мина покрай още две такива младежки сборища, но те не сметнаха, че заслужава нещо повече от смях. Задната врата на укрытието му бе все още открената и, слава богу, тази вечер плъховете ги нямаше. Кели се спря за миг и се послуша. Когато не чу нищо, се изправи и си позволи малка почивка.

— Змия до Чикаго — прошепна старите позивни той. — Проникването успешно. Отправлям се към наблюдателния пост.

За трети и последен път Кели изкачи разнебитените стълби и зае обичайното си място в югоизточния ъгъл.

Веднага забеляза, че Арчи и Виненката също са на обичайното си място на една пресечка от него и говорят с някакъв мотоциклетист. Часът бе десет и дванадесет минути. Кели си позволи глътка вода и един сникърс. В продължение на половин час обектите му не бяха особено активни. Големият Боб също бе излязъл на работа заедно с лейтенанта си, когото Кели наричаше Малкия Боб. Компанията се допълваше с Чарли Браун и неговия лейтенант, когото Кели бе оставил безименен, и със самотния Дагуд. Липсваше само Магьосника. Той се

появи по-късно, към единадесет. Дойде и партньорът му, наречен от Джон Тото, защото подтичваше напред-назад като пале, което би трябвало да е в кошницата заедно с другите малки кученца.

Както и можеше да се очаква, в неделя вечер бизнесът бе по-слаб, макар че Арчи и Вин явно се радваха на добра клиентела. Може би причината бе в по-заможните купувачи, които обслужваха. Въпреки че всички работеха както с местни, така и с клиенти от други квартали, Арчи и Виненката най-често привличаха големи лъскави коли, които явно не идваха от тази част на града. Кели не можеше да е сто процента сигурен в предположението си, но това нямаше значение за задачата му. Предната нощ Джон бе установил нещо наистина важно, което тази вечер се бе потвърдило. Сега трябваше само да чака.

Кели се настани удобно. След взетото решение тялото му се отпусна. Той наблюдаваше улицата под себе си все още нащрек, като виждаше, чуваше и забелязваше всяко движение. Времето минаваше. В дванадесет и четиридесет по едно от кръстовищата премина патрулна полицейска кола, която просто обяви присъствието си. Вероятно щеше да дойде отново след два часа. Дизеловите двигатели на автобусите ръмжаха и Кели дори позна отвратително скърцащите спирачки на сто и десета линия. Сигурно никой по маршрута ѝ не можеше да спи от тях. След два часа движението чувствително намаля. Сега вече пласьорите пушеха и говореха повече. Големия Боб прекоси улицата и каза нещо на Магъосника. Двамата явно се разбираха доста добре — нещо, което изненада Кели. Виждаше го за пръв път. Може би Боб просто искаше да развали стотачка. Полицейската патрулка мина точно навреме. Кели изяде третия си сникърс за тази вечер и съвестно прибра хартийките. Огледа се внимателно. Не бе оставил нищо. По предметите, до които се бе докосвал, нямаше да останат отпечатъци. Навсякъде бе засипано с прах и мръсотия, а Джон грижливо бе избягвал да докосва прозорците.

Добре.

Кели слезе обратно по стълбите и излезе през задната врата. Прекоси улицата и тръгна по успоредната ѝ алея. Все още не напускаше сенките и се движеше тихо, макар и не абсолютно безшумно.

Загадката на първата нощ се бе оказала проста за разрешаване. Тогава Арчи и Вин бяха изчезнали от мястото си само за две-три

секунди. Кели не бе отделял поглед от тях за по-дълго. Със сигурност не си бяха тръгнали с кола, пък и нямаха време да стигнат до края на пресечката. Предната нощ Джон бе разбрал какво са направили. На няколко метра от обичайното им място, между блоковете, имаше малък тунел. Той даваше прекрасна възможност на Арчи и Виненката да изчезнат бързо. Те никога не се отдалечаваха на повече от пет-шест метра от него, но, от друга страна, очевидно не го наблюдаваха.

Кели се увери в предположението си, като в продължение на няколко минути ги наблюдава отблизо, скрит зад една стена. После намери две празни бирени кутии и ги завърза една за друга с парче тел. Той заложил капана си на едната прана на тунела, за да е сигурен, че никой не може да го приближи в гръб, без да вдигне шум. Когато бе готово, Кели се приближи тихо и извади пистолета си със заглушител. Трябваше да измине само десетина метра, но тунелите предават шума по-добре от телефон и Джон предпазливо се оглеждаше за всичко, което можеше да го издаде. Той избягна парче вестник и някакво счупено стъкло и се приближи до другия край на тунела.

Отблизо изглеждаха различно. Имаха почти човешки вид. Арчи пушеше цигара, облегал на тухлената стена. Виненката също пушеше, седнал на бронята на нечия кола, и оглеждаше улицата. През десет секунди огънчетата на цигарите им присветваха и им пречеха да приспособят очите си към мрака. Кели ги виждаше, но те него — не. Повече не можеше и да се желае.

— Не мърдай — прошепна той на Арчи.

Пласьорът се обърна повече гневно, отколкото разтревожено, за да види пистолет с голям цилиндър, завит на дулото му. Погледът му се стрелна към лейтенанта му, който си тананикаше някаква песен с гръб към него в очакване на клиенти. Те нямаше да дойдат. Кели реши да съобщи новината на другия.

— Хей! — подвикна той шепнешком, но достатъчно високо, за да бъде чуто.

Виненката се обърна и видя пистолета, насочен към главата на шефа му. Той замръзна. В Арчи бяха пистолетът, парите и повечето от стоката им. Ръката на Кели му махна да се приближи и като не знаеше какво да прави, той се подчини.

— Как е бизнесът тази вечер? — попита Кели.

— Става — отвърна тихо Арчи. — К'во искаш?

— Ти как мислиш? — попита с усмивка Джон.

— Ченге ли си? — намеси се глупаво Виненката.

— Не, няма да арестувам никого. — Кели махна с ръка. — В тунела, по очи. Бързо.

Той ги остави да влязат два-три метра навътре — достатъчно, за да не се виждат от улицата, но не много навътре, за да ги погълне мракът. Първо ги претърси за оръжие. Арчи имаше някакъв ръждясал 32-калибров револвер, който се премести в джоба на Кели. Джон завърза ръцете им с жицата и ги обърна по гръб.

— Оказахте се много сговорчиви, момчета.

— По-добре да не се мяркаш отново тук, човече — осведоми го Арчи, без да схваща, че въобще не става въпрос за обир.

Вин кимна одобрително и измуча нещо. Отговорът изненада и двама им.

— Всъщност имам нужда от помощта ви.

— Каква помощ? — попита Арчи.

— Търся един човек на име Били. Кара червен плимут.

— К'во? Будалкаш ли се?

— Отговори на въпроса, ако обичаш — посъветва го разумно Кели.

— Що не вземеш да се разкараш? — предложи злобно Арчи.

Кели леко извърна пистолета и стреля два пъти в главата на Виненката. Тялото се разтърси от конвулсии и фонтанът от кръв бликна, но този път не върху Кели. Той изпръска лицето на Арчи и очите на пласъора се разшириха от ужас и изненада. Приличаха на две малки факли в тъмнината. Арчи бе шокиран. Виненката явно не бе от общителните, пък и Кели разполагаше с ограничено време.

— Струва ми се, че казах „ако обичаш“, нали?

— Божичко мой, човече! — изстърга гласът. Пласъорът явно разбираше, че издаването на други звуци ще го прати при лейтенанта му.

— Били. Червен плимут „Роудрънър“. Обича да се фука с него. Дистрибутор е. Искам да знам къде кисне — каза тихо Кели.

— И ако ти кажа...

— Сдобиваш се с нов доставчик. Аз — осведоми го Кели. — Ако пък Били разбере за срещата ни, отиваш на гости при приятеля си — прибави той и красноречиво посочи топлия още труп, който вдървено

притискаше Арчи. Все пак трябваше да даде някаква надежда на човека. „Може би дори някакво подобие на истина“ — помисли си Кели. — Разбираш ли? Били и приятелите му са си наврели човките не където трябва и работата ми е да оправя нещата. Съжалявам за приятелчето ти, но трябваше да ти покажа, че намеренията ми са сериозни, нали?

Арчи се опита да говори спокойно, но не успя. Въпреки това протегна ръка към надеждата:

— Виж, човече, не мога...

— Добре, ще попитам някой друг. — Кели направи многозначителна пауза. — Чу ли какво казах?

Арчи бе чул или поне така си мислеше. Той заговори без задръжки, докато стана време да се присъедини към Виненката.

Едно бързо претърсване на джобовете му извади на бял свят доста солидна сума и няколко пликчета с наркотик, които бързо се скриха в джоба на Кели. Джон внимателно прекрачи двата трупа и се върна на алеята, като от време на време се обръщаше, за да се убеди, че не е стъпил в кръв. Но така или иначе щеше да изхвърли обувките. Кели развърза опрените кутии и ги остави на предишните им места, след което се върна в колата си с предишната пиянска походка. Дори и за миг не се отклони от предварително начертания заобиколен маршрут. „Слава богу — помисли си той, докато караше в северна посока, — че тази вечер ще мога да се изкъпя и избърсна.“ Но какво, по дяволите, щеше да прави с наркотиците? На този въпрос щеше да отговори съдбата.

Колите започнаха да пристигат точно след шест, което не бе чак толкова необичайно за една военна база. Петнадесет на брой, те бяха таратайки на не по-малко от три години, преживели катастрофи и продадени на безценица. Единственото необичайно бе, че макар и да не ставаха за нищо, те изглеждаха така, сякаш са в движение. Един взвод морски пехотинци под командването на артилерийски сержант се зае с подреждането им. Сержантът си нямаше и представа какво точно върши. Колите бяха подредени доста хаотично, не в стройни военни редици, а така, както паркират обикновените хора. Работата продължи час и половина, след което морските пехотинци си заминаха. В осем

часа на другата сутрин пристигна нов взвод, този път натоварен с манекени. Имаше различни размери, но всичките бяха облечени в стари дрехи. Децата заеха местата си в люлките и пясъчника. Възрастните стояха изправени с помощта на метални стойки. Вторият взвод също си замина. В някакво неопределено по време бъдеще той щеше да се връща два пъти дневно и да мести манекените по ред, старателно определен от някой ненормален офицер, който нямаше с какво друго да се занимава.

Бележките на Кели върху операция ЖАЛОН се спираха на факта, че един от най-глупавите и времепоглъщащи аспекти на подготовката ѝ е бил всекидневното издигане и демантиране на макета. Фактът не бе направил впечатление само на него. Ако някой съветски разузнавателен спътник забележеше мястото, той щеше да види странни сгради, които не служат на никаква видима цел. Щеше да открие още детска площадка с деца, родители и паркирани коли, които щяха да се движат всеки ден. Всичко това трябваше да прикрие другия очевиден факт — че съоръжението се намира на километър от какъвто и да е асфалтиран път.

[1] Джоузеф Смит (1805–1844) — основател на сектата на мормоните. — Б.пр. ↑

16.

УПРАЖНЕНИЯ

Райън и Дъглас се отдръпнаха и позволиха на хората от лабораторията да вършат работата си. Трупите бяха открити след пет часа сутринта. По време на дежурството си полицаи Чък Монро минал оттук с патрулната кола, забелязал странна сянка в тунела и я осветил с фаровете. Тъмната сянка лесно можела да бъде взета за заспал пияница, но червената локва и опръсканите тухлени стени направили впечатление на полицаия. Монро паркирал колата си, слезъл да огледа тунела и се обадил в участъка. В момента полицаят пушеше облегат на колата си и разказваше подробностите около откритието, които не му изглеждаха чак толкова ужасни, колкото може да си помисли човек. Той дори не се бе обадил в болницата. Двамата очевидно не се нуждаеха от лекарска помощ.

— Телата кървят толкова много — забеляза Дъглас.

Това не беше никакво важно откритие, а просто думи, които да запълнят тишината, докато фотографите изщракваха последната цветна лента. Местопроизшествието изглеждаше така, сякаш някой бе разсипал две кутии червена боя.

— Кога се е случило? — обърна се Райън към съдебния лекар.

— Не много отдавна — отвърна човекът и вдигна ръка. — Все още не са се вкочанили. Със сигурност е било след полунощ, вероятно малко след два.

Причината на смъртта бе очевидна. Пробитите глави на двата трупа не оставяха никакво съмнение за това.

— Монро? — извика Райън и младият полицаи се приближи. — Какво знаеш за тези двамата?

— Пласьори. По-възрастният, който лежи вдясно, е Масео Доналд. На улицата му викат Джу-Джу. Другия не го познавам, но работеше с Доналд.

— Имаш набито око, полицаи. Нещо друго? — попита сержант Дъглас.

Монро поклати глава.

— Не, сър. Абсолютно нищо. Всъщност нощта в района бе доста спокойна. По време на смяната си минах оттук четири пъти и не забелязах нищо необичайно. Редовните пласьори, които си вършеха работата.

Иронията, че всеки приема това положение за нормално, остана незабелязана. Все пак беше понеделник сутринта и всички се чувстваха отвратително.

— Готово — обади се по-възрастният от фотографите. Двамата с колегата му си събраха нещата и се магнаха от тунела.

Райън вече се навърташе около телата. В тунела проникваше слаба светлина, която детективът усили с голямо електрическо фенерче. Той го завъртя във всички посоки, като очакваше да види метален отблясък.

— Виждаш ли някакви гилзи, Том? — обърна се той към сержанта, който се занимаваше със същото.

— Не. Застреляни са от тази страна, не мислиш ли?

— Телата не са били местени — намеси се ненужно съдебният лекар. После прибави: — Да, и двамата определено са застреляни от тази страна. По време на изстрела са били легнали на земята.

Без да бързат, Дъглас и Райън огледаха всеки сантиметър от тунела. Повториха операцията три пъти, защото прилежанието бе най-силното им професионално оръжие. Освен това разполагаха с цялото време на света — или поне с няколко часа, което бе едно и също. Хората се молеха за такова местопрестъпление. Нямаше трева, която да прикрива следите, нямаше мебели, само гол тухлен коридор, широк метър и половина, и това бе всичко. Щяха да спестят време.

— Абсолютно нищо, Ем — обади се Дъглас, след като приключи с третия оглед.

— Тогава вероятно е стреляно с револвер.

Предположението бе логично. Леките гилзи калибър, .22, изскочили от револвер, прелитат невероятно големи разстояния. Освен това са толкова миниатюрни, че човек може да се побърка, докато ги намери. Престъпници, които прибират гилзите си, се срещаха твърде рядко. Още повече, ако ставаше въпрос за четири от калибър .22. Не, твърде невероятно.

— Искаш ли да се обзаложим, че го е свършил някой крадец с евтина ютия? — попита Дъглас.

— Възможно е.

Двамата мъже се приближиха към телата и за пръв път се надвесиха близко над тях.

— Не се виждат следи от барут — забеляза изненадано сержантът.

— Живее ли някой в тези къщи? — обърна се Райън към Монро.

— И двете са празни, сър — отвърна Монро, който имаше предвид къщите, оградящи тунела. — Но от другата страна на улицата живеят хора.

— Четири изстрела, и то рано сутринта. Как мислиш, дали някой е чул нещо?

„Тухленият тунел трябва да е усилил звука като лещи на телескоп“ — помисли си Райън. Освен това двадесет и две калибровите револвери издаваха висок и остър звук. Но нима подобните на този случай, в които никой не е чул нищо, бяха малко? Освен това хората в този квартал се делиха на две категории: едните не гледаха, защото не ги е грижа, а другите, за да не получат някой куршум в челото.

— В момента двама полицаи обикалят къщите, лейтенант. Все още нищо.

— Не е бил лош стрелец, Ем — каза Дъглас и посочи с молива си дупките в главата на неидентифицираната жертва. Те бяха отдалечени само на два сантиметра и се намираха точно над носа. — Няма следи от барут, значи убиецът е бил прав... да кажем на, метър, метър и нещо.

Дъглас се изправи, отстъпи крачка назад и протегна ръка. Изстрелът с протегнатата надолу ръка бе нещо естествено.

— Не мисля така. Може би има следи от барут, но ние не можем да ги забележим, Том. Затова си има и медицинска експертиза.

Райън искаше да каже, че и двамата мъже бяха чернокожи, пък и сега не разполагаха с добро осветление. Но дори и около малките дупки да имаше следи от барут, никой от двамата полицаи не можеше да го види. Дъглас отново се наведе над трупа, за да огледа дупките по-добре.

— Хубаво е да чуеш, че можеш да си полезен на някого — обади се съдебният лекар, който дращеше бележките си на около пет метра зад тях.

— Няма значение, Ем. И в двата случая нашият стрелец има доста стабилна ръка.

Моливът посочи главата на Масео Доналд. Двете дупки в челото бяха малко по-високо, отколкото при другата жертва, но също толкова близо една до друга.

— Това е нещо необичайно.

Райън повдигна рамене и започна да претърсва телата. Въпреки че бе по-старшият от двамата, той предпочиташе сам да върши работата, докато Дъглас записва. Не откри пистолет в нито един от трупите. Намери обаче портфейли и документи, от които идентифицираха неизвестния като Чарлз Баркър, двадесетгодишен. Парите на жертвите обаче също не отговаряха на положението им. Пласьорите обикновено не носеха толкова малко пари дори и когато не бяха на работа. Нямаше и наркотици.

— Чакай, тук има нещо — три малки найлонови пликчета, съдържащи бяло прахообразно вещество — каза на професионален език Райън. — Дребни пари, долар седемдесет и пет, запалка „Зипо“ стоманена, от евтините. Пакет „Пал Мал“ в джоба на ризата и още едно пликче с бяло прахообразно вещество.

— Грабеж заради наркотици — определи случая Дъглас. Не много професионално извършен, но беше очевиден. — Монро?

— Да, сър?

Младият полицаи не можеше да забрави навиците, придобити в морската пехота. Дъглас забеляза, че почти всичките му изречения завършват със „сър“.

— Опитни пласьори ли са нашите приятели Баркър и Доналд?

— Когато започнах работа в участъка, Джу-Джу вече беше в бизнеса, сър. Никога не съм чувал някой да се заяжда с него.

— По ръцете им няма следи от борба — установи Райън, след като обърна телата. — Завързани са с... електрически кабел, меден, бяла изолация, не мога да прочета името на фирмата, която го е изработила. Липсват очевидни следи от борба.

— Някой е видял сметката на Джу-Джу! — забеляза току-що пристигналият Марк Шарън. — Аз също кроях шапка на това копеле.

— Две дупки в тила на господин Доналд, от които с излезли куршумите — продължи Райън, ядосан, че го прекъсват. — Предполагам, че ще ги намерим някъде в дъното на това кърваво езеро — добави кисело той.

— Въобще не се надявай на балистиката — изръмжа Дъглас.

Това не бе нещо необичайно за 22-калибровите куршуми. Първо куршумът е изработен от меко олово и драскотините, оставени по него от дулото на пистолета, почти никога не се виждат. Второ, малкият 22-калибров куршум е с голяма пробивна сила, по-голяма дори от 45-калибровия. Поради това той често се сплесква в някакъв предмет зад жертвата — в този случай — тротоара.

— Е, казвай какво знаеш — нареди Райън.

— Един от главните пласьори в района. Има голяма клиентела. Кара хубав червен шевролет — прибави Шарън. — Освен това е доста хитър.

— Вече не е. Някой му е разплескал мозъка преди около шест часа.

— Кражба ли е? — попита Шарън.

— Така изглежда — отговори му Дъглас. — Няма оръжие, няма наркотици, да не говорим за пари. Който и да го е свършил, ги е познавал добре. Прилича на професионално изпълнение, Ем. Не е работа на хлапак, извадил късмет.

— Ще трябва да повтора думите ти на сутрешния доклад, Том — изправи се Райън. — Вероятно е използван револвер, но още не мога да твърдя със сигурност. Марк, чувал ли си за някой опитен крадец, работещ по улиците?

— Дуото — отвърна Шарън. — Но те използват пушка.

— Това ми прилича на бандитски удар. Погледнали са ги право в очите и — прас!

Дъглас се замисли над последните думи. Не, и това не звучеше добре. Бандитите почти никога не действаха толкова елегантно. Престъпниците не бяха професионални стрелци и в повечето случаи използваха евтино оръжие. Двамата с Райън бяха разследвали няколко убийства, извършени от банди. При тях жертвата или бе застреляна в тила, или пък беше надупчена безразборно като решето. Тези двамата обаче бяха обработени от човек, който си разбираше от работата. А мафията разполагаше с твърде ограничен кръг такива хора. Но нима

някъде пишеше, че разследването на убийство е точна наука? Местопрестъплението представляваше истинска каша от обичайно и необичайно. От една страна, случаят изглеждаше като обикновен грабеж — липсваха парите и наркотиците. От друга обаче, приличаше на майсторско убийство — стрелецът или бе извадил голям късмет (и то два пъти), или бе професионалист. Бандите обикновено не прикриваха убийствата си като кражба или каквото и да е друго престъпление. Те убиваха за назидание.

— Чувал ли си слухове за улична война? — попита Дъглас.

— Не, не знам за нищо организирано. Разбира се, пласъорите по ъглите редовно се дърлят, но това не е от вчера, нали?

— Може би няма да е зле да се послушаш наоколо — предложи лейтенант Райън.

— Дадено, Ем. Ще пратя хората си да послухтят.

„Няма да ни е лесно с този случай. Може и въобще да не го разрешим — каза си Райън. — Е, в крайна сметка само по телевизията разкриват престъпленията в първия половин час, между рекламните.“

— Свършихте ли вече?

— Твои са — каза Райън на съдебния лекар.

Черният фургон на отдела по съдебна медицина вече чакаше. Слънцето се бе показало и мухите прехвърчаха наоколо, привлечени от миризмата на кръвта. Райън се отправи към колата си, придружен от Том Дъглас. Младшите детективи щяха да свършат останалата работа.

— Някой, който умее да стреля. По-добре и от мен — каза Дъглас, когато потеглиха. Той веднъж бе участвал в полицейския отбор по стрелба.

— В този квартал има купища такива хора, Том. Може би някои от тях са си намерили работа при организираните ни приятели.

— Значи е работа на професионалисти?

— Засега ще я наречем просто „майсторски свършена“ — отвърна Райън. — Ще оставим Марк да поразузнае наоколо.

— Чудесно — изсумтя Дъглас.

Кели се събуди в десет и половина. За пръв път от няколко дни насам се чувстваше чист. Беше се изкъпал веднага след връщането си и се зачуди дали не е оставил мръсни кръгове във ваната. Сега щеше и да

се избърсне и мисълта го накара да забрави недоспиването. Преди закуска Кели отиде с колата до един близък парк и бяга половин час. После се върна у дома за освежителен душ и малко храна. Чакаше го работа. Цялото му облекло от предишната вечер — панталони, риза, бельо, чорапи и обувки — беше в един кафяв книжен плик. Жал му беше само за огромния елек с удобните джобове, свършил прекрасна работа. Трябваше да си намери нов, може би няколко. Беше сигурен, че този път не се е опръскал с кръв, но тъмният цвят на дрехите не му позволяваше да е сто процента убеден. Освен това по тях положително имаше остатъци от барут, а сега не бе време за излишни рискове. Той изсипа остатъците от храната и утайката от кафето върху дрехите и изхвърли торбата в контейнера до блока. Кели се поколеба дали да не я хвърли в някои отдалечени кофи за смет, но това вероятно щеше да му причини повече неприятности. Някой можеше да го забележи и да започне да си задава въпроси. С четирите двадесет и две калиброви гилзи бе по-лесно. Изхвърли ги в една канавка по време на сутрешния крос. По обедните новини съобщиха за два открити трупа, но не споменаха никакви подробности. Може би вестниците щяха да пишат повече. Имаше и още нещо.

— Здравей, Сам.

— Хей, Джон, в града ли си? — попита от кабинета си Роузън.

— Да. Имаш ли нещо против да се видим за няколко минути? Да кажем, към два часа?

— С какво мога да ти помогна? — попита иззад бюрото си Роузън.

— Ръкавици — каза Кели и протегна ръка. — От онези, които използвате, гумените. Колко струват?

Роузън беше готов да попита за какво му трябват ръкавиците, но реши, че няма нужда да знае.

— По дяволите, носят ни ги в кашони по сто.

— Не ми трябват много.

Хирургът отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и му подхвърли десет хартиени плика.

— Изглеждаш ужасно внушително.

И това бе самата истина. Кели носеше закопчана бяла риза и синия „костюм от ЦРУ“, както бе започнал да го нарича. Роузън за пръв път го виждаше с вратовръзка.

— Не се стряскай, док — усмихна се Кели. — Понякога се налага. Имам нещо като нова работа.

— И каква по-точно?

— Върша консултантски услуги — махна с ръка Кели. — Не мога да навлизам в подробности, но във всеки случай трябва да се обличам прилично.

— Иначе как си?

— Чудесно, сър, чудесно. Бягам и правя упражнения. А ти как я караш?

— Както обикновено. Повече попълвам разни документи, отколкото оперирам, но все пак трябва да се грижа за цяло отделение.

Сам без нужда намести купчина папки на бюрото си. Незаангажиращият разговор го караше да се чувства неудобно. Струваше му се, че приятелят му е надянал маска. Той знаеше, че Кели си е наумил нещо, но липсата на повече подробности успокояваше съвестта му.

— Можеш ли да ми направиш една услуга?

— Разбира се, док.

— Колата на Санди нещо се е повредила. Щях да я карам до тях, но се оказа, че имам съвещание до четири, а тя свършва в три.

— Значи сега работи само през деня? — попита с усмивка Кели.

— Да, когато не преподава.

— Ако тя е съгласна, аз нямам нищо против.

Кели трябваше да почака само двадесет минути и той ги прекара в кафенето, за да хапне нещо леко. Санди О'Тул го намери там веднага след смяната в три часа.

— Свикна ли вече с храната? — попита го тя.

— Дори и готвачите в болницата не могат да развалят много салатата. — Кели така и не успя да разбере защо всички болнични служители се прехласват по кисела. — Чух, че колата ти се повредила.

Тя кимна и Джон разбра защо Роузън я кара да работи в по-нормални часове. Санди изглеждаше ужасно изморена. Хубавата ѝ кожа бе пожълтяла, а под очите ѝ висяха торбички.

— Нещо със стартера. Закарах я в сервиз.

Кели се изправи.

— Каретата на мадам е готова.

Забележката му предизвика усмивка, но по-скоро учтива, отколкото весела.

— Никога не съм те виждала толкова изтупан — каза Санди по пътя към паркинга.

— А, нищо особено. И с тези мога да се отъркалям в калта.

Шегата му отново увисна във въздуха.

— Нямах предвид...

— Спокойно, госпожо. Имали сте тежък ден в службата, а шофьорът ви си пада по тъпи шегички.

Сестра О'Тул спря и се извърна.

— Не си виновен ти. Просто се случи лоша седмица. Докараха едно дете, пострадало при катастрофа. Доктор Роузън много се стара, но раните бяха тежки и момиченцето почина онзи ден по време на моята смяна. Понякога мразя тази работа — заключи Санди.

— Разбирам — каза Кели и ѝ отвори вратата. — Виж, искаш ли да ти кажа нещо? Всичко винаги се случва не когато трябва, не с когото трябва и изглежда абсурдно.

— Хубава гледна точка. Мислех си, че се опитваш да ме развеселиш.

И тези думи наистина я накараха да се усмихне, но не такава усмивка искаше да види Кели.

— Всички се опитваме да оправим несъвършенствата, както можем, Санди. Ти се бориш с твоите призраци, а аз — с моите — каза, без да се замисля, Кели.

— И колко призрака си убил досега?

— Един, два — отвърна сухо Кели, като се опитваше да преценява думите си. Изненада се, че това не му се отдава лесно. Разговорът със Санди го увличаше.

— И по-леко ли ти е сега, Джон?

— Баща ми беше пожарникар. Почина, докато бях във Виетнам. Отишли да гасят пожар в някаква къща. Той влязъл и намерил две деца, припаднали от дима. Татко ги измъкнал, но получил сърдечен удар, преди да успее да излезе. Казаха, че починал още преди да падне на земята. Но смъртта му не е била безсмислена — каза Кели и си спомни думите на адмирал Максвел на борда на „Кити Хоук“.

Адмиралът му бе казал, че смъртта не трябва да е напразна и тази на баща му със сигурност не е била такава.

— Ти си убивал хора, нали? — попита Санди.

— Когато си на война, се случва — съгласи се Кели.

— И какво са означавали тези смърти? Какво са донесли?

— Не знам как да ти го обясня надълго и нашироко. Но онези, които паднаха от моята ръка, не са сторили зло на никого друго след това.

„ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ със сигурност не е имало тази възможност“ — помисли си той. Не бяха убивали други селски вождове и семействата им. Може би някой друг след тях се бе заел с тази работа, а може би не.

Кели пое на север по Бродуей и Санди се загледа в движението.

— Онези, които са убили Тим, вероятно мислят по същия начин, нали?

— Може и така да е, но има разлика.

Кели искаше да ѝ каже, че никога не е виждал другарите си да убиват някого без причина, но нима можеше да твърди същото и за себе си?

— Но докъде ще стигнем, ако всеки разсъждава така? Болестите са съвсем друго нещо. Ние се борим с неща, които са вредни за всички. При нас няма политика и лъжи. Ние не убиваме хора. Ето затова върша тази работа, Джон.

— Санди, преди тридесет години е живял един човек на име Хитлер, убивал хора като Сам и Сара само заради имената им. Той е трябвало да бъде убит и е бил. Може би малко късно, но е бил.

Нима това не беше прост и ясен урок?

— И тук си имаме достатъчно проблеми — забеляза Санди.

Доказателство за думите ѝ беше доста опасният квартал, в който се намираше болницата „Джон Хопкинс“.

— Знам го добре или може би си забравила?

Отговорът му я обезоръжи.

— Съжалявам, Джон.

— Аз също. — Кели замълча в търсене на подходящи думи. — Има разлика, Санди. Съществуват добри хора. Всъщност предполагам, че повечето хора са почтени. Но има и лоши. Не можеш да си въобразяваш, че ги няма, нито пък да ги промениш с пожелания. Така

че някой трябва да защитава едните от другите. Аз вършех именно това.

— Но как успяваш да не се превърнеш в един от тях?

Кели се замисли над отговора и съжали, че Санди е до него. Нямаше нужда от подобни размисли. Не искаше да се рови из съвестта си. През последните два дни всичко бе толкова ясно. Щом човек веднъж реши, че е срещнал враг, просто трябва да приложи опита и уменията си срещу него. Не биваше да се замисляш над това. Очите на съвестта не бяха приятна гледка.

— Никога не съм имал такива проблеми — отвърна Кели и избяга от темата.

И именно тогава разбра разликата. Санди и хората като нея се бореха срещу нещо. Те рискуваха живота и здравето си, за да предотвратят нещо, което не можеха да видят или пипнат. Кели и другарите му пък воюваха срещу хора. Те можеха да ги открият, да влязат в бой и дори, при повече късмет, да ги убият. Едните имаха благородна цел, но им липсваше удоволствие. Другите пък изпитваха удоволствието да ликвидират враговете си, но рискуваха да заприличат на онова, срещу което се борят. Боец и лечител, две подобни войни, почти еднакви цели, но постигани с толкова различни действия. От едната страна стоеше болестта на тялото, а от другата — болестта на човешкото у хората. Нима това не бе интересна гледна точка?

— Може би трябва да се мисли по друг начин: важното е не срещу, а за какво се бориш.

— И за какво се борим във Виетнам? — попита отново Санди. Тя си задаваше този въпрос поне по десет пъти на ден, откакто бе получила ужасната телеграма. — Съпругът ми умря там и аз все още не знам защо.

Кели отвори уста да каже нещо, но се спря. Всъщност отговор нямаше. Войниците умираха в чужда страна заради липса на късмет, грешни решения и неправилни преценки, направени на различни нива. Дори човек с очите си да бе видял нечия смърт, той трудно можеше да си я обясни. Освен това Санди сигурно стотици пъти бе чувала всички аргументи, и то от човека, за когото скърбеше. Може би търсенето на смисъла бе просто упражнение по безсмислие. Може би смисъл не трябваше да има. Но дори и да е така, как можеш цял живот да се

преструваш, че си съгласен с абсурда? Кели все още си задаваше този въпрос, когато зави по улицата на Санди.

— Къщата ти има нужда от боядисване — каза Джон, доволен, че сменя темата.

— Знам. Нямам пари за бояджии, пък и съм много заета да го направя сама.

— Санди, искаш ли един съвет?

— Какъв?

— Позволи си да продължиш да живееш. Съжалявам, че си изгубила Тим, но скръбта ти не може да го върне. Аз също имам загинали във Виетнам приятели. Но животът продължава.

Умората, изписана по лицето ѝ, бе болезнена гледка. Санди го измери с професионален поглед, който не разкриваше мислите и чувствата ѝ. Самият факт, че ги прикриваше от него, обаче му каза нещо.

„Ти си се променил. Чудно е какво и защо?“ — мислеше си Санди. Нещо се бе пречупило. Кели и преди си беше любезен и дори забавен със своето покровителствено внимание. Сега обаче тъгата му, която почти наподобяваше собствената ѝ неизгасваща скръб, бе изчезнала. На нейно място имаше нещо, което Санди не можеше ясно да долови. Струваше ѝ се странно, защото Джон никога не се бе опитвал да се прикрива, и тя си мислеше, че може да надникне зад всичките издигнати от него стени. И тук грешеше или може би просто не разбираше правилата на играта. Тя го изчака да излезе, да заобиколи колата и да отвори вратата ѝ.

— Госпожо? — Кели направи знак към къщата.

— Защо си толкова мил? Да не би доктор Роузън...

— Той просто ми каза, че колата ти е счупена, Санди. Честна дума. Освен това изглеждаш ужасно изморена.

Кели я изпрати до вратата.

— Не знам защо обичам да разговарям с теб — каза тя на стълбите.

— Не бях сигурен в това. Наистина ли обичаш?

— Така си мисля. — О’Тул почти се усмихна, но полуусмивката ѝ изчезна на секундата. — Джон, все още ми е твърде рано.

— Санди, на мен също ми е рано, но нима не можем да бъдем приятели?

Тя се замисли.

— Не, за това не е рано.

— Тогава може би ще вечеряме заедно. Веднъж вече те поканих, нали си спомняш?

— Често ли идваш в града?

— Да, сега по-често. Започнах работа... едно нещо, което трябва да върша във Вашингтон.

— И какво е то?

— Нищо интересно.

Санди усети полъха на лъжа, но тя вероятно не целеше да я обиди.

— Тогава може би следващата седмица.

— Ще ти се обадя. Не знам много хубави ресторанти наоколо.

— Аз знам.

— Почини си — каза ѝ Кели.

Той не се опита да я целуне или дори да вземе ръката ѝ в своята. Просто се усмихна приятелски и си тръгна. Санди изгледа отдалечаващата се кола, като не спираше да се пита какво се е променило в него. Тя никога нямаше да забрави изражението му през онзи ден в болницата. Но каквото и да означаваше то, Санди знаеше, че не трябва да се страхува от него.

Докато се отдалечаваше от къщата на Санди, Кели тихо се ругаеше. Той вече бе сложил памучните си ръкавици и търкаше всичко, до което можеше да достигне. Не би изтърпял още много разговори, подобни на този. Какъв би бил смисълът? Откъде, по дяволите, можеше да знае? На война беше лесно. Виждаш врага или пък някой ти казва какво се е случило, кой е той и къде можеш да го откриеш. Понякога информацията беше грешна, но поне даваше някаква изходна позиция. Но в инструктажа преди операцията никога не се казваше по какъв начин тя ще промени света или пък ще помогне за прекратяването на войната. Това можеше да се прочете във вестниците, написано от журналисти, на които не им пукаше за нищо; казано от офицери, които не знаеха за какво става въпрос, или политици, които не си правеха труда да разберат. Любимите думи бяха „инфраструктура“ и „кадри“, но Кели бе преследвал хора, а не инфраструктури, каквото и, по дяволите, да означаваше това. Инфраструктурата бе нещо, подобно на онова, с което се бореше

Санди. Тя не беше човешко същество, вършещо злини, което можеше да бъде преследвано и уловено като животно. И как се връзваше всичко това със задачата му в момента? Кели си каза, че трябва да контролира мислите си, да не задълбава и да помни, че преследва хора, както и преди. Не искаше да променя света, а просто да изчисти едно ъгълче от него.

— Боли ли те все още, приятелю? — попита Гришанов.

— Мисля, че имам счупени ребра.

Захариас седна на стола. Дишаше бавно и очевидно го болеше. Руснакът се разтревожи. Тази контузия можеше да навлече на пленника му пневмония, която щеше да е фатална за човек в неговото състояние. Пазачите се бяха попрестарали в задачата си. Макар и побоят да бе нанесен по заповед на Гришанов, руският полковник бе искал просто да причини малко болка на американеца. Мъртвият пленник не можеше да му каже нищо.

— Говорих с майор Винх. Малкият дивак твърди, че няма излишни лекарства. — Гришанов повдигна рамене. — Може пък и да казва истината. Много ли те боли?

— Всеки път, когато си поемам въздух — отвърна искрено Захариас. Дори кожата му бе по-бледа от обикновено.

— Имам само едно лекарство за болката, Робин — каза извинително Коля и протегна манерката си.

Американският полковник поклати глава и дори това движение му причини болка.

— Не мога.

Гришанов заговори с раздражението на човек, който се опитва да вразуми вироглавия си приятел:

— В такъв случай си глупак, Робин. Никой няма полза от болката — нито ти, нито аз, нито твоят Бог. Моля те, позволи ми да ти помогна малко. Моля те!

„Не мога да го направя“ — помисли си Захариас. Противното би означавало нарушение на обета му. Тялото бе храм, чиято чистота не трябваше да се мърси с подобни неща. Но храмът бе повреден. Захариас най-много се страхуваше от вътрешни кръвоизливи. Дали тялото му щеше да успее да се излекува само? Би трябвало, и то бързо,

но само при нормални условия. Но Робин знаеше, че е в окаяно физическо състояние. Гърбът все още го болеше, а сега и ребрата. Болката се бе превърнала в постоянен спътник на дните му и намаляваше способността на Захариас да издържа на разпитите. Така че трябваше да избира между религията и чувството си за дълг към родината. Но сега нещата не му се струваха толкова ясни. Облекчаването на болката щеше да му помогне по-бързо да оздравее и да издържи на разпитите. Как трябваше да постъпи? Отговорът на лесния на пръв поглед въпрос потъна в мъгла и очите му се вкопчиха в металната манерка. Там имаше облекчение. Не много, но някакво облекчение. То му трябваше, за да може да се контролира.

Гришанов разви капачката.

— Караш ли ски, Робин?

Въпросът изненада Захариас.

— Да, научих се още като малък.

— Ски бягане ли?

Американецът поклати глава.

— Не, спускане.

— А добър ли е снегът в Уасач за ски?

Робин се усмихна на спомените.

— Много добър, Коля. Сух е. Прилича на прах, на много ситен пясък.

— Значи наистина е добър. Заповядай — каза Гришанов и подаде манерката.

„Само една глътка — помисли си Захариас. — Само за да облекча болката. — Той отпи една глътка. — Само за да отблъсна болката на няколко крачки, така че да се контролирам.“

Гришанов изгледа как пленникът му пие и очите му се насълзават. Надяваше се, че Захариас няма да се разкашля и да си причини още по-голяма болка. Водката беше добра, от склада на посолството в Ханой. Страната му винаги имаше запаси от водка, които не липсваха и в посолството. Тази бе първокласна, любимата марка на Коля. Имаше вкус на брезава кора — нещо, което американецът сигурно нямаше да забележи. В интерес на истината след третата или четвъртата чаша Гришанов също не го усещаше.

— Добре ли караш ски, Робин?

Захариас почувства разливащата се в стомаха му топлина, която позволи на тялото му да се отпусне. Болката се отдръпна и Робин се почувства малко по-силен. Защо пък да не си поговори малко с този руснак за ски? Нима това можеше да навреди някому?

— Спускам се по най-стръмните писти — каза доволно Робин.
— Започнах да карам ски още като дете. Когато баща ми ме изведе за пръв път, бях едва петгодишен.

— Баща ти също ли е пилот?

Американецът поклати глава.

— Не, адвокат.

— Моят пък е професор по история в Московския държавен университет. Имаме дача, и когато бях малък, през зимата можех да карам ски из гората. Обичам тишината. Чуваш само... как се казваше, свистенето? Само свистенето на ските в снега. Нищо друго. Сякаш земята е завита с одеяло. Никакъв шум, само тишина.

— В планината също е така, само че трябва да станеш по-рано. Особено пък, ако излезеш в безветрен ден точно след като е престанало да вали.

Коля се усмихна.

— Същото е и с летенето, нали? Като да летиш с едноместен самолет в ясен ден, а около теб да плуват само две-три бели облачета.
— Гришанов се наведе напред със съзаклятнически поглед. — Каж ми, изключвал ли си някога радиото си? Само за няколко минути, просто да останеш сам.

— Нима ви позволяват да го правите? — попита Захариас.

Гришанов цъкна с език и поклати глава.

— Не, но аз го правя.

— Браво на теб — усмихна се Робин и си спомни какво е преживяването. Особено жив в съзнанието му бе следобедът на един февруарски ден през 1964, когато излиташе от военновъздушната база „Маунтин хоум“.

— Така ли се чувства Бог? Сам-самичък. Можеш да не обръщаш внимание на шума от моторите. За мен той просто изчезва за няколко минути. И при теб ли е така?

— Да, ако шлемът ти е по мярка.

— Аз летя само заради това — излъга Гришанов. — Цялата останала плява — бумащината, лекциите, машинариите — са цената,

която плащам. Да си сам горе, точно както когато обикалях със ски из гората. През ясните зимни дни се вижда така надалеч. — Руснакът отново подаде манерката на Захариас. — Мислиш ли, че тези малки диваци разбират всичко това?

— Вероятно не.

Захариас се поколеба за миг. Е, вече бе изпил една. От още една нямаше да му стане нищо, нали? Робин отпи нова глътка.

— Знаеш ли какво правя аз, Робин? Просто държа лоста с върховете на пръстите си, ето така — демонстрира Гришанов с манерката. — Затварям очите си за миг и когато ги отворя, светът е различен. Аз вече не съм част от него, а нещо друго... може би ангел — каза духовито той. — В тези моменти аз обладавам небесата така, както обладавам жена, но там е по-различно. Според мен човек изживява най-приятните си мигове, когато е сам.

„Този човек наистина разбира, нали? Наистина разбира какво е да летиш.“

— Да не би да си поет?

— Обожавам поезията. Не притежавам талант да я пиша, но това не ми пречи да я чета и да наизустявам стиховете, да изживявам чувствата на поета. — Този път Гришанов бе искрен. Очите на американеца пред него започнаха да губят фокус и да гледат отнесено. — Ние много си приличаме, приятелю.

— Какво е станало с Джу-Джу? — попита Тъкър.

— Прилича на грабеж. Заблеял се е. От твоите хора ли беше? — каза Шарън.

— Да, доста стока преминаваше през него. Кой го е направил?

Намираха се в главната сграда на свободната библиотека „Енох Прат“, скрити между редовете. Мястото беше идеално. Никой не можеше да ги изненада, без да го видят, а освен това не можеха да се поставят подслушвателни устройства. Въпреки че в библиотеката бе тихо, вътре имаше толкова много ниши, че човек просто не можеше да отгатне къде ще застане обектът му.

— Никой не може да ти каже, Хенри. Райън и Дъглас бяха там, но не изглеждаха като хора, научили много. Хайде сега, да не вземеш да се впрегнеш заради някакъв си пласъор?

— Знаеш, че не съм такъв човек, но това спъва бизнеса. Никога досега не съм губил мои хора.

— Ти, Хенри, също знаеш как стоят нещата — каза Шарън и прелисти няколко страници. — Бизнесът ти е много рискован. На някого са потрябвали малко пари или пък наркотици, или е искал бърз пробив. Огледай се сред новите пласъори на улицата. Може дори да е от твоите. По дяволите, като гледам колко добре са си свършили работата с Джу-Джу, може дори да се разберете.

— Имам си достатъчно пласъори. Освен това мир, постигнат по този начин, само ще навреди на бизнеса. Как са ги убили?

— Много професионално. По два куршума в главата на всеки. Дъглас говореше, че може да е било и работа на някоя банда.

Тъкър обърна глава:

— Ооо?

Шарън заговори спокойно с гръб към събеседника си:

— Хенри, според мен не е така. Тони не би направил такова нещо, нали?

— Вероятно не. — „Но Еди може и да го направи.“

— Трябва ми нещо — каза Шарън.

— Какво?

— Пласъор, разбира се! Не искам вратовръзка за рождения ден.

— Нали не си забравил, че повечето от тях сега работят за мен?

В миналото сътрудничеството им бе вървяло гладко. Шарън помагаше на Хенри да се избави от конкуренцията и в замяна на това залавяше наркотрафиканти и пласъори. Сега обаче числото на годните за предаване на полицията търговци на наркотици бе значително намаляло. Това бе особено вярно за опитните пласъори. Хенри бе подбирал предимно онези, с които нямаше интерес да работи. Останалите можеха да се окажат по-полезни като съюзници, отколкото като врагове, ако, разбира се, намереше начин да преговаря с тях.

— За да съм в състояние да те предпазвам, Хенри, трябва да мога да водя разследвания. За да мога да водя разследвания, трябва от време на време да хващам по някоя едра риба.

Шарън остави книгата обратно на рафта. Защо ли трябваше да обяснява всичко това?

— Кога?

— В началото на другата седмица. И искам нещо тлъсто. Нещо, което да звучи добре.

— Ще ти се обадя.

Тъкър остави книгата си и излезе. Шарън се позабави още няколко минути, за да намери необходимата му книга. Най-накрая я намери заедно с плика до нея. Лейтенантът не си направи труда да брои. Знаеше, че парите ще са точно.

Гриър ги представи един на друг.

— Господин Кларк, това е генерал Мартин Йънг, а това — Робърт Ритър.

Кели се здрависа и с двамата. Морският пехотинец бе авиатор като Максвел и Подулски, които днес не бяха на срещата. Джон си нямаше и представа кой е Ритър, но той заговори пръв:

— Хубав анализ. Езикът ви не е на бюрократ, но сте отбелязали всички основни точки.

— Не е толкова трудно да се сети човек. Нападението по земя ще бъде сравнително лесно. В такъв лагер не държат опитни войници, а онези, които са там, ще гледат навън, а не навътре. Да кажем, че във всяка кула ще има по двама човека. Проекторите им ще светят в тази посока, нали? Ще ги обезвредим за секунди. Освен това можем да използваме гората, за да се приближим достатъчно близко и да използваме М-79. — Кели придвижи ръка по диаграмата. — Ето ги бараките. Има само две врати и се обзалагам, че вътре са не повече от четиридесет човека.

— Оттук ли ще дойдем? — попита генерал Йънг и посочи югоизточния край на лагера.

— Да, сър. — За летец морският пехотинец схващаше доста бързо. — Целта е да придвижим ударната група възможно най-близко. Ще ни помогне времето, а като се вземе предвид сезонът, през който ще действаме, не би трябвало да имаме проблеми. Два миномета и леки картечници ще бъдат достатъчни. Спасителните хеликоптери ще се приземят тук. Всичко ще е приключило пет минути след първия изстрел. Това е за земната част от операцията. За останалото трябва да се погрижат летците.

— Значи според вас най-важно е да придвижим ударната група възможно най-близо до целта...

— Не, сър. Ако искате нов Сонг Тай, можете да повторите целия план точка по точка. Да накарате хеликоптера да кацне в средата на лагера и тъй нататък. Но аз си мисля, че искате операцията ви да си остане малка.

— Точно така — намеси се Ритър. — Трябва да бъде малка. Няма начин да получим разрешение за нея, ако е голяма.

— Значи ограничено количество жива сила и техника и друга тактика. Хубавото в цялата работа е, че целта също е малка. Хората, които трябва да измъкнем, не са много. Противниците ни — също.

— Но гаранциите за успех са минимални — намръщи се генерал Йънг.

— Прав сте — съгласи се Кели. — Двадесет и пет човека. Докарайте ги в тази долина, прехвърлете ги през хълма, посочете им мястото, накарайте ги да обезвредят кулите и да отворят вратата. После минометите вземат на мушка тези две сгради, докато ударната група напада тази. Хеликоптерите прибират товара си и всички си обираме крушите от тази долина.

— Вие сте оптимист, господин Кларк — обади се Гриър и напомни на Кели за кодовото му име.

Ако генерал Йънг разбереше, че Кели е прост боцман, веднага щяха да го загубят като съюзник. А Йънг вече бе направил достатъчно много за тях с жертването на целия си годишен бюджет за строеж при изграждането на макетите в гората на Куантико.

— Правил съм всичко това и преди, адмирале.

— Кой ще се занимава с хората? — попита Ритър.

— Вече сме се погрижили за това — увери го Джеймс Гриър.

Ритър седна на стола си и се загледа в снимките и диаграмите. Той, както Гриър и всички останали, залагаше кариерата си на карта. Но алтернативата на сегашната операция бе да не прави нищо. Това означаваше, че поне полковник Захариас и сигурно още двадесет храбри мъже никога нямаше отново да се завърнат по домовете си. „И все пак това не е истинската причина“ — призна пред себе си Ритър. Причината бе решението на някои хора да отпишат живота на тези двадесет мъже. А щом веднъж го бяха взели, те нямаше да се поколебаят да го сторят и друг път. Този начин на мислене щеше някой

ден да погребее управлението. Кой щеше да се остави да бъде вербуван, ако се разчуеше, че Америка не дава и пет пари за хората си? Запазването на вратата бе повече от необходимо. Така работеха истинските бизнесмени.

— По-добре да започнем, преди да сме осведомили някого — каза той. — Ако сме подготвили всичко, разрешението ще дойде полесно. Трябва да представим операцията като уникална възможност. Това е била другата основна грешка при ЖАЛОН. При нея очевидно са искали разрешително за ловуване, а тях никой не е склонен да ги издава. Ние ще проведем еднократна спасителна операция. Мога да прокарам версията пред приятелите си в Съвета по националната сигурност. Те със сигурност ще ни дадат зелена улица, но трябва да сме готови за нея.

— Искаш да кажеш, че си на наша страна, Боб, така ли? — попита Гриър.

Ритър направи голяма пауза, преди да отговори:

— Да, това искам да кажа.

— Трябва да помислим още по въпроса за сигурността — обади се Йънг, който мислеше как ще се промъкнат хеликоптерите, загледан в картата.

— Да, сър — съгласи се Кели. — Някой трябва да се вмъкне предварително и да огледа положението със собствените си очи.

Пред тях все още лежаха снимките на Робин Захариас. Едната показваше полковник от американските военновъздушни сили, гордо изправен, с шапка под ръка и ордени по гърдите. Около него бе наредено цялото му семейство. Той се усмихваше уверено в обектива. На другата се виждаше същият човек, но този път прегърбен, измъчен и готов да понесе удара от приклад. „По дяволите — помисли си Кели, — защо да не участвам в още един кръстоносен поход?“

— Предполагам, че това ще бъде аз — завърши Джон.

17. УСЛОЖНЕНИЯ

Макар Арчи да не знаеше много, то се оказа достатъчно за целите на Кели. Сега имаше нужда само от малко повече сън.

Джон откри, че да следиш кола, е доста по-трудно, отколкото изглежда по филмите. Оказа се по-трудно и от онзи единствен път, когато го бе правил в Ню Орлиънс. Ако човек кара твърде близо, рискува да го забележат. Ако пък се държи на почтено разстояние, може да изпусне обекта си. Движението обърква всичко, камионите ти пречат да виждаш. Кели откри също, че ако наблюдаваш някоя кола на петдесетина метра пред себе си, изтърваш от поглед онези, които се движат до теб, а те можеха да направят най-големите бели. Въпреки всичко той благославяше червения плимут на Били. Колата бе лесно забележима и макар че шофьорът ѝ обичаше да върти гуми на светофари и завои, той не можеше да наруши всички правила, без да привлече вниманието на полицаите. А Били явно не държеше на това внимание повече от Кели.

Джон бе забелязал колата малко след седем, близо до бара, посочен му от Арчи. „Какъвто и да е — помисли си Кели, — явно не знае как да се прикрива.“ Но това личеше и от колата, нали? Калта по купето бе изчезнала. Плимутът изглеждаше току-що измит, а от предишната им среща Джон знаеше, че Били обича играчката си. Това предлагаше няколко интересни възможности, които Кели обмисли, докато преследваше обекта си. Той не се приближаваше на по-малко от петдесет метра и се опитваше да разгадае системата, по която се движи Били. Скоро забеляза, че плимутът избягва оживените булеварди и предпочита закътаните странични улички, които шофьорът явно познаваше като джоба си. Това поставяше Кели в неизгодно положение. Хубавото бе, че Джон караше с нищо незабележима кола. Навсякъде се виждаха твърде много стари „костенурки“, така че неговата със сигурност не правеше впечатление.

След четиридесет минути Кели разбра какъв е принципът. Плимутът бързо взе един десен завой и спря в края на пресечката. Джон бързо прецени шансовете си и бавно продължи. Когато приближи, видя, че от червената спортна кола излиза момиче с чантичка в ръце. Тя се отправи към един стар приятел — Магьосника, — който се бе отдалечил на няколко пресечки от обичайното си място. Кели не видя да си разменят нищо — двамата влязоха в един вход и останаха вътре минута-две, след което момичето излезе, — но нямаше и нужда. Видяното току-що напълно съвпаднаше с разказа на Пам. „Освен това разбрах за кого работи Магьосника“ — каза си Кели и спря на един червен светофар. Сега знаеше две нови неща. Джон видя в огледалото си, че плимутът пресича улицата и момичето се отправя в същата посока. После светна зелено и момичето се изгуби. Кели зави надясно и още веднъж надясно и отново забеляза плимута. Червената кола се отправяше на юг, а в нея имаше трима души. Преди не бе забелязал мъжа — вероятно мъж, — седнал отзад.

Тъмнината падаше бързо и с нея настъпваше хубавата част от денонощието за Джон Кели. Той продължи да следи плимута. Осмели се да не включва фаровете си доста време и бе възнаграден. Червената кола спря пред една ъглова къща от кафяв камък и тримата ѝ пътници слязоха. Явно бяха свършили работата си за тази вечер, доставяйки стока на четирима пласьори. Кели изчака няколко минути, после паркира колата си на около двеста метра и се върна да наблюдава, отново облечен като бездомен пияница. Местната архитектура го улесни. Всички къщи от отсрещната страна на улицата бяха с масивни мраморни стъпала, които представляваха чудесно прикритие. Просто трябваше да седне на тротоара и да се облегне на тях и никой нямаше да го вижда отзад. Кели си избра подходящите стъпала, които бяха близо, но не прекалено, до една светеща улична лампа. Той се скри в сянката, макар че надали някой щеше да обърне внимание на един бездомник. Джон прегърна бутилката си по същия начин, както бе виждал да го правят пияниците, и от време на време я надигаше, за да симулира пиене. Така прекара няколко часа в наблюдение на къщата от кафяв камък.

„Кръвни групи 0+, 0- и АВ-“ — спомни си той доклада на патолога. Семенната течност, открита в Пам, бе показала тези три кръвни групи. Докато седеше така, на петдесетина метра от къщата,

Джон се зачуди каква ли е кръвната група на Били. Колите профучаваха по улицата. От време на време минаваха и хора. Може би двама-трима го бяха удостоили с поглед, но само толкова. Кели се преструваше на заспал и наблюдаваше къщата с крайчеца на окото си. Слухът му улавяше всеки шум, който можеше да носи опасност. Часовете минаваха. На двадесетина метра от него работеше един пласъор. Кели се заслуша в думите му и за пръв път чу как се предлага стоката и как се уговаря цената. Чу и гласовете на различни купувачи. Джон имаше необикновено добър слух — спасявал живота му неведнъж — и информацията, която долавяше, бе ценна и полезна тренировка за ума му, докато часовете минаваха. Едно бездомно куче мина край него и приятелски го подуши. Кели не го изгони. Скитниците не постъпваха така — виж, ако беше плъх, можеше и да е по-различно, — а той трябваше да внимава за впечатлението, което прави.

„Какъв ли е бил този квартал?“ — зачуди се Кели. В тази му част сградите бяха предимно еднотипни тухлени къщи. Другата страна бе малко по-различна, със солидни къщи от кафяв камък. Може би улицата някога е била границата между работнически квартал и домовете на заможните жители в края на века. Може би къщата на ъгъла е принадлежала на търговец или морски капитан. Вероятно през уикенда я е огласявал звукът на пианото, на което е свирила учещата в консерваторията „Пийбоди“ дъщеря. Но всички те се бяха преместили на място с повече зеленина и сега къщата изглеждаше пуста — триетажен призрак от отминали времена. Кели се учуди на широките улици. Вероятно архитектите ги бяха предвиждали не за коли, а за карета. Той прогони мислите си. Сега не трябваше да се занимава с миналото, а да насочи вниманието си към настоящето.

Бяха изминали четири часа, когато тримата най-после отново се появиха. Мъжете вървяха напред, а момичето ги следваше. Тя бе пониска и по-набита от Пам. Кели реши да рискува и леко повдигна глава, за да може да наблюдава. Трябваше добре да огледа Били. Предположи, че той е шофьорът. Фигурата му не беше нищо особено — около метър и седемдесет, слаб, вероятно към седемдесет килограма. На китката си носеше нещо блестящо — гривна или часовник. Вървеше с пестеливи движения, арогантно. Другият бе по-висок и по-внушителен, но според Кели — подчинен на Били. Личеше

си от движенията му и от начина, по който следваше шефа си. Момичето изглеждаше най-мрачно от всички. То вървеше с наведена глава. Блузата ѝ — ако дрехата на гърба ѝ бе блуза — не бе закопчана до горе. Тя влезе в колата, без да вдигне глава или пък да прояви някакъв интерес към света около себе си. Движенията на момичето бяха бавни и некоординирани, вероятно от наркотиците. Но това не беше всичко. Имаше и друго, не по-малко смуцаващо, което Кели не успя да долови... някаква отпуснатост. В движенията ѝ не личеше мързел, а нещо друго. Кели стисна здраво очи, за да си спомни къде е виждал подобни движения. Да, в онези виетнамски колиби! По време на ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ селяните се движеха по същия начин, когато се събираха на площада. Неохотни, механични движения, подобно на живи роботи, контролирани от онзи майор и войниците му. Все едно че отиваха на смърт. Това момиче се движеше по същия начин. Движеше се към смъртта.

„Значи е истина — помисли си Кели. — Наистина използват момичетата за куриери... освен всичко друго.“ От начина, по който колата потегли, Кели разбра, че е отгатнал кой е Били. Плимутът се приближи до кръстовището, гумите му изсвириха и той се стрелна в пресечката, където Кели го изгуби от поглед. „Били, метър и седемдесет, слаб, носи гривна или часовник, арогантен.“ Описанието се запечата в съзнанието на Джон заедно със съответното лице и коса. Нямаше да го забрави. Щеше да запомни и образа, и фигурата на другия мъж, чието име не знаеше, за да се превърне в негова бърза и неизбежна съдба.

Кели погледна часовника в джоба си. Един и четиридесет. Какво ли бяха правили тук? Тогава си спомни другите неща, научени от Пам. Сигурно си бяха организирали малък купон. Момичето, което и да беше то, вероятно също носеше в себе си течност с кръвна група 0+, 0- или АВ-. Но Кели не можеше да спаси целия свят и сега най-добрият начин, да ѝ помогне нямаше нищо общо с незабавното ѝ освобождаване. Джон си позволи да се отпусне. Реши да изчака, за да не би да привлече нечие нежелано любопитство към себе си. Някои от къщите наоколо все още светеха, така че Кели прекара още половин час на тротоара в борба с жаждата и изтръпналото си тяло, преди да стане и да се заклатушка към ъгъла. Тази вечер проявяваше изключителна предпазливост, която му носеше успех. Бе време за

втората част от нощната работа. Време да продължи усилията си за проникване в организацията.

Кели се придържаше към алеите. Движеше се бавно, залитайки наляво и надясно. Походката му наподобяваше движенията на змия и това го накара да се усмихне. След като измина няколко пресечки, Джон се върна обратно на улицата, като преди това сложи чифт хирургически ръкавици. Той подмина няколко пласьори и лейтенантите им в търсене на нужния му. Обикаляше така, че да не се отдалечава много от мястото, където бе паркирал фолксвагена си. Трябваше да бъде внимателен както винаги, но ролята му на неизвестен ловец облекчаваше задачата. Животните, измежду които избираше плячката си, се чувстваха в безопасност, защото смятаха, че самите те са хищници. Илюзията им щеше да ги погуби.

Беше почти три часът, когато Кели го избра. Той бе започнал да нарича този тип пласьори „единаци“. Обектът му нямаше лейтенант и вероятно бе новак, който тепърва учи триковете в бизнеса. От петдесет метра изглеждаше млад. Бе зает с броенето на парите от вечерта. На десния му хълбок личеше подутина — без съмнение пистолет, — но пласьорът бе навел глава, задълбочен в работата си. И все пак бе нащрек. Когато чу приближаването на Кели, той погледна в неговата посока, но след бързия преценяващ оглед отново сведе глава над парите. Явно приближаващата се към него сянка не го интересуваше.

По-рано същия ден Кели си бе направил труда да отиде до яхтата си и да вземе нещо. Бе използвал скаута, тъй като не искаше познатите му на пристанището да знаят, че има и друга кола. Когато наближи Младока — всеки трябваше да си има име, макар и кратко, — той премести бутилката с вино от дясната в лявата ръка. Със свободната хвана металната тръба, пъхната в пришитите гайки от вътрешната страна на новото му елече. Тя бе просто приспособление, дълго едва четиридесет сантиметра. От едната страна имаше малко бутало, което да изтиква въздуха. Наподобяваше пневматична помпа. Дясната ръка на Кели освободи тръбата от гайките, без все още да я вади.

Пласьорът отново обърна раздражено глава. Вероятно бе объркал броенето, а точно сега подреждаше банкнотите по стойност. Вероятно приближаването на Кели го бе разсеяло или просто бе тъп, което изглеждаше по-правдоподобното обяснение.

Джон се препъна и падна на тротоара. Той сведе глава и се опита да изглежда възможно най-безобиден. Когато се надигна, Кели хвърли поглед назад. В радиус от сто метра не се виждаха други пешеходци, а всички автомобилни фарове светеха с червена, а не с бяла светлина. Двата с Младока бяха сами. Пласьорът вече привършваше работата си за тази вечер и бе готов да се отпрати към мястото, което наричаше дом, за да поспи или пък да прави нещо друго.

Кели вече бе само на три метра, а Младока продължаваше да му обръща внимание колкото на улично псе. Джон почувства радостната възбуда, идваща в последния момент преди удара. Тогава вече знаеш, че ще успееш. Жертвата ти е попаднала в капана, но все още не подозира, че е извървяла земния си път. Чувстваш как кръвта пулсира във вените ти и единствен знаеш, че след малко тишината ще бъде нарушена. Прекрасното опиянение от знанието. Джон направи още една крачка и дясната му ръка съвсем леко се показва изпод елечето. Все още не се бе насочил към жертвата си и на пръв поглед щеше да мине покрай нея. Престъпникът вдигна очи за миг, просто за да се увери в безопасността си. В погледа му нямаше страх, а просто следи от раздражение. Той дори не се помръдна, защото хората го заобикаляха, а не той тях. За него Кели бе предмет, един от многото по улицата, които не заслужават повече внимание от маслените петна по асфалта.

Моряците използват съкращението ТМС. То е абревиатура на термина „точка на максимално сближение“ и означава най-късото възможно разстояние от един кораб до друг или до някоя точка на брега. Тук ТМС бе един метър. Когато бе на половин крачка от пласьора, дясната ръка на Кели измъкна тръбата изпод елека му. Той се завъртя на левия си крак, десният му се отлепи от земята, а ръката му се протегна, сякаш за да нанесе удар. Джон вложи в движението цялата си деветдесеткилограмова маса. Единият край на тръбата удари пласьора точно под гръдната кост. Комбинацията от движението и тежестта на тялото на Кели изблъска буталото и изстреля патрона, който се намираше в другия край на тръбата, долепен до ризата на Младока.

Звукът наподобяваше този от изпуснат на земята кашон. „Прас.“ Нищо повече. Изгорелите барутни газове бяха влезли в дупката, пробита в тялото на пласьора. Безобидният на пръв поглед патрон —

№ 8, използван при състезания по стрелба или лов на гълъби в началото на сезона — може само да рани човек, ако е изстрелян от повече от пет метра. Но при положение че е вкаран в тялото от милиметри разстояние, той е не по-малко ефективен от куршум за лов на слонове. Мощността на изстрела изкара въздуха от дробовете на жертвата в удивително силно „оох“ и накара устата на Младока да се разтвори сякаш от изненада. И той наистина бе изненадан. Пласьорът погледна Кели в очите. Той бе все още жив, макар и сърцето му да приличаше на спукан балон, а долната част на дробовете му да бе разкъсана на парчета. За щастие куршумът остана в тялото. Острият ъгъл на удара не позволи на енергията от изстрела да излезе от тялото, а мощността на експлозията го задържа изправено още секунда. Мигът обаче сякаш се проточи с часове за Младока и за Кели. После тялото просто се свлече като взривена сграда. От него се разнесе странна дълбока въздишка, предизвикана от излизащите през раната въздух и изгорели газове. Наоколо се разнесе зловонието на барутния дим и кръвта, сякаш олицетворение на отиващия си живот. Очите на Младока останаха отворени и впити в Кели. Той размърда уста и се опита да каже нещо, но смъртта не му позволи. Въпросът му остана незададен, а любопитството му — неудовлетворено. Кели изтръгна пачката от вдървените пръсти на пласьора и продължи надолу по улицата с наострен слух и зрение. Сетивата му не доловиха никаква опасност. На ъгъла спря до една канавка и потопа края на тръбата във вода, за да измие кръвта по нея. После се насочи на запад към колата си с несигурна, клатушкаща се походка. Четиридесет минути по-късно си бе отново у дома, по-богат с осемстотин и четиридесет долара и победен с един куршум.

— И кой е този? — попита Райън.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че е Бандана? — отвърна униформеният полицаи. Той бе опитен и отдавна патрулираше по улиците. Бял, тридесет и две годишен. — Беше пласьор, разбира се.

Очите все още бяха отворени, което не бе толкова често срещано явление при убийствата. В този случай обаче смъртта бе дошла изненадващо и при това доста болезнено. Странно, че трупът бе толкова чист. Виждаше се двусантиметрова дупка, обрамчена от черен

кръг, подобен на поничка. Той бе е дебелина три милиметра. Разбира се, бе останал от барута, което поставяше във от съмнение оръжието, с което бе извършено престъплението — пушка. Дупката на тялото зееше празна. Всички вътрешни органи бяха или разкъсани, или всмукани надолу от гравитацията. Емет Райън за пръв път в живота си поглеждаше в мъртво тяло по такъв начин. Сякаш не бе човек, а манекен.

— Причината за смъртта — забеляза хапливо съдебният лекар — е абсолютното изпаряване на сърцето. Единственият начин, по който можем да открием тъкан от него, е чрез микроскоп. Татарски бифтек — поклати глава лекарят.

— Очевидно е бил застрелян от непосредствена близост. Убиецът сигурно е заврял дулото в гърдите му и е стрелял.

— За бога, той дори не е кашлял кръв — обади се Дъглас.

Поради липсата на втора рана, откъдето евентуално би излязъл куршумът, по тротоара нямаше и следа от кръв. Отдалеч Бандана изглеждаше като заспал, разбира се, ако не се смятаха широко отворените безжизнени очи.

— Няма диафрагма — обясни съдебният лекар и посочи раната. — Тя трябва да се намира между това и сърцето. Вероятно цялата дихателна система е разрушена. Знаете ли, никога не съм виждал по-чисто свършена работа. — Той работеше като съдебен лекар от шестнадесет години. — Ще ни трябват много снимки. Този случай ще влезе в учебниците.

— Опитен ли е бил? — обърна се Райън към униформения полицаи.

— Достатъчно, за да умее да се пази.

Лейтенантът се наведе и опипа левия хълбок на трупа.

— Пистолетът му е все още тук.

— Значи е познавал убиеца — заразмишлява на глас Дъглас. — Поне със сигурност го е оставил да се приближи ужасно близко.

— Трудно е да се скрие пушка. За бога, дори и рязаните издуват дрехите. Освен това явно не е подозирал нищо, така ли е? — попита Райън и направи път на съдебния лекар.

— Ръцете му са чисти. Няма следи от борба. Който и да го е направил, е успял да се приближи доста близо, без да разтревожи

приятеля ни. — Дъглас направи пауза. — По дяволите, пушката е шумно оръжие. Никой ли не е чул нищо?

— Смъртта е настъпила около два-три часа — съобщи съдебният лекар. Трупът отново не бе вкочанен.

— По това време улиците са тихи — продължи Дъглас. — Пушката вдига страхотна врява.

Райън прерови джобовете на панталона. Отново нямаше никакви пари. Той се огледа наоколо. Зад опънатите от полицията въжета имаше петнадесетина зяпачи. Те използваха възможността за малко безплатно развлечение, но израженията по лицата им не бяха поцинични от това на съдебния лекар.

— Дали е работа на Дуото? — каза на глас Райън, без да се обръща към никого.

— Не, не са били те — отвърна веднага лекарят. — Пушката е била с една цев. Ако беше стреляно с двуцевка, трябваше да има следи и от второто дуло. Освен това следите от барута щяха да бъдат разположени по друг начин. Пък и от такова разстояние едно дуло е напълно достатъчно. Както и да е, било е едноцевка.

— Амин — обади се Дъглас. — Някой върши Божията работа. Трима пласьори за два дни. Ако продължава така, Марк Шарън ще остане безработен.

— Том — каза Райън, — моля те, не днес.

„Още една папка — помисли си той. — Още едно ограбване на пласьор, направено много майсторски. Но не го е извършил човекът, убил Джу-Джу. Оръжието е друго.“

Пореден душ, поредно бръснене, пореден крос в парка „Чинкуапин“, по време на който можеше да мисли. Сега вече имаше жилище и самоличност, които да прикачи към колата. „Операцията е в ход“ — помисли си Кели и прекоси авеню „Белведере“, за да се върне обратно и да завърши третата си обиколка. Паркът беше хубав. В него нямаше много детски площадки, но за сметка на това малките можеха да тичат на воля, както и правеха. Някои от майките наглеждаха разсеяно хлапетата си, а други четяха книги до колички със спящи бебета, които скоро също щяха да могат да се радват на поляните и тревата. Наблизо група малчугани играеха бейзбол. Топката се

изплъзна от ръкавицата на едно деветгодишно момче и се търкулна на алеята, по която бягаше Кели. Той я вдигна и без да спира, я подхвърли обратно на малкия бейзболист. Този път хлапето я хвана и извика едно „благодаря“. По-нататък друго, още по-малко дете несръчно си играеше с фризби. То се изпречи на пътя на Кели, но Джон ловко го отбягна и предизвика смутения поглед на майката. Кели се усмихна и приятелски махна с ръка.

„Така трябва да бъде“ — помисли си той. Неговото детство в Индианаполис бе преминало почти по същия начин. Татко е на работа, а мама се занимава с децата, защото е трудно едновременно да работиш и да бъдеш добра майка. Особено пък, ако децата са още малки. Онези, които все пак работеха, оставяха децата си на някоя добра приятелка, спокойни, че са в сигурни ръце и се радват на лятото сред поляни и зеленина. И въпреки това обществото бе свикнало с мисълта, че много малчугани не се радват на подобно детство. Този квартал бе толкова различен от оня, в който Кели действаше. Привилегията, която имаха децата тук, всъщност въобще не трябваше да се смята за привилегия. Та нима едно дете можеше да израсне нормално без такава обстановка?

„Това са опасни мисли — каза си Кели. — Логичният извод е да се опиташ да промениш света, а това не е по силите ти.“ Той привърши петкилометровия си крос. Както обикновено дрехите лепнеха по гърба му, но умората го караше да се чувства доволен. Кели бавно се отправи към колата, за да нормализира дишането си. Отвсякъде се носеха детски писъци, смехове, гневни викове „лъжец!“, предизвикани от нарушение на правила, които и двамата малчугани не разбираха добре. Чуваха се и караници кой трябвало и кой не трябвало да играе. Кели влезе в колата и затвори вратата под носа на виковете и мислите. Защото той също не играеше по правилата, нали? В интерес на истината направо ги нарушаваше. Това бяха важни правила, които Кели напълно разбираше, но спазването им нарушаваше справедливостта или поне онова, което той мислеше за справедливо.

„Отмъщение?“ — запита се Кели, докато пресичаше улицата. „Бдителност“ бе следващата дума, която му дойде на ум. „Тя е точна“ — помисли си Кели. Идваше от латинската „вигили“ — названието на римските пазачи. Вигилията бе нощната стража по римските улици, внимавала главно да не избухне пожар, ако правилно

си спомняше уроците по латински от училището „Св. Игнаций“. Но като истински римляни пазачите вероятно бяха носили и мечове. Кели се зачуди дали римляните са се чувствали сигурни зад стените на града си. По-сигурни, отколкото хората в Балтимор. Вероятно е било така, вероятно. Римското право е било... сурово. Разпъването на кръст сигурно не е била приятна смърт. А за някои престъпления, като например отцеубийство, законът е предписвал осъденият да бъде напъхан в чувал заедно с куче, петел и някакво друго животно и да бъде хвърлен в Тибър. Жестокостта на наказанието се състоеше в това, че преди да се удави, човекът ще бъде разкъсан от обезумелите животни, опитващи се да се спасят от водата. „Може би аз съм продължител на делото на вигилите, защото бдя през нощта“ — каза си Кели. Мисълта определено бе по-приятна от убеждението, че нарушава закона. Освен това американските книги рисуваха „бдителните“ в доста по-различна светлина от пресата. Преди организирането на полицейски участъци американските улици са се охранявали от граждани доброволци, които са раздавали справедливост по доста категоричен начин. Както го правеше той ли?

„Е, не, не точно така“ — призна си Кели, докато паркираше колата. И какво, ако отмъщаваше? След десет минути още една торба със стари дрехи бе изхвърлена в контейнера. Кели се наслади на поредния душ, преди да се обади по телефона.

— Стаята на медицинските сестри, О’Тул слуша.

— Санди? Обажда се Джон. Все още ли свършваш работа в три?

— Ти наистина знаеш кога да се обадиш — каза тя и се усмихна на слушалката. — Проклетата кола пак се счупи. — А такситата бяха твърде скъпи.

— Искаш ли да я погледна? — попита Кели.

— Искам някой да я поправи.

— Нищо не обещавам — каза той, — но за сметка на това вземам евтино.

— Колко евтино? — попита Санди, макар и да знаеше отговора.

— Ами например една вечеря, която ще платя аз. Можеш дори да избереш ресторанта.

— Да, добре... но...

— Но и за двама ни все още е твърде рано. Знам, госпожо. Целомъдрието ви ще остане непокътнато. Обещавам.

Тя се засмя. Струваше ѝ се невероятно, че един огромен човек като него може да бъде толкова мил. Но въпреки това Санди му вярваше, пък и вече бе уморена да готви вечеря за един и да бъде сама, сама и пак сама. Рано или не, тя имаше нужда от компания.

— Три и петнадесет — каза Санди. — Пред главния вход.

— Дори ще си сложа старата табелка на пациент.

— Добре. — Санди отново се разсмя и стресна някаква минаваща с поднос лекарства сестра. — Добре, казах „да“, нали?

— Да, госпожо. Ще се видим в три и петнадесет — каза Кели и затвори телефона.

„Няма да е зле, ако от време на време общувам с човешки същества“ — помисли си Кели и излезе от апартамента. Първо се спря в обувчарски магазин, откъдето си купи чифт черни високи обувки, четиридесет и пети номер. Последваха още четири такива покупки в четири различни магазина. Кели се опитваше да намери различни модели, но в края на краищата се сдоби с два напълно еднакви чифта. При елечетата се сблъска със същия проблем. Оказа се, че този вид облекла се произвежда само от две фирми. Джон си взе по едно от двете, за да установи с изненада, че се различават само по етикетите. Замислената промяна на външността се оказа по-трудна от очакваното, но това не намаляваше необходимостта да се придържа към плана си. Когато се върна в апартамента си — мислеше за него като за „дома“, макар и да не му се искаше — Джон махна всички етикети и се запъти към пералнята в партера. Изпра новите си покупки с гореща вода, в която прибави белина. Не пропусна да сложи вътре и купените по разпродажби стари дрехи. Разполагаше с три чифта облекло и с неудоволствие разбра, че ще трябва да купува още.

Мисълта го накара да се намръщи. Трябваше отново да ходи по разпродажби, които намираще за отегчителни, особено сега, когато бе влязъл в оперативен ритъм. Подобно на повечето мъже Кели мразеше да пазарува, още повече че този път се налагаше да го прави. Режимът му също го изморяваше и това се дължеше както на недоспиването, така и на непрекъснатото напрежение. Всъщност не можеше да се каже, че спазва строг режим. Отвсякъде го дебнеха опасности. Макар и да свикваше с мисията си, Кели не можеше да се приспособи към опасностите и стресът продължаваше да се трупа. Това си имаше и добри страни, доколкото Джон не подценяваше нищо, но стресът

можеше да го отслаби по съвсем непредсказуеми начини като например ускоряване на пулса и кръвното налягане, което води до бърза умора. И докато Кели се опитваше да контролира тези процеси с упражнения, сънят определено си оставаше проблем. Общо взето, сегашните му занимания не се различаваха съществено от операциите в джунглата, но Джон вече не бе толкова млад, а и липсата на подкрепления си казваше думата. Фактът, че нямаше с кого да споделя стреса и да разговаря в свободното си време, донякъде сваляше гарда му. „Сън“ — помисли си той и погледна часовника. Бе време за обедните новини и Кели включи телевизора в спалнята.

— Още един пласъор на наркотици е открит мъртъв в Балтимор — съобщи говорителят.

— Знам — отвърна Кели и дрямката го обори.

— Ето за какво съм ви събрал — каза един полковник от морската пехота в базата „Леджун“, Северна Каролина. Негов колега произнасяше почти същите думи в същия момент, но в базата „Пендълтън“, Калифорния. — Възложена ни е специална операция. Набираме доброволци само от разузнавателните части. Трябват ни петнадесет човека. Опасно е. Важно е. Става въпрос за работа, с която впоследствие ще се гордеете. Ще продължи два или три месеца. Това е всичко, което мога да ви кажа.

В „Леджун“ думите бяха чути от седемдесет и пет мъже, седнали на столове с корави облегалки, всички ветерани, всички от най-елитната част от морската пехота. Като членове на разузнавателна част те първо бяха кандидатствали за морската пехота — всички идваха тук по желание, — а после, за да се присъединят към елита на елита. Между тях имаше хора от различни малцинства, но това едва ли представляваше интерес за друг, освен за социолозите. Тези мъже бяха преди всичко и винаги морски пехотинци. Приличаха си само по зелените униформи. Много от тях носеха белези по телата, защото работата им бе много по-опасна и сложна от тази на обикновените пехотинци. Те бяха обучени да се движат на малки групи, за да намират и запаметяват информация или да убиват точно определени хора. Повечето от тях бяха опитни снайперисти, способни да улучат човешка глава от четиристотин метра или пък тяло от около

километър. Стига, разбира се, целта им да имаше добрината да стои неподвижна секунда-две, докато куршумът преодолее разстоянието. Тези мъже бяха ловци. Малцина сънуваха кошмари след мисиите си и никой не преживяваше стрес след операцията. Те се смятаха за хищници, не за жертви, а лъвът не познава милост.

Но освен това бяха и хора. Повече от половината имаха съпруги и/или деца, които очакваха татко да си идва у дома от време на време. Останалите имаха приятелки и също смятаха да се задомят в неопределеното бъдеще. Зад гърба на всеки от тях лежаха тринадесет месеца във Виетнам. Мнозина бяха изкарвали два такива периода. Имаше и няколко човека, навъртели по тридесет и девет месеца в Азия, но никой от тяхната група нямаше доброволно да се върне там. Може би, ако знаеха естеството на новата мисия, те все пак щяха да се запишат, защото чувството им за дълг бе силно развито. Но дългът може да се появи в различни превъплъщения, а тези мъже смятаха, че са изпълнили достатъчно много задължения за една война. Сега работата им бе да обучават новобранците. Трябваше да им предадат уроците, позволили им да се върнат у дома, за разлика от мнозина не по-малко способни от тях. Те е основание смятаха, че това е настоящото им задължение към морската пехота. Седнали на столовете си, загледани в полковника, тези мъже любопитно се питаха каква ли е мисията. Любопитството им обаче не бе достатъчно силно, за да ги накара отново да рискуват живота си, след като го бяха правили толкова много пъти. Някои от тях се оглеждаха крадешком вляво и вдясно и четяха по израженията на младоците кой ще остане в стаята, за да продиктува името си на полковника. Мнозина щяха да съжаляват, че не са останали. Дори и в момента те знаеха, че тайната мисия, чиято цел никога нямаше да научат, завинаги ще остави бели петна върху съвестта им. Но от другата страна на везните натежаваха жените и децата и ветераните решаваха — не, този път не.

След няколко секунди мъжете станаха и напуснаха помещението. Вътре останаха около двадесет и пет, тридесет души, които записаха имената си като доброволци. Професионалните им досиета щяха да бъдат бързо събрани и прегледани. Петнадесет от тях щяха да бъдат подбрани е процедура, която изглеждаше напълно основана на случайността, но не беше. Нуждата от точно определени способности щеше да отхвърли някои и да избере други. Можеше дори да се случи

така, че оставените в лагера войници да са по-комплексни от одобрените. Но животът в униформа си имаше своите правила и всички ги приемаха. Със смесени чувства на доволство и съжаление пехотинците се върнаха към ежедневните си задължения. До вечерта одобрените доброволци бяха събрани в едно помещение, където им казаха кога тръгват. Нищо повече. Разбраха само, че ще пътуват с автобус. Значи нямаше да ходят далеч. Засега.

Кели се събуди в два и се зае с тоалета си. Следобедната му среща изискваше приличен вид, така че той облече костюм, жилетка и си сложи вратовръзка. Косата му, която все още растеше след бръсненето, имаше нужда от подравняване, но вече бе късно за това. Джон избра синя вратовръзка, която подходеше на синия костюм и бялата му риза, и се запъти към скаута си. Изглеждаше досущ като търговския пътник, за когото се представяше. На излизане от сградата поздрави управителя.

Кели имаше късмет. Около главния вход на болницата нямаше голямо движение и той влезе да разгледа голямата статуя на Христос във фойето. Тя беше висока пет-шест метра и гледаше надолу със състрадателно изражение, което идеално подходеше на болницата, но не и на заниманието на Джон преди дванадесет часа. Кели се премести зад гърба на статуята, защото съвестта му нямаше нужда от подобни въпроси. Във всеки случай не и сега.

Санди О'Тул се появи в три и дванадесет. Кели я видя да излиза през голямата врата от орехово дърво и се усмихна, но при вида ѝ усмивката му замръзна. След миг разбра каква е причината. Зад нея вървеше някакъв нисък тантурест хирург, облечен в зелен гащеризон. Въпреки късите си крака той се опитваше да не изостава и говореше високо. Кели се поколеба и изгледа с любопитство как Санди спира, вероятно изморена да бяга или пък примирила се със ситуацията. Лекарят бе висок колкото нея, а може би дори и малко по-нисък. Той изстрелваше думите си толкова бързо, че Кели не успяваше да ги улови. Санди гледаше говорещия мъж с празно изражение.

— Рапортът за инцидента е изпратен, докторе — каза тя в една кратка пауза от тирадата му.

— Нямате право да го вършите!

Очите на мургавото топчесто лице мятаха мълнии и Кели се приближи по-близо.

— Напротив, докторе, имам. Предписаните от вас лекарства влошават състоянието на пациента. Аз съм ръководителка на екипа и съм длъжна да съобщавам за открити грешки.

— Заповядвам ви да оттеглите рапорта си! Сестрите не могат да нареждат на лекарите!

Последва език, който Кели не одобряваше, особено пък в Божието присъствие. Той видя как мургавото лице на лекаря още повече потъмнява и как niskият мъж се навежда към сестрата. Санди не се отдръпна, защото явно не позволяваше да бъде заплашвана, и това още повече настърви хирурга.

— Извинете — намеси се в спора Кели.

Не се бе приближил много близко. Просто искаше да извести за присъствието си, но веднага си спечели гневния поглед на Сандра О'Тул.

— Не знам защо спорите, но ако вие сте лекар, а дамата тук — медицинска сестра, вероятно можете да изразите несъгласието си и по по-професионален начин — предложи тихо Джон.

Хирургът сякаш не бе чул нищо. От шестнадесетгодишна възраст Кели не си спомняше да е бил пренебрегван така брутално. Той се отдръпна в очакване Санди сама да се справи с положението, но лекарят продължи да повишава тон. Той дори заговори на друг език, който Кели не разбираше, и започна да смесва ругатни на английски и фарси^[1]. През цялото време Санди се държеше храбро и Джон се гордееше с нея. Физиономията ѝ обаче постепенно се вкаменяваше и зад непроницаемото изражение вече сигурно се криеше страх. Това явно накара хирурга да вдигне ръка и да започне да крещи. Когато обаче извика „мръсна шафрантия“ — думи, които несъмнено бе научил от местните граждани, — той внезапно спря. Лекарят с изненада установи, че юмрукът, който досега бе размахвал под носа на Санди, се е скрил в косматата лапа на някакъв огромен мъж.

— Извинете — каза Кели с най-милият си глас. — Дали горе няма да се намери някой, който умее да намества счупени кости?

Джон бе обвинил дланта си около деликатната ръчица на хирурга и съвсем леко свиваше пръсти.

В това време от една врата се показва служител от охраната, явно привлечен от врявата. Очите на хирурга се стрелнаха в тази посока.

— Няма да успее да стигне дотук достатъчно бързо, за да ви помогне, докторе. Колко кости има в човешката длан, сър? — попита Кели.

— Двадесет и осем — отвърна автоматично лекарят.

— Искате ли да ги направим петдесет и шест? — стегна още малко хватката си Джон.

Лекарят погледна мъжа пред себе си и видя едно изражение, което не бе нито ядно, нито доволно. То просто го гледаше така, сякаш е предмет. Любезният глас на огромния мъж се подиграваше с него. Хирургът разбра, че мъчителят му ще изпълни закана си.

— Извинете се на дамата — каза Кели.

— Не се унижавам пред жени! — изсъска докторът.

Натискът върху ръката му се усили и лицето му се промени. Той знаеше, че само след малко костите му ще започнат да се трошат.

— Имате много лоши обноси, сър. Разполагате с ограничено време да ги промените — усмихна се Кели. — Сега — заповяда той. — Моля ви.

— Съжалявам, сестра О'Тул — каза мъжът насила, но унижението бе достатъчно, за да остави кървава следа в него.

Кели пусна ръката му. После повдигна табелката с името на лекаря и я прочете, преди отново да се вторачи в очите му.

— Така е по-добре, нали, доктор Хофан? Сега запомнете, че повече не трябва да й крещите. Поне не когато е права, а вие сте сгрешили, нали? Освен това никога повече няма да й отправяте заплахи за физическа разправа! — Джон не намери за нужно да обяснява опасността от подобни мисли. Лекарят разтриваше пръстите си, за да прогони болката. — По тези места не харесваме подобно отношение. Ясно ли е?

— Да, добре — отвърна хирургът, който очевидно искаше да побегне.

Кели отново взе ръката му и усмихнато я раздруса, като я стисна съвсем мъничко, просто за да подчертае думите си.

— Радвам се, че ме разбрахте, сър. Мисля, че вече можете да си отидете.

И доктор Хофан си тръгна покрай служителя от охраната, без дори да го погледне. На свой ред служителят изгледа Кели, но реши да не предприема други действия.

— Наистина ли трябваше да правиш това? — попита Санди.

— Какво искаш да кажеш? — отвърна Кели и обърна глава към нея.

— Аз щях да се оправя — каза Санди и се насочи към вратата.

— Разбира се, че щеше. Всъщност за какво ставаше въпрос? — поинтересува се с основание Джон.

— Предписал е на възрастен мъж с контузия на врата едно лекарство, към което той е алергичен. В картоната му го пише черно на бяло — заговори бързо Санди, чийто стрес започна да се проявява. — Господин Джонсън можеше сериозно да пострада. Освен това на хирурга не му е за пръв път. Този път доктор Роузън може да се отърве от него, а той иска да остане тук. Има навика да закача сестрите. Тук не обичаме такова отношение. И все пак щях да се справя!

— В такъв случай следващия път ще почакам, докато ти счупи носа.

Кели ѝ махна към вратата. Следващ път нямаше да има. Беше го прочел в очите на малкия негодник.

— И после какво? — попита Санди.

— После за известно време ще престане да оперира. Санди, не обичам да гледам подобни неща. Не обичам надути глупаци и със сигурност мразя да ги виждам как издевателстват над жени.

— Ти наистина ли изпълняваш заканите си и трошиш ръце?

Кели отвори вратата пред нея.

— Не ми се случва често. Обикновено хората се вслушват в съветите ми. Погледни нещата от друг ъгъл: ако те удари, ще пострадаш и двамата. А сега всички са наред, с изключение на няколко наранени чувства, но от това още никой не е умрял.

Санди не настоя да продължат разговора. Една част от нея бе ядосана, защото си мислеше, че щеше да успее да се справи с лекаря. Той не бе толкова добър хирург и определено гледаше през пръсти на следоперативната си работа. Възлагаха му само пациенти без средства за лечение, и то единствено леки случаи, но това, разбира се, нямаше значение. Бедните пациенти също бяха хора, а хората заслужават най-доброто, което може да им предложи медицината. Беше я изплашил.

Санди бе благодарна за закрилата, но се чувстваше някак си измамена, че сама не се е справила с Хофан. Рапортът ѝ вероятно щеше да бъде краят му в тази болница и колежките ѝ щяха да цъкат с език. В крайна сметка във всички болници нещата движат именно сестрите и лекарите постъпват глупаво, когато им противоречат.

Но този ден Санди бе научила нещо ново за Кели. Погледът, който бе видяла, и той не излизаше от главата ѝ, не бе илюзия. Докато държеше дясната ръка на Хофан, изражението на Джон... всъщност то не можеше да се нарече изражение. На лицето му нямаше дори доволство, че унижава малкия червей, и това наистина я плашеше.

— И какво ѝ има на твоята кола? — попита Кели и потегли от Бродуей на север.

— Ако знаех, нямаше да е повредена.

— Сигурно е така — усмихна се Кели.

„Прилича на термореле“ — помисли си Санди. Включва се и се изключва сам. Когато се разправяше с Хофан, приличаше на гангстер или нещо такова. Първо се опита да оправи нещата културно, но след това бе готов да го нарани. Просто така. Без никакви емоции. Все едно че щеше да смачка дървеница. Но ако е истина, тогава какъв е той? Дали го бе обзел гняв? „Не — реши Санди, — твърде добре се контролира, за да си го позволи.“ Може би е психопат? Това беше ужасна мисъл... но, не, не беше възможно. Сам и Сара не можеха да имат такъв приятел. Те бяха разумни хора.

„Но тогава какво?“

— Донесох си инструменти. Разбирам нещичко от дизелови двигатели. Как беше работата днес, като оставим настрана малкия ни приятел?

— Добре — отвърна Санди, доволна от смяната на темата. — Изписахме един пациент, за когото много се тревожихме. Тригодишно момиченце, което бе паднало от люлката си. Доктор Роузън свърши прекрасна работа. След месец-два въобще няма да личи, че е била наранена.

— Сам е прекрасен войник — забеляза Кели. — Не е само отличен лекар, той е и чудесен човек.

— Сара също.

„Прекрасен войник. Тим би се изразил по същия начин.“

— Страхотна дама — кимна Кели и зави наляво по авеню „Норт“. — Направи много за Пам — каза Джон, като просто отбелязваше факта, без да се замисля над него.

Санди забеляза промяната в лицето му. То замръзна, сякаш Джон слушаше някакъв друг глас.

„Болката никога няма да си отиде“ — помисли си Кели. Той отново я видя и за една кратка, жестока секунда си представи — излъга се, макар и да го съзнаваше, — че на седалката до него седи Пам. Но това не беше тя и никога нямаше да бъде. Джон вкопчи ръце във волана, кокалчетата му побеляха и той си нареди да я прогони от съзнанието си. Подобни мисли бяха като минно поле. Човек се лута из тях, без да подозира нищо, и когато разбере какво става, вече е твърде късно да реагира. „По добре въобще да не си спомням — каза си Кели. — Наистина е по-добре.“ Но какво беше животът без спомени, били те добри или лоши? И в какво щеше да се превърне човек, забравил хората, означаващи нещо за него? Нима животът имаше стойност, ако не се грижиш за спомените си?

Санди видя всичко, изписано по лицето му. Джон може би наистина бе термореле, но невинаги стоеше нащрек. „Ти не си психопат. Ти изпитваш болка, а те — не. Поне не и от смъртта на приятел. Какво си тогава?“

[1] Фарси — персийски, езикът, на който се говори в Иран. — Б.пр. ↑

18. НАМЕСА

— Давай пак — каза ѝ той.

„Щрак.“

— Добре, разбрах какво е — обяви Кели.

Той се наведе над нейния плимут „Сатълайт“. Беше с навити ръкави на ризата, без сако и вратовръзка. Ръцете му бяха мръсни от продължилите половин час опити.

— Просто така?

Санди излезе от колата и по навик взе ключовете със себе си. Това бе доста странно, при положение че колата не работеше. „Защо ли не ги оставя вътре, за да поизмъча някой крадец?“ — зачуди се тя.

— Малкият комутатор, в който поставяш ключа, не може да издържи стартерния ток. Той управлява един електромагнит — посочи с френския ключ Кели, — който от своя страна се затваря и електричеството потича. Ясно ли е дотук?

— Долу-горе. — Това бе истина. — Казаха, че ми трябва нов акумулатор.

— Предполагам, знаеш, че автомонтърите обичат да...

— Да лъжат жените, защото нищо не разбират от коли? — направи гримаса Санди.

— Нещо такова. Все пак ще трябва да ми платиш нещо — каза Кели и заровичка из кутията си с инструменти.

— Какво?

— Много се изцапах и няма да мога да те заведа на ресторант. Ще трябва да вечеряме тук — каза той и изчезна под колата заедно с бялата риза и панталоните от костюма. След минута се показа с изпоцапани ръце. — Опитай пак.

Санди се качи в колата и завъртя ключа. Акумулаторът бе малко изтощен, но запали от първия път.

— Остави я малко да се зареди.

— Какво ѝ имаше?

— Един разхлабен кабел. Трябваше само да го стегна. — Кели погледна дрехите си и направи гримаса. Санди също. — Ще трябва да отидеш в сервиза и да накараш да ти завият една гайка. След това не би трябвало да се разхлабва повече.

— Нямаше нужда да...

— Утре трябва да отидеш на работа, нали? — прекъсна я Кели. — Къде да се измия?

Санди го поведе към къщата и му посочи банята. Преди да се върне обратно при нея във всекидневната, Джон доста потърка ръцете си.

— Къде си се научил да поправяш коли? — попита Санди и му подаде чаша вино.

— Баща ми беше доста добър механик. Като пожарникар трябваше да знае всичко това и той го учеше с удоволствие. Предаде го и на мен. Благодаря — вдигна чашата си към нея Кели. Той не беше много по виното, но това му хареса.

— Защо „беше“?

— Почина, докато бях във Виетнам. Получил сърдечен удар по време на работа. Мама пък почина, докато бях още в основното училище. Рак на черния дроб — обясни Кели с възможно най-спокоен глас. Болката вече бе отминала. — С татко много се разбирахме и смъртта му беше голям удар за мен. Той пушеше и вероятно това го е довършило. Самият аз по това време бях в лазарета с някаква инфекция и не можах да си дойда за погребението. Когато се оправих, отидох на гроба и просто постоях там.

— Когато лежеше в болницата при нас, се чудех защо никой не ти идва на свиждане — каза Санди. Тя едва сега разбра колко самотен е Джон Кели.

— Имам двама чичовци и няколко братовчеди, но не се виждаме много често.

„Нещата започват да се изясняват“ — помисли си Санди. Изгубил е майка си още като малък, и то по особено жесток и мъчителен начин. Сигурно е бил самостоятелно дете, но това не му е помогнало да промени нещата. Всяка жена в живота му е била отнемана насила: майката, съпругата, приятелката. „Сигурно е ужасно разгневен на света“ — каза си тя. Това обясняваше толкова много неща. Когато е видял Хофан да я заплашва, Кели се е почувствал

длъжен да я защита. Санди все още си мислеше, че щеше сама да се справи с положението, но сега вече знаеше, че не е трябвало. Това напълно уталожил все още неизгасналият ѝ гняв. Кели не се държеше прекалено фамилиарно и не я събличаше с поглед. Санди особено мразеше последното, въпреки че позволяваше на пациентите да го правят в желанието си да оздравеят по-бързо. Джон се държеше като приятел — като един от колегите на Тим. В поведението му личаха добронамереност и уважение към личността ѝ. Той я виждаше първо като човек, а след това като жена. Сандра Манинг О’Тул откри, че това ѝ харесва. Колкото и огромен и заплашителен да изглеждала този човек, тя нямаше защо да се бои от него. Констатацията бе твърде странна за начало на една връзка, ако наистина в момента между двамата им започваше нещо такова.

Едно тупване на стъпалата пред къщата оповести пристигането на вечерния вестник. Кели го взе и прегледа първата страница, преди да го остави на масичката за кафе. Най-голямата сензация на този беден откъм новини летен ден бе откриването на нов мъртъв пласьор на наркотици. Санди видя, че Кели гледа статията и чете първите няколко реда.

Нарастващото влияние на Хенри в местната търговия с наркотици се разпростираше върху все повече и повече пласьори. Убитият предната нощ бе една от многобройните малки пионки на организацията му. Тъкър знаеше само уличния прякор на пласьора и бе научил истинското му име — Лайънел Хол — от вестниците. Никога не го бе виждал, но познатите му го препоръчваха като схватливо и заслужаващо внимание момче. „Е, не е бил достатъчно схватлив“ — помисли си Хенри. Стълбицата на успеха в неговия бизнес бе стръмна и хлъзгава; подборът — по дарвиновски жесток и Лайънел Хол се бе оказал недостатъчно подготвен за изискванията на новата си професия. Това бе неприятно, но не чак толкова важно. Хенри стана от стола и се протегна. Беше спал до късно, тъй като преди два дни се получи новата доставка от цели петнадесет килограма „материал“, както бе започнал да го нарича. Пътуването с лодка до мястото на приготвяне и обратно вземаше данъка си. Грижливо приготвеното от Тъкър укритие се превръщаше в досадно неудобство. Но тези мисли бяха опасни и той

го знаеше. Този път Хенри само наблюдава хората си как работят. Сега още двама знаеха повече отпреди, но Тъкър вече се бе уморил сам да върши черната работа. За това си имаше слуги — дребни хора, които добре осъзнаваха факта и разбираха, че могат да напреднат единствено, като точно изпълняват заповедите му.

В това отношение жените бяха по-добри от мъжете. Мъжете имаха его, за което трябваше да се грижат мозъците им и колкото по-малък бе мозъкът — толкова по-голямо егото. Рано или късно главата на някого щеше да се замае и той щеше да се разбунтува. Проститутките, които използваше, бяха много по-лесни за управление, а освен това от тях имаше и друга полза. Тъкър се усмихна.

Дорис се събуди около пет. Главата ѝ се пръскаше от последиците на взетите предната вечер наркотици. Своя принос за болката даваше и двойното уиски, с което някой бе решил да я почерпи. Болката ѝ подсказа, че ѝ предстои нов ден. Алкохолът и наркотиците не бяха свършили работа предната вечер, когато Дорис се бе поколебала, преди да ги изгълта и да започне купона. Последвалото след чашата бе обвито в мъгла. То напомняше на толкова други нощи, че Дорис не можеше да отдели старото от новото.

Сега бяха по-внимателни. Бяха научили урока, даден им от Пам. Дорис седна на леглото и погледна глезена си, окован във верига, водеща към една халка в стената. Ако се бе замислила, щеше да открие, че една здрава жена може да се справи с халката след неколкочасови усилия. Но бягството бе смърт — дълга и мъчителна. Колкото и да желаше избавлението от един живот, каращ и най-ужасните кошмари да бледнеят, Дорис все пак се страхуваше от болката. Тя се изправи и веригата издрънча.

— Здравсти, сладурче — каза младият мъж с усмивка, която изразяваше по-скоро доволство, отколкото обич. Той се наведе, отключи халката около глезена ѝ и посочи към банята. — Бягай там. Имаш нужда от душ.

— Къде си се научила да готвиш китайски ястия? — попита Кели.

— От една сестра, с която работих миналата година. Казва се Нанси Ву. Сега преподава във вирджинския университет. Харесва ли ти?

— Шегуваш ли се?

Ако пътят към мъжкото сърце наистина минава през стомаха, то тогава един от най-хубавите комплименти, които мъж може да направи на жена, е да поиска допълнително. Кели изпи само една чаша вино, но се нахвърли върху храната с такава стръв, каквато позволяват добрите обноси.

— Не е чак толкова хубаво — каза Санди с неприкрито желание за още комплименти.

— Много по-добро е от собствените ми кулинарни постижения, но ако ще издаваш готварска книга, ти трябва човек с по-изискан вкус от мен. — Той вдигна поглед. — Бил съм една седмица в Тайпе и там готвят почти толкова хубаво.

— И какво си правил там?

— Възстановявах се. Когато стрелят по теб, обикновено ти дават някаква отпуса.

Кели спря. Не всичко, което бе правил с приятелите си, можеше да се сподели с дами. После разбра, че вече се е раздрънкал ненужно много.

— Двамата с Тим също... Вече бях намислила да се срещнем на Хаваите, но... — Гласът ѝ секна.

На Кели му се прииска да се пресегне през масата и да вземе ръката ѝ, просто за да я успокои, но се страхуваше да не остави погрешно впечатление.

— Знам, Санди. Какво друго можеш да готвиш?

— Доста неща. Нанси живя при мен няколко месеца и настояваше да готвя аз. Тя е чудесен учител.

— Вярвам ти. — Кели омете чинията си. — Как прекарваш деня си?

— Обикновено ставам в пет и петнадесет и излизам малко след шест часа. Имам навика да отивам в отделението половин час преди смяната, за да проверя състоянието на пациентите и да се подготвя за новите. Винаги сме затрупани с работа. А ти?

— Зависи от работата. Когато гърмя...

— Гърмиш ли? — попита учудено Санди. — Става въпрос за експлозиви. Аз съм специалист в тази област. За да се подготви едно взривяване, е необходима доста предварителна работа. Обикновено наоколо се мотаят няколко инженери, които пърхат с крилца и се опитват да ме поучават. Постоянно забравят, че е дяволски по-лесно да взривиш нещо, отколкото да го построиш. Въпреки това и аз си имам търговска марка.

— Каква е?

— Когато взривявам подводни обекти, винаги гръмвам две-три малки капсули преди големия взрив. — Кели цъкна с език. — За да изплаша рибата.

В продължение на няколко секунди Санди го гледаше озадачено.

— Аа, за да не я избиеш ли?

— Точно така. Нещо като собствен почерк.

Още една странност. Кели бе убиват хора на война, бе заплашил хирург с нараняване пред очите ѝ и пред погледа на охраната, а се отклоняваше от правилата, за да предупреди рибата?

— Ти наистина си странен.

Кели бе достатъчно възпитан, за да кимне.

— Не убивам заради самото убийство. По-рано ходех на лов, но се отказах. От време на време ловя риба, но никога с динамит. Както и да е. Винаги поставям малките капсули на достатъчно разстояние от обекта, за да не се обърка нещо. Шумът разгонва по-голямата част от рибата. Няма смисъл да я убиваме напразно, нали? — попита Кели.

Беше се превърнало в навик. Дорис бе леко късогледа и през завесата на падащата вода белезите ѝ приличаха на изцапано. Но не бяха изцапано и не се измиваха. Те никога не изчезваха, а просто променяха местата си в зависимост от прищевките на мъжете, които ги причиняваха. Дорис ги разтърка и болката ѝ показа точно къде се намираха — спомени от скорошни „купони“, които водата бе безсилна да заличи. Тя знаеше, че никога няма да е отново чиста. Душът просто ѝ помагаше да прогони миризмата. Дори и Рик ѝ го бе показал недвусмислено, а той бе най-добър от тях. Дорис откри едно избледняващо петно от него, което не бе толкова болезнено като белезите, които обичаше да оставя Били.

Тя спря водата. Душът бе само част от сравнително най-чистото помещение от къщата. Разбира се, „чисто“ бе твърде относително понятие, защото тук никой не почистваше мивките и тоалетната. Дори огледалото бе счупено.

— Сега е доста по-добре — оцени Рик, който я гледаше. Той се протегна, за да ѝ даде хапче.

— Благодаря.

И така започна новият ден. Успокоителните щяха да я отдалечат от реалността и да направят живота ѝ ако не приятен и приемлив, то поне поносим. Почти. С малко помощ от приятелите ѝ, които искаха Дорис да се справя със сътворената от тях реалност. Тя глътна хапчето с малко вода и си пожела да подейства бързо. Успокоителните правеха нещата по-лесни, заглаждаха острите ръбове и я откъсваха от самата нея. Някога това откъсване бе доста мъчително. Не и сега. Тя погледна усмихнатото лице на Рик, което я зяпаше.

— Нали знаеш, че те обичам, сладурче — каза той и протегна ръка да я погали.

Дорис вяло се усмихна на докосването.

— Да.

— Довечера ще има специален купон, Дор. Хенри ще намине насам.

„Щрак.“ Кели почти чу звука от преминаването на мисълта му в друг коловоз. Той спря фолксвагена на четири пресечки от кафявата каменна къща на ъгъла и излезе. Преминаването на „границата“ бе започнало да се превръща в навик. Настроението му бе леко повишено от вечерята с друго човешко същество. Първата от... пет или шест седмици? Джон се настрои към сегашната обстановка.

Той си избра място на отсрещната страна на улицата. Отново намери мраморни стъпала, които да хвърлят хубава сянка, и зачака появяването на плимута. През няколко минути надигаше бутилката — беше си купил нова, с червено вино — за привидна глътка. Очите му не преставаха да шарят наляво и надясно. Поглеждаше дори и нагоре, за да провери втория и третия етаж.

Вече познаваше и някои от останалите коли. Забеляза черната „Карман-гиа“, която бе изиграла ролята си при смъртта на Пам.

Шофьорът бе мустакат мъж на негова възраст, който обикаляше улиците в търсене на пласъора си. Кели се зачуди какъв ли е проблемът, който подтиква този мъж да дойде от дома си тук и да рискува живота си, за да го скъси с наркотици. Освен това парите му помагаша на корупцията и разрушаването на други човешки животи. Нима не му пукаше? Нима не виждаше какво са направили с квартала наркотиците?

Но Кели упорито се стремеше да избяга от тези въпроси. Тук все още имаше хора, които се опитваха да живеят нормално. Дали като чиновници или като работници, хората тук водеха опасно съществуване и вероятно мечтаеха да се преместят на някое място, където да живеят спокойно. Те всячески избягваха пласъорите и шефовете им. В своето изкуствено целомъдрие заобикаляха отдалеч и просяците като Кели, но той не можеше да ги обвинява за това. В такава обстановка тези хора, както и самият той, се бореха единствено за оцеляване. Социалната съвест в квартала бе лукс, който малцина можеха да си позволят. За да отделиш сили за сигурността на други, по-нуждаещи се от теб, първо трябва да осигуриш собствената си безопасност. Пък и колко от хората наоколо бяха по-нуждаещи се от жителите на този квартал?

„Понякога е истинско удоволствие да си мъж“ — помисли си Хенри Тъкър в банята. Дорис определено я биваше. Плиткоумната дългокрака Мария от Флорида, Ксанта — най-пристрастената към наркотиците, която им създаваше незначителни затруднения — Робърта и Пола. Всички бяха около двадесетгодишни, някои все още ненавършили ги. Толкова еднакви и толкова различни. Хенри си сложи малко одеколон. Трябваше да си намери някоя любимка. Някоя красавица, за която другите да завиждат. Но това беше опасно. Щеше да привлича вниманието. Не, така си беше най-добре. Той излезе от банята освежен и доволен. Дорис все още лежеше там, замаяна от преживяването и наградата от две хапчета. Тя се усмихваше и Хенри реши, че усмивката ѝ е достатъчно почитателна. Момичето бе издало нужните звуци в нужните моменти и бе направило всичко необходимо, без да я кара. В крайна сметка можеше да си приготви питието и сам. Тишината на самотата бе едно, а тишината на тъпа кучка в къщата —

нещо съвсем различно и досадно. За да не бъде груб, Хенри се наведе и протегна пръст към устните на Дорис, който тя леко целуна. Погледът ѝ блуждаеше.

— Остави я да си поспи — каза Хенри на Били на излизане.

— Добре. И без това тази вечер трябва да прибирам пари — напомни му Били.

— А, да.

Разгорещената обстановка бе накарала Тъкър да забрави за това. Дори и той бе човек.

— Малкия снощи беше на червено с хилядарка. Сега ще му се размине. За пръв път му е, пък и каза, че е объркал сметките. Освен това ще си плати в петорен размер. Сам го предложи.

Тъкър кимна. Малкия наистина за пръв път правеше подобна грешка. Досега бе демонстрирал нужното уважение с добрите пари, които изкарваше в района си.

— Дай му да разбере, че е изчерпал лимита си.

— Да, сър — кимна с глава Били и на свой ред също демонстрира нужното уважение.

— Освен това не искам да се разчува.

Именно в това бе проблемът. „Всъщност те са няколко“ — каза си Тъкър. Първо, уличните пласьори до един бяха алчни едnodневки, които не разбираха, че постоянството води до стабилност, а тя е в интерес на всички. Но пласьорите си оставаха пласьори — обикновени престъпници — и той не можеше да промени факта. Някой от тях постоянно се запътваше към оня свят след кражба или междуособици с колегите си. Някои имаха глупостта дори да се друсат със собствената си стока! Хенри внимаваше това да не става и усилията му почти винаги се увенчаваха с успех. От време на време пък им хрумваше да се направят на дяволи и да изкарат няколко долара отгоре, при положение че улицата им даваше предостатъчно. За такива случаи Тъкър имаше само едно лекарство. Той го бе прилагал достатъчно често и жестоко, за да не се налага дългата му употреба. Малкия вероятно бе казал истината. Желанието му да понесе и плати тежкото наказание го доказваше. Освен това пласьорът явно оценяваше значението на постоянните доставки на Хенри, довели до разрастване на собствения му бизнес. И все пак щеше да се наложи да го наблюдават поне още няколко месеца.

Тъкър обаче най-много се ядосваше, че трябва да се занимава с такива глупости като математическите способности на Малкия. Той знаеше, че това са нормалните болки при израстването от дребен снабдител до могъщ дистрибутор. Трябваше да започне да преотстъпва властта си, да речем, на Били и да възлага по-големи отговорности. Дали беше готов? „Хубав въпрос“ — помисли си Хенри, докато излизаше от къщата. Той подаде десетдоларова банкнота на младежа, пазил колата му, като все още си мислеше. Били добре се справяше с момичетата. Той беше умно бяло момче от миньорската част на Кентъки и все още нямаше досие в полицията. Амбициозен, с чувство за принадлежност към организацията. Може би бе готов да направи крачка нагоре.

„Най-последно“ — каза си Кели. Плимутът се появи към два и петнадесет след близо час съмнения, че изобщо може да не дойде. Джон се отдръпна в сянката и леко се надигна, за да вижда по-добре. Бяха Били и приятелчето му. Смееха се за нещо. Другият се спъна на стълбите. Явно бе пийнал повечко. По-важното бе, че когато падна, от него се посипаха малки хартиени правоъгълничета — сигурно банкноти.

„Тук ли броят парите си? — зачуди се Кели. — Колко интересно.“ Двамата бързо се наведоха да приберат парите и Били тупна другия по рамото. Размениха си думи, които Джон не успя да долови.

По това време на нощта автобусите минаваха на четиридесет и пет минути, и то на няколко пресечки от него. Полицейските патрули също можеха да се предвидят точно. Това се отнасяше за целия живот в квартала. В осем обичайното движение вече го нямаше. В девет и половина улиците напълно опустяха. Хората се скриха зад залостените си врати с благодарности, че се преживели още един ден. Всъщност дори и когато благодаряха на Провидението, те вече се плашеха от следващото утро. Кели знаеше, че откъслечно преминаващите автомобили престават да се появяват след два. Той внимателно прецени информацията, с която разполагаше, и установи, че знае достатъчно. И все пак трябваше да се съобразява със случайността. Случайност винаги имаше, но човек не можеше да я предвиди.

Трябваше просто да се подготви за нея. Тя можеше да бъде победена с резервни маршрути за бягство, постоянна бдителност и оръжие. Определени обстоятелства винаги оставаха в ръцете на случайността и колкото и неудобно да бе това, Кели трябваше да го приеме като част от нормалния живот. Не че в неговата мисия имаше нещо нормално, разбира се.

Той се изправи уморено и прекоси улицата в посока към кафявата къща с обичайната си олюляваща се походка. Вратата бе заключена. Кели се постара да запамети всички подробности. Планът за следващата нощ вече добиваше очертания в съзнанието му. Отново чу гласа на Били. Смахът се носеше от прозорците на втория етаж. Имаше странен акцент и определено дразнеше слуха. Джон вече ненавиждаше този глас и имаше специални намерения за него. За пръв път бе толкова близо до един от хората, убили Пам. А може би и до двама? Не изпита усещането, което очакваше. Тялото му се отпусна. Този път нямаше право на грешки.

„Ще се видим пак, момчета“ — обещаха мълчаливо мислите му. Планираната среща с тях бе следващата голяма стъпка в операцията му и Джон не можеше лекомислено да я рискува. Той се запъти нагоре по улицата, без да изпуска от поглед двамата пласьори, които бе кръстил Боб. Те бяха на около петстотин метра от него и се виждаха отлично заради ръста си и широката права улица.

Щеше да се подложи на поредната проверка. Трябваше да е напълно уверен в себе си. Джон се насочи на север, без да прекосява улицата. Ако вървеше постоянно в една линия, можеше да привлече любопитството им, дори да ги постави нащрек. Трябваше да се приближи незабелязано. Като непрекъснато променяше градуса към целта, Джон позволи на изтръпналото си тяло да се слее с околния пейзаж на къщи и коли. Виждаше се само главата му — малка черна сянка, която не можеше да уплаши никого. Когато бе само на една пресечка, той отново прекоси улицата и се възползва от възможността да се огледа в четирите посоки. Джон свърна вляво и се заклатушка по тротоара. Той бе широк цели пет метра и обграден от мраморни стъпала, които осигуряваха чудесно прикритие на криволичещата му походка. Кели спря и надигна увитата в хартиен плик бутилка, преди да продължи. „Трябва да ги убедя, че съм напълно безобиден“ — помисли си той и отново спря да уринира в една канавка.

— Мамка му! — обади се някакъв глас. Джон не прояви интерес дали е Малкия или Големия. Интонацията ясно подсказваше, че човекът е достатъчно отвратен, за да извърне поглед от него. „Освен това имам нужда от известно облекчение“ — помисли си Кели.

И двамата бяха по-едри от него. Големия Боб, пласьорът, се издигаше на метър и деветдесет, а Малкия — лейтенантът — бе висок около метър и деветдесет и пет. И двамата обаче бяха пуснали коремчета от бира или мазна храна. Пласьорите изглеждаха доста заплашителни и Кели бързо преоцени тактиката си. Не беше ли по-добре да отmine и да ги остави на мира?

Не.

Но първия път все пак ги отмина. Малкия Боб оглеждаше улицата, а Големия се бе облегал на стената. Кели начерта мислена линия помежду им и направи три стъпки, преди да се обърне наляво. Не искаше да ги предупреждава. Докато се обръщаше, мушна дясната си ръка под новото старо елече. Лявата я прикри и също улови дръжката на излизания изпод елечето колт. Стиснал здраво оръжието с две ръце Кели сведе поглед към бялата линия, начертана върху заглушителя, и вдигна пистолета. Ръцете му се изпънаха и първата жертва бързо, но плавно кацна на мушката. Движенията привличат човешкото око, особено през нощта. Големия Боб забеляза движението и усети, че става нещо нередно, но не знаеше какво. Изострените му улични инстинкти прецениха ситуацията правилно и изкресяха за действия. Късно. „Пистолет“ — съобщи зрението му и пласьорът посегна към своя, вместо да отскочи встрани, което само щеше да забави смъртта му.

Кели натисна спусъка два пъти. Първия веднага щом заглушителят се сля с целта и втория малко след това, за да може китката да компенсира лекия откат. Без да мърда крака, Джон се извърна надясно. Механичното движение премести оръжието по идеална хоризонтална равнина към Малкия Боб. Вторият пласьор вече бе реагирал на залитането на шефа си и посягаше към собствения си пистолет. Той се движеше, но не достатъчно бързо. Първият изстрел на Кели не бе добър — куршумът попадна ниско и не причини големи поражения. Вторият обаче удари слепоочието, раздробил по-здравата част на черепа и се залута вътре като хамстер в клетка. Малкия Боб

падна по очи. Кели се забави колкото да се увери, че и двамата са мъртви.

„Шест“ — каза си той и се запъти към ъгъла. Сърцето му вече нормализираше ритъма си от внезапния приток на адреналин. Кели върна пистолета на кръста си, близо до ножа. В 2,56 Джон пристъпи към поредното упражнение по измъкване.

„Не започва добре“ — помисли си морският пехотинец от разузнавателната част. Автобусът се бе счупил и „краткият път“, който шофьорът бе избрал, за да навакса закъснението, ги отведе право в едно задръстване. Спряха във военноморската база „Куантико“ малко след три. През последния етап от пътуването пред автобуса караше военен джип. Морските пехотинци бяха заведени в едно отдалечено помещение, наполовина пълно с хъркащи мъже, и бързо се отправиха към леглата, за да могат да поспят поне малко. Колкото и интересна, вълнуваща и опасна да бе новата мисия, началото ѝ бе просто още един обикновен войнишки ден.

Казваше се Вирджиния Чарлз. Нейната нощ също не вървеше добре. Работеше като санитарка в болницата „Св. Агнес“ на няколко километра от квартала ѝ. Тази вечер я бе забавило закъснението на колежката ѝ и собственото ѝ нежелание да остави пациентите без надзор. Въпреки че от осем години работеше в едни и същи часове, тя не бе разбрала, че графикът на автобусите се сменя малко след излизането ѝ от работа. Тя за малко изпусна един и се наложи да чака цяла вечност за следващия. Трябваше да си е легнала още преди два часа. Освен това бе изпуснала „Вечерно шоу“, което гледаше едва ли не с религиозна всеотдайност през делничните дни. Тя бе четиридесетгодишна разведена жена. Бившият ѝ съпруг не ѝ бе дал нищо повече от двама синове. Единият служеше — за щастие в Германия, а не във Виетнам, — а другият учеше в гимназия. Благодарение на работата си, която бе нещо средно между физически и умствен труд, Вирджиния Чарлз бе успяла да отгледа двамата си синове, без и за ден да спира да се тревожи с кого излизат и дали ще успеят в живота.

Тя слезе уморено от автобуса и отново се запита защо не бе изхарчила малко от спестените през годините пари за кола. Но колата трябваше да се застрахова, а освен това малкият ѝ син щеше да увеличи разходите около нея и да ѝ създаде нови грижи. Може би след няколко години, когато и малкият щеше да постъпи в армията, която бе единствената му мечта. Майката, разбира се, искаше да го прати в колеж, но не можеше да си го позволи.

Тя вървеше бързо и се оглеждаше. Уморените ѝ крака се напрягаха. Колко много се бе променил кварталът. Вирджиния Чарлз бе прекарала целия си живот в радиус от три пресечки от сегашния си дом и помнеше щастливия и сигурен живот с приятелски настроени съседи. Помнеше дори как е ходила на нощната служба в църквата „Нов Сион“, без дори да помисли за страх. Това обикновено ставаше през някоя от редките свободни вечери в сряда. Сега бе пропуснала и това развлечение. Двата допълнителни часа работа, които щяха да ѝ върнат, я успокоиха. „Само още три пресечки“ — каза си тя. Вървеше бързо, пушеше, за да стои нащрек, и си повтаряше да е спокойна. Миналата година я бяха обирали два пъти. И в двата случая наркомани, които се нуждаеха от пари, за да задоволят порочните си нужди. Единствената полза бе, че синовете ѝ си взеха добра поука от случайте. Кражбите не се бяха отразили на финансовото им състояние, защото Вирджиния Чарлз никога не носеше в себе си повече пари от необходимите за ежедневни нужди. Болеше я нараненото достойнство, но най-много страдаше от спомените за някогашния спокоен квартал, населен с примерни граждани. „Още една пресечка“ — каза си тя и зави зад ъгъла.

— Хей, мамче, да имаш излишен долар? — каза някакъв глас зад нея.

Тя бе забелязала сянката и бе минала покрай нея, без да се обръща, без да я забелязва, с надеждата, че и на нея ще бъде оказано същото благоволение. Но напоследък това „благоволение“ ставаше все по-рядко. Тя продължи да върви, навела глава, с надеждата, че хулиганите, които нападат жени в гръб, не са толкова много. Една ръка, поставена на нейното рамо, ѝ каза, че се лъже.

— Дай ми пари, кучко! — нареди гласът.

Спокойният заповеден тон, който дори не издаваше гняв, ѝ подсказа какви са новите правила на уличния живот.

— Нямам достатъчно, за да те заинтересуват, момче — отвърна Вирджиния Чарлз и измъкна рамото си, за да продължи. Не погледна назад. Движението ѝ даваше безопасност. Тогава чу изцракването.

— Ще те заколя — каза все още спокойният глас, като обясняваше жестоките факти от живота на тъпата кучка.

Звукът я изплаши. Тя спря, прошепна молитва и отвори малката си ръчна чанта. После се обърна бавно, все още повече ядосана, отколкото изплашена. Можеше да изкрещи и само преди няколко години това щеше да помогне. Мъжете щяха да подадат глави от прозорците или дори да излязат, за да прогонят хулигана. Вирджиния Чарлз погледна нападателя си. Той беше седемнадесет-осемнадесет годишно момче, чийто безжизнен поглед издаваше въздействието на наркотик и излъчваше арогантна и безчовечна сила. „Добре — помисли си тя, — ще му платя и се прибирам у дома.“ Жената бръкна в чантичката си и извади петдоларова банкнота.

— Цели пет долара? — изхили се момчето. — Няма да ми стигнат доникъде, кучко. Давай още или си свършила.

Изплаши я именно изражението в очите. Тя за пръв път загуби самообладание и настоя:

— Това е всичко, което имам!

— Още или си отиваш.

Кели вече бе само на половин пресечка от колата си. Бе започнал да се отпуска. Не беше чул нищо, докато не зави зад ъгъла и не видя двама души само на пет метра от ръждясалия си фолксваген. Един отблясък му показа, че мъжът държи нож.

Първата мисъл на Кели бе: „Мамка му!“ Вече бе решил какво да прави при подобни ситуации. Не можеше да спаси целия свят и не възнамеряваше да се опитва. Предотвратяването на улично престъпление сигурно щеше да звучи чудесно по новините, но Джон преследваше по-голяма цел. Не бе помислил обаче за неприятности в близост до колата си.

Той замръзна на мястото си и мозъкът му препусна с бързина, каквато му позволяваше подновеният приток на адреналин. Ако тук се случеше нещо сериозно, полицията щеше да дотърчи веднага. Можеха да останат с часове, а само на петстотин метра от това място имаше

двама мъртъвци. Положението не изглеждаше никак розово и Кели нямаше достатъчно време, за да вземе решение. Момчето бе хванало жената за ръката и размахваше ножа си пред нея. Беше с гръб към него. Седем метра не са голямо разстояние за изстрел пък бил той и през нощта. Но колтът на Джон бе зареден с патрони калибър .22, които проникваха дълбоко и можеха да наранят жената зад момчето. Тя носеше някаква униформа и изглеждаше около четиридесетгодишна, а може би и по-възрастна. Кели тръгна натам. Точно тогава положението се промени. Момчето поряза предмишницата на жената. Кръвта ясно изпъкна на изкуствената светлина.

Вирджиния Чарлз изпъшка от раната и се опита да се отскубне. Петдоларовата банкнота падна на земята. Другата ръка на нападателя я хвана за гърлото и тя разбра, че момчето избира място за втория удар с ножа. В този момент тя забеляза движение на около пет метра от тях. Вероятно бе някакъв мъж и в паниката си Вирджиния Чарлз се опита да извика за помощ. Звукът не беше какъвто ѝ се искаше, но привлече вниманието на крадеца. Жертвата му бе видяла нещо. Какво?

Младежът се обърна и видя някакъв скитник само на три метра от него. Безпокойството му веднага се смени с небрежна усмивка.

„По дяволите.“ Нещата въобще не се развиваха добре. Кели бе навел глава, но не изпускаше момчето от очи. Усещаше, че не е господар на положението.

— Да не би ти да имаш повече мангизи, татенце? — попита упоеният от силата си хулиган и пристъпи към човека, който може би имаше повече пари от тази кучка.

Кели не бе подготвен за това и не можа да реагира достатъчно бързо. Той посегна за пистолета си, но заглушителят се заклеци за колана. Момчето изтълкува движението му правилно. То направи още крачка напред и протегна ножа си към Джон. Сега вече бе твърде късно за пистолета и Кели се изправи и отстъпи половин крачка.

Въпреки агресивността си младежът не бе много умел. Първата му атака бе доста нескопосана, а и пъргавината, с която бездомникът избягна удара, го изненада. Последва силен удар в стомаха, който го остави без въздух, но не успя напълно да спре движението му. Младежът вдигна ножа над главата си и ръката му започна да се сгъва. Кели блокира удара, изви ръката назад и нагоре и се отдръпна, за да

позволи на тялото да полети към земята. Звукът от счупени кости оповести, че хулиганът е изгубил дясната си ръка.

— Вървете си у дома, госпожо — каза тихо той на Вирджиния Чарлз.

Не я погледна и се надяваше жената да не е видяла добре лицето му. „Не може да го е видяла — помисли си Кели. — Движех се със свръхзвукова скорост.“

Санитарката се наведе да прибере банкнотата си от тротоара и си тръгна, без да каже дума. Кели изгледа отдалечаването ѝ, без да вдига глава. Жената притискаше ранената си лява ръка с дясната и се опитваше да не залита. Вероятно все още не бе излязла от шока. Добре, че не се бе наложило да ѝ помага с още нещо. Тя със сигурност щеше да се обади на някого — поне на линейка — и Джон трябваше да ѝ помогне, но рисковете се увеличаваха по-бързо, отколкото той можеше да се справи с тях. Несръчният крадец започна да стене. Явно болката от счупеното рамо вече проникваше през защитната пелена на наркотиците. Този със сигурност го бе видял. При това отблизо.

„Мамка му“ — помисли си Кели. В крайна сметка това недоносче бе нападнало жена, а после и него с нож. Вероятно имаше намерение да ги убие. Сигурно не му бе за пръв път. Младежът обаче се бе захванал с опасна игра, а тази вечер бе сбъркал и игрището. Такива грешки се заплащаха. Кели измъкна ножа от безпомощната му ръка и го заби в основата на черепа. Остави го там. След минута фолксвагенът му бе на половин пресечка от мястото.

„Седем“ — каза си той и се насочи на изток.

„Мамка му.“

19.

ИЗМЕРЕНИЯ НА МИЛОСТТА

„Това се превръща в нещо по-естествено от сутрешното кафе и сандвича с шунка“ — помисли си лейтенант Райън. Убийство на двама пласьори с 22-калиброви куршуми в главата, но този път, без да са ограбени. Наоколо отново нямаше гилзи и по трупове не личаха следи от борба. Единият бе бръкнал в джоба си за пистолета, но не успял да го извади. Въпреки това в цялата история имаше нещо необикновено. Той все пак бе видял опасността и бе реагирал макар и неефективно. После бе пристигнало обаждането от няколко пресечки по-надолу. Райън и Дъглас оставиха пласьорите на младшите детективи и се запътиха към другото престъпление. То се оказа интересно.

— Я виж ти — каза Дъглас, който излезе пръв от колата. Човек не попадеше толкова често на стърчащ като стълб нож, забит в основата на черепа. — Май не са се шегували.

Убийството за отмъщение в тази част на града или която и да е друга обикновено бе резултат от свада между познати. Хората убиваха членове на семейството си или близки приятели по най-незначителни поводи. На миналия Ден на благодарността един баща бе убил сина си заради кълка от пуйката. „Любимият“ случай на Райън бе убийство заради пай с раци. Това, разбира се, бе не толкова забавно, колкото куриозно. При тези случаи гневът обикновено се подклаждаше от алкохол или несретен живот, които превръщаха ежедневните незначителни спорове в изключително важни проблеми. „Не исках да го направя — твърдяха след това обвинените и допълваха: — Той просто трябваше да отстъпи малко.“ Абсурдността на тези престъпления действаше като бавна отрова в душата на Райън. Най-лошото бе приликата между убийствата. Човешкият живот не трябваше да бъде просто вариации на една тема. Той бе твърде ценен, за да се пропилява така. Райън бе научил този урок в суровата Нормандия и заснежените гори около Бастон^[1] като млад парашутист

от 101-и полк. Обикновено убиецът твърдеше, че не е искал, и искрено страдаше заради отнетия от собствената му ръка живот на приятел или любим. Така с един удар се разрушаваше животът на две човешки същества. Тези престъпления се вършеха от страст или лоша преценка, което в общи линии изчерпваше мотивите за убийството въобще. Но не и за това.

— Какво, по дяволите, е станало с ръката му? — обърна се той към съдебния лекар.

Освен белезите от игли ръката бе така извъртяна, че се виждаше от другата страна.

— Рамото на жертвата е извадено. Да кажем, направо счупено — допълни лекарят след кратко размишление. — Около китката се забелязват охлузвания, причинени от силата на захвата. Някой я е държал с две ръце и едва не е откъснал ръката на жертвата, сякаш е клон.

— Каратистки похват? — обади се Дъглас.

— Нещо такова. Със сигурност го е направил безпомощен. За причината на смъртта можете да се досетите и сами.

— Бихте ли дошли тук, лейтенант — извика един униформен сержант. — Това е Вирджиния Чарлз. Живее на една пресечка. Тя се е обадила за престъплението.

— Добре ли сте, госпожо Чарлз? — попита Райън.

Един санитар проверяваше бинтованата ѝ ръка. До нея стоеше синът ѝ — десетокласник в „Дънбар“, — който гледаше трупа на тротоара без никакво съчувствие. След четири минути Райън разполагаше с доста информация.

— Скитник, казвате?

— Бездомен алкохолик. Ето я бутилката, която изпусна — посочи тя.

Дъглас грижливо вдигна шишето.

— Можете ли да го опишете? — попита лейтенант Райън.

Режимът толкова приличаше на нормалния, че лесно можеха да се намират във всяка военноморска база от „Леджун“ до Окинава. След дузината редовни упражнения имаше крос, в който всички бягаха в крак, а сержантът отпред диктуваше ритъма. Забавляваха се да

задминават новосформирани взводове от бъдещи офицери. Особено ги развеселяваха по-страхливите екземпляри на кандидат-офицери, които идваха тук само за през лятото. Осемкилометров крос, петстотинметрова полоса и разни други тренировъчни съоръжения, всички кръстени на мъртви морски пехотинци. После се приближаваха към академията на ФБР, но излизаха от главния път, за да завият в гората към учебната площадка. Сутрешните упражнения просто им напомняха, че са морски пехотинци, а дългият крос — че са от разузнавателна част. За тях поддържането на олимпийска форма бе нещо нормално. Площадката ги изненада с очаквания ги на нея генерал. Да не говорим за люлките и пясъчника.

— Добре дошли в Куантико, морски пехотинци — поздрави ги Марти Йънг, след като им даде малко време за почивка.

Малко по-назад от генерала морските пехотинци видяха двама адмирала в бляскави бели униформи, придружени от двама цивилни, които гледаха и слушаха. Внезапно мисията стана много интересна.

— Точно както по снимките — забеляза тихо Каз, докато оглеждаше учебната площадка. Те знаеха за какво ще говори Йънг. — А за какво са тези люлки?

— Идеята е моя — отвърна Гриър. — Иван има спътници. Графикът за преминаването им през следващите шест седмици е окачен в сграда А. Не знаем колко добри са камерите му, затова ще предположим, че ги бива поне колкото нашите. Номерът е да покажеш на другата страна това, което иска да види, или поне да я улесниш да го разбере. Всички безобидни места разполагат с паркинг.

Упражнението вече бе измислено. Всеки ден новодошлите щяха да разместват колите без особен ред. Около десет часа сутринта манекените трябваше да бъдат извадени от колите и подредени по детската площадка. Към два-три часа колите отново щяха да бъдат местени, а манекените — пренареждани. Всички съвсем основателно предполагаха, че ритуалът ще предизвика изобретателността на шегобийците в армията.

— И след като всичко свърши, мястото става истинска детска площадка, така ли? — попита Ритър, отговаряйки на собствения си въпрос. — По дяволите, защо не? Чудесна работа си свършил, Джеймс.

— Благодаря, Боб.

— На живо всичко изглежда много малко — обади се Максвел.

— Размерите са с точност до десет сантиметра — каза Ритър. — Разполагаме със съветските инструкции за строеж на подобни съоръжения. Вашият генерал Йънг свърши чудесна работа.

— В сграда В няма стъкла на прозорците — забеляза Казимир.

— Виж пак снимките, Каз — предложи Гриър. — Във Виетнам има недостиг на стъкло. Сградата има само дървени капаци тук и тук. Решетките — посочи той към сграда В — са от другата страна. Направихме ги от дърво, за да могат лесно да бъдат свалени по-късно. Що се отнася до вътрешната подредба, наложи се да гадаем. Но все пак се съобразихме с докладите на няколко наши освободени военнопленници, така че не сме изсмукали всичко от пръстите си.

Морските пехотинци вече бяха научили нещо за естеството на мисията и се оглеждаха наоколо. Сега, когато знаеха по-голямата част от плана, те обмисляха как да приложат бойните си умения на тази мнима детска площадка. На всичко отгоре детските манекени щяха постоянно да ги наблюдават със сините си стъклени очи. За кулите трябваша гранатомети М-79. Трасиращи патрони за прозорците на сградите. Огнепръскачки за дървенията... и „жените“, и „децата“ щяха да видят всичко, но нямаше да кажат на никого. Мястото сигурно бе избрано заради приликата си с друго такова. Пехотинците все още не знаеха кое е „другото“, но бяха убедени в предположението си. Неколцина от тях огледаха хълма на около осемстотин метра от площадката. Оттам се виждаше всичко. След речта на генерал Йънг пехотинците бяха разпределени в предварително уточнени групи и получиха оръжието си. Вместо автоматите М16А1 им дадоха САR-15, които бяха по-къси, по-удобни и предпочитани за близък бой. Гранатометчиците се сдобиха със стандартни М-79, чиито мерници бяха боядисани с радиоактивен тритий, за да светят в тъмното. Получиха и достатъчно боеприпаси, защото стрелковите тренировки следваха веднага. Щяха да започнат през деня, но генералът не им бе казал, че почти незабавно преминаваха към нощен режим. Морските пехотинци го знаеха и без това, защото подобни операции се провеждат само през нощта. Те се отправиха към най-близките мишени, за да се запознаят с оръжието. Мишените бяха шест на брой във формата на прозорци. Гранатометчиците се спогледаха и изстреляха първия залп. За свой срам един от тях пропусна целта.

Останалите петима не закъсняха да му се присмоят, след като се увериха, че техните гранати са улучили.

— Добре, добре, още не съм загреял — каза извинително ефрейторът и за четиридесет секунди вкара пет изстрела в целта. Все още действаше бавно, защото предната нощ не си бе доспал.

— Колко ли трябва да е бил силен? — чудеше се Райън.

— Със сигурност не е Уоли Кокс^[2] — забеляза лекарят. — Ножът е прерязал гръбначния стълб точно на мястото, където се съединява с медулата. Смъртта е последвала незабавно.

— Вече го е бил осакатил. Рамото наистина ли е толкова зле, колкото изглежда? — попита Дъглас и отстъпи назад, за да направи място на фотографа.

— Вероятно е и по-зле. Ще го разгледаме, но се обзалагам, че вече не става за нищо. Подобна контузия никога не може да се оправи напълно. Изгубил е всякакви шансове да стане бейзболист още преди да получи ножа в тила си.

„Бял, четиридесет или по-възрастен, дълга черна коса, нисък, мръсен.“ Райън погледна бележките си. „Приберете се у дома, госпожо“ — бе казал убиецът на Вирджиния Чарлз.

„Госпожо.“

— Когато тя си е отишла, нашата жертва е била все още жива — каза Дъглас и се приближи до лейтенанта. — Сигурно тогава е взел ножа му, за да му го върне в тила. Ем, през последната седмица видяхме четири много майсторски убийства и шест много мъртви жертви.

— И четири различни вида оръжие. Двама са били завързани и екзекутирани с двадесет и два калибров пистолет. Ограбени са, но няма следи от борба. Един е бил прострелян с пушка в корема, също ограбен. Няма е възможност да се защити. И двамата от миналата нощ, които нито са завързани, нито пък ограбени. Вероятно също са застреляни с двадесет и два калибров пистолет, но са били предупредени. Дотук всички са били пласъори. Но този е просто уличен хулиган. Липсват парчета от мозайката, Том. — Лейтенантът обаче се замисли над хипотезата. — Успяхте ли да идентифицирате жертвата?

— Крадец на дребно — отвърна един униформен сержант. — Има шест ареста за кражба и един бог знае още какво.

— Не се връзва — каза Райън. — Въобще не се връзва. Ако наистина си имаме работа с много опитен човек, тогава защо е оставил някой да го види? Защо я е пуснал да се прибере, защо е говорил с нея? Защо, по дяволите, въобще е трябвало да убива този нещастник? Виждаш ли някакъв стереотип?

Стереотип нямаше. Разбира се, двете двойки пласьори бяха убити с 22-калибров пистолет, но малкото оръжие се ползваше с голяма популярност на улицата. Освен това едната двойка бе ограбена, а другата — не. От своя страна неограбените не бяха застреляни със същата смъртоносна точност, макар че наистина имаха по два куршума в главата. Петият убит и ограбен пласьор бе очистен с пушка.

— Виж, разполагаме с оръжието и с бутилката от вино и от едното ще свалим отпечатъци. Който и да е бил този човек, то със сигурност не е от внимателните.

— А защо не алкохолик с чувство за справедливост, Ем? — продължи да натиска Дъглас. — Който и да е убил този...

— Знам, знам, не е бил Уоли Кокс.

„Но кой точно и какъв, по дяволите, беше?“

„Слава богу, че носех ръкавици“ — помисли си Кели, докато оглеждаше охлузената си дясна ръка. Бе позволил гневът му да надделее, което съвсем не говореше добре за него. Сега, когато обмисляше инцидента на спокойствие, Джон разбра, че е бил изправен пред трудна ситуация. Ако бе оставил жената да бъде убита или сериозно наранена и бе влязъл в колата си, никога нямаше да може да си прости. Освен това, ако някой бе забелязал колата, вече щеше да е заподозрян в убийство. Последната мисъл предизвика презрително изсумтяване. Та той и сега беше заподозрян в убийство. Е, някой трябваше да бъде. Веднага след връщането си Кели се бе погледнал в огледалото. Когато и да бе видяла жената, той със сигурност не бе Джон Кели. Не и с мръсно брадясало лице и дълга мръсна перука. Прегърбената му стойка създаваше впечатлението, че е с няколко сантиметра по-нисък. Освен това светлината от уличните лампи бе мъждукаща. Пък и жената мислеше само за едно — бягство. И въпреки

това. Кели бе забравил бутилката си на местопроизшествието. Спомняше си, че я пусна, за да блокира удара с ножа, и после в бързината забрави да я прибере. „Тъпак!“ — наруга се Кели.

С какво разполагаше полицията? Описанието му сигурно нямаше да е добро. Бе носил гумени ръкавици и въпреки ожулванията те не се бяха скъсали. И най-важното — Кели не бе докосвал бутилката с голи ръце. Знаеше го със сигурност, защото от самото начало бе решил да внимава по този въпрос. Полицаяте знаеха, че хулиганът е убит от някакъв бездомник, но скитници имаше навсякъде, а Кели се нуждаеше само от още една нощ. Въпреки това трябваше да промени замисъла си и мисията ставаше по-опасна, отколкото трябваше да бъде. Джон обаче разполагаше с твърде добра информация за Били, за да пропусне шанса си, пък и ако не побърза, малкият негодник можеше да промени навиците си. Ами ако броеше парите си и няколко различни къщи или пък използваше една само две-три нощи? Ако това предположение се окажеше вярно и Кели изчакаше още една-две нощи, цялото му разузнаване отиваше по дяволите. Щеше да се наложи да започне отново и да подбира нова маскировка. Ако успееше да подбере нова маскировка — нещо съвсем несигурно. Джон си напомни, че е убил шест души, за да стигне дотук. Седмият беше грешка и не се броеше... освен от онази жена. Той си нос дълбоко въздух. Нима щеше да може да се погледне в огледалото, ако бе изгледал спокойно как я раняват по-лошо или пък убиват? Беше взел възможно най-доброто решение в трудна ситуация. Понякога ставаха грешки. Най-големият риск обаче бе провал на мисията му, а не непосредствена заплаха за него. Засега трябваше да остави тези мисли настрана. Имаше и други задължения. Кели вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Гриър.

— Кларк — отвърна Кели. Това поне все още му бе интересно.

— Закъсняваш — каза му адмиралът. Джон трябваше да позвъни още преди обяд и стомахът му напомни, че наистина е закъснял. — Няма нищо. Аз току-що се върнах. Скоро ще ни трябваш. Започнахме.

„Толкова бързо? — помисли си Кели. — По дяволите“

— Добре, сър.

— Надявам се, че си във форма. Поне така твърди Дъч — каза по-спокойно Джеймс Гриър.

— Мисля, че ще се справя, сър.

— Бил ли си някога в Куантико?

— Не, адмирале.

— Докарай яхтата си. Тук има пристан, пък и ни трябва място, където да говорим на спокойствие. Неделя сутринта, точно в десет. Ще те чакаме, господин Кларк.

— Слушам, сър.

Линията прекъсна.

„Неделя сутрин.“ Кели не очакваше толкова бързо развитие. При това положение мисията му ставаше още по-наложителна. Откога държавната машина се движеше толкова бързо? Но каквато и да бе причината за това, тя директно се отразяваше на Кели.

— Мразя го, но работим точно по този начин — каза Гришанов.

— Наистина ли сте толкова зависими от радара на земята?

— Робин, при нас дори се обсъжда вариантът ракетите да се изстрелват с разрешението на свързочен офицер на земята — каза отвратено Гришанов.

— Но в такъв случай превръщате пилотите си в обикновени шофьори! — удиви се Захариас. — Трябва да им вярвате.

„Защо ли не изпратя този човек да говори с генералите — каза си тъжно Гришанов. — Мен не ме слушат, но може би ще чуят него.“ Сънародниците му изпитваха огромно уважение към идеите и опита на американците дори и когато се опитваха да ги разгромят.

— Положението е комбинация от няколко фактора. Новите полкове с изстребители ще бъдат разположени по китайската граница...

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не знаеше? Само за тази година три пъти сме се сражавали с китайците. Около река Амур и на запад от нея.

— Хайде стига глупости! — Думите на руснака звучаха невероятно за Захариас. — Та вие сте съюзници!

Гришанов изсумтя:

— Приятели? Съюзници? Да, отвън може и да изглежда, че социалистите си приличат. Приятелю, та ние се бием с китайците от векове насам. Не четеш ли история? Дълго време подкрепяхме борбата на Чан^[3] срещу Мао. Дори обучавахме армията му. Мао ни мрази.

Бяхме достатъчно глупави, за да им помогнем в създаването на ядрени реактори и сега имат ядрено оръжие. Как мислиш, докъде ще достигнат ракетите им? До твоята или до моята страна. Те разполагат с бомбардировачи Ту-16. Вие май ги наричате „Язовец“, нали? Според теб могат ли да достигнат Америка?

Захариас знаеше отговора на този въпрос.

— Не, разбира се, че не.

— Затова пък можеш да си сигурен, че до Москва ще стигнат. Всеки от тях носи половин мегатон ядрено оръжие. Ето защо полковете с МиГ са на китайската граница. По тази ос не разполагаме със стратегическо оръжие. Робин, ние наистина се бием с тези жълти копелета. Хвърляме цели дивизии срещу тях. Миналата зима спряхме опита им да завземат един наш остров. Нападнаха ни първи, избиха цял батальон граничари и се погавриха с телата им. И защо са го направили? Заради червените коси и луничките им ли? — попита горчиво Гришанов, цитирайки пасаж от гневна статия в „Червена звезда“.

Руснакът искрено бе учуден от развоя на събитията. Той казваше цялата истина на Захариас и все пак не можеше да го убеди така добре, както го правеше с многобройните си умели лъжи.

— Ние не сме съюзници. Дори спряхме доставките си на оръжие с влак. Китайците крадат направо от вагоните!

— За да ги използват срещу вас?

— А ти срещу кого, мислиш? Срещу индийците? Срещу Тибет? Робин, тези хора са различни от нас двамата. Те виждат света по друг начин. Приличат на хитлеристите, с които се е бил баща ми. Мислят, че са нещо повече от другите хора. Как се казваше това на английски?

— Висша раса — подсказа услужливо американецът.

— Да, това е точната дума. Те вярват в това. За тях ние сме просто животни. Наистина полезни, но все пак животни. Те искат да ограбят постиженията ни. Искат нефта, дървения материал и земята ни.

— А защо аз нищо не съм чувал за това? — попита Захариас.

— По дяволите — отвърна руснакът. — Нима при вас не е същото? Да не мислиш, че ние знаехме нещо предварително, когато Франция излезе от НАТО и ви каза да разкарате базите си оттам? По онова време бях на една чиновническа работа в Германия и никой не

си направи труда да ми каже, че нещо става. Нашите страни гледат една на друга като на големи колоси. Истината е обаче, че вашата вътрешна политика е такава загадка за мен, каквато е и нашата за теб. Това, разбира се, е доста объркващо, но в едно нещо можеш да си сигурен — новият полк МиГ-ове ще бъде разположен между Москва и Китай. Ако искаш, ще ти донеса карта и ще ти покажа.

Захариас се облегна на стената и присви очи от режещата болка в гърба му. Просто не можеше да повярва.

— Все още ли те боли, Робин?

— Да.

— Вземи, приятелю — подаде Гришанов манерката, която този път бе приета без съпротива. Захариас отпи дълга глътка, преди да я върне.

— И бива ли го новия?

— МиГ-25 ли? Той е ракета — отвърна ентузиазирано Гришанов. — Признавам, че сигурно завива по-зле и от вашия Тънд, но по права линия никой изстребител не може да го бие. Четири ракети, без картечница. Радарът е най-мощният монтиран някога на изстребител и не може да бъде засечен.

— А от близко разстояние? — попита Захариас.

— От около четиридесет километра — кимна руснакът. — Жертваме разстоянието в името на стабилността. Опитвахме се да ги съчетаем, но без успех.

— И ние се затрудняваме с този проблем — кимна американецът.

— Знаеш ли, лично аз не мисля, че между страните ни ще избухне война. Наистина. Ние разполагаме с много малко неща, които биха ви заинтересували. Вие имате всичко, което и ние — природни богатства, земя, огромни пространства. Но китайците — продължи Гришанов — имат нужда от това и граничат с нас. Ние пък им даваме оръжие, което ще използват по нашите глави. А те са толкова много! Малки, зли хора като тези тук, но в огромно количество.

— И какво възнамерявате да правите?

Гришанов повдигна рамене:

— Аз ще командвам полка си. Смятам да защитавам родината си срещу китайска ядрена атака, макар че все още не знам как.

— Не е лесно. От голяма полза ще ви бъдат времето, пространството и добрите специалисти.

— Разполагаме с добри пилоти на бомбардировачи, но те не могат да се сравняват с вашите. Дори и да не окажете съпротива, се съмнявам, че ще можем да изпратим повече от двадесет бомбардировачи над страната ти. Всички се намират на повече от две хиляди километра от моето местоположение. Знаеш ли какво означава това? Че няма срещу кого да се упражняваме.

— Искаш да кажеш, че нямате „червен отряд“ — сили за бързо реагиране.

— По-правилно ще е, ако го наречем син — усмихна се Гришанов и отново стана сериозен. — Всъщност да. Всичко ще бъде заложено на теоретичната подготовка или пък няколко изстребителя ще се преструват на бомбардировачи. Но те нямат необходимите качества за добра тренировка.

— Това ли е всичко, с което разполагате?

— Робин, не те карам да ми вярваш. Не мога да искам от теб такова нещо и ти го знаеш не по-зле от мен. Просто си задай въпроса дали твоята страна ще нападне моята.

— Вероятно не — призна Захариас.

— Питал ли съм те за вашите военни планове? Те сигурно са изключително интересни теоретични упражнения и аз вероятно ще ги сметна за много увлекателни военни игри, но нима съм те питал за тях?

Гришанов говореше като търпелив учител.

— Не, не си ме питал, Коля.

— Робин, аз въобще не се тревожа за В-52. Безпокоят ме китайските бомбардировачи. За такава война се подготвя страната ми. — Руснакът дръпна от цигарата, погледна бетонния под под краката си и продължи: — Когато бях единадесетгодишен, германците се приближиха на сто километра от Москва. Баща ми се присъедини към мотострелковия си полк, съставен от университетски преподаватели. Половината от тях не се върнаха. Аз и майка ми се евакуирахме в някакво малко селце на изток от Москва, чието име вече не помня. Тогава всичко бе толкова объркано. Навсякъде цареше тъмнина, а ние не спирахме да се тревожим за баща ми, който, макар и професор, бе на фронта. В тази война загинаха двадесет милиона наши граждани, Робин. Двадесет милиона. Хора, които познавах, бащи на приятелите ми. Бащата на съпругата ми също загина във войната. Изгубихме и

двама от чичовците ми. Спомням си, че в онези дни, докато крачехме из снега е майка ми, аз си обещах, че някой ден ще защитавам страната си. И ето, сега съм пилот на изстребител. Аз няма да нападам. Няма да нахлувам в чужда страна. Аз само ще защитавам. Разбираш ли какво искам да ти кажа, Робин? Работата ми е да не допусна други малчугани да напускат домовете си посред зима. Някои от съучениците ми починаха от измръзване. Ето затова защитавам страната си. Германците искаха богатствата ни, а сега ги искат китайците. — Той махна към вратата на килията. — Хора като... като тези.

Още преди Захариас да заговори, Коля вече знаеше, че е налучкал верния път. „Месеци работа в очакване на този момент — помисли си Гришанов. — Все едно че съблазнявах девственица, но е по-тъжно от това.“ Човекът срещу него никога нямаше да се завърне у дома. Виетнамците бяха твърдо решени да убият пленниците си веднага щом извлекат ползата от тях. Такова колосално унищожение на таланти. Сега вече ненавистта на Гришанов към мнимите му съюзници бе толкова силна, колкото се опитваше да я представи. Тя бе неподправена. Още с пристигането си в Ханой руснакът се бе сблъскал с арогантната надменност, с невероятната жестокост и с глупостта им. С приятелски думи и по-малко от литър водка Гришанов бе постигнал повече, отколкото те и техните палачи в продължение на години. Вместо да причини болка, той я бе споделил. Вместо да нарани човека срещу него, той му бе дал съчувствие, уважение към убежденията му и бе успокоил болките му с каквото можеше. Нещо повече — бе го предпазил от нови и горчиво съжаляваше, че е причина за най-скорошните.

Но това бе само външната страна. За да постигне успеха си, Гришанов бе разкрил душата си, разказвал истински случки, извадил на бял свят детските си кошмари и преоценил причините за любовта към професията си. И това бе станало мислимо, възможно единствено защото знаеше, че човекът до него е осъден на самотна, незнайна смърт — роднините му вече го жалееха — и буренясал, незнаен гроб. И при това този човек не бе фашист. Той бе враг, но принципен, който сигурно щеше да направи всичко възможно да спаси мирните граждани, защото също имаше семейство. Той не хранеше илюзии за расово превъзходство. Дори не мразеше северновиетнамците, което бе нещо забележително, защото Гришанов чувстваше как омразата към

малките жълти човечета покълва в него. „Захариас не заслужава да умре“ — помисли си руснакът с пълното съзнание за жестоката ирония на мислите си.

Коля Гришанов и Робин Захариас бяха станали приятели.

— Какво ще кажеш за това? — попита Дъглас и сложи донесеното на бюрото пред Райън. Винената бутилка бе обвита с найлон, през който се виждаше равномерно разпределеният по повърхността й прах.

— Няма отпечатащи? — забеляза Емет изненадано.

— Нито едно петънце, Ем. Нищо.

На бюрото се появи и ножът. Той бе от най-простите сгъваеми ножове, също покрит с прах и обвит с найлон.

— Тук май има петна.

— Един ясен отпечатък от палец, който съвпада с този на жертвата. Нищо друго, което може да ни е от полза. Нашият човек или сам е забил ножа в гърба си, или пък убиецът е носил ръкавици.

Сезонът бе ужасно топъл за ръкавици. Емет Райън се облегна на стола си и погледна първо доказателствата на бюрото си, а после Том Дъглас.

— Добре, Том, продължавай.

— Имаме четири случая и общо шест жертви. Няма никакви улики. Пет от жертвите — в три случая — са пласьори, убити с две различни оръжия. Но във всичките случаи няма свидетели, убийствата са в приблизително еднакво време на денонощието и в радиус от пет пресечки.

— Майсторски свършено — кимна лейтенант Райън.

Той затвори очи и си представи всички местопрестъпления. После започна да свързва информацията. Кражба, няма кражба, промяна на оръжието. В последния случай обаче имаше свидетел. „Вървете си у дома, госпожо.“ Защо е бил толкова любезен? Райън поклати глава:

— Животът не е роман от Агата Кристи, Том.

— Добре тогава, Ем. Кажи ми нещо повече за метода, с който е убит нашият млад приятел днес.

— Нож в основата на черепа... Не съм виждал подобно нещо от доста време насам. Последният път беше през... '58-а или '59-а. — Райън замълча и събра мислите си. — Обвиняемият беше водопроводчик — голям, здрав мъж. Заварил жена си с някакъв в леглото. Пуснал любовника да си отиде, взел едно длето, вдигнал главата на жена си и...

— Трябва да си вбесен, за да избереш този труден начин. Значи гняв, нали? Защо го е направил точно така? — попита Дъглас. — Можел е просто да му пререже гърлото и е щял да постигне същия ефект.

— Но е щял да се изпоцапа. И да вдигне шум...

Гласът на Райън заглъхна и той се замисли. Хората като че ли не разбираха колко шум може да вдигне едно прерязано гърло. Ако е засегната трахеята, се чува отвратителен хъркащ звук. Ако ли пък не — хората крещат до смъртта си. Освен това кръвта също не бе за пренебрегване. Тя шурти като от спукана тръба и пръска всичко наоколо.

От друга страна, ако искаш да убиеш някого бързо, все едно че изгасяш лампа, и вече си го осакатил, идеалното място е там, където гръбначният стълб се съединява с черепа. Смъртта е мигновена, тиха и относително чиста.

— Намерихме двамата пласьори само на няколко пресечки. Убити са почти по същото време. Нашият приятел ги пречуква, минава оттук, завива зад ъгъла и вижда госпожа Чарлз в беда.

Лейтенант Райън поклати глава.

— И защо просто не е продължил? Умното в случая е било да прекоси улицата. Защо се е намесил? Да не би да искаш да кажеш, че нашият убиец е страдал от скрупули? — попита Райън. Тук теорията на Дъглас се пропукваше. — Да приемем, че същият човек убива пласьорите. Какъв мотив може да има? Като изключим двамата снощи, случаите приличат на кражба. Може би снощи нещо го е изплашило, преди да успее да прибере парите и наркотиците. Някоя кола е минала по улицата или пък е чул шум. Ако си имаме работа с крадец, тогава не можем да го свържем с госпожа Чарлз и нападателя ѝ. Това са си чисти предположения, Том.

— Четири различни инцидента, без никакво вещественно доказателство, и то защото човекът носи ръкавици. Какво ще кажеш за

бездомен алкохолик с ръкавици?

— Че не знаеш нищо определено, Том.

— И все пак ще накарам западния участък да се поразрови из тях.

Райън кимна. Това беше разумно.

Напусна апартамента си в полунощ. В делничните нощи наоколо бе достатъчно спокойно. Старата сграда, в която живееше, бе населена с хора, които не си пъхаха носа в чуждата работа. Кели не се бе здрависвал с никого, освен с управителя. Няколко приятелски кимвания, и това бе всичко. В сградата нямаше деца. Тук живееха предимно възрастни съпружески двойки, както и няколко самотници. Болшинството от тях имаха някаква чиновническа службица в центъра, вечер гледаха телевизия и си лягаха около десет-единадесет. Кели излезе тихо и подкара фолксвагена си по булевард „Лох Рейвън“. Минаваше покрай църкви и жилищни сгради, покрай градския стадион, а кварталите се сменяха един след друг. Заможните отстъпваха място на работническите, а те на свой ред на бедните. Пътят му го водеше и покрай тъмните сгради на различни фирми и служби. Тази вечер обаче те му се струваха различни.

Тази вечер щеше да събере първия си дълг. Това означаваше риск, но рискът винаги бе спътник на Кели. Джон стисна по-здраво волана. Не обичаше гумените ръкавици. Те задържаха топлината и въпреки че потта не се отразяваше на захвата, усещането бе неприятно. Другата възможност обаче бе неприемлива. Кели си спомни колко неща бе мразил във Виетнам — например пиявиците. Мисълта за тях го накара да потръпне. Те бяха по-отвратителни и от плъховете. Плъховете поне не смучеха кръв.

Кели не бързаше и мина няколко пъти покрай обекта си, за да огледа нещата добре. Предпазливостта му бе възнаградена. Той забеляза двама полицаи, които говореха с някакъв скитник. Единият от тях стоеше близо до бездомника, а другият уж небрежно бе отстъпил две крачки назад. Разстоянието между полицаите каза на Кели всичко, което му бе нужно да знае. Прикриваха се. Явно виждаха в скитника потенциална опасност.

„Теб търсят, Джон“ — каза си той и завъртя волана, за да излезе на друга улица.

Но ченгетата не можеха да променят изцяло схемата си на действие, нали? Проверките и разговорите със скитници щяха само да утежнят дежурствата им през следващите няколко нощи. Полицията обаче имаше по-важни задължения, като например проверка на сигналите за обир в магазини за спиртни напитки, разрешаване на семейни спорове, дори преследване на коли, нарушили правилата за движение. Не, разпитите на бездомни алкохолици щяха да бъдат само поредното бреме за претоварените от работа мъже. Те щяха просто да прибавят малко цвят в обичайните патрулни маршрути, които Кели си бе направил труда да научи. Допълнителната опасност бе до известна степен предвидима и Кели сметна, че вече е изчерпал лимита си от лош късмет в тази операция. Само още веднъж, и щеше да промени начина си на действие. Все още не знаеше как точно, но ако всичко минеше добре, скоро щеше да разполага с необходимата за това информация.

„Благодаря“ — обърна се той към съдбата, когато стигна на една пресечка от кафявата каменна къща. Плимутът бе паркиран пред вратата. Все още бе рано и явно брояха парите си. Значи момичето нямаше да бъде вътре. Кели премина покрай къщата, зави надясно, измина още една пресечка и отново направи десен завой. Видя една полицейска кола и погледна часовника във фолксвагена. Минаваше точно по разписание, което означаваше, че щеше да се появи отново едва след два часа. Кели направи последен десен завой и се насочи към кафявата къща. Той паркира толкова близо, колкото му позволяваше благоразумието, и се отдалечи от целта си. Едва след като се върна една пресечка назад, влезе в нощната си роля.

На тази улица действаха двама самотни пласъори. Изглеждаха леко притеснени. „Слуховете сигурно са плъзнали“ — помисли си с усмивка Кели. Някои от колегите им изчезваха и те явно не се чувстваха много сигурни. Джон премина на почтително разстояние и от двамата. Пласъорите нямаха начин да узнаят, че смъртта току-що ги е пощадила. Пламъчето на живота им бе потрепнало застрашително, а те дори не подозираха за това. „Не се отвличай“ — нареди си Кели и се насочи към целта. На ъгъла спря и се огледа. Вече бе един през нощта и нещата придобиваха обичайната си мързелива отпадналост, която

идва в края на всеки работен ден — дори незаконния. Движението по улицата намаляваше, както можеше и да се очаква. Не се виждаше нищо необичайно и Джон се насочи на юг покрай каменните къщи от едната страна и тухлените от другата. Трябваше да се концентрира до крайност, за да поддържа клатушкащата се безобидна походка. Един от хората, убили Пам, се намираще само на стотина метра от него. Вероятно двама. Кели си позволи отново да чуе гласа, да види лика, да почувства извивките на тялото ѝ. Позволи на лицето си да се превърне в маска, издялана от камък, и да стисне юмруци, докато краката му се преплитаха по широкия тротоар. Всичко продължи не повече от няколко секунди. После Джон отново изчисти разсъдъка си и няколко пъти вдиша дълбоко.

— Тактика — измърмори на себе си той и забави крачка. Кафявата къща вече бе само на тридесет метра. Кели напълни устата си с вино и го пусна да изтече по брадичката и ризата му. „Змия до Чикаго. Целта е пред мен. Придвижвам се към нея.“

Пазачът, ако наистина бе такъв, се издаде. На светлината на уличните лампи се виждаше цигареният дим, идващ откъм вратата. Кели разбра къде е първата му цел. Той прехвърли бутилката в лявата ръка и разтръска дясната. После я извъртя назад, за да се убеди, че мускулите му са готови за упражнението. Той приближи широките стъпала, спъна се в тях и се закашля. След като се изправи, се приближи към вратата, за която знаеше, че е отворена, и се строполи върху нея. Кели падна на пода и се намери в краката на човека, когото бе видял с Били. Бутилката с вино се счупи и без да обръща внимание на човека над себе си, Джон се разхленчи над стъклата и локвата от евтино калифорнийско вино.

— Нямах късмет, приятел — каза един изненадващо мек глас. — Сега е най-добре да си тръгнеш.

Кели продължи да хленчи и остана на четири крака. Отново се закашля и леко вдигна глава, за да види обувките и краката на човека и да потвърди идентификацията.

— Хайде, старче.

Чифт силни ръце посегнаха към него и го вдигнаха. Кели отпусна своите ръце и придвижи едната зад гърба си. Другият започна да го обръща към вратата. Джон се олюля, обърна се още малко и

напълно се отпусна в ръцете на пазача. Седмици тренировки, приготовления и внимателно разузнаване се сляха в един миг.

Лявата ръка на Кели удари пазача през лицето, а дясната заби ножа в ребрата му. Сетивата му бяха толкова изострени, че пръстите му усетиха опитващото се да продължи ритъма си сърце. То обаче успя само да се вреже още по-дълбоко в острото като бръснач острие на бойния нож. Кели го завъртя и го остави в треперещото от конвулсии тяло. Черните очи се бяха разширили от шока, а коленете вече се подгъваха. Джон пусна пазача бавно и внимателно на земята, без да вади ножа. Този път трябваше да си позволи малко удоволствие. Бе работил твърде упорито за този миг, за да не отдаде дължимото на чувствата си.

— Помниш ли Пам? — прошепна той на умиращото в ръцете му тяло.

Въпросът му бе възнаграден. Разбирането проникна през болката, преди очите да се затворят.

Змия.

Кели преброи до шестдесет и изтегли ножа, като го избърса в ризата на жертвата си. Ножът бе хубав и не заслужаваше да бъде петнен с такава кръв.

Джон си позволи няколко мига почивка. Дишаше дълбоко. Бе поразил правилна цел — подчинения. Началникът му го очакваше горе. Всичко вървеше по плана. Точно след една минута Кели се отправи към него.

Стъпалата скърцаха. Джон се опита да избегне шума, като се придържаше плътно до стената. Движеше се много бавно, с вдигната нагоре глава. Отдолу вече не го застрашаваше нищо. Бе прибрал ножа си в канията. В дясната ръка държеше 45-калибровия си колт с патрони калибър .22, а лявата опипваше изронената мазилка по стената.

Когато стигна до средата на стълбите, чу звуци, различни от пулсирането на кръвта във вените му. Удар, стон, хленч. Далечни животински звуци, последвани от жестоко изщракване, което едва се долавяше, макар че Кели вече бе в коридора. После чу дишането: тежко, бързо и ниско.

„О-о... мамка му!“ Но вече не можеше да спре.

— Моля те...

Отчаяният шепот накара кокалчетата на Кели да побелеят около дръжката на пистолета. Той бавно тръгна по коридора на втория етаж, без да се отлепя от стената. От спалнята се процеждаше светлина. Тя бе бледа и вероятно влизаше от улицата, но привикналите с тъмнината очи на Кели успяха да доловят очертанията на сенките по стената.

— Какво има, Дор? — попита един мъжки глас точно когато Кели достигна вратата. Той много бавно показа глава вътре.

В стаята имаше матрак, на който бе коленичила жена. Една мъжка ръка грубо стискаше едната ѝ гърда, а после я дръпна. Джон видя как устата на момичето се отвори в безмълвна болка и си спомни снимките от патологията. „И с Пам си правил така, нали... копеленце мръсно!“ От лицето на момичето се стичаше пот, а мъжът над нея се хилеше, когато Кели влезе.

Гласът му прозвуча безгрижно, спокойно, почти комично:

— Тук май се забавлявате, а? Може ли и аз да се включа?

Били се обърна и се втренчи в току-що проговорилата сянка. Тя държеше голям автоматичен пистолет. Били погледна към една купчина дрехи и някаква чанта. Бе съвсем гол, а лявата му ръка стискаше някакъв инструмент, но той не бе нито нож, нито пистолет. Тези „инструменти“ лежаха на около три метра от него и погледът му не можеше да ги приближи.

— Недей дори да си помисляш, Били — каза приятелски Джон.

— Кой, по дяволите...

— Мятай се на пода по очи с разперени ръце или веднага ще останеш без малката си пишка.

Кели премести пистолета си, за да подчертае заплахата. Той с учудване забеляза колко много ценят този орган мъжете. Размерът на непосредствено застрашения въобще не си заслужаваше тревогите. Мозъкът бе къде-къде по-голям и по-лесен за поразяване.

— Долу! Веднага!

Били изпълни заповедта. Кели бутна момичето на матрака и извади електрическия кабел. След няколко секунди ръцете бяха здраво омотани и завързани. Лявата все още стискаше чифт клещи, които Джон използва, за да затегне възела, докато Били изпъшка.

Клещи?

За бога.

Момичето го гледаше с разширени очи и дишаше тежко. Движенията ѝ бяха бавни, а главата ѝ — килната на една страна. Личеше си, че е вземала наркотици. Бе видяла лицето му. Гледаше го и сега и го запомняше.

„Защо трябваше да си тук? Това не влизаше в плана. Създаваш ми трудности. Трябва... трябва...“

„Ако го направиш, Джон, в какво, по дяволите, се превръщаш?“

„Мамка му!“

Ръцете на Кели се разтрепериха. Това беше реална заплаха. Ако я оставеше да живее, тогава някой идеше да знае кой е. Едно описание бе достатъчно, за да тръгнат на лов за него, и тогава сигурно — може би — нямаше да довърши започнатото. Но по-голямата опасност грозеше душата му. Ако убиеше момичето, щеше да я изгуби завинаги. Това бе сигурно. Кели затвори очи и поклати глава. Според плана му всичко трябваше да протече гладко.

„Стават грешки, Джони.“

— Обличай се — каза ѝ Кели и хвърли някакви дрехи към нея. — Направи го без да вдигаш шум и без да мърдаш много.

— Кой си ти? — попита Били и даде отдушник за яростта на Джон. Отговорът на въпроса дойде във формата на нещо твърдо и студено, опряно в тила му.

— Ако дишаш прекалено шумно, мозъкът ти ще опръска пода. Разбрахме ли се?

Главата на Били кимна.

„Какво, по дяволите, да правя сега?“ — запита се Кели. Той погледна момичето, което се бореше с бикините си. Светлината попадна върху гърдите ѝ и стомахът на Кели се преобърна от белезите по тях.

— Побързай — каза ѝ той.

„По дяволите, по дяволите, по дяволите.“ Джон провери жицата на ръцете на Били и реши да върже и раменете му. Извитите ръце изтръгнаха стонове от пленника му, които показваха, че той няма да се съпротивлява. За да усили болката, Кели го вдигна за ръцете и Били изкрещя.

— Така боли, нали? — попита Кели. Той запуши устата му с парцал и го обърна към вратата. — Тръгвай. — После се обърна към момичето: — Ти също.

Джон ги преведе по стълбите. По тях имаше натрошени стъкла и Били явно се поряза, защото краката му затанцуваха. Най-изненадваща обаче бе реакцията на момичето при вида на тялото до вратата.

— Рик! — извика тя и се наведе да докосне трупа.

„Имал си дори и име“ — помисли си Кели и вдигна момичето.

— Към задната врата.

В кухнята ги спря и ги остави само за миг, колкото да погледне към колата си. Навън не се виждаше никакво движение. В следващия му ход имаше голяма доза опасност, но тя отново се бе превърнала в негов спътник. Кели ги изведе навън. Момичето гледаше Били, а той ѝ правеше знаци. Джон се почувства в небрано лозе, когато видя, че тя отговаря на мълчаливите му молби. Той я хвана за ръка и я дръпна встрани.

— Не се безпокойте за него, госпожице.

Джон ѝ посочи колата и подкара Били пред себе си.

Един слаб гласец му каза, че ако момичето се опита да помогне на Били, тогава щеше да има извинение...

„Не, по дяволите!“

Кели отключи колата, блъсна Били на задната седалка и посочи на момичето предната. После бързо се придвижи до своето място. Преди да тръгне, се наведе и завърза глезените и коленете на Били.

— Кой сте вие? — попита момичето, щом тръгнаха.

— Приятел — отвърна спокойно Кели. — Няма да ви сторя нищо лошо. Ако го исках, щях да ви оставя при Рик.

Отговорът ѝ дойде бавно и неясно, но удиви Кели:

— Защо трябваше да го убивате? Той беше мил с мен.

„Какво, по дяволите, става?“ — запита се Джон и я погледна. Лицето ѝ бе изпито, а косата — разрошена. Той обърна очи към улицата. Една полицейска кола премина покрай фолксвагена в обратна посока и въпреки моментната паника от страна на Кели не се случи нищо.

„Мисли бързо, синко.“

Джон можеше да направи много неща, но само една от възможностите изглеждаше разумна. „Разумна? — запита се той. — Как пък не.“

Човек не очаква да се позвъни на вратата му в три без петнадесет през нощта. Отначало Санди си помисли, че е сънувала, но когато отвори очи, звукът отново се повтори в съзнанието ѝ, сякаш се бе събудила секунда по-рано. „И въпреки това сигурно съм сънувала“ — каза си медицинската сестра и тръсна глава. Тъкмо бе затворила очи, когато звукът се повтори. Санди стана, навлече пенъоара си и слезе по стълбите все още твърде сънена, за да е изплашена. До градинската вратичка стоеше някаква сянка. Тя светна лампата и отвори вратата.

— Изгаси тая скапана крушка! — каза някакъв суров глас, който ѝ бе познат. Заповедническият тон накара Санди да щракне копчето, без много да се замисля.

— Какво правиш тук?

До него стоеше някакво момиче в ужасен вид.

— Обади се, че си болна. Днес няма да ходиш на работа. Ще се грижиш за нея. Казва се Дорис — изстреля Кели с нетърпящ възражение тон. Говореше като хирург в разгара на сложна операция.

— Чакай малко!

Санди се изправи и умът ѝ запрепуска. Кели носеше дамска перука... твърде мръсна, за да е дамска, разбира се. Беше брадясал, облечен с отворителни дрехи, но очите му горяха. В тях имаше ярост и гняв. Ръцете му трепереха.

— Спомняш ли си Пам? — попита настойчиво той.

— Да, но...

— Това момиче е в същото положение. Не мога да ѝ помогна. Не и сега. Трябва да свърша нещо друго.

— С какво си се захванал, Джон? — попита не по-малко настойчиво Санди.

И тогава изведнъж всичко се изясни. Вечерните новини, които бе гледала на черно-белия си телевизор в кухнята; погледът, който бе видяла в болницата; изражението му сега, което бе толкова близко до другото и същевременно различно. Отчаяната молба за съчувствие и доверие.

— Някой се е отнасял ужасно с нея, Санди. Тя има нужда от помощ.

— Джон — прошепна тя. — Джон... ти оставяш живота си в ръцете ми...

Кели едва не се разсмя. От гърдите му се разнесе късо изръмжаване, в което личеше ирония:

— Ами миналия път се справи доста добре.

Той тикна Дорис към вратата и се отдалечи към колата си, без да каже нищо повече.

— Гади ми се — обади се Дорис.

Санди я дръпна към тоалетната на първия етаж и успя да я заведе там навреме. Момичето коленичи и в продължение на минута-две изпразни съдържанието на стомаха си в порцелановата чиния. След още минута вдигна глава. Под блясъка на електрическата крушка, чиято светлина се отразяваше в белите стени, Сандра О'Тул погледна в лицето на ада.

[1] Град в Белгия, където през декември 1944 — януари 1945 са се водили тежки сражения между съюзническите войски и германците. — Б.пр. ↑

[2] Борец от демонстративния кеч. — Б.пр. ↑

[3] Чан Кай Ши (1887–1975) — генералисимус, президент на Тайван. — Б.пр. ↑

Издание:

Атика, София, 1995

Печат: Образование и наука

Формат 32/84/108. 22 печатни коли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.